

Chính Cung Tiểu Thiếp

Contents

Chính Cung Tiểu Thiếp	2
1. Chương 1: Chương 1.1	2
2. Chương 1-1	5
3. Chương 2: Chương 1.2	7
4. Chương 1-2	11
5. Chương 3: Chương 1.3	13
6. Chương 1-3	19
7. Chương 4: Chương 2.2	23
8. Chương 2	27
9. Chương 5: Chương 2.3	29
10. Chương 2-2	32
11. Chương 6: Chương 2.4	35
12. Chương 2-3	39
13. Chương 7: Chương 3 (1)	41
14. Chương 2-4	47
15. Chương 8: Chương 3.2	50
16. Chương 3-1	56
17. Chương 9: Chương 4.1	60
18. Chương 3-2	64
19. Chương 10: Chương 4.2	68
20. Chương 4-1	72
21. Chương 11: Chương 4.3	75
22. Chương 4-2	81
23. Chương 12: Chương 5.1	84
24. Chương 4-3	91
25. Chương 13: Chương 5 (2)	95
26. Chương 5-1	101
27. Chương 14: Chương 6.1	106
28. Chương 5-2	113
29. Chương 15: Chương 6.2	117
30. Chương 6-1	123
31. Chương 16: Chương 7.1	127
32. Chương 6-2	131
33. Chương 17: Chương 7.2	134
34. Chương 7-1	138
35. Chương 18: Chương 8.1	141
36. Chương 7-2	145
37. Chương 19: Chương 8.2	149
38. Chương 8-1	152
39. Chương 20: Chương 9.1	156
40. Chương 8-2	159
41. Chương 21: Chương 9.2	162

42. Chương 9-1	164
43. Chương 22: Chương 10.1	168
44. Chương 9-2	172
45. Chương 23: Chương 10.2	175
46. Chương 10-1	179
47. Chương 24: Chương Cuối	184
48. Chương 10-2	187
49. Chương 11: Kết Thúc	191

Chính Cung Tiểu Thiếp

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại Converter: ngocquynh520 Editor: nguyetanh117 Số chương: 10 chương Vì cha ruột là n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-cung-tieu-thiep>

1. Chương 1: Chương 1.1

Ban đêm trong rừng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng chim đêm kêu.

Bên trong cánh rừng tối đen sâu thẳm, ngoài cây đèn dầu trên tay người đàn ông cao lớn thì không còn ánh sáng nào khác.

Kim Ánh Nhi bị người đàn ông kia khiêng trên vai, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm đốm lửa kia, căn bản không dám nghĩ bóng người lay động rốt cuộc là bóng cây hay là yêu ma quỷ quái.

Cột kẹt...

Người đàn ông đẩy cánh cửa đã lâu không được sửa chữa, Kim Ánh Nhi sợ run cả người, da gà nổi khắp người.

“Khụ khụ...” Tro bụi trên mặt đất bắn lên khiến nàng ho ra tiếng.

“Giả vờ đáng thương cũng vô ích! Để người ở lại quỷ ốc này một đêm, xem sau này người còn dám đến vừa

khách điếm ăn chùa vừa lừa gạt người khác nữa không!” Người đàn ông ném Kim Ánh Nhi lên mặt đất.

Kim Ánh Nhi bị đau kêu thành tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn bị tro bụi làm bẩn, bởi vì hai chân không thể hoạt động, đành phải lấy tay chống người dậy.

“Ôn ca, ta không phải là muốn lừa gạt người khác, thiếu nợ ngân lượng của khách điếm. Chẳng qua là phụ thân ta đánh bạc thiếu tiền, lấy hết ngân lượng trên người ta đi rồi!” Kim Ánh Nhi liều mạng nói, che dấu sợ hãi trong lòng.

“Chúng ta mở khách điếm, nếu tin được vào những lời nói dối như vậy thì trời sắp có mưa đổ rồi!” Người đàn ông trừng mắt nhìn nàng, ngọn đèn chiếu vào khuôn mặt của hắn, nhìn vô cùng đáng sợ.

Khóe miệng Kim Ánh Nhi giật giật hai lần, rất nhanh liền biến mất.

Cổ tình căn phòng này lại vô cùng xơ xác, vách tường thì nứt, trên xà ngang lại còn một tấm vải rách, khí tức âm trầm khiến nàng sợ tới mức mất nhìn mũi, mũi nhìn tâm, khẩn trương nói chuyện.

“Ôn ca, nếu Thạch tỷ tỷ cùng vị hôn phu của tỷ ấy ở cạnh phòng ta hái thuốc trở lại, phiền huynh nói với tỷ ấy hộ ta, nói là ta rất vui khi được gặp tỷ ấy, sau này có cơ hội gặp lại...”

Người đàn ông kia trừng mắt nhìn nàng, hừ lạnh một tiếng, xoay người định đi ra ngoài, “Thích nói chuyện như vậy, lưu lại nói chuyện cùng với hảo huynh đệ trong nhà đi!”

Kim Ánh Nhi liếc mắt nhìn hắn một cái, bỗng nhiên khuôn mặt vặn vẹo, trợn mắt lè lưỡi, hai tay làm ra vẻ giống như muốn kéo gì đó trên cổ, “Ách...cứu mạng....người...người...đừng bóp cổ ta...”

Kim Ánh Nhi thè lưỡi ra ngoài, đôi mắt nhìn về phía người đàn ông kia.

Nàng ta trúng tà rồi! Người đàn ông biến sắc, xoay người chạy ra khỏi cửa.

Ầm!

Cửa lớn vừa đóng lại, Kim Ánh Nhi liền khôi phục lại bình thường.

“Mới như vậy đã bị dọa rồi sao? Uống phỉ vốc dáng cao lớn của người!”

Trong bóng tối, Kim Ánh Nhi trừng mắt, ngồi trên mặt đất ẩm ướt lạnh băng. Cùng với việc bị những chuyện ma quỷ của Ôn ca hù chết, không bằng nàng dọa hắn trước, ít nhất vẫn chiếm được thể thượng phong, có chút lời.

Chẳng qua là, nàng khiến cho người ta chạy mất, hiện giờ trong ngoài chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu, mà bất luận nàng mở to mắt thế nào, trong phòng vẫn tối đen không thấy năm ngón tay.

Khí lạnh ban đêm thấm vào người, cả người Kim Ánh Nhi đều run lên, đành phải dùng hai tay kéo người đi, muốn tìm một góc để dựa vào.

Nàng cảm giác khí lạnh ban đêm này như ác quỷ lúc nào cũng có thể tấn công nàng, lột da nàng, ăn thịt nàng, uống máu nàng...

“Có người ở phía trên sao?” Bỗng nhiên trong không trung vang lên một giọng nói khàn khàn khó nghe, khiến Kim Ánh Nhi sợ tới mức nhảy dựng lên — nếu như chân nàng có thể nhảy lên được.

“Người là ai? Ở chỗ nào?” Kim Ánh Nhi túm lấy túi đồ bên người, nắm lấy một nắm vôi bên trong, chờ khi đối phương vừa xuất hiện thì sẽ cho đối phương đẹp mặt.

“Ta ở dưới đất.”

Gặp quỷ thật rồi!

Kim Ánh Nhi xanh mặt, đổ mồ hôi lạnh, khớp hàm không ngừng run rẩy. Tất cả những gương mặt hung dữ, xấu xí ghê tởm thì nhau hiện lên trong đầu nàng.

Nhưng trong lòng nàng càng sợ hãi, biểu hiện ra bên ngoài lại càng liều lĩnh không chịu thua — đi lừa gạt trên giang hồ bao lâu nay biết rõ việc quan trọng nhất, đó chính là khí thế không thể thua.

Gạt người cùng gạt quỷ, cũng không nhau mấy đi.

“Lớn...ác quỷ to gan! Dám phạm đến truyền nhân của Chung Quỷ lão gia, xem ta thu nhập người thế nào!” Nàng lục lọi túi bên người lấy ra một cái ống sáo, cũng mở ra một tờ giấy bản, quẹt nhẹ một cái, giấy bản liền bốc cháy, một ngọn lửa cháy lên.

Bóng đêm trước mắt bị đánh tan, Kim Ánh Nhi dùng sức mở to mắt nhìn...

Trước mặt làm gì có ma quỷ nào đâu!

Nàng chỉ nhìn thấy một gốc đại thụ cao ngất, chui vào qua cửa sổ, cành lá rậm rạp, u ám giống như có một con quỷ ở giữa,...

“Nam mô Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát, nam mô Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát, nam mô Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát...” Nàng không ngừng run rẩy, miệng không ngừng thì thầm.

“Nếu ta là quỷ thì sẽ để cho người có thời gian niệm phật sao? Ta bị kẻ xấu nhốt ở đây, nếu người có thể cứu ta ra ngoài, sẽ có trọng thưởng.” Giọng nam nói thêm.

Trọng thưởng! Kim Ánh Nhi vừa nghe thấy hai chữ này, hai mắt liền sáng lên, cái quỷ gì cũng không sợ nữa.

“Người ở đâu?” Dưới ánh lửa sắp lụi nàng neho mắt đánh giá xung quanh, vẫn không nhìn thấy cái gì.

“Ta ở dưới hầm bên cạnh cửa sổ.”

Lúc này, ánh trăng hé ra một nửa, ánh sáng trắng bạc chiếu qua cửa sổ, vừa lúc để cho người ta nhìn thấy bên dưới gốc đại thụ có một cái cửa nhỏ.

Kim Ánh Nhi tiêu tốn sức lực, lấy hai tay kéo thân thể đến bên cạnh cửa nhỏ.

Lúc này, mây đen trên trời lần nữa che khuất ánh trăng, trong phòng lại trở lại tối đen như mực.

Kim Ánh Nhi thở ra một hơi, bàn tay nhỏ cầm lấy cái khóa bằng thiết trên cửa, vội vàng mở miệng hỏi: “Này, bên trong có người sao?”

“Ta ở bên trong. Phía trên bị khóa sao?”

Kim Ánh Nhi vừa nghe thật sự là tiếng người, thở dài nhẹ nhõm, nhếch miệng cười.

“Quả thật là cửa bị khóa rồi.” Việc nhỏ.

Lập tức Kim Ánh Nhi lấy từ trong túi đồ ra một thanh sắt, đang chuẩn bị mở khóa, nhưng lại nghĩ—

2. Chương 1-1

Ban đêm trong rừng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng chim đêm kêu.

Bên trong cánh rừng tối đen sâu thẳm, ngoài cây đèn dầu trên tay người đàn ông cao lớn thì không còn ánh sáng nào khác.

Kim Ánh Nhi bị người đàn ông kia khiêng trên vai, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm đốm lửa kia, căn bản không dám nghĩ bóng người lay động rốt cuộc là bóng cây hay là yêu ma quỷ quái.

Cột kệt...

Người đàn ông đẩy cánh cửa đã lâu không được sửa chữa, Kim Ánh Nhi sợ run cả người, da gà nổi khắp

người.

“Khụ khụ...” Tro bụi trên mặt đất bắn lên khiến nàng ho ra tiếng.

“Giả vờ đáng thương cũng vô ích! Để người ở lại quỷ ốc này một đêm, xem sau này người còn dám đến vừa khách điểm ăn chùa vừa lừa gạt người khác nữa không!” Người đàn ông ném Kim Ánh Nhi lên mặt đất.

Kim Ánh Nhi bị đau kêu thành tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn bị tro bụi làm bẩn, bởi vì hai chân không thể hoạt động, đành phải lấy tay chống người dậy.

“Ôn ca, ta không phải là muốn lừa gạt người khác, thiếu nợ ngân lượng của khách điểm. Chẳng qua là phụ thân ta đánh bạc thiếu tiền, lấy hết ngân lượng trên người ta đi rồi!” Kim Ánh Nhi liều mạng nói, che dấu sợ hãi trong lòng.

“Chúng ta mở khách điểm, nếu tin được vào những lời nói dối như vậy thì trời sắp có mưa đổ rồi!” Người đàn ông trừng mắt nhìn nàng, ngọn đèn chiếu vào khuôn mặt của hắn, nhìn vô cùng đáng sợ.

Khóe miệng Kim Ánh Nhi giật giật hai lần, rất nhanh liền biến mất.

Cổ tình căn phòng này lại vô cùng xơ xác, vách tường thì nứt, trên xà ngang lại còn một tấm vải rách, khí tức âm trầm khiến nàng sợ tới mức mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, khẩn trương nói chuyện.

“Ôn ca, nếu Thạch tỷ tỷ cùng vị hôn phu của tỷ ấy ở cạnh phòng ta hái thuốc trở lại, phiền huynh nói với tỷ ấy hộ ta, nói là ta rất vui khi được gặp tỷ ấy, sau này có cơ hội gặp lại...”

Người đàn ông kia trừng mắt nhìn nàng, hừ lạnh một tiếng, xoay người định đi ra ngoài, “Thích nói chuyện như vậy, lưu lại nói chuyện cùng với hảo huynh đệ trong nhà đi!”

Kim Ánh Nhi liếc mắt nhìn hắn một cái, bỗng nhiên khuôn mặt vắn vẹo, trợn mắt lè lưỡi, hai tay làm ra vẻ giống như muốn kéo gì đó trên cổ, “Ách...cứu mạng....người...người...đừng bóp cổ ta...”

Kim Ánh Nhi thè lưỡi ra ngoài, đôi mắt nhìn về phía người đàn ông kia.

Nàng ta trúng tà rồi! Người đàn ông biến sắc, xoay người chạy ra khỏi cửa.

Ầm!

Cửa lớn vừa đóng lại, Kim Ánh Nhi liền khôi phục lại bình thường.

“Mới như vậy đã bị dọa rồi sao? Uống phí vóc dáng cao lớn của người!”

Trong bóng tối, Kim Ánh Nhi trừng mắt, ngồi trên mặt đất ảm ướt lạnh băng. Cùng với việc bị những chuyện ma quỷ của Ôn ca hù chết, không bằng nàng dọa hắn trước, ít nhất vẫn chiếm được thể thượng phong, có chút lời.

Chẳng qua là, nàng khiến cho người ta chạy mất, hiện giờ trong ngoài chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu, mà bất luận nàng mở to mắt thế nào, trong phòng vẫn tối đen không thấy năm ngón tay.

Khí lạnh ban đêm thấm vào người, cả người Kim Ánh Nhi đều run lên, đành phải dùng hai tay kéo người đi, muốn tìm một góc để dựa vào.

Nàng cảm giác khí lạnh ban đêm này như ác quỷ lúc nào cũng có thể tấn công nàng, lột da nàng, ăn thịt nàng, uống máu nàng...

“Có người ở phía trên sao?”

Bỗng nhiên trong không trung vang lên một giọng nói khàn khàn khó nghe, khiến Kim Ánh Nhi sợ tới mức nhảy dựng lên — nếu như chân nàng có thể nhảy lên được.

“Người là ai? Ở chỗ nào?” Kim Ánh Nhi túm lấy túi đồ bên người, nắm lấy một nắm vôi bên trong, chờ khi đối phương vừa xuất hiện thì sẽ cho đối phương đẹp mặt.

“Ta ở dưới đất.”

Gặp quỷ thật rồi!

Kim Ánh Nhi xanh mặt, đổ mồ hôi lạnh, khớp hàm không ngừng run rẩy. Tất cả những gương mặt hung dữ, xấu xí ghê tởm thi nhau hiện lên trong đầu nàng.

Nhưng trong lòng nàng càng sợ hãi, biểu hiện ra bên ngoài lại càng liều lĩnh không chịu thua — đi lửa gạt trên giang hồ bao lâu nay biết rõ việc quan trọng nhất, đó chính là khí thế không thể thua.

Gạt người cùng gạt quỷ, cũng không nhau mấy đi.

“Lớn...ác quỷ to gan! Dám phạm đến truyền nhân của Chung Quỳ lão gia, xem ta thu nhập người thế nào!” Nàng lục lọi túi bên người lấy ra một cái ống sáo, cũng mở ra một tờ giấy bản, quẹt nhẹ một cái, giấy bản liền bốc cháy, một ngọn lửa cháy lên.

Bóng đêm trước mắt bị đánh tan, Kim Ánh Nhi dùng sức mở to mắt nhìn...

Trước mặt làm gì có ma quỷ nào đâu!

Nàng chỉ nhìn thấy một gốc đại thụ cao ngất, chui vào qua cửa sổ, cành lá rậm rạp, u ám giống như có một con quỷ ở giữa,...

“Nam mô Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát, nam mô Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát, nam mô Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát...” Nàng không ngừng run rẩy, miệng không ngừng thì thầm.

“Nếu ta là quỷ thì sẽ để cho người có thời gian niệm phật sao? Ta bị kẻ xấu nhốt ở đây, nếu người có thể cứu ta ra ngoài, sẽ có trọng thưởng.” Giọng nam nói thêm.

Trọng thưởng! Kim Ánh Nhi vừa nghe thấy hai chữ này, hai mắt liền sáng lên, cái quỷ gì cũng không sợ nữa.

“Người ở đâu?” Dưới ánh lửa sắp lụi nàng nheo mắt đánh giá xung quanh, vẫn không nhìn thấy cái gì.

“Ta ở dưới hầm bên cạnh cửa sổ.”

Lúc này, ánh trăng hé ra một nửa, ánh sáng trắng bạc chiếu qua cửa sổ, vừa lúc để cho người ta nhìn thấy bên dưới gốc đại thụ có một cái cửa nhỏ.

Kim Ánh Nhi tiêu tốn sức lực, lấy hai tay kéo thân thể đến bên cạnh cửa nhỏ.

Lúc này, mây đen trên trời lần nữa che khuất ánh trăng, trong phòng lại trở lại tối đen như mực.

Kim Ánh Nhi thở ra một hơi, bàn tay nhỏ cầm lấy cái khóa bằng thiết trên cửa, vội vàng mở miệng hỏi: “Này, bên trong có người sao?”

“Ta ở bên trong. Phía trên bị khóa sao?”

Kim Ánh Nhi vừa nghe thật sự là tiếng người, thở dài nhẹ nhõm, nhếch miệng cười.

“Quả thật là cửa bị khóa rồi.” Việc nhỏ.

Lập tức Kim Ánh Nhi lấy từ trong túi đồ ra một thanh sắt, đang chuẩn bị mở khóa, nhưng lại nghĩ—

3. Chương 2: Chương 1.2

Hiện giờ chân của nàng chưa giải được, cũng không biết đối phương là sói hay là hổ, thật sự không nên tùy tiện cứu hấn lên, không bằng cùng hấn chờ trời sáng, cũng tìm người làm bạn cho nàng thêm can đảm.

Hai mắt Kim Ánh Nhi lưu chuyển, lớn tiếng nói, “Hiện giờ trời tối đen như mực, không thể đi được, sáng mai ta sẽ đi sớm tìm người đến cứu người.”

“Ngày mai người vào trong thành đến đường cái nhộn nhịp nhất, tìm La quán gia của Thiên Vũ lương hành, nói cho họ chỗ này.” Giọng nói của nam nhân kia mang theo giọng điệu ra lệnh.

Kim Ánh Nhi nhú mày, hắng giọng hỏi: “Xin hỏi hiện giờ là người đang cầu xin ta sao?”

“Trong tay ta có một đôi hoa tai trân châu, người đưa tay đến khe cửa đón lấy. Người mang theo hoa tai này làm bằng chứng đi tìm La quán gia, bảo hắn đưa cho người mười hai vàng làm tạ lễ.”

Mười hai vàng!

Còn có một đôi trân châu to bằng móng tay!

“Mạng của người đáng giá vậy sao?” Kim Ánh Nhi nghen hòng đón lấy đôi hoa tai trân châu, đặt một cái vào miệng.

Hương vị này, độ cứng này, quả thật là trân châu không sai. Viên trân châu lớn như vậy, đây là lần đầu tiên nàng thấy!

Nếu ánh trăng đủ sáng, thì có thể nhìn thấy hai má Kim Ánh Nhi sớm đã hồng nhuận rồi.

“Vị đại ca này khách khí quá rồi, thật ra nếu như huynh không đưa đôi trân châu này tặng cho ta, ta cũng sẽ giúp huynh đi báo tin. Ta là người vô cùng nhiệt tình, sẽ cố gắng hết sức để cứu người...” Miệng Kim Ánh Nhi nói như vậy, nhưng tay lại nhanh chóng nhét đôi trân châu vào trong vạt áo.

“Cần gì phải nói dễ nghe như vậy? Nếu không có lợi ích lớn dụ dỗ, sao người có thể bớt chút thời gian đi một chuyến chứ?”

“Này, những lời này có thể làm tổn thương người khác đấy.” Kim Ánh Nhi cảm thấy tính cách của người này bất công, lấy ra trân châu ném lại qua khe cửa. Dù sao, nàng còn có thể nhận mười hai vàng.

“Trả lại trân châu cho người, ta cũng không hiềm lạ gì!”

Bên dưới im lặng, chỉ là vang lên vài tiếng thở nặng nề, hiển nhiên là có chút khó hiểu.

“Ta đã đưa đi, thì không có đạo lý thu lại. Huống hồ, chúng ta không quen cũng không thân, hiện giờ ta có việc nhờ người, lấy tiền nhờ người làm việc, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.” Nam nhân kia thông thả nói.

“Được rồi, ta liền miễn cưỡng nhận lấy đôi trân châu này.” Kim Ánh Nhi cầm lại trân châu, miệng cũng không nhịn được cần nhả giáo huấn, “Chẳng qua là người nên thay đổi thái độ này, nếu không sau này

làm sao có thể hành tẩu giang hồ? Người giang hồ có thể không có tiền trong túi, nhưng hai chữ "đạo nghĩa" luôn đặt trong lòng."

"Đạo nghĩa?" Nam nhân kia cười lạnh một tiếng, sau đó không nói thêm gì.

Kim Ánh Nhi cúi đầu, từ trước đến nay nàng không thích nói một mình, liền cầm ông sáo gõ gõ vào cửa nhỏ.

"Người đã làm chuyện xấu gì vậy? Sao lại bị nhốt ở một chỗ quỷ quái thế này?"

"Bị người bắt tống tiền."

Giọng nói của nam nhân kia lạnh lùng, nhưng với Kim Ánh Nhi thì không sao cả, dù sao nàng đã sớm quen với những chuyện mất mặt rồi.

Huống hồ, hắn còn cho nàng mười hai vàng, có thể để cho nàng và phụ thân cao chạy xa bay rồi, nàng cái gì cũng có thể không so đo với hắn.

Kim Ánh Nhi một từ trong túi đồ ra hai cái bánh sơn trà, "Có muốn ăn một miếng bánh sơn trà không, vừa ăn vừa nói chuyện?"

"Không."

Kim Ánh Nhi tự tìm mất mặt, ngược lại cầm bánh ăn.

Lúc này một cơn gió lạnh thổi qua, tiếng lá xào xạc giống như ma quỷ đang tiến lại gần, miếng bánh sơn trà còn nghẹn ở cổ, cả người Kim Ánh Nhi nổi đầy da gà.

Mặt nóng dần mông lạnh cũng không sao, ai bảo nàng trên đời này sợ nhất là nghèo, thứ hai là sợ ma.

Nàng lấy cây sáo gõ cửa nhỏ, lớn tiếng hét, "Này, người nói gì đi chứ, nếu không thì ta thổi sáo cho người nghe. Cây sáo này của ta khê thổi, đảm bảo quỷ khóc thần kêu, quân ma loạn vũ, muôn chim bay cao, chính là chỉ tiếng sáo của ta."

"Nói chuyện sẽ khô miệng." Giọng nói của nam tử kia khản đặc.

Kim Ánh Nhi lấy từ trong túi ra một túi nước, nhét qua khe cửa cho hắn, "Nước suối, tiện nghi cho người rồi."

Bên dưới cửa vang lên tiếng uống nước ừng ực.

“Vừa rồi người nói mình là đệ tử Chung Quỳ gì đó, người là sư bà trăm yêu trừ ma sao?” Mặc dù giọng nói của nam tử kia vẫn còn chút khàn khàn, nhưng cũng đã tốt hơn so với vừa rồi nhiều.

“Không thể xưng là ”bà“, chẳng qua là thật sự đã trừng phạt không ít sắc quỷ, tham quỷ.” Nàng đắc ý nói.

“Một khi pháp lực đã cao thâm như vậy, sao lại bị ném vào nơi này?”

“Chuyện kể ra thì quá dài, ta ném bánh sơn trà xuống cho người, người ăn một chút thì mới có sức cùng ta nói chuyện.” Kim Ánh Nhi mặc kệ giọng điệu cười nhạo của nam tử kia, ngược lại tự nói, “Cha ta mê cờ bạc, thua sạch ngân lượng ở trọ của chúng ta. Chúng ta ăn chùa mười ngày, bị ném đến chỗ này coi như đã là tốt. Chỉ tiếc, ta không có cơ hội cáo từ vị Cố Thạch tỷ tỷ mới quen không lâu ở cách vách, ta với tỷ ấy vừa gặp đã quen.”

Nàng hơi dài không thở gấp lấy một cái, cứ như vậy nói một hơi.

Không ai đáp lại lời nàng.

Kim Ánh Nhi nhăn mày, bất khuất tiếp tục nói: “Thật ra bị ném đến đây cũng không tính là thảm, lần trước khi ta giả bộ làm muội muội của Trường Thanh huyện lệnh, cha ta giả trang thành tùy tùng đi du lịch, không ngờ tới Trường Thanh huyện sư gia đúng lúc ở trên một con thuyền khác, cha con chúng ta ở giữa dòng bị người ta ném xuống hồ, còn là giữa trời tháng mười một! Tuy rằng phía nam không có tuyết, nhưng vẫn bị lạnh khiến ta bị bệnh một tháng!”

“Người là một tên lừa đảo.”

Thật lâu sau, cuối cùng nam tử cũng bắn ra mấy chữ.

“Làm gì nói khó nghe thế, cái gì lừa gạt với không lừa gạt, tiền tài vốn là vật lưu thông. Làm giàu thường không có nhân đức, người đem bạc đến cho ta, ta lại giúp họ lấy đi cứu tế thôi!” Kim Ánh Nhi cười ha ha, vẻ mặt không có chút hổ thẹn nào.

“Cái gì mà cứu tế người khác, ngân lượng đều bị cha người lấy đi đánh bạc thôi.”

“Người không thể nói mấy câu dễ nghe được sao? Coi chừng ngày mai lão nương không đến chỗ gọi là Thiên Vũ lương hành kia nữa!” Kim Ánh Nhi gào to, giơ cây sáo lên gõ vào cửa nhỏ.

“Người giả trang thành muội muội huyện lệnh, chứng tỏ người biết chữ?” Nam tử kia hỏi, trong giọng nói nghe ra được vài phần miễn cưỡng.

“Biết vài chữ lớn, chẳng qua không viết được, chỉ có thể miễn cưỡng vẽ một số phù chú lừa người thôi. Nhớ lại khi mẹ ta còn sống, ít nhiều vẫn thúc giục ta học bài viết chữ.” Kim Ánh Nhi ôm bao đồ, mấy hất một khi đã mở liền không dừng được, “Biết không? Trước kia cha ta vẫn còn là tú tài, sau khi mẹ ta mất mới biến thành cái đức hạnh này. Cho nên, cảm tình phu thê không cần quá tốt, nếu không trở mặt nhìn người kia ra đi, thật sự là... Ài...”

Trong lòng nàng cảm khái, thở dài một cái.

Trong phòng lần thứ hai trở về một mảng yên tĩnh.

Kim Ánh Nhi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, quyết định nói trắng ra. “Người không nói chuyện với ta, ta sẽ bị dọa chết ở chỗ này, ngày mai lấy ai đi tìm người cứu người!”

“Cha người luôn thua sạch ngân lượng, người không oán ông ấy sao?” Nam tử kia không cam lòng hỏi.

“Phụ thân của mình, có thể oán cái gì?” Ài ài ài.

“Nếu ông ta suy nghĩ cho người, thì không nên trầm mê trong cờ bạc, khiến cho một cô nương như người luôn bị nguy hiểm.”

4. Chương 1-2

Hiện giờ chân của nàng chưa giải được, cũng không biết đối phương là sói hay là hổ, thật sự không nên tùy tiện cứu hần lên, không bằng cùng hần chờ trời sáng, cũng tìm người làm bạn cho nàng thêm can đảm.

Hai mắt Kim Ánh Nhi lưu chuyển, lớn tiếng nói, “Hiện giờ trời tối đen như mực, không thể đi được, sáng mai ta sẽ đi sớm tìm người đến cứu người.”

“Ngày mai người vào trong thành đến đường cái nhộn nhịp nhất, tìm La quân gia của Thiên Vũ lương hành, nói cho họ chỗ này.” Giọng nói của nam nhân kia mang theo giọng điệu ra lệnh.

Kim Ánh Nhi nhú mày, hắng giọng hỏi: “Xin hỏi hiện giờ là người đang cầu xin ta sao?”

“Trong tay ta có một đôi hoa tai trân châu, người đưa tay đến khe cửa đón lấy. Người mang theo hoa tai này làm bằng chứng đi tìm La quân gia, bảo hần đưa cho người mười hai vàng làm tạ lễ.”

Mười hai vàng!

Còn có một đôi trân châu to bằng móng tay!

“Mạng của người đáng giá vậy sao?” Kim Ánh Nhi ghen hòng đón lấy đôi hoa tai trân châu, đặt một cái vào miệng.

Hương vị này, độ cứng này, quả thật là trân châu không sai. Viên trân châu lớn như vậy, đây là lần đầu tiên nàng thấy!

Nếu ánh trăng đủ sáng, thì có thể nhìn thấy hai má Kim Ánh Nhi sớm đã hồng nhuận rồi.

“Vị đại ca này khách khí quá rồi, thật ra nếu như huynh không đưa đôi trâm châu này tặng cho ta, ta cũng sẽ giúp huynh đi báo tin. Ta là người vô cùng nhiệt tình, sẽ cố gắng hết sức để cứu người...” Miệng Kim Ánh Nhi nói như vậy, nhưng tay lại nhanh chóng nhét đôi trâm châu vào trong vạt áo.

“Cần gì phải nói dễ nghe như vậy? Nếu không có lợi ích lớn dự dõ, sao người có thể bớt chút thời gian đi một chuyến chứ?”

“Này, những lời này có thể làm tổn thương người khác đấy.” Kim Ánh Nhi cảm thấy tính cách của người này bất công, lấy ra trâm châu ném lại qua khe cửa. Dù sao, nàng còn có thể nhận mười hai vàng.

“Trả lại trâm châu cho người, ta cũng không hiếm lạ gì!”

Bên dưới im lặng, chỉ là vang lên vài tiếng thở nặng nề, hiển nhiên là có chút khó hiểu.

“Ta đã đưa đi, thì không có đạo lý thu lại. Huống hồ, chúng ta không quen cũng không thân, hiện giờ ta có việc nhờ người, lấy tiền nhờ người làm việc, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.” Nam nhân kia thông thả nói.

“Được rồi, ta liền miễn cưỡng nhận lấy đôi trâm châu này.” Kim Ánh Nhi cầm lại trâm châu, miệng cũng không nhịn được cần nhân giáo huấn, “Chẳng qua là người nên thay đổi thái độ này, nếu không sau này làm sao có thể hành tẩu giang hồ? Người giang hồ có thể không có tiền trong túi, nhưng hai chữ ”đạo nghĩa” luôn đặt trong lòng.”

“Đạo nghĩa?” Nam nhân kia cười lạnh một tiếng, sau đó không nói thêm gì.

Kim Ánh Nhi cúi đầu, từ trước đến nay nàng không thích nói một mình, liền cầm ông sáo gõ gõ vào cửa nhỏ.

“Người đã làm chuyện xấu gì vậy? Sao lại bị nhốt ở một chỗ quỷ quái thế này?”

“Bị người bắt tống tiền.”

Giọng nói của nam nhân kia lạnh lùng, nhưng với Kim Ánh Nhi thì không sao cả, dù sao nàng đã sớm quen với những chuyện mất mặt rồi.

Huống hồ, hắn còn cho nàng mười hai vàng, có thể để cho nàng và phụ thân cao chạy xa bay rồi, nàng cái gì cũng có thể không so đo với hắn.

Kim Ánh Nhi một từ trong túi đồ ra hai cái bánh sơn trà, “Có muốn ăn một miếng bánh sơn trà không, vừa ăn vừa nói chuyện?”

“Không.”

Kim Ánh Nhi tự tìm mất mặt, ngược lại cầm bánh ăn.

Lúc này một cơn gió lạnh thổi qua, tiếng lá xào xạc giống như ma quỷ đang tiến lại gần, miếng bánh sơn trà còn nghẹn ở cổ, cả người Kim Ánh Nhi nổi đầy da gà.

Mặt nóng dần mông lạnh cũng không sao, ai bảo nàng trên đời này sợ nhất là nghèo, thứ hai là sợ ma.

Nàng lấy cây sáo gõ cửa nhỏ, lớn tiếng hét, “Này, người nói gì đi chứ, nếu không thì ta thổi sáo cho người nghe. Cây sáo này của ta khê thổi, đảm bảo quỷ khóc thần kêu, quần ma loạn vũ, muôn chim bay cao, chính là chỉ tiếng sáo của ta.”

“Nói chuyện sẽ khô miệng.” Giọng nói của nam tử kia khản đặc.

Kim Ánh Nhi lấy từ trong túi ra một túi nước, nhét qua khe cửa cho hắn, “Nước suối, tiện nghi cho người rồi.”

Bên dưới cửa vang lên tiếng uống nước ừng ực.

“Vừa rồi người nói mình là đệ tử Chung Quỷ gì đó, người là sư bà trăm yêu trừ ma sao?” Mặc dù giọng nói của nam tử kia vẫn còn chút khàn khàn, nhưng cũng đã tốt hơn so với vừa rồi nhiều.

“Không thể xưng là ”bà“, chẳng qua là thật sự đã trừng phạt không ít sắc quỷ, tham quỷ.” Nàng đắc ý nói.

“Một khi pháp lực đã cao thâm như vậy, sao lại bị ném vào nơi này?”

“Chuyện kể ra thì quá dài, ta ném bánh sơn trà xuống cho người, người ăn một chút thì mới có sức cùng ta nói chuyện.” Kim Ánh Nhi mặc kệ giọng điệu cười nhạo của nam tử kia, ngược lại tự nói, “Cha ta mê cờ bạc, thua sạch ngân lượng ở trọ của chúng ta. Chúng ta ăn chùa mười ngày, bị ném đến chỗ này coi như đã là tốt. Chỉ tiếc, ta không có cơ hội cáo từ vị Cố Thạch tỷ tỷ mới quen không lâu ở cách vách, ta với tỷ ấy vừa gặp đã quen.”

Nàng hơi dài không thở gấp lấy một cái, cứ như vậy nói một hơi.

Không ai đáp lại lời nàng.

Kim Ánh Nhi nhăn mày, bắt đầu tiếp tục nói: “Thật ra bị ném đến đây cũng không tính là thảm, lần trước khi ta giả bộ làm muội muội của Trường Thanh huyện lệnh, cha ta giả trang thành tùy tùng đi du lịch, không ngờ tới Trường Thanh huyện sư gia đúng lúc ở trên một con thuyền khác, cha con chúng ta ở giữa dòng bị người ta ném xuống hồ, còn là giữa trời tháng mười một! Tuy rằng phía nam không có tuyết, nhưng vẫn bị lạnh khiến ta bị bệnh một tháng!”

“Người là một tên lừa đảo.”

Thật lâu sau, cuối cùng nam tử cũng bắn ra mấy chữ.

“Làm gì nói khó nghe thế, cái gì lừa gạt với không lừa gạt, tiền tài vốn là vật lưu thông. Làm giàu thường không có nhân đức, người đem bạc đến cho ta, ta lại giúp họ lấy đi cứu tế thôi!” Kim Ánh Nhi cười ha ha, vẻ mặt không có chút hổ thẹn nào.

“Cái gì mà cứu tế người khác, ngân lượng đều bị cha ngươi lấy đi đánh bạc thôi.”

“Người không thể nói mấy câu dễ nghe được sao? Coi chừng ngày mai lão nương không đến chỗ gọi là Thiên Vũ lương hành kia nữa!” Kim Ánh Nhi gào to, giơ cây sáo lên gõ vào cửa nhỏ.

“Người giả trang thành muội muội huyện lệnh, chứng tỏ người biết chữ?” Nam tử kia hỏi, trong giọng nói nghe ra được vài phần miễn cưỡng.

“Biết vài chữ lớn, chẳng qua không viết được, chỉ có thể miễn cưỡng vẽ một số phù chú lừa người thôi. Nhớ lại khi mẹ ta còn sống, ít nhiều vẫn thúc giục ta học bài viết chữ.” Kim Ánh Nhi ôm bao đồ, máy hát một khi đã mở liền không dừng được, “Biết không? Trước kia cha ta vẫn còn là tú tài, sau khi mẹ ta mất mới biến thành cái đức hạnh này. Cho nên, cảm tình phu thê không cần quá tốt, nếu không trở mặt nhìn người kia ra đi, thật sự là... Ài...”

Trong lòng nàng cảm khái, thở dài một cái.

Trong phòng lần thứ hai trở về một mảng yên tĩnh.

Kim Ánh Nhi bắt đầu dĩ thử dài một tiếng, quyết định nói trắng ra. “Người không nói chuyện với ta, ta sẽ bị dọa chết ở chỗ này, ngày mai lấy ai đi tìm người cứu người!”

“Cha ngươi luôn thua sạch ngân lượng, người không oán ông ấy sao?” Nam tử kia không cam lòng hỏi.

“Phụ thân của mình, có thể oán cái gì?” Ài ài ài.

“Nếu ông ta suy nghĩ cho người, thì không nên trầm mê trong cờ bạc, khiến cho một cô nương như người luôn bị nguy hiểm.”

5. Chương 3: Chương 1.3

Kim Ánh Nhi bị câu nói này của hắn làm cho ngây người, nhiều năm đi lừa gạt để sống, đã vô số lần nàng bị người khác lừa gạt. Nếu không phải nàng cơ trí, phản ứng hơn người, quả thật cũng có vài lần thiếu chút nữa bị hủy đi sự trong sạch.

“Nghe câu này ngược lại người thông minh, chẳng lẽ có diệu kế gì muốn chỉ cho ta?” Nàng hỏi.

“Ta nghe nói ăn mỳ trên phố có lưu truyền một loại biến thuật, có thể làm bỏng hoặc bị đứt chân, khiến người khác đồng tình. Người biết những cái này sao?”

“Đương nhiên. Chẳng qua là dùng mỡ heo, máu gà, thêm chút giấy, bã đậu, nặn thành bộ dạng lở loét thôi!” Không phải nàng khoe khoang, về những tiểu tạp kỹ này, nàng biết không phải là ít.

“Sao người không hóa trang thành bộ mặt thương tàn, nói với cha người, bởi vì ông ta có nợ không trả, khiến cho người đòi nợ hủy dung của người. Nếu như ông ta có áy náy, thì sẽ không tái phạm. Nếu như ông ta vẫn không hối hận, thì người nên sớm tự lo cho bản thân mình.”

Kim Ánh Nhi nắm chặt túi đồ, răng cắn chặt vào môi.

“Lấy cách lừa gạt người khác đi lừa gạt phụ thân của mình, ngược lại ta không nghĩ tới.” Những ngày phải trốn nợ, thật sự là nàng quá ngán rồi.

“Như vậy cũng tốt hơn so với sau này các người già yếu, phải làm ăn mỳ lưu lạc đầu đường nhiều.”

“Đúng....Ăn mỳ bây giờ trong đầu đều là thủ đoạn độc ác, ăn mỳ ở huyện Thu Nhật giờ đã kết thành đàn kết thành đảng, vô cùng hưng hống. Nếu như ta không còn ngân lượng, bị ném vào đám ăn mỳ, khó bảo đảm rằng sẽ không bị chém mất một chân, ném tới ven đường ăn xin. Được rồi, trở về ta sẽ làm như vậy!” Kim Ánh Nhi càng nghĩ càng thấy phương pháp này khả thi, vỗ tay hét lớn một tiếng. “Chủ ý này tốt đến mức ngay cả lỗ tai của bản cô nương cũng đỏ lên rồi.”

“Lỗ tai người đỏ cùng với chiêu này có được hay không thì có quan hệ gì?”

“Nghe cho kỹ đây, bản cô nương đi khắp đại giang nam bắc, lỗ tai này cũng không tùy tiện đỏ. Ta nháy mắt có thể làm ra bộ dạng khuê tú lúng ta lúng túng, nói đỏ mặt là đỏ mặt, chỉ riêng lỗ tai này cần phải gặp đại sự thì mới đỏ.” Nàng lớn tiếng hỏi, tâm tình tốt xoay cây sáo ở trong tay.

“Người đi khắp đại giang nam bắc, có gì tâm đắc?”

“Tháng trước ta từ Bắc Đông quốc đến đây, ở đó không ngừng nội chiến, mọi người đều hâm mộ Đông Xuân quốc giàu có. Một đường đi đến đây, phát hiện nơi này tuy có nhiều người có tiền, nhưng người nghèo cũng nhiều. Hơn nữa ăn mỳ cường hãn, thông đồng với du côn lưu manh, không có chuyện gì không làm.”

“Người mới tới đây một tháng, đã có thể nói rõ ràng tình hình ở đây như vậy, quả thật là có chút bản lĩnh.” Nam tử khàn giọng khen ngợi.

Kim Ánh Nhi cười toe toét, bất giác thấy lảng lảng, “Bản lĩnh của ta đâu chỉ có từng đây, ta đoán tháng 7

tháng 8 năm nay có phong đài, đến lúc đó nên chuẩn bị trước thóc gạo.”

“Làm sao người biết?” Giọng nói của nam tử tràn ngập tò mò.

“Trước kia có một lão nông dạy ra. Mười mấy ngày cuối tháng mười hai ở Đông Xuân quốc, nếu như gió là nam thổi, thì đến tháng 7 tháng 8 sẽ có phong đài. Ta đã quan sát một, hai năm, quả thật không sai.”

“Nếu như người biết vận dụng điều này để kiếm tiền, sớm đã là phú bà.”

“Kiếm được tiền, còn không phải là bị phụ thân ta đánh bạc hết sao. Ta thậm chí đã tính đến việc mua mảnh đất, dẫn ông ấy đến phía tây khai hoang,,nhưng ông ấy tay không thể xách, lưng không thể khiêng, thân thể lại hồng bét...” Kim Ánh Nhi tròn mắt, nghĩ đến liền thấy mệt chết, “Không nói cái này, nói một chút chuyện của người đi.”

“Không thể trả lời.”

“Vậy thì nói về người xấu bắt người tống tiền đi, vì sao người còn ở đây? Là do người nhà người không trả tiền sao?” Nàng thích nhất là buôn chuyện với người khác, nhất là ở chỗ tối đen này.

“Ta không có người nhà.” Nam tử trả lời.

“Vậy bên người cũng phải có một người có thể thay người quyết định chứ?”

“Ta là người ra quyết định.”

Kim Ánh Nhi kỳ quái nhăn mày, dù sao kiểu người tiện tay liền thưởng đồ trang sức bằng trân châu, ra tay là mười hai vàng nhất định là người giàu có, bên người phải không thiếu bằng hữu mới đúng. Người này tám phần là thần giữ cửa khiến người khác chán ghét!

Nhưng hắn mới vừa suy nghĩ thay giải quyết vấn đề thay nàng, nên cũng không phải là người ác.

“Nếu người không gặp được ta, không ai đưa ngân lượng tới chuộc người, chẳng phải người sẽ chết già trong hầm ngầm sao?” Nghĩ đến một đồng xương trắng, đột nhiên nàng rung mình một cái.

“Qua mấy ngày nữa, quản gia ở cửa hàng của ta sẽ đưa ra ngân lượng, chẳng qua là kẻ bắt cóc yêu cầu mười vạn lượng.”

“Mười vạn lượng! Người là hoàng thân quốc thích sao?” Kim Ánh Nhi kêu lên, nháy mắt vài cái. “Chẳng qua là, có tiền thì sao, không phải là người vẫn bị nhốt ở trong hầm này sao? Còn người lúc còn sống, bên người luôn phải có người để tin tưởng, nếu không là sống uống cả cuộc đời, phòng đông phòng tây không

có đến một tri kỷ, tương lai nhiều tuổi rồi, cũng không phải là kết thúc...” Nàng nói nhỏ.

“Vậy người tin tưởng cha mình sao?” Nam tử ngắt lời nàng.

“Ta tin tưởng ông ấy tuyệt đối sẽ không bỏ mặc ta.” Nàng không chút do dự nói.

“Người sẽ tin tưởng người khác ngoài cha người sao?”

“Đương nhiên! Tìm một người tốt đối với ta, thậm chí ta có thể chết vì hắn...” Nàng dùng lực vỗ xuống, lại quên không chế lực đạo, đau đến mức nhăn nhó.

“Cô nương như vậy là không thực tế.”

“Ha, ta đây dám cược người chưa từng thấy qua người thực tế như ta, nữ nhân thức thời! Ta giỏi nhất là nhìn ánh mắt, ánh mắt không đúng, lập tức đi ngay..”

“Vậy người sao còn chưa phát hiện thật ra ta không muốn nói chuyện...”

“Ta là tâm địa tốt, sợ người buồn chán. Hơn nữa, tính cách người quái gở, mới có thể rơi vào cảnh không có ai cứu. Chẳng lẽ đời này người chưa từng được người khác giúp đỡ sao? Cũng là người có tiền, liền tự kiêu ngạo, cảm thấy không nên để ý tới người ngoài?”

“Ta dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, nếu như tư thái không uy nghi dọa người, làm sao có thể trấn áp được người khác.”

“Hù dọa người khác là một chuyện, bên người cũng cần phải có mấy người thân cận...”

Hai người cứ mỗi người một câu như vậy cho đến khi trời bắt đầu sáng.

Kim Ánh Nhi một đêm không ngủ liền gấp dài một cái, đuổi người, vừa vỗ vừa nhéo chân để khơi thông huyết đạo cho hai chân.

“Cùng quân nói chuyện một buổi, hơn mười năm đọc...không...là trăm năm đọc sách! Ta lập tức tìm người đến cứu người.” Kim Ánh Nhi nhìn mặt trời, lớn tiếng nói.

Tuy rằng vô cùng muốn nhìn xem bộ dạng của đối phương ra sao, nhưng nàng không dám ở lại lâu.

Sắc trời sắp sáng, nàng không thể mạo hiểm để cho nam nhân nhìn thấy mặt nàng, nếu không những kỹ xảo của nàng bị người khác nhìn thấy, sau này sao có thể hành tẩu giang hồ? Kẻ lừa đảo kiên kỵ nhất là

bị người khác vạch trần kỹ xảo.

Tuy rằng nàng tính toán không lâu nữa sẽ rửa tay gác kiếm, nhưng phụ thân nàng rất cuộc kiên định với cờ bạc đến mức nào, dù sao chỉ có trời biết được.

“Ài nha, ta thấy cái khóa này hình như sắp bung ra rồi. Người dùng sức một chút, thì có thể thoát ra ngoài được rồi.”

Kim Ánh Nhi dùng que sắt cạy mở khóa cửa, lại tháo khóa treo ở cửa, nàng nghĩ rằng chỉ cần một chén trà nhỏ thì hẳn sẽ có thể thoát ra ngoài.

“Xin dừng bước, để ta nói lời cảm ơn ân cứu mạng.” Nam tử khàn giọng, trong giọng nói có vài phần vội vàng.

“Người đã cho ta tạ lễ rồi, còn cảm ơn nữa thì ta sẽ tổn thọ mất. Ta đi trước một bước đây!” Kim Ánh Nhi vỗ vỗ tro bụi trên người, nhếch miệng cười. “Không phải người nói mấy ngày nữa thì người sẽ thành hôn sao? Nương tử do chính người chọn, dù sao thì cũng có thể tin chứ. Nhớ rõ ta có một câu giang hồ thể này, con người lúc còn sống, không kết nhiều thiện duyên thì đâu sống thoải mái được?”

Kim Ánh Nhi nhẹ bước đi ra khỏi phòng, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt màu mật ong đang mỉm cười của nàng.

Có mười hai vàng này, cuộc đời sau này của Kim Ánh Nhi sắp thay đổi rồi!

Làm chuyện tốt, quả nhiên có hồi báo.

Một lúc sau, Kim Ánh Nhi dịch dung đơn giản, ở trên mặt vẽ thêm vài vết sẹo, theo lời nam tử đi đến “Thiên Vũ Lương hành”, tò mò nhìn những đấu gậy khắp nơi, nàng nói tin tức cho quản sự ở đây, sau khi lĩnh thưởng, nhanh chóng rời đi.

Vạn nhất đối phương muốn thu hồi mười hai vàng này, lúc trước nàng đã dịch dung, trong khoảng thời gian ngắn cũng không dễ dàng tìm được.

Hiện giờ chờ tìm thấy phụ thân nàng, cùng hưởng phúc chung thôi.

Khi đó ở khách điểm bị chuông quây đuổi người phụ thân đã chạy trước, ông ấy không có chỗ để đi, sẽ đến chỗ bọn họ đến lần đầu tiên khi đặt chân đến Thẩm Hương thành, là nghĩa trang nơi tụ tập của đám ăn may.

Thật ra Kim Ánh Nhi không thích nơi đó, nàng cảm thấy ánh mắt của tên Thái Lợi cầm đầu những ăn mày ở đó nhìn nàng khiến nàng không thoải mái, nhưng nàng không đi không được.

Nàng đeo túi quần áo nường may khi còn sống, lẩm nhẩm một tiểu khúc không tên, một đường vừa đi vừa nhảy đi đến nghĩa trang. Phụ thân nàng đang ngồi ở cửa, không biết đang ngăn người làm gì.

“Phụ thân!”

Kim Hữu Ninh vừa nhìn thấy con gái đi đến, lập tức quỳ rạp xuống đất hô lớn, “Đều là do phụ thân không tốt! Đều là do phụ thân mê cờ bạc.”

Kim Ánh Nhi vừa nghe thấy phụ thân nói những lời này, da đầu run lên, lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Đây là ám hiệu giữa hai người bọn họ, mỗi khi đối phương bắt đầu kêu gào, thì đại biểu muốn người còn lại nhanh chóng chạy trốn.

Chỉ là, Kim Ánh Nhi chạy được hai bước đã bị mấy ăn mày vờ mặt hung dữ chặn đường. Nàng rút cây sáo trong túi, nhân cơ hội đối phương không phòng bị liền đánh mạnh vào bọn họ.

“Có ám khí!” Kim Ánh Nhi hô.

Nhóm ăn mày lui về sau một bước.

Kim Ánh Nhi vội vàng chạy lên trước, chạy đến chỗ đầu gió.

“Có ám khí!” Nàng nói tiếp.

Nhóm ăn mày đưa mắt nhìn nhau, vẫn không dám bước lên.

“Có ám khí!” Kim Ánh Nhi tiếp tục hô, liếc mình quơ ống sáo trong tay. Nguy rồi, đã quên không đặt mê được ở trong ống sáo rồi.

“Đồ đàn bà thói tha, ở đâu ra ám khí!.” Nhóm ăn mày đồng loạt xông về phía nàng.

Kim Ánh Nhi lấy ở miệng túi bột tiêu, tung ra một nắm to. Bột phấn bay vào mắt nhóm người ăn mày, tất cả đều liên tục kêu thối, nàng vội vàng xông ra ngoài.

“Kim Ánh Nhi, ngươi dám chạy thêm một bước, cánh tay của ngươi liền chặt đi một cái, ngươi chạy hai bước liền chặt đi cả hai!”

Kim Ánh Nhi vừa quay đầu, chỉ thấy tên cầm đầu Thái Lợi đang cầm dao đặt trên người cha nàng. Trên cổ phụ thân nàng có một vết dao, mặt không chút máu nhìn nàng, ngay cả tóc cũng phát run.

Nàng bỗng đứng dừng lại, có vài tên ăn mày đi lên, bao vây xung quanh nàng.

“Chạy cái gì! Người đã rơi vào trong tay bản đại gia, sau này sẽ được hưởng cảm y ngọc thực rồi!” Thái Lợi cười lớn, cười đến mức hai cằm cùng rung.

Kim Ánh Nhi nhìn vẻ mặt tính kế cười quỷ dị của Thái Lợi, chỉ có thể cười khổ.

Xem ra, mười hai vàng trong túi nàng, còn chưa kịp ấm đã bị cướp mất rồi. Nàng vĩnh viễn chỉ có thể đi lướt qua cửa thần tài, ngay cả cơ hội xoay người cũng không có.

Sớm biết vậy thì mười hai vàng nàng cũng không lấy, ít nhất còn có thể để cho nam tử bị nhốt dưới hầm biết rằng thế gian này vẫn có người tốt không cần hồi báo.

Chỉ là, chỉ là....

Hai tay Kim Ánh Nhi bị trói ở sau lưng, bị tên ăn mày giữ chặt cánh tay, thô bạo giải nàng đến chỗ cha nàng.

Chỉ là, người tốt không nhất định sẽ được báo đáp tốt

6. Chương 1-3

Kim Ánh Nhi bị câu nói này của hắn làm cho ngây người, nhiều năm đi lừa gạt để sống, đã vô số lần nàng bị người khác giở trò. Nếu không phải nàng cơ trí, phản ứng hơn người, quả thật cũng có vài lần thiếu chút nữa bị hủy đi sự trong sạch.

“Nghe câu này ngược lại người thông minh, chẳng lẽ có diệu kế gì muốn chỉ cho ta?” Nàng hỏi.

“Ta nghe nói ăn mày trên phố có lưu truyền một loại biến thuật, có thể làm bỏng hoặc bị đứt chân, khiến người khác đồng tình. Người biết những cái này sao?”

“Đương nhiên. Chẳng qua là dùng mỡ heo, máu gà, thêm chút giấy, bã đậu, nặn thành bộ dạng lở loét thôi!” Không phải nàng khoe khoang, về những tiểu tạp kỹ này, nàng biết không phải là ít.

“Sao người không hóa trang thành bộ mặt thương tàn, nói với cha người, bởi vì ông ta có nợ không trả, khiến cho người đòi nợ hủy dung của người. Nếu như ông ta có áy náy, thì sẽ không tái phạm. Nếu như ông ta vẫn không hối hận, thì người nên sớm tự lo cho bản thân mình.”

Kim Ánh Nhi nắm chặt túi đồ, răng cắn chặt vào môi.

“Lấy cách lừa gạt người khác đi lừa gạt phụ thân của mình, ngược lại ta không nghĩ tới.” Những ngày phải trốn nợ, thật sự là nàng quá ngán rồi.

“Như vậy cũng tốt hơn so với sau này các người già yếu, phải làm ăn mảy mủn lạc đầu đường nhiều.”

“Đúng....Ăn mảy bây giờ trong đầu đều là thủ đoạn độc ác, ăn mảy ở huyện Thu Nhật giờ đã kết thành đàn kết thành đảng, vô cùng hư hỏng. Nếu như ta không còn ngân lượng, bị ném vào đám ăn mảy, khó bảo đảm rằng sẽ không bị chém mất một chân, ném tới ven đường ăn xin. Được rồi, trở về ta sẽ làm như vậy!” Kim Ánh Nhi càng nghĩ càng thấy phương pháp này khả thi, vỗ tay hét lớn một tiếng. “Chủ ý này tốt đến mức ngay cả lỗ tai của bản cô nương cũng đỏ lên rồi.”

“Lỗ tai người đỏ cùng với chiêu này có được hay không thì có quan hệ gì?”

“Nghe cho kỹ đây, bản cô nương đi khắp đại giang nam bắc, lỗ tai này cũng không tùy tiện đỏ. Ta nháy mắt có thể làm ra bộ dạng khuê tú lúng ta lúng túng, nói đỏ mặt là đỏ mặt, chỉ riêng lỗ tai này cần phải gặp đại sự thì mới đỏ.” Nàng lớn tiếng hỏi, tâm tình tốt xoay cây sáo ở trong tay.

“Người đi khắp đại giang nam bắc, có gì tâm đắc?”

“Tháng trước ta từ Bắc Đông quốc đến đây, ở đó không ngừng nội chiến, mọi người đều hâm mộ Đông Xuân quốc giàu có. Một đường đi đến đây, phát hiện nơi này tuy có nhiều người có tiền, nhưng người nghèo cũng nhiều. Hơn nữa ăn mảy cường hãn, thông đồng với du côn lưu manh, không có chuyện gì không làm.”

“Người mới tới đây một tháng, đã có thể nói rõ ràng tình hình ở đây như vậy, quả thật là có chút bản lĩnh.” Nam tử khàn giọng khen ngợi.

Kim Ánh Nhi cười toe toét, bất giác thấy lảng lảng, “Bản lĩnh của ta đâu chỉ có từng đây, ta đoán tháng 7 tháng 8 năm nay có phong dài, đến lúc đó nên chuẩn bị trước thóc gạo.”

“Làm sao người biết?” Giọng nói của nam tử tràn ngập tò mò.

“Trước kia có một lão nông dạy ra. Mười mấy ngày cuối tháng mười hai ở Đông Xuân quốc, nếu như gió là nam thổi, thì đến tháng 7 tháng 8 sẽ có phong dài. Ta đã quan sát một, hai năm, quả thật không sai.”

“Nếu như người biết vận dụng điều này để kiếm tiền, sớm đã là phú bà.”

“Kiếm được tiền, còn không phải là bị phụ thân ta đánh bạc hết sao. Ta thậm chí đã tính đến việc mua mảnh đất, dẫn ông ấy đến phía tây khai hoang, nhưng ông ấy tay không thể xách, lưng không thể khiêng, thân thể lại hồng bét...” Kim Ánh Nhi tròn tròn mắt, nghĩ đến liền thấy mệt chết, “Không nói cái này, nói một chút chuyện của người đi.”

“Không thể trả lời.”

“Vậy thì nói về người xấu bắt người tống tiền đi, vì sao người còn ở đây? Là do người nhà người không trả tiền sao?” Nàng thích nhất là buôn chuyện với người khác, nhất là ở chỗ tối đen này.

“Ta không có người nhà.” Nam tử trả lời.

“Vậy bên người cũng phải có một người có thể thay người quyết định chứ?”

“Ta là người ra quyết định.”

Kim Ánh Nhi kỳ quái nhìn mảy, dù sao kiểu người tiện tay liền thưởng đồ trang sức bằng trân châu, ra tay là mười hai vàng nhất định là người giàu có, bên người phải không thiếu bằng hữu mới đúng. Người này tám phần là thần giữ cửa khiến người khác chán ghét!

Nhưng hắn mới vừa suy nghĩ thay giải quyết vấn đề thay nàng, nên cũng không phải là người ác.

“Nếu người không gặp được ta, không ai đưa ngân lượng tới chuộc người, chẳng phải người sẽ chết già trong hầm ngầm sao?” Nghĩ đến một đồng xương trắng, đột nhiên nàng rung mình một cái.

“Qua mấy ngày nữa, quán gia ở cửa hàng của ta sẽ đưa ra ngân lượng, chẳng qua là kẻ bắt cóc yêu cầu mười vạn lượng.”

“Mười vạn lượng! Người là hoàng thân quốc thích sao?” Kim Ánh Nhi kêu lên, nháy mắt vài cái. “Chẳng qua là, có tiền thì sao, không phải là người vẫn bị nhốt ở trong hầm này sao? Còn người lúc còn sống, bên

người luôn phải có người để tin tưởng, nếu không là sống uổng cả cuộc đời, phòng đông phòng tây không có đến một tri kỷ, tương lai nhiều tuổi rồi, cũng không phải là kết thúc...” Nàng nói nhỏ.

“Vậy người tin tưởng cha mình sao?” Nam tử ngắt lời nàng.

“Ta tin tưởng ông ấy tuyệt đối sẽ không bỏ mặc ta.” Nàng không chút do dự nói.

“Người sẽ tin tưởng người khác ngoài cha người sao?”

“Đương nhiên! Tìm một người tốt đối với ta, thậm chí ta có thể chết vì hắn...” Nàng dùng lực vỗ xuống, lại quên không chế lực đạo, đau đến mức nhăn nhó.

“Cô nương như vậy là không thực tế.”

“Ha, ta đây dám cược người chưa từng thấy qua người thực tế như ta, nữ nhân thức thời! Ta giỏi nhất là nhìn ánh mắt, ánh mắt không đúng, lập tức đi ngay..”

“Vậy người sao còn chưa phát hiện thật ra ta không muốn nói chuyện...”

“Ta là tâm địa tốt, sợ người buồn chán. Hơn nữa, tính cách người quái gở, mới có thể rơi vào cảnh không có ai cứu. Chẳng lẽ đời này người chưa từng được người khác giúp đỡ sao? Cũng là người có tiền, liên tục kiêu ngạo, cảm thấy không nên để ý tới người ngoài?”

“Ta dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, nếu như tư thái không uy nghi dọa người, làm sao có thể trấn áp được người khác.”

“Hù dọa người khác là một chuyện, bên người cũng cần phải có mấy người thân cận...”

Hai người cứ mỗi người một câu như vậy cho đến khi trời bắt đầu sáng.

Kim Ánh Nhi một đêm không ngủ liền ngáp dài một cái, duỗi người, vừa vỗ vừa nhéo chân để khơi thông huyết đạo cho hai chân.

“Cùng quân nói chuyện một buổi, hơn mười năm đọc...không...là trăm năm đọc sách! Ta lập tức tìm người đến cứu người.” Kim Ánh Nhi nhìn mặt trời, lớn tiếng nói.

Tuy rằng vô cùng muốn nhìn xem bộ dạng của đối phương ra sao, nhưng nàng không dám ở lại lâu.

Sắc trời sắp sáng, nàng không thể mạo hiểm để cho nam nhân nhìn thấy mặt nàng, nếu không những kỹ xảo của nàng bị người khác nhìn thấy, sau này sao có thể hành tẩu giang hồ? Kể lừa đảo kiêng kỵ nhất là bị người khác vạch trần kỹ xảo.

Tuy rằng nàng tính toán không lâu nữa sẽ rửa tay gác kiếm, nhưng phụ thân nàng rất cuộc kiên định với cờ bạc đến mức nào, dù sao chỉ có trời biết được.

“Ài nha, ta thấy cái khóa này hình như sắp bung ra rồi. Người dùng sức một chút, thì có thể thoát ra ngoài được rồi.”

Kim Ánh Nhi dùng que sắt cạy mở khóa cửa, lại tháo khóa treo ở cửa, nàng nghĩ rằng chỉ cần một chén trà nhỏ thì hắn sẽ có thể thoát ra ngoài.

“Xin dừng bước, để ta nói lời cảm ơn ân cứu mạng.” Nam tử khàn giọng, trong giọng nói có vài phần vội vàng.

“Người đã cho ta tạ lễ rồi, còn cảm ơn nữa thì ta sẽ tổn thọ mất. Ta đi trước một bước đây!” Kim Ánh Nhi vỗ vỗ tro bụi trên người, nhếch miệng cười. “Không phải người nói mấy ngày nữa thì người sẽ thành hôn sao? Nương tử do chính người chọn, dù sao thì cũng có thể tin chứ. Nhớ rõ ta có một câu giang hồ thể này, con người lúc còn sống, không kết nhiều thiện duyên thì đâu sống thoải mái được?”

Kim Ánh Nhi nhẹ bước đi ra khỏi phòng, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt màu mật ong đang mỉm cười của nàng.

Có mười hai vàng này, cuộc đời sau này của Kim Ánh Nhi sắp thay đổi rồi!

Làm chuyện tốt, quả nhiên có hồi báo.

Một lúc sau, Kim Ánh Nhi dịch dung đơn giản, ở trên mặt vẽ thêm vài vết sẹo, theo lời nam tử đi đến “Thiên Vũ Lương hành”, tò mò nhìn những đầu gạo khắp nơi, nàng nói tin tức cho quân sự ở đây, sau khi lĩnh thưởng, nhanh chóng rời đi.

Vạn nhất đối phương muốn thu hồi mười hai vàng này, lúc trước nàng đã dịch dung, trong khoảng thời gian ngắn cũng không dễ dàng tìm được.

Hiện giờ chờ tìm thấy phụ thân nàng, cùng hưởng phúc chung thôi.

Khi đó ở khách điểm bị chương quỳ đuổi người phụ thân đã chạy trước, ông ấy không có chỗ để đi, sẽ đến chỗ bọn họ đến lần đầu tiên khi đặt chân đến Thẩm Hương thành, là nghĩa trang nơi tụ tập của đám ăn mày.

Thật ra Kim Ánh Nhi không thích nơi đó, nàng cảm thấy ánh mắt của tên Thái Lợi cầm đầu những ăn mày ở đó nhìn nàng khiến nàng không thoải mái, nhưng nàng không đi không được.

Nàng đeo túi quần áo nường may khi còn sống, lẩm nhẩm một tiểu khúc không tên, một đường vừa đi vừa nhảy đi đến nghĩa trang. Phụ thân nàng đang ngồi ở cửa, không biết đang ngăn người làm gì.

“Phụ thân!”

Kim Hữu Ninh vừa nhìn thấy con gái đi đến, lập tức quỳ rạp xuống đất hô lớn, “Đều là do phụ thân không tốt! Đều là do phụ thân mê cờ bạc.”

Kim Ánh Nhi vừa nghe thấy phụ thân nói những lời này, da đầu run lên, lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Đây là ám hiệu giữa hai người bọn họ, mỗi khi đối phương bắt đầu kêu gào, thì đại biểu muốn người còn lại nhanh chóng chạy trốn.

Chỉ là, Kim Ánh Nhi chạy được hai bước đã bị mấy ăn mày vẽ mặt hung dữ chặn đường. Nàng rút cây sáo trong túi, nhân cơ hội đối phương không phòng bị liền đánh mạnh vào bọn họ.

“Có ám khí!” Kim Ánh Nhi hô.

Nhóm ăn mày lui về sau một bước.

Kim Ánh Nhi vội vàng chạy lên trước, chạy đến chỗ đầu gió.

“Có ám khí!” Nàng nói tiếp.

Nhóm ăn mày đưa mắt nhìn nhau, vẫn không dám bước lên.

“Có ám khí!” Kim Ánh Nhi tiếp tục hô, liếc mình quơ ống sáo trong tay. Nguy rồi, đã quên không đặt mê được ở trong ống sáo rồi.

“Đồ đàn bà thối tha, ở đâu ra ám khí!” Nhóm ăn mày đồng loạt xông về phía nàng.

Kim Ánh Nhi lấy ở miệng túi bột tiêu, tung ra một nắm to. Bột phấn bay vào mắt nhóm người ăn mày, tất cả đều liên tục kêu thảm, nàng vội vàng xông ra ngoài.

“Kim Ánh Nhi, người dám chạy thêm một bước, cánh tay của người liền chặt đi một cái, người chạy hai bước liền chặt đi cả hai!”

Kim Ánh Nhi vừa quay đầu, chỉ thấy tên cầm đầu Thái Lợi đang cầm đao đặt trên người cha nàng. Trên cổ phụ thân nàng có một vết đao, mặt không chút máu nhìn nàng, ngay cả tóc cũng phát run.

Nàng bỗng dừng lại, có vài tên ăn mày đi lên, bao vây xung quanh nàng.

“Chạy cái gì! Người đã rơi vào trong tay bản đại gia, sau này sẽ được hưởng cảm y ngọc thực rồi!” Thái Lợi cười lớn, cười đến mức hai cằm cùng rung.

Kim Ánh Nhi nhìn vẻ mặt tính kế cười quỷ dị của Thái Lợi, chỉ có thể cười khổ.

Xem ra, mười hai vàng trong túi nàng, còn chưa kịp ầm đã bị cướp mất rồi. Nàng vĩnh viễn chỉ có thể đi lướt qua cửa thần tài, ngay cả cơ hội xoay người cũng không có.

Sớm biết vậy thì mười hai vàng nàng cũng không lấy, ít nhất còn có thể để cho nam tử bị nhốt dưới hầm biết rằng thế gian này vẫn có người tốt không cần hồi báo.

Chỉ là, chỉ là....

Hai tay Kim Ánh Nhi bị trói ở sau lưng, bị tên ăn mày giữ chặt cánh tay, thô bạo giải nàng đến chỗ cha nàng.

Chỉ là, người tốt không nhất định sẽ được báo đáp tốt

7. Chương 4: Chương 2.2

Kiếp hoa vừa vào nhà Nam Cung, Kim Ánh Nhi vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, cầm khăn voan đắp kín.

Chỉ là, cho dù nàng dựng thẳng lỗ tai như thế nào cũng không nghe thấy tiếng nói chuyện nào. Nhà Nam Cung này vô cùng yên tĩnh, có chút nào là vui vẻ đâu?

Ngực Kim Ánh Nhi đập loạn lên, không tự chủ nắm chặt túi đeo bên người.

Cổ kiệu từ từ dừng lại.

“Tân nương hạ kiệu.” Hứa bà mỗi vén màn kiệu lên, nhanh nhẹ đỡ tân nương đi ra ngoài.

Kim Ánh Nhi vừa đứng dậy, mũi phượng trên đầu khiến cho cả người nàng lung lay, đành phải dựa vào Hứa bà để đứng lên.

“Chúc mừng Nam Cung lão gia cưới được mỹ nhân như hoa!”

Sau khi Kim Ánh Nhi bước vào cửa, tiếng chúc mừng của Hứa bà vọng từ trong nhà ra.

“Bái đường đi.” Nam tử ra lệnh.

Kim Ánh Nhi nhú mày, cảm thấy giọng nói này nghe thật sự không già, tối đa chỉ tầm ba mươi tuổi.

“Vâng, đừng làm lỡ giờ lành. Trưởng bối nhà Nam Cung đâu?” Hứa bà hỏi.

“Không có trưởng bối. Không phải nhà Công Tôn cũng không phải người qua sao?” Giọng nói nam tử không giận mà uy.

“Lão gia bớt giận, cả nhà Công Tôn huyện lệnh đều bị nhiễm bệnh nặng, sợ đến đây sẽ lây bệnh cho tân nường thì không tốt. Ngài sau khi biết tin này cũng không tự mình đến đón dâu sao? Vậy hai nhà cũng ngang nhau thôi...” Hứa bà lớn tiếng nói.

“Bớt nói đi.” Nam Cung Khiếu Thiên kiên nhẫn nói.

“Lão nô nói nhiều rồi, mong lão gia không trách tội, lão nô làm ngay.” Kim Ánh Nhi thấy Hứa bà nhét gấm hồng vào tay nàng, một nam tử đứng bên cạnh nàng.

Kim Ánh Nhi nhìn đôi giày đen kia, đoán rằng người này nhất định khá cao, hơn nữa trên người còn có một mùi hương mát lạnh khiến người khác sáng khoái tinh thần.

Nàng còn chưa kịp nghĩ thêm, liền bị Hứa bà ấn đầu xuống, liên tục khom người cúi đầu vài lần.

“Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái.”

“Mời lão gia vén khăn lên cho phu nhân.” Hứa bà nói.

Kim Ánh Nhi nghe vậy liền cứng đờ, vội vàng nháy mắt mấy cái, cắn chặt răng, gương mặt trở nên cứng ngắt.

“Tất cả lui ra, ra ngoài nhận thưởng.” Nam Cung Khiếu Thiên nói.

“Tạ lão gia.”

Tiếng nhóm tôi tớ lui ra ngoài khiến cho Kim Ánh Nhi chảy mồ hôi lạnh, sao quanh nàng lại có nhiều người như vậy? Vừa rồi rõ ràng yên tĩnh đến mức không có chút tiếng động nào.

Nghĩ đến nhà Nam Cung này rất nghiêm khắc, về sau nàng phải sống thế nào đây!

“Hứa bà, người cũng đi xuống lĩnh thưởng đi.”

“Chúc mừng lão gia, chúc mừng lão gia.” Hứa bà cười khanh khách, trang sức trên người đang đưa va vào nhau kêu đing đang.

Thật tốt, nàng cũng muốn lĩnh thưởng.

Kim Ánh nhi cắn môi dưới, bỗng nhiên khăn hồng che đầu bị xốc lên.

Nàng sợ đến mức lui về sau một bước, hai mắt mở to, trừng người trước mặt...

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn gương mặt tròn trước mắt, đôi mắt lạnh băng cũng ngẩn ra.

Ánh mắt lạnh băng của hắn nhanh chóng lướt qua đôi mắt, cái mũi, còn có đôi môi của nàng, nhưng rất nhanh liền khôi phục về mặt bình tĩnh.

Nhưng mà, trong khoảng thời gian ngắn Kim Ánh Nhi vẫn không thu lại được ánh mắt kinh ngạc, chỉ có thể ngơ ngác nhìn người “xinh đẹp” trước mắt.

Có làm không vậy?

Một nam nhân lại có một đôi mắt phượng cùng đôi môi hồng, dung mạo đoan chính, làn da như ngọc, thật sự là khiến cho tân nương là nàng bị mê hoặc rồi.

Kim Ánh Nhi nhìn chằm chằm Nam Cung Khiếu Thiên, khuôn mặt tuấn mỹ không hề có chút liên quan nào với chữ già, bật thốt lên: “Ta...còn nghĩ người vô cùng già.”

Nam Cung Khiếu Thiên nghe giọng nói trong sáng của nàng, mắt lạnh nheo lại, ánh mắt một đường đánh giá từ gương mặt đến thân thể nàng, cuối cùng dừng lại trên đôi bông tai trân châu trên tai nàng.

Kim Ánh Nhi bị hắn nhìn như vậy, đột nhiên nhớ tới thân phận của mình, bỗng e lệ buông mắt xuống.

“Nói chuyện.” Nam Cung Khiếu Thiên ra lệnh, vẫn nhìn đôi bông tai trân châu nàng đeo.

“Thiếp vẫn an phu quân.” Nàng nhẹ nhàng cúi người, khi ngẩng đầu lên, đã là hai má ửng hồng, rõ ràng một bộ dạng tân nương tử e lệ.

“Dung mạo của người cùng với bức họa không giống nhau.” Tinh quang chợt lóe lên trong mắt Nam Cung Khiếu Thiên.

Da đầu Kim Ánh Nhi run lên, vẻ mặt lại càng thêm trấn định.

“Thời gian này phải bốn ba, dung mạo ít nhiều cũng có chút thay đổi, hơn nữa phấn trang điểm hơi dày, khiến cho phu quân thất vọng rồi.” Nàng nâng đôi mắt sáng nhìn lên, không chút hoảng hốt đối diện với ánh mắt của hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên không dời mắt, khóe môi chậm rãi nâng lên.

Nụ cười tuyệt đẹp, đủ để khuynh thành, đẹp đến mức khiến cho người ta vừa nhìn đã phải hít vào một hơi.

Chẳng qua, ý cười hòa vào đôi mắt đen lạnh băng kia ngược lại càng tăng thêm vẻ tính toán.

Kim Ánh Nhi cảm thấy giật mình, trong lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, nhưng vẫn giả bộ nở nụ cười dịu dàng.

“Ta sai nha hoàn đưa nàng về phòng nghỉ ngơi.” Nam Cung Khiếu Thiên nói.

“Tạ phu quân.” Nàng khẽ cúi người, đột nhiên gương mặt tuấn mỹ của hắn tiến đến gần nàng sợ đến mức ngừng thở. “Người...người muốn làm gì?”

“Gương mặt đỏ ửng, càng làm nổi bật lên đôi tai ngọc của phu nhân, cùng với đôi trâm châu này càng thêm động lòng người.” Nam Cung Khiếu Thiên sờ tai nàng, ngón tay dài lướt qua bông tai trâm châu.

Kim Ánh Nhi bị sờ đến mức nổi giận, nàng hạ mắt nhìn xuống, giả bộ e lệ.

“Đây là đôi trâm châu tiên mẫu ban tặng, phu quân đừng trêu đùa thiếp...” Còn dám sờ loạn lão nương, có tin ta khiến người đoạn tử tuyệt tôn không!

“Trêu đùa!” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn viên tai vẫn trắng nõn của nàng, lúc này chợt cười lạnh, “Rốt cuộc là ai trêu đùa ai còn chưa biết được.”

Kim Ánh Nhi bị hắn dọa khiến cả người nổi da gà, đang muốn bày ra vẻ mỉm cười dịu dàng cung kính thì đã quay người nghênh ngang mà đi, biến mất sau cánh cửa lớn khắc hoa, chỉ để lại một mùi hương mát lạnh.

Lát sau, Kim Ánh Nhi được nha hoàn hầu hạ đưa đến tân phòng, chỉ cảm thấy cả hành lang đều thấp đèn lồng, xen giữa là đèn lồng mạ vàng làm đẹp, sáng rực như ban ngày.

Vừa đi vào nhà trong, lọt vào mắt là tủ gỗ Thảm hương, đồ dùng trong phòng đều không tầm thường, ngay cả nền trắng cũng được khắc hoa sen, phong thái cung đình.

Kim Ánh Nhi nhìn há hốc mồm, nhưng trên mặt vẫn rất bình thường.

Nàng ngồi ngay ngắn trên giường, nghe thấy tỷ nữ hỏi sao lão gia vẫn chưa về phòng uống rượu hợp cần, cũng chưa hoàn thành bước kết tóc.

Nhưng mà, nhóm tỳ nữ nói hồi lâu, vẫn không có ai dám đi tìm Nam Cung Khiếu Thiên.

Rất không dễ dàng gì mới nhờ được quản gia đi thúc giục, nhưng mà câu trả lời lại là....

“Lão gia căn dặn, những việc vặt đó có thể miễn, có thể hầu hạ phu nhân tắm rửa thay đồ đi.”

Vì vậy, Kim Ánh Nhi liền mừng rỡ được tỳ nữ hầu hạ, tháo xuống mũ phượng hoa lệ trên đỉnh đầu, cùng với những trang sức vàng bạc trên tay.

Kim Ánh Nhi dùng đuôi mắt tìm kiếm túi nhỏ của nàng được đặt trên bàn, thoáng an tâm. Đêm nay muốn qua cửa, liền phải dựa vào pháp bảo trên trong...

“Giúp phu nhân tháo đôi trâm châu xuống.” Tỳ nữ mặt tròn tên Xuân Hoa nói.

“Không cần, đây là đồ trang sức bất ly thân của ta.” Tự nhắc nhở bản thân, cứu người cũng có thu hoạch.

“Phu nhân, mời đi bên này.”

8. Chương 2

Bảy ngày sau—

Trên con đường náo nhiệt nhất thành Thảm Hương tiếng trống chiêng vang rộn, mấy rương đồ cưới cùng với một chiếc kiệu tám người khiêng đang đi trên đường lớn. Người dân đứng kín hai bên đường, tất cả đều nhìn xem hôn lễ này xa hoa đến mức nào.

“Nhà nào có việc vui náo nhiệt như vậy?” Người qua đường hỏi.

“Nam Cung Khiếu Thiên lấy vợ!”

“A! Rốt cuộc hắn cũng lấy vợ, cưới ai vậy?”

Nghe nói là muội muội của Trường Thanh huyện lệnh Công Tôn Thường, người không thấy cỗ kiệu tám người khiêng khí phái kia sao? Nghe nói là đi ba ngày ba đêm, ngay cả kiệu phu cũng có đến 24 người, mỗi canh giờ đổi một lần đó!”

“Chắc chắc, Nam Cung Khiếu Thiên đón dâu cũng nên làm lớn như vậy, nếu không thì sao xứng với danh hiệu Nam Cung bán thành?”

“Không phải nghe nói là xuất thân của hắn không tốt sao?”

“Đầu năm nay, dân đen chỉ cần có tiền, có ai không leo lên đầu đám quý tộc! Người xem Nam Cung Khiếu Thiên ngay cả đón dâu cũng không tự mình đi, cũng đủ kiêu ngạo....”

Bốp bốp bốp....

Một trận tiếng pháo nổ cắt ngang câu chuyện của người qua đường.

“Vui mừng là một chuyện, đốt pháo làm gì, muốn hù chết người không đền mạng sao? Ta còn muốn nghe thêm chuyện về Trường Thanh huyện lệnh cùng chuyện về Nam Cung Khiếu Thiên, giờ hai ta không nghe được người khác nói gì rồi...”

Tân nương ngồi trong kiệu hoa không kiên nhẫn kéo khăn che đầu xuống, lộ ra gương mặt nhỏ màu mặt ong cùng đôi mắt to đen láy, chính là người vừa bị đám ăn mày bắt lại cách đây không lâu - Kim Ánh Nhi.

Trước đó, Kim Hữu Ninh ở nghĩa trang cướp thua Thái Lợi một số tiền lớn, bị ép ký khế ước bán nữ nhi, mà mười hai vàng trên người nàng cũng bị Thái Lợi cướp mất, còn nói là đó là vàng của hắn bị người trộm mất. Nàng chỉ giữ được đôi trâm châu kia trong áo.

Vốn là Thái Lợi muốn bán nàng vào thanh lâu, kiếm được một chút, không ngờ tới là một ngày ngay trước khi nàng bị vào thanh lâu, Hứa bà mới tìm tới cửa, nói là muối muối của Trường Thanh huyện lệnh dẫn theo nha hoàn đào hôn, mà hôn phu của tân nương là Nam Cung Khiếu Thiên không dễ chọc, nếu không mọi người đều sẽ bị báo ứng.

Bởi vậy Trường Thanh Huyện lệnh Công Tôn Thường muốn bà mới tìm một nữ tử gia thế trong sạch tạm thời lên kiệu hoa để ứng phó trước.

Kim Ánh Nhi vừa nghe thấy tin này, lập tức tự đề cử mình gả thay, nói rằng mình chẳng những gan dạ sáng suốt, lại biết nhiều thứ.

Dù sao, nếu như nàng bị bán vào thanh lâu, chính là bị hổ báo rình vây, so sánh thì gả đến phủ Nam Cung làm một phu nhân giả, ít nhất còn có thể được ăn uống thoải mái, lại tìm cơ hội đào tẩu.

Vì thế, Kim Ánh Nhi theo Công Tôn gia xuất giá, lại tự an ủi mình, hành động lần này coi như là trả nợ lần trước nàng giả trang thành muối muối Công Tôn huyện lệnh đi lừa gạt.

Khi nàng bước lên kiệu hoa, Hứa bà mới vẫn dặn dò nàng, sau khi gả vào Nam Cung gia mọi chuyện nhất định phải thuận theo, nhất định phải lấy lòng Nam Cung Khiếu Thiên, tốt nhất là nhanh chóng cùng hắn trở thành phu thê thật sự. Như vậy dù sau ngày phu nhân thật sự có bị tìm về, nàng còn có thể được giữ lại.

Nhưng mà, Kim Ánh Nhi coi lời của Hứa bà toàn bộ như gió thổi bên tai, nàng chỉ hiểu được là nếu không nhanh tìm được tân nương thật trở về, tân nương giả là nàng cũng không thể lâu, chắc chắn sẽ bị vạch trần.

Dù nói thế nào, vị Tôn tiểu thư đã đào tẩu kia cầm kỳ thi họa cái gì cũng biết, mà nàng cũng chỉ có thể giả thân giả quý, cứu được vị phụ thân mê cờ bạc, nàng hiểu rõ nhất hai việc này.

Nàng không biết rốt cuộc là Nam Cung Khiếu Thiên này làm nghề gì, chẳng qua là nghe nói Nam Cung Khiếu Thiên rất giàu có, vách tường cũng được khảm bạc, nghĩ đến tám phần là một lão già ngồi không mà hưởng!

“Trâu già gặm cỏ non, còn muốn cưới một cô nương mười tám, khó trách tân nương muốn chạy trốn.” Kim Ánh Nhi phì một tiếng, đối với loại sắc quỷ này nàng đã gặp qua rồi.

“Cô nương đang nói gì vậy?”

Tám người khiêng kiệu lớn dừng lại, Hứa bà vén màn hồng lên, đi vào trong kiệu.

Kim Ánh Nhi nhìn Hứa bà một cái, hai tay khoanh trước ngực, miệng nhỏ nhất quyết không nói.

“Bảo người nói chuyện thì nói nhỏ một chút, vạn nhất để cho kiệu phu nghe được thì sao?” Hứa bà véo tay của nàng, không khách khí nói.

“Bà nhẹ tay một chút đi! Nếu để cho người ngoài nhìn thấy bà đối xử với muối muối của huyện lệnh như vậy, ai còn dám tin tưởng rằng ta là tân nương thật.” Kim Ánh Nhi đẩy bà mới ra ngoài, hai tay chống nạnh, đáng vẻ hung hãn vô cùng.

“Hừm, người thật cho rằng mình là muối muối của huyện lệnh sao, ngược lại bày ra bộ dạng kiêu căng rồi?”

“Không kiêu căng, chẳng lẽ muốn ta bày ra bộ dạng hung dữ sao?” Kim Ánh Nhi vén quần đỏ lên, một chân đặt lên ghế, đáng ngồi như lưu manh.

“Cái miệng của người đừng giả hoạt nữa, chẳng lẽ người không sợ không giữ được cái mạng của cha người sao?” Hứa bà đưa tay kéo chân nàng xuống.

Kim Ánh Nhi cười lạnh một tiếng, “Bà cùng đám ăn mày cấu kết, bắt con gái nhà lành, hung dữ cái gì? Chẳng qua cũng là tham tiền, bà sợ không đưa ta ngoan ngoãn đến Nam Cung gia, không lấy được số tiền thưởng của bà, không cam chịu bỏ trốn như vậy.”

“Người là đồ nô tài điêu ngoa, sao được gọi là con gái nhà lành!” Hứa bà tức đến nổi hai mắt đỏ ngầu, đưa tay định véo nàng.

“Người đâu!” Kim Ánh Nhi kêu lên.

“Cô nương có gì sai bảo?” Nhóm kiệu phu lên tiếng hỏi.

“Tiếp tục đi đi! Đừng làm lỡ giờ lành, cước bộ nhanh lên một chút, sẽ có thưởng!” Kim Ánh Nhi nói.

“Vâng ạ.” Nhóm kiệu phu vừa nghe có thưởng, tất cả đều giữ vững tinh thần.

Hứa bà nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Kim Ánh Nhi, “Tốt nhất là sau khi Nam Cung lão gia ngủ với người, liền một cước đá văng ra ngoài, cho người thành tàn hoa bại liễu....”

“Khởi kiệu.” Kim Ánh Nhi nói.

Hứa bà trừng mắt nhìn nàng, sau đó đi nhanh ra ngoài.

Bốp bốp bốp..

Bên ngoài kiệu lại vang lên tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc, Kim Ánh Nhi che ngực, miệng mắng thăm một câu, đôi mày nhíu chặt lại.

Lần này nàng gả vào nhà người khác, đêm động phòng có thể dùng mê dược hoặc tránh được một lần, nhưng không thể trốn mãi được.

Trừ khi nàng dùng độc được Thái Lợi đưa cho nàng.

Thái Lợi muốn nàng trước khi tìm được Công Tôn trở về, hạ độc Nam Cung Khiếu Thiên. Đợi cho đến khi hần trúng độc nặng, Thái Lợi sẽ cầm giải xuất hiện với tư cách là thần y, cứu một mạng người, kiếm ngân lượng.

Trước khi Thái Lợi có ngân lượng, phụ thân của nàng vẫn bị nhốt ở nghĩa trang làm con tin.

Kim Ánh Nhi nắm chặt túi nhỏ bên người, ngực thất lại. Tuy rằng nàng là một kẻ lừa đảo, nhưng là việc mưu tài sát hại người này, nàng tuyệt đối không làm được.

Huống hồ, tuy rằng Công Tôn huyện lệnh thề son sắt là Nam Cung Khiếu Thiên chưa từng gặp qua muội muội của hắn, nhưng trời mới biết nàng có thể bị người ta nhìn ra sơ hở hay không.

Kim Ánh Nhi lấy từ áo bên trong đôi trâm châu mà nàng được nam tử kia tặng, tự đeo lên.

Bởi vì nàng cần nhiều thời gian một chút, giúp cho chính mình, phụ thân, hơn nữa nàng cũng không có ý định muốn hạ độc Nam Cung Khiếu Thiên.

Ài, ông trời nếu có mắt, thật sự nên để cho kẻ lừa đảo có lương tâm là nàng có được chút thoải mái đi!

9. Chương 5: Chương 2.3

Tỳ nữ Thu Nguyệt cao gầy dẫn nàng đi đến một cánh cửa khác trong phòng, đẩy cửa ra...

Là một bể tắm được xây từ đá trắng.

Ánh đèn hai bên chiếu xuống mặt nước, hơi nước tỏa ra khắp nơi, khiến cho Kim Ánh nhi cho rằng mình đến nơi tiên cảnh.

“Để nhóm nô tỳ hầu hạ phu nhân tắm rửa.” Xuân Hoa, Thu Nguyệt tiến lên muốn giúp nàng cởi áo cưới.

Kim Ánh Nhi lắc đầu, khăn trương nắm chặt vạt áo.

“Phu nhân thẹn thùng!” Xuân Hoa nở nụ cười, gương mặt đỏ bừng lên, giúp nàng cởi giá y thêu phượng hồng.

“Ta có thói quen tự mình tắm rửa, các người lui xuống hết đi.” Kim Ánh nhi giữ chặt vạt áo đơn trên người, cố gắng tỏ ra tự nhiên.

Nàng thật sự không rõ những người có tiền đầu óc suy nghĩ gì, bọn họ đã lớn như vậy, sao còn cần người khác hỗ trợ tắm rửa?

“Nếu phu nhân cần gì thì cứ lắc chuông bên cạnh là được.” Thu Nguyệt nói.

Đợi cho tất cả lui ra ngoài, Kim Ánh Nhi nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới cởi áo đơn, đi vào trong bồn tắm.

Nước ấm mơn trớn trên da thịt đau nhức của nàng, khiến nàng suýt chút nữa rơi lệ.

Lần gần nhất được tắm thoải mái như vậy là vào năm năm trước, khi đó phụ thân nàng vừa thắng được một số tiền lớn, ông dẫn theo nàng đến khách điểm tốt nhất trong thành ở mấy ngày.

Nàng nhắm mắt lại, cái gì cũng không muốn nghĩ, nước ấm trong hồ khiến cho nàng không tự chủ mà mỉm cười.

Nàng không biết được nằm bao lâu, nhưng nàng biết nàng phải nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhanh chóng nghĩ cách ứng phó tiếp đêm tân hôn, vì thế nàng lớn tiếng nói với chính mình.

“Vinh hoa phú quý cuối cùng luôn luôn không thực tế! Nhanh chóng tỉnh lại!”

“Không ngờ tới là nàng tuy tuổi còn nhỏ, đã có cảm khái sâu nặng như vậy. Cưới được phu nhân như vậy, quả nhiên là Nam Cung ta có phúc.”

Kim Ánh nhi đột nhiên mở mắt ra, đối diện với tuần dung không chút thay đổi của Nam Cung Khiếu Thiên.

Mắt hấn như mắt ưng nhìn thoáng qua mấy vết thương đã mờ trên tay nàng, lại không xem nhẹ đôi vai trần tuyệt đẹp của nàng, con người bỗng chốc tối lại.

Nàng lập tức chìm xuống nước, đôi mắt phóng lửa qua chỗ hấn.

“Đêm nay vốn là đêm tân hôn, phu nhân e lệ cái gì.” Nam Cung Khiếu Thiên từ trên cao nhìn xuống đánh giá đôi má bị hơi nước làm hồng.

Khóe miệng Kim Ánh nhi giật giật hai lần, cố gắng giả bộ lúng ta lúng túng. Nàng e lệ cái quỷ! Nàng là bị hấn chiếm tiện nghi, tức đến nỗi muốn phóng hỏa giết người!

Ban đầu nàng vốn tính toán trước đêm tân hôn hạ mê dược với Nam Cung Khiếu Thiên, lại cho hấn dùng một loại mê hồn tán thường dùng trong kỹ viện, khiến cho hấn nghĩ rằng đã cùng nàng quan hệ. Chuyện sau đó, nàng vẫn chưa nghĩ tới, tóm lại cứ đến đâu hay đến đó.

Nhưng đâu ngờ, đột nhiên hấn xuất hiện trước mặt nàng, khiến nàng trở tay không kịp. Nàng nghe mấy cô nương ở kỹ viện nói, có một số nam tử thích quan hệ ở ngoài phòng, Nam Cung Khiếu Thiên... này... Sẽ không có sở thích như vậy chứ?

Kim Ánh Nhi miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng sắc mặt lại càng thêm trắng xanh, trong lòng khẩn trương, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, nàng cũng không thể bày ra vẻ mặt lão luyện như các cô nương kỹ viện để che dấu sợ hãi vì nàng còn đang phải đóng vai tiểu thư khuê các.

“Hầu hạ phu nhân mặc quần áo.” Nam Cung Khiếu Thiên đi đến cạnh cửa hô một tiếng.

“Ta tự mình mặc là được...” Kim Ánh Nhi nhìn hấn một cái, hy vọng hấn nhanh chóng rút đi.

“Thân thể phu nhân chính là Kim Chi Ngọc Diệp, phải sớm có thói quen có người hầu hạ.” Hấn nói.

Kim Ánh Nhi cảm thấy trong lời nói của hấn có ý châm chọc rất đậm, nhưng lại không tìm ra là muốn nói gì.

“Ta chỉ là không có thói quen để tỳ nữ khác hầu hạ.” Nàng ôn nhu nói, tay dưới nước đã nắm chặt thành quyền.

“Vậy vì sao không mang theo tỳ nữ hồi môn.” Nam Cung Khiếu Thiên ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh, thưởng thức vẻ mặt biến hóa muôn màu của nàng.

“Ta sao có thể nhẫn tâm để cho các nàng vì ta mà phải rời xa nơi chôn rau cắt rốn?” Nói thì thật hay, nhưng nàng đang giận đỏ vành mắt rồi.

Đôi mắt đen của Kim Ánh Nhi nhìn Nam Cung Khiếu Thiên, chỉ thấy ngọc dung của hắn lạnh nhạt, đôi mắt đen như muốn ép cung nhìn nàng chăm chăm.

Nam Cung Khiếu Thiên khóa lấy ánh mắt nàng, khóe môi như cười như không gợi lên.

Thì ra mấy năm nay không phải hắn không biết cười, chẳng qua là không gặp được người khiến hắn cười thôi. Hoặc là, tính tình yên lặng của hắn bởi vì trải nghiệm lần trước là có chuyển biến sao?

“Phu nhân quả thật là tốt bụng, cũng là tổ tiên Nam Cung Khiếu Thiên ta tích đức.” Phượng mâu của hắn khẽ nhếch, trong mắt mang theo ý cười lướt qua gương mặt hồng như trái đào của nàng.

Tổ tiên hắn có tích đức hay không nàng không biết, nhưng nàng xác định chắc chắn mình xui quấy tám đời, mới có thể yếu ớt nằm trong bồn tắm, chờ người ta nhìn không sót cái gì! Kim Ánh Nhi trừng mắt nhìn hắn, khóe miệng giật giật, vội vàng cắn môi dưới, kiềm chế cái miệng của mình phun ra ác ngôn.

“Nô tỳ giúp phu nhân mặc quần áo.” Xuân Hoa, Thu Nguyệt đi vào, cung kính đứng ở bên cạnh bể.

Kim Ánh Nhi trừng mắt nhìn hắn, vẫn không nhúc nhích ngâm mình trong bồn tắm, tỏ vẻ Nam Cung Khiếu Thiên không đi, nàng sẽ không bước ra khỏi cái bồn tắm này.

Khóe miệng Nam Cung Khiếu Thiên giương lên, xoay người rời đi.

Hắn cũng không định ép nàng quá, nếu như nàng chó cùng rứt giậu, vậy thì thú vui của hắn sẽ bớt đi một ít. Dù sao hắn cũng có nhiều thời gian chơi đùa cùng nàng, cũng không thiếu chút thời gian này.

10. Chương 2-2

Kiếp hoa vừa vào nhà Nam Cung, Kim Ánh Nhi vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, cầm khăn voan đắp kín.

Chỉ là, cho dù nàng dựng thẳng lỗ tai như thế nào cũng không nghe thấy tiếng nói chuyện nào. Nhà Nam Cung này vô cùng yên tĩnh, có chút nào là vui vẻ đâu?

Ngực Kim Ánh Nhi đập loạn lên, không tự chủ nắm chặt túi đeo bên người.

Cổ kiệu từ từ dừng lại.

“Tân nương hạ kiệu.” Hứa bà mỗi vén màn kiệu lên, nhanh nhẹ đỡ tân nương đi ra ngoài.

Kim Ánh Nhi vừa đứng dậy, mũ phượng trên đầu khiến cho cả người nàng lung lay, đành phải dựa vào Hứa bà để đứng lên.

“Chúc mừng Nam Cung lão gia cưới được mỹ nhân như hoa!”

Sau khi Kim Ánh Nhi bước vào cửa, tiếng chúc mừng của Hứa bà vọng từ trong nhà ra.

“Bái đường đi.” Nam tử ra lệnh.

Kim Ánh Nhi nhú mào, cảm thấy giọng nói này nghe thật sự không già, tối đa chỉ tầm ba mươi tuổi.

“Vâng, đừng làm lỡ giờ lành. Trưởng bối nhà Nam Cung đâu?” Hứa bà hỏi.

“Không có trưởng bối. Không phải nhà Công Tôn cũng không phải người qua sao?” Giọng nói nam tử không giận mà uy.

“Lão gia bớt giận, cả nhà Công Tôn huyện lệnh đều bị nhiễm bệnh nặng, sợ đến đây sẽ lây bệnh cho tân nương thì không tốt. Ngài sau khi biết tin này cũng không tự mình đến đón dâu sao? Vậy hai nhà cũng ngang nhau thôi...” Hứa bà lớn tiếng nói.

“Bớt nói đi.” Nam Cung Khiếu Thiên kiên nhẫn nói.

“Lão nô nói nhiều rồi, mong lão gia không trách tội, lão nô làm ngay.” Kim Ánh Nhi thấy Hứa bà nhét gắm hồng vào tay nàng, một nam tử đứng bên cạnh nàng.

Kim Ánh Nhi nhìn đôi giày đen kia, đoán rằng người này nhất định khá cao, hơn nữa trên người còn có một mùi hương mát lạnh khiến người khác sáng khoái tinh thần.

Nàng còn chưa kịp nghĩ thêm, liền bị Hứa bà ấn đầu xuống, liên tục khom người cúi đầu vài lần.

“Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái.”

“Mời lão gia vén khăn lên cho phu nhân.” Hứa bà nói.

Kim Ánh Nhi nghe vậy liền cứng đờ, vội vàng nháy mắt mấy cái, cắn chặt răng, gương mặt trở nên cứng ngắt.

“Tất cả lui ra, ra ngoài nhận thưởng.” Nam Cung Khiếu Thiên nói.

“Tạ lão gia.”

Tiếng nhóm tới tới lui ra ngoài khiến cho Kim Ánh Nhi chảy mồ hôi lạnh, sao quanh nàng lại có nhiều người như vậy? Vừa rồi rõ ràng yên tĩnh đến mức không có chút tiếng động nào.

Nghĩ đến nhà Nam Cung này rất nghiêm khắc, về sau nàng phải sống thế nào đây!

“Hứa bà, người cũng đi xuống lĩnh thưởng đi.”

“Chúc mừng lão gia, chúc mừng lão gia.” Hứa bà cười khanh khách, trang sức trên người đong đưa va vào nhau kêu đình đình.

Thật tốt, nàng cũng muốn lĩnh thưởng.

Kim Ánh Nhi cắn môi dưới, bỗng nhiên khăn hồng che đầu bị xốc lên.

Nàng sợ đến mức lui về sau một bước, hai mắt mở to, trừng người trước mặt...

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn gương mặt tròn trước mắt, đôi mắt lạnh băng cũng ngẩn ra.

Ánh mắt lạnh băng của hắn nhanh chóng lướt qua đôi mắt, cái mũi, còn có đôi môi của nàng, nhưng rất nhanh liền khôi phục về mặt bình tĩnh.

Nhưng mà, trong khoảng thời gian ngắn Kim Ánh Nhi vẫn không thu lại được ánh mắt kinh ngạc, chỉ có thể ngơ ngác nhìn người “xinh đẹp” trước mắt.

Có làm không vậy?

Một nam nhân lại có một đôi mắt phượng cùng đôi môi hồng, dung mạo đoan chính, làn da như ngọc, thật sự là khiến cho tân nương là nàng bị mê hoặc rồi.

Kim Ánh Nhi nhìn chằm chằm Nam Cung Khiếu Thiên, khuôn mặt tuấn mỹ không hề có chút liên quan nào với chữ già, bật thốt lên: “Ta...còn nghĩ người vô cùng già.”

Nam Cung Khiếu Thiên nghe giọng nói trong sáng của nàng, mắt lạnh nheo lại, ánh mắt một đường đánh giá từ gương mặt đến thân thể nàng, cuối cùng dừng lại trên đôi bông tai trân châu trên tai nàng.

Kim Ánh Nhi bị hấn nhìn như vậy, đột nhiên nhớ tới thân phận của mình, bỗng e lệ buông mắt xuống.

“Nói chuyện.” Nam Cung Khiếu Thiên ra lệnh, vẫn nhìn đôi bông tai trên châu nàng đeo.

“Thiếp vẫn an phu quân.” Nàng nhẹ nhàng cúi người, khi ngẩng đầu lên, đã là hai má ửng hồng, rõ ràng một bộ dạng tân nương tử e lệ.

“Dung mạo của người cùng với bức họa không giống nhau.” Tinh quang chợt lóe lên trong mắt Nam Cung Khiếu Thiên.

Da đầu Kim Ánh Nhi run lên, vẻ mặt lại càng thêm trấn định.

“Thời gian này phải bốn ba, dung mạo ít nhiều cũng có chút thay đổi, hơn nữa phấn trang điểm hơi dày, khiến cho phu quân thất vọng rồi.” Nàng nâng đôi mắt sáng nhìn lên, không chút hoảng hốt đối diện với ánh mắt của hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên không dời mắt, khóe môi chậm rãi nâng lên.

Nụ cười tuyệt đẹp, đủ để khuynh thành, đẹp đến mức khiến cho người ta vừa nhìn đã phải hít vào một hơi.

Chẳng qua, ý cười hòa vào đôi mắt đen lạnh băng kia ngược lại càng tăng thêm vẻ tính toán.

Kim Ánh Nhi cảm thấy giật mình, trong lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, nhưng vẫn giả bộ nở nụ cười dịu dàng.

“Ta sai nha hoàn đưa nàng về phòng nghỉ ngơi.” Nam Cung Khiếu Thiên nói.

“Tạ phu quân.” Nàng khẽ cúi người, đột nhiên gương mặt tuấn mỹ của hắn tiến đến gần nàng sợ đến mức ngừng thở. “Người...người muốn làm gì?”

“Gương mặt đỏ ửng, càng làm nổi bật lên đôi tai ngọc của phu nhân, cùng với đôi trên châu này càng thêm động lòng người.” Nam Cung Khiếu Thiên sờ tai nàng, ngón tay dài lướt qua bông tai trên châu.

Kim Ánh Nhi bị sờ đến mức nổi giận, nàng hạ mắt nhìn xuống, giả bộ e lệ.

“Đây là đôi trên châu tiên mẫu ban tặng, phu quân đừng trêu đùa thiếp...” Còn dám sờ loạn lão nương, có tin ta khiến người đoạn tử tuyệt tôn không!

“Trêu đùa!” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn viên tai vẫn trắng nõn của nàng, lúc này chợt cười lạnh, “Rốt cuộc là ai trêu đùa ai còn chưa biết được.”

Kim Ánh Nhi bị hấn dọa khiến cả người nổi da gà, đang muốn bày ra vẻ mỉm cười dịu dàng cung kính thì đã quay người nghênh ngang mà đi, biến mất sau cánh cửa lớn khắc hoa, chỉ để lại một mùi hương mát lạnh.

Lát sau, Kim Ánh Nhi được nha hoàn hầu hạ đưa đến tân phòng, chỉ cảm thấy cả hành lang đều thấp đèn lồng, xen giữa là đèn lồng mạ vàng làm đẹp, sáng rực như ban ngày.

Vừa đi vào nhà trong, lọt vào mắt là tủ gỗ Thảm hương, đồ dùng trong phòng đều không tầm thường, ngay cả nền trắng cũng được khắc hoa sen, phong thái cung đình.

Kim Ánh Nhi nhìn há hốc mồm, nhưng trên mặt vẫn rất bình thường.

Nàng ngồi ngay ngắn trên giường, nghe thấy tỳ nữ hỏi sao lão gia vẫn chưa về phòng uống rượu hợp cẩn, cũng chưa hoàn thành bước kết tóc.

Nhưng mà, nhóm tỳ nữ nói hồi lâu, vẫn không có ai dám đi tìm Nam Cung Khiếu Thiên.

Rất không dễ dàng gì mới nhờ được quản gia đi thúc giục, nhưng mà câu trả lời lại là....

“Lão gia căn dặn, những việc vặt đó có thể miễn, có thể hầu hạ phu nhân tắm rửa thay đồ đi.”

Vì vậy, Kim Ánh Nhi liền mừng rỡ được tỳ nữ hầu hạ, tháo xuống mũ phượng hoa lệ trên đỉnh đầu, cùng với những trang sức vàng bạc trên tay.

Kim Ánh Nhi dùng đuôi mắt tìm kiếm túi nhỏ của nàng được đặt trên bàn, thoáng an tâm. Đêm nay muốn qua cửa, liền phải dựa vào pháp bảo trên trong...

“Giúp phu nhân tháo đôi trâm châu xuống.” Tỳ nữ mặt tròn tên Xuân Hoa nói.

“Không cần, đây là đồ trang sức bất ly thân của ta.” Tự nhắc nhở bản thân, cứu người cũng có thu hoạch.

“Phu nhân, mời đi bên này.”

11. Chương 6: Chương 2.4

“Vừa rồi phu nhân có thấy lão gia cười không?” Thu Nguyệt cầm lấy một tấm vải lớn, che lên người Kim Ánh Nhi.

“Có sao?” Không phải từ đầu đến cuối gương mặt của hắn vẫn lạnh như băng sao?

“Chúng nô tỳ còn chưa nhìn thấy lão gia cười đâu! Có thể thấy tâm trạng lão gia rất tốt, nhất định là vô cùng thích phu nhân...” Xuân Hoa lớn tiếng nói.

Ha! Không thể tưởng rằng kẻ lừa đảo khắp nơi đều có. Kim Ánh Nhi chợt nhú mày, buồn cười nhìn bộ dạng hưng phấn của Xuân Hoa.

Bị đôi mắt lạnh băng của Nam Cung Khiếu Thiên nhìn, sau lưng nàng ứa mồ hôi lạnh, trong lòng lại muốn phun lửa, thật không biết ánh mắt các nàng nhìn thế nào, lại còn nói hắn cười với nàng.

Người bộ dạng tốt, chính là có lợi thế, tùy tiện ngoảnh đầu nhìn lại một cái, người khác liền giật mình.

Nếu Nam Cung Khiếu Thiên thật sự nở nụ cười, cũng là cười lạnh, cười nàng bị xấu mặt!

Nhóm tỳ nữ giúp Kim Ánh Nhi mặc một chiếc yếm hồng cánh sen, cùng váy dài, thắt lưng tơ vàng, áo khoác ngoài được làm từ tơ lụa.

“Đây là chất liệu gì vậy?” Kim Ánh Nhi tò mò với cảm xúc mới mẻ này.

“Đây là vải tam thoi, hiện nay là loại vải dệt đặc biệt nhất.” Xuân Hoa tò mò nhìn nàng một cái.

“Nữ quyến trong phủ chúng ta chỉ được phép mặc tơ tằm, sợ bị thương đến da thịt.” Kim Ánh Nhi nói dối không chớp mắt.

Xuân Hoa gật đầu, đỡ nàng đi về phòng.

Kim Ánh Nhi tự nhận cơ thể khỏe mạnh, thật sự không cần có người đỡ, chẳng qua là nghĩ đến Nam Cung Khiếu Thiên còn đang đợi ở trong phòng, thì lập tức cảm thấy chân có chút mềm, cũng tùy ý để Xuân Hoa đỡ.

Vừa vào trong nhà, liền thấy Nam Cung Khiếu Thiên đang dựa vào trường tháp bên cạnh cửa sổ. Hắn đã đổi hồng bào của chú rể, mặc trên người trường sam màu xanh đen, làm nổi bật dáng người thon dài, người nhìn...

Kim Ánh Nhi cúi đầu nhẩn mày lại, không rõ vì sao trái tim lại đập nhanh hơn.

“Nô tỳ giúp phu nhân thoa hương hoa nhài lên tóc.” Thu Nguyệt để nàng ngồi xuống bàn trang điểm, lấy ra lược ngà voi chải tóc cho nàng.

Kim Ánh Nhi nhìn mình qua gương đồng, toàn thân là y phục hoa lệ, đôi mắt ươn ướt, hai má ửng hồng, mái tóc mềm mại như mây. Nàng mở to mắt, hoài nghi chính mình bị hoa mắt rồi.

Quả nhiên là người đẹp vì lụa! Nàng chưa từng nghĩ rằng mình cũng có một dáng vẻ kiều diễm như vậy.

Nam Cung Khiếu Thiên phát tay, nhóm tỳ nữ có người đưa lên một ấm trà.

“Đây là lão gia mời người đặc biệt nấu trà lan hương cho phu nhân, sữa tươi cùng với một cân lá trà ngon, thêm vào đường mía, nấu một ngày, không cho thêm một giọt nước nào, hương vị đặc biệt nguyên chất.”

Kim Ánh Nhi uống một ngụm, hai mắt lập tức sáng lên.

“Quai bắt lung đông, thứ này sao lại có mùi thơm đậm đà đến như vậy?” Chỉ cảm thấy hương vị đọng mãi trong miệng, thật lâu không biến mất.

“Phu nhân nói cái gì?” Xuân Hoa bật cười một cái.

Kim Ánh Nhi liếc mắt nhìn Nam Cung Khiếu Thiên, chỉ thấy đôi mắt sâu thẳm của hắn vậy mà lại xao động ý cười.

Trời ạ! Hắn thật sự cười với nàng. Kim Ánh Nhi xoay đầu, vỗ về lỗ tai hơi nóng, tự nói: “Câu này là tiếng nhà mẹ ta, bà ấy mỗi khi ăn được món ngon thì sẽ nói câu đấy.”

“Mẹ nàng vẫn còn sống sao?” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn đôi tai ửng hồng của nàng, hắn từ trường tháp đứng dậy đi đến sau lưng nàng.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt nhìn nhau một cái, vội vàng không tiếng động lui ra ngoài.

“Bà ấy đã sớm đi về cõi tiên.” Kim Ánh Nhi cúi đầu thở dài một tiếng, bởi vì nàng căn bản không có mẹ.

Ngay sau đó, mặt nàng bị nâng lên, đối diện với gương mặt tuấn mỹ khiến người ta kinh diễm của Nam Cung Khiếu Thiên.

Ngón tay của hắn đặt dưới cằm nàng, nàng cảm thấy lỗ tai, khuôn mặt đều trở nên trắng bệch.

“Muốn...muốn...Bắt đầu đêm động phòng sao?” Mê hương của nàng còn chưa chuẩn bị xong, chẳng lẽ thật sự muốn bó tay chịu trói, mặc hắn chi phối sao?

Nàng nhanh chóng tìm túi đồ của nàng, nhớ lại là đã để ở đâu.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn nàng, bỗng nhiên cúi đầu.

Hôn môi nàng.

Kim Ánh Nhi tròn hai mắt, nhìn thẳng hắn. Đầu lưỡi của hắn như có lửa, quấn lấy môi nàng, cảm giác rằng môi thân mật kia khiến cho nàng cảm thấy choáng váng.

Trên người hắn mang theo mùi hương lạnh lạnh chiếm lĩnh hô hấp của nàng, tay chân nàng vô lực, bất đắc dĩ chỉ có thể ôm lấy cổ hắn, cố gắng chống đỡ cơ thể.

“A!” Nàng bị Nam Cung Khiếu Thiên bế lên, đi về phía giường lớn.

Khi đầu Kim Ánh Nhi chạm vào gối ngọc thạch, cả người không tự giác bày ra tư thế phòng bị. Có lẽ nàng có thể thừa dịp khi hắn cởi quần áo, trước đó ngã hắn, sau đó đánh hắn hai quyền khiến hắn bất tỉnh...

Nam Cung Khiếu Thiên nghiêng người xuống, đôi môi dán lên bông tai trần châu của nàng, nhàn nhạt nói: “Nghỉ ngơi sớm đi.”

Kim Ánh Nhi không để ý bộ dạng há miệng ngây ngốc của mình, bật thốt lên, “Người...không phải...chúng ta...không có...”

“Nương tử khẩn cấp muốn viên phòng như vậy sao?” Bàn tay to thăm dò vào áo mỏng của nàng, ôm lấy một bên ngực của nàng.

Kim Ánh Nhi cảm nhận sự đụng chạm của hắn, đầu ngón tay của hắn lướt qua da thịt của nàng, khiến cho hô hấp của nàng trở nên nặng nề.

Nàng nhú mảy tròng hấn, hàm răng cắn chặt, ở trong lòng đem tay của hấn chặt thành 108 khúc.

Sau này nếu nàng không thừa dịp hấn hôn mê, bẻ tay của hấn, thì nàng liền theo họ Nam Cung của hấn!

“Sao vẻ mặt của nương tử lại như hung thần ác sát như vậy?” Ngón tay dài của Nam Cung Khiếu Thiên vuốt ve mi tâm nhú chặt của nàng.

Kim Ánh nhi cố gắng bày ra dáng vẻ bị chính phu quân mình khinh bạc, chẳng qua là khoe miệng cứng ngắc, ngay cả giả bộ cười cũng không làm nổi.

“Phu nhân thông tình đạt lý như vậy, mặc dù ta ngày ngày ngủ trong phòng người khác, nàng cũng không thấy ngại, đúng không?”

“Đó là tất nhiên.” Nàng cầu còn không được.

“Vậy thì theo như mong muốn của phu nhân.”

Đầu ngón tay của Nam Cung Khiếu Thiên lướt qua đôi môi anh đào của nàng, khi nghe thấy tiếng nghiêng răng của nàng, hấn cười lớn đi ra khỏi phòng.

Kim Ánh Nhi nhìn bóng lưng của hấn, cảm thấy người này thật khó hiểu. Không cùng nàng động phòng hoa chúc, nhưng vừa hôn vừa sờ cái gì cũng làm đủ, chẳng lẽ là tới kiểm hàng sao?

Mặc kệ, tóm lại là đêm nay nàng thoát được một kiếp rồi.

Bước nhanh đến bên túi đồ của nàng, vốn là muốn dấu mê dược bên người, nghĩ đến vừa rồi Nam Cung Khiếu Thiên không kiêng nể gì mà đụng chạm lung tung, nàng tạm thời từ bỏ ý nghĩ này, tạm thời đem mê dược giấu ở một góc bí mật.

Về phần túi độc dược Thái Lợi đưa cho nàng, nàng nhét nó xuống dưới đáy túi đồ.

Hấn là không đến mấy ngày nàng có thể từ chỗ này chuồn đi cứu phụ thân, làm gì cần quây đến chết người?

Lập tức tính toán, phải nhanh chóng hiểu rõ hoàn cảnh, vạn nhất có chỗ không đúng, nàng mới có biện pháp bỏ trốn.

Kim Ánh Nhi đem tóc dài búi lên, thổi tắt mười mấy ngọn nến trong phòng. Sau khi xác định sẽ không ai quấy nhiễu, nàng vụng trộm chuồn ra khỏi phòng, thừa dịp bốn bề vắng lặng, vén làn váy lên treo lên cây đại thụ.

Sau đó, nàng giống một con khỉ từ ngọn cây nhảy lên mái nhà, từ trên cao nhìn xuống—

Quai bắt lung đông, nàng lớn như vậy, cũng chưa từng thấy phủ đệ nào lớn như vậy! Hành lang dài liên miên, quả thật như là tam cung lục viện của hoàng đế.

Khoa trương hơn là, bên trong phủ đệ vậy mà còn có một cái hồ có thể chèo thuyền, khó trách Công Tôn huyện lệnh không dám đắc tội với Nam Cung Khiếu Thiên.

Nhìn một gian đình viện mà dùng nhiều bó đuốc lớn để chiếu sáng, nàng dám nói hoàng cung chẳng qua cũng chỉ đến mức này, một đêm dùng hết không biết bao nhiêu hộp dầu!

Nàng điểm mũi chân, đi dọc theo nóc nhà, khi thì cúi người nằm sấp ở trên, lắng nghe tít tót trong phủ nói chuyện.

Xa xa nghe thấy tiếng gõ, nàng ngáp một cái. Bình minh sắp đến, thật sự là mệt mỏi.

Nàng trở về phòng, cả người nằm lên giường nhỏ, cảm thấy gối êm chăn ấm, vừa nhắm mắt lại liền ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Nàng ngủ say hoàn toàn không phát hiện, Nam Cung Khiếu Thiên đang đi về phía mép giường, cầm lấy túi đồ của nàng, cẩn thận kiểm tra một phen, cũng phân biệt lấy mỗi loại một ít thuốc bột của nàng sau đó mới để trở lại.

Sau đó, Nam Cung Khiếu Thiên đi đến bên giường, cẩn thận nhìn nàng một lúc, rồi mới xoay người rời đi.

12. Chương 2-3

Tỳ nữ Thu Nguyệt cao gầy dẫn nàng đi đến một cánh cửa khác trong phòng, đẩy cửa ra...

Là một bể tắm được xây từ đá trắng.

Ánh đèn hai bên chiếu xuống mặt nước, hơi nước tỏa ra khắp nơi, khiến cho Kim Ánh nhi cho rằng mình đến nơi tiên cảnh.

“Để nhóm nô tỳ hầu hạ phu nhân tắm rửa.” Xuân Hoa, Thu Nguyệt tiến lên muốn giúp nàng cởi áo cưỡi.

Kim Ánh Nhi lắc đầu, khăn trương nắm chặt vạt áo.

“Phu nhân thẹn thùng!” Xuân Hoa nở nụ cười, gương mặt đỏ bừng lên, giúp nàng cởi giá y thêu phượng hồng.

“Ta có thói quen tự mình tắm rửa, các người lui xuống hết đi.” Kim Ánh nhi giữ chặt vạt áo đơn trên người, cố gắng tỏ ra tự nhiên.

Nàng thật sự không rõ những người có tiền đầu óc suy nghĩ gì, bọn họ đã lớn như vậy, sao còn cần người khác hỗ trợ tắm rửa?

“Nếu phu nhân cần gì thì cứ lắc chuông bên cạnh là được.” Thu Nguyệt nói.

Đợi cho tất cả lui ra ngoài, Kim Ánh Nhi nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới cởi áo đơn, đi vào trong bồn tắm. Nước ấm trơn trượt trên da thịt đau nhức của nàng, khiến nàng suýt chút nữa rơi lệ.

Lần gần nhất được tắm thoải mái như vậy là vào năm năm trước, khi đó phụ thân nàng vừa thắng được một số tiền lớn, ông dẫn theo nàng đến khách điểm tốt nhất trong thành ở mấy ngày.

Nàng nhắm mắt lại, cái gì cũng không muốn nghĩ, nước ấm trong hồ khiến cho nàng không tự chủ mà mỉm cười.

Nàng không biết được nằm bao lâu, nhưng nàng biết nàng phải nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhanh chóng nghĩ cách ứng phó tiếp đêm tân hôn, vì thế nàng lớn tiếng nói với chính mình.

“Vinh hoa phú quý cuối cùng luôn luôn không thực tế! Nhanh chóng tỉnh lại!”

“Không ngờ tới là nàng tuy tuổi còn nhỏ, đã có cảm khái sâu nặng như vậy. Cưới được phu nhân như vậy, quả nhiên là Nam Cung ta có phúc.”

Kim Ánh Nhi đột nhiên mở mắt ra, đối diện với tuần dung không chút thay đổi của Nam Cung Khiếu Thiên.

Mắt hấn như mắt ưng nhìn thoáng qua mấy vết thương đã mờ trên tay nàng, lại không xem nhẹ đôi vai trần tuyệt đẹp của nàng, con người bỗng chốc tối lại.

Nàng lập tức chìm xuống nước, đôi mắt phóng lửa qua chỗ hấn.

“Đêm nay vốn là đêm tân hôn, phu nhân e lệ cái gì.” Nam Cung Khiếu Thiên từ trên cao nhìn xuống đánh giá đôi má bị hơi nước làm hồng.

Khóe miệng Kim Ánh Nhi giật giật hai lần, cố gắng giả bộ lúng ta lúng túng.

Nàng e lệ cái quỷ! Nàng là bị hấn chiếm tiện nghi, tức đến nỗi muốn phóng hỏa giết người!

Ban đầu nàng vốn tính toán trước đêm tân hôn hạ mê dược với Nam Cung Khiếu Thiên, lại cho hấn dùng một loại mê hồn tán thường dùng trong kỹ viện, khiến cho hấn nghĩ rằng đã cùng nàng quan hệ. Chuyện sau đó, nàng vẫn chưa nghĩ tới, tóm lại cứ đến đâu hay đến đó.

Nhưng đầu gối, đột nhiên hấn xuất hiện trước mặt nàng, khiến nàng trở tay không kịp. Nàng nghe mấy cô nương ở kỹ viện nói, có một số nam tử thích quan hệ ở ngoài phòng, Nam Cung Khiếu Thiên...này... Sẽ không có sở thích như vậy chứ?

Kim Ánh Nhi miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng sắc mặt lại càng thêm trắng xanh, trong lòng khẩn trương, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, nàng cũng không thể bày ra vẻ mặt lão luyện như các cô nương kỹ viện để che dấu sợ hãi vì nàng còn đang phải đóng vai tiểu thư khuê các.

“Hầu hạ phu nhân mặc quần áo.” Nam Cung Khiếu Thiên đi đến cạnh cửa hô một tiếng.

“Ta tự mình mặc là được...” Kim Ánh Nhi nhìn hấn một cái, hy vọng hấn nhanh chóng rút đi.

“Thân thể phu nhân chính là Kim Chi Ngọc Diệp, phải sớm có thói quen có người hầu hạ.” Hấn nói.

Kim Ánh Nhi cảm thấy trong lời nói của hấn có ý châm chọc rất đậm, nhưng lại không tìm ra là muốn nói gì.

“Ta chỉ là không có thói quen để tỳ nữ khác hầu hạ.” Nàng ôn nhu nói, tay dưới nước đã nắm chặt thành quyền.

“Vậy vì sao không mang theo tỳ nữ hồi môn.” Nam Cung Khiếu Thiên ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh, thưởng thức vẻ mặt biến hóa muôn màu của nàng.

“Ta sao có thể nhẫn tâm để cho các nàng vì ta mà phải rời xa nơi chôn rau cắt rốn?” Nói thì thật hay, nhưng nàng đang giận đỏ vành mắt rồi.

Đôi mắt đen của Kim Ánh Nhi nhìn Nam Cung Khiếu Thiên, chỉ thấy ngọc dung của hấn lạnh nhạt, đôi mắt đen như muốn ép cung nhìn nàng chằm chằm.

Nam Cung Khiếu Thiên khóa lấy ánh mắt nàng, khóe môi như cười như không gọi lên.

Thì ra mấy năm nay không phải hấn không biết cười, chẳng qua là không gặp được người khiến hấn cười thôi. Hoặc là, tính tình yên lặng của hấn bởi vì trải nghiệm lần trước là có chuyển biến sao?

“Phu nhân quả thật là tốt bụng, cũng là tổ tiên Nam Cung Khiếu Thiên ta tích đức.” Phượng mâu của hấn khẽ nhếch, trong mắt mang theo ý cười lướt qua gương mặt hồng như trái đào của nàng.

Tổ tiên hấn có tích đức hay không nàng không biết, nhưng nàng xác định chắc chắn mình xui quấy tám đời, mới có thể yếu ớt nằm trong bồn tắm, chờ người ta nhìn không sót cái gì! Kim Ánh Nhi trừng mắt nhìn hấn, khóe miệng giật giật, vội vàng cắn môi dưới, kiềm chế cái miệng của mình phun ra ác ngôn.

“Nô tỳ giúp phu nhân mặc quần áo.” Xuân Hoa, Thu Nguyệt đi vào, cung kính đứng ở bên cạnh bể.

Kim Ánh Nhi trừng mắt nhìn hấn, vẫn không nhúc nhích ngâm mình trong bồn tắm, tỏ vẻ Nam Cung Khiếu Thiên không đi, nàng sẽ không bước ra khỏi cái bồn tắm này.

Khóe miệng Nam Cung Khiếu Thiên giương lên, xoay người rời đi.

Hấn cũng không định ép nàng quá, nếu như nàng chó cùng rứt giậu, vậy thì thú vui của hấn sẽ bớt đi một ít. Dù sao hấn cũng có nhiều thời gian chơi đùa cùng nàng, cũng không thiếu chút thời gian này.

13. Chương 7: Chương 3 (1)

Kim Ánh Nhi ngủ một giấc sâu, khi tỉnh lại khóe miệng không nhận được khẽ nhếch lên. Nàng duỗi lưng, thỏa mãn mở mắt ra.

“Phu nhân tỉnh.” Xuân Hoa, Thu Nguyệt đang đứng ở bên giường, mỉm cười nhìn nàng.

Kim Ánh Nhi kinh ngạc nhìn hai nàng, thần thờ nửa ngày, cho rằng bản thân đang nằm mơ.

“Phu nhân đi đường nhiều ngày, chắc là mệt lắm phải không? Đầu bếp đã chuẩn bị đồ ăn sáng cho ngài.” Xuân Hoa đưa một ly nước ấm đến, cười hì hì nói, “Phu nhân uống một chút nước mật ong cho nhuận họng.”

“Mời phu nhân lau mặt.” Thu Nguyệt đưa một chiếc khăn ấm đến.

Kim Ánh Nhi từ từ tỉnh lại, mắt thấy không nhận không được, dứt khoát coi mình như hoàng hậu, để hai người hầu hạ.

“Hiện giờ là giờ nào rồi?” Kim Ánh Nhi hỏi.

“Giờ tỵ một khắc.”

“Đã sắp đến buổi trưa, sao không gọi ta dậy.” Sau này khi bước vào quan tài, thì sẽ được ngủ dài, nàng

không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy!

“Lão gia ra lệnh không được đánh thức phu nhân.”

Kim Ánh Nhi đứng dậy, Xuân Hoa Thu Nguyệt thậm chí còn không thấy rõ nàng xuống giường thế nào, đã nhìn thấy nàng đi đến trước bàn trang điểm, nhanh chóng rửa xong mặt.

“Đến đây giúp ta trang điểm, hôm nay không phải là còn bái kiến cao đường linh tinh...” Bàn tay nhỏ bé của Kim Ánh Nhi vùng lung tung.

“Song thân của lão gia đều đã qua đời, cũng không có huynh đệ. Phu nhân đã quên rồi sao?” Thu Nguyệt hỏi, lập tức đi đến phía sau búi tóc cho nàng.

“Ta không quên, chỉ là ta cho rằng ít nhất sẽ có một số thân thích đến hỏi thăm.”

“Từ trước đến giờ lão gia không thích qua lại với những người đến nhận thân.” Thu Nguyệt nghiêm túc nói.

Kim Ánh Nhi nhắc mày lên, đột nhiên nhớ đến nam tử bị nhốt dưới hầm. Hai nam nhân cùng đều có tiền, cùng đều cô độc, đây rốt cuộc là thế nào?

“Như vậy khi lão gia không có nhà, mọi việc trong nhà do ai xử lý?” Kim Ánh Nhi tò mò hỏi.

“Chuyện lớn thì vẫn xin chỉ thị của lão gia, còn lại việc nhỏ, do Hồng quản gia xử lý.” Thu Nguyệt búi gọn mái tóc của Kim Ánh Nhi lên, dùng một cây trâm phỉ thúy để cố định.

Kim Ánh Nhi trừng mắt nhìn bản thân trong gương, một thân hoa phục, dung nhan kiều diễm, ngoại trừ đôi tai, nàng nhìn thế nào cũng không nhận ra nữ nhân trong gương.

“Nếu lão gia ở rất xa?” Kim Ánh Nhi quyết định mở to mắt, để cho mình dễ chịu một ít.

“Dùng bò câu đưa thư, khoái mã đưa tin, nội trong mấy ngày là có thể đến.” Nam Cung Khiếu Thiên đi vào trong phòng, ánh mắt trực tiếp đối diện với Kim Ánh Nhi.

“Lão gia.” Nhóm tỳ nữ lập tức hành lễ.

Kim Ánh Nhi nhìn thấy bộ dạng khấn trương của các nàng, cũng lập tức sắm vai một hiền thê, mềm mại khẽ cúi người.

“Bái kiến phu quân.”

Nam Cung Khiếu Thiên đi đến trước mặt nàng, mắt ngọc không nhìn ra hỉ nộ bình tĩnh nhìn nàng.

Kim Ánh Nhi nhìn dung mạo của hắn vào ban ngày càng thêm chói lọi, trong lòng không nhin được thở dài.

Nam nhân trưởng thành với dung mạo như thế này, đã đủ khiến cho người ta không thoải mái, cố tình sự nghiệp lại là thương nhân có tiếng, thật là bao nhiêu cái tốt đều bị hắn chiếm hết rồi.

“Phu nhân đối với việc xử lý việc trong nhà, có chỉ giáo gì?” Nam Cung Khiếu Thiên nghiêm nghị nói.

Kim Ánh Nhi liếc mắt nhìn hắn, chỉ cảm thấy hôm nay hắn ánh mắt nghiêm khắc, giọng điệu cũng bức người, hoàn toàn bất đồng với vẻ mặt ngày hôm qua. Nàng không rõ lý do vì sao, đành phải bày ra tư thái dịu dàng.

“Thiếp chỉ là muốn giúp phu quân bớt ưu phiền.” Kim Ánh Nhi cười nhẹ, tự bản thân nổi lên một tầng da gà.

“Một khi đã vậy, ta sẽ đưa nàng đi gặp mọi người trong phủ, xem xem nàng có thể giúp gì cho Nam Cung phủ.”

Nam Cung Khiếu Thiên nói xong, vẻ mặt nghiêm túc xoay người rời đi.

Kim Ánh Nhi thấy thế, vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Nàng vừa đi, vừa nhìn hành lang lớn đến vô thiên vô pháp.

Nàng ngảnh cổ muốn tìm lục liễu bên bờ ao mà nàng nhìn thấy khi ở trên nóc nhà, bất đắc dĩ ở đây đình đài nhiều vô cùng, căn bản không có cách nào tìm ra được.

Kim Ánh Nhi đi qua một cánh cổng vòm, nhìn đến cảnh ngày hè, hoa nhài hoa lan tranh nhau nở rộ, hoa cúc lay động hai bên đường đi. Lại đi qua một dãy hành lang, trong hồ sen lại có một tòa nhà làm bằng đá thạch anh.

Nàng như được mở rộng tầm mắt, không khỏi nóng vội muốn biết chỗ tiếp theo sẽ là cảnh sắc như thế nào.

“Bước chân thật nhanh.” Nam Cung Khiếu Thiên quay đầu, liếc nhìn nàng một cái.

Không ổn! Kim Ánh Nhi lập tức dừng bước, lại bày ra nụ cười “coi chồng làm trời.”

“Thiếp không muốn phu quân phải chờ lâu.”

Nói xong, nàng bắt đầu chạy chậm, không ở dưới chân đột nhiên bị vấp, cả người bị vướng vào tà váy, cả người ngã về một bên, mắt thấy sẽ va vào lan can.

“Phu nhân cẩn thận.” Xuân Hoa ở đằng sau hô lên một tiếng.

Nam Cung Khiếu Thiên tiến lên một bước, Kim Ánh Nhi không chờ hấn đỡ, theo phản xạ đảo chân qua, ổn định lại cơ thể, nhanh chóng đứng dậy.

Xuân Hoa xoa mắt, cho rằng bản thân hoa mắt; Thu Nguyệt há hốc miệng, lại nói không ra lời.

“Hảo thân thủ.” Nam Cung Khiếu Thiên vỗ tay hai cái, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn nàng.

Kim Ánh Nhi bị đôi mắt lạnh như băng của hắn nhìn thẳng, da đầu run lên, cổ kìm chế nhịp tim đập mạnh.

Ai, hiện giờ không thể không thừa nhận, bản thân quả thật là sắc nữ, nhìn thấy gương mặt của hắn, nàng cũng chỉ nhớ đến khi hắn cười.

Nam nhân thật sự không nên có bộ dạng tốt như vậy!

“Phu nhân thân là thiên kim khuê các, khi nào lại có một thân võ nghệ tốt như vậy?” Hắn hỏi.

“Lúc nhỏ sức khỏe thiếp không tốt, nương đã dạy thiếp một ít võ nghệ để rèn luyện.” Da đầu Kim Ánh Nhi run lên, hận không thể véo bản thân một cái.

Không có việc nàng phản ứng nhanh như vậy để làm gì? Công Tôn cô nương còn chưa tìm về được, vạn nhất nàng bị vạch trần thân phận, cha nàng còn mạng không đây?

“Vị nương kia của nàng hình như là một người thú vị.” Nam Cung Khiếu Thiên tới gần nàng một bước.

Kim Ánh Nhi bị hắn nhìn đến hoảng hốt, nàng căn bản không biết trong lòng Nam Cung Khiếu Thiên bây giờ đang nghĩ cái gì.

Hắn sao lại cười với nàng như vậy, cuối cùng là hoài nghi nàng? Cười nhạo nàng? Hay là—

Thích nàng?

“Sao không nói chuyện? Ta nghĩ chắc nàng là người nói nhiều.” Ngón tay dài của Nam Cung Khiếu Thiên giữ lấy cằm của nàng, không cho nàng im lặng.

“Phu quân hiểu lầm ta rồi...” Đột nhiên Kim Ánh Nhi nhăn mũi, nhìn xung quanh, “Mọi người có ngửi thấy mùi gì cháy không?”

Xuân Hoa, Thu Nguyệt lắc đầu.

Kim Ánh Nhi hít sâu, rồi từ từ thở ra, “Thật sự là có mùi cháy...Cái mũi này của ta thật sự rất tốt...”

“Cháy rồi! Cháy rồi!”

Cách đó không xa có tiếng hô lớn.

Kim Ánh Nhi không nói hai lời kéo váy lên, chạy nhanh về phía phát ra tiếng hô.

Nàng bước đi như bay, xông qua một đình viện, phóng qua hai tiểu viện, chỉ thấy một phụ nhân đang gào khóc trước kho thóc đang cháy hừng hực.

“Cứu mạng! Cháy rồi! Con ta còn đang ở bên trong!” Người phụ nhân gào khóc.

Kim Ánh Nhi vọt tới bên giếng nước, đầu tiên múc một chậu nước xối lên người, lại thấm nước một cái khăn tay bịt mũi lại, xoay người hướng về phía kho thóc.

“Nàng làm gì vậy!” Nam Cung Khiếu Thiên giữ lấy eo nàng, không cho nàng hành động thiếu suy nghĩ.

“Cứu người!” Kim Ánh Nhi một tay đẩy tay Nam Cung Khiếu Thiên ra, khi hắn chưa kịp phản ứng lại nàng đã vọt vào bên trong kho thóc.

Nam Cung Khiếu Thiên đứng ở bên ngoài kho thóc, hét lớn với nữ đầu bếp một tiếng.

“Khóc cái gì! Còn không mau đi gọi quản gia triệu tập người đến cứu hỏa, muốn lửa đốt cháy người bên trong sao? Xuân Hoa, người phụ trách múc nước, Thu Nguyệt phụ trách hắt nước vào bên trong.”

Nam Cung Khiếu Thiên lấy ra một chiếc chìa khóa, nước nhanh đến phòng chứa đồ bên cạnh kho thóc, chuyển ra những thùng lớn có thể đựng nước đến bên cạnh giếng.

Hắn không thể đi vào cứu hỏa, bởi vì cần có người chỉ huy hiện trường. Huống hồ, một khi hắn ngã xuống, còn rất nhiều người dựa vào hắn để sống, hắn không thể mạo hiểm.

Nhưng hắn cũng không cho phép nàng táng thân trong đám cháy!

Bởi vì hần còn chưa tra rõ ràng gói độc được của nàng có phải là nhằm vào hần hay không, còn chưa xác định bản thân có muốn giữ nàng lại hay không, còn không rõ vì sao nữ tử nói nhiều này lại có thể khiến hần rung động...

Trước khi đó, hần sẽ không để cho nàng chịu một chút tổn thương nào.

Nam Cung Khiếu Thiên nhanh nhẹn dùng dây thừng buộc vào thùng nước, từng cái từng cái ném xuống giếng.

“Lão gia!” Hồng quân gia mang theo một đám tôi tớ, thở hổn hển đuổi tới.

“Bốn người phụ trách múc nước, còn lại xếp thành hàng, truyền nước cứu hỏa. Phu nhân cùng con trai của nữ đầu bếp đang ở bên trong, không được có một chút sơ xuất!” Nam Cung Khiếu Thiên nói.

Mọi người vừa nghe thấy phu nhân cũng đang ở bên trong, sắc mặt của tất cả đều trắng bệch, sợ có một chút sơ xuất.

Nam Cung Khiếu Thiên chỉ huy nam đinh tiếp nhận công việc của Xuân Hoa, miệng không ngừng ra lệnh: “Xuân Hoa, người bảo xa phu đi mời đại phu! Thu Nguyệt, người đi gọi một nhóm người, múc nước từ một giếng khác đến tận đây. Hồng quân sự đến phụ cận tìm người giúp đỡ.”

Xuân Hoa, Thu Nguyệt chạy đi, ngọn lửa cháy giữa thời tiết ngày hè càng thêm vô thiên vô pháp, gương mặt mọi người rất nhanh bị hun nóng đến đỏ bừng.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn chằm chằm vào kho thóc đang cháy, giữa làn khói đen mịt mịt nhìn thấy một bóng dáng.

“Hắt nước về phía cửa ra.” Nam Cung Khiếu Thiên cũng xối nước lên người, chạy về phía cửa.

Lời của hần còn chưa rơi xuống đất, liền thấy một bóng dáng nhỏ bé cõng một tiểu hài tử trên lưng, tập tễnh đi ra từ kho thóc.

Nam Cung Khiếu Thiên nhanh chóng chạy về phía cửa, đón lấy đứa bé, ôm lấy eo của nàng, bước nhanh rời khỏi đám cháy.

“Nàng muốn làm anh hùng sao! Chỉ cần một đoạn cột đỡ xuống, nàng đỡ được sao? Loại chuyện như thế này giao cho nam nhân xử lý!”

Kim Ánh Nhi nhìn hần vì tức giận mà gương mặt trở nên vằn vẹo, phát hiện đây là lần đầu tiên nàng biết hần đang nghĩ gì—

Hắn tức điên lên rồi!

“Nàng nói gì đi!” Nam Cung Khiếu Thiên chế trụ bả vai của nàng, sợ nàng bị sặc khói mà xảy ra chuyện.

“Khi ta đi vào, có một cây cột vừa vắn đổ về phía đứa nhỏ, nếu như ta đến trễ một chút thì đã mất một mạng người rồi! Ta không sao...” Kim Ánh Nhi muốn vỗ vai hắn, biểu cảm đột nhiên đông cứng lại, nàng chậm rãi giấu tay ra phía sau. “Thiếp có chút sợ hãi, thiếp về phòng nghỉ trước.”

Đôi mắt Nam Cung Khiếu Thiên nhú lại, nắm lấy ống tay dĩ nhiên đã bị rách của nàng, chỉ thấy cả một cánh tay của nàng đều bị lửa làm bỏng, biến thành một mảng đỏ ửng.

“Mời đại phu đến phòng của ta! Những người khác tiếp tục cứu hỏa!” Nam Cung Khiếu Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, không giải thích thêm bệ ngang nàng lên.

“Thiếp bị thương không phải ở chân, có thể tự đi.”

Nam Cung Khiếu Thiên trừng mắt hung hăng nhìn nàng.

Kim Ánh Nhi nhìn ngọc dung của hắn, hai mắt vì tức giận mà như có lửa cháy, nhin không được bật thốt lên, “Sao ngay cả bộ dạng khi tức giận của chàng cũng đẹp như vậy chứ!”

Phốc, tôi tớ có người bật cười một tiếng, lại rất nhanh im lặng, chuyên chú lo cứu hỏa.

”Nàng có muốn nhìn thử bộ dạng ta tức giận hơn không?”

14. Chương 2-4

“Vừa rồi phu nhân có thấy lão gia cười không?” Thu Nguyệt cầm lấy một tấm vải lớn, che lên người Kim Ánh Nhi.

“Có sao?” Không phải từ đầu đến cuối gương mặt của hắn vẫn lạnh như băng sao?

“Chúng nô tỳ còn chưa nhìn thấy lão gia cười đâu! Có thể thấy tâm trạng lão gia rất tốt, nhất định là vô cùng thích phu nhân...” Xuân Hoa lớn tiếng nói.

Ha! Không thể tưởng rằng kẻ lừa đảo khắp nơi đều có. Kim Ánh Nhi chợt nhú mày, buồn cười nhìn bộ dạng hưng phấn của Xuân Hoa.

Bị đôi mắt lạnh băng của Nam Cung Khiếu Thiên nhìn, sau lưng nàng ứa mồ hôi lạnh, trong lòng lại muốn phun lửa, thật không biết ánh mắt các nàng nhìn thế nào, lại còn nói hắn cười với nàng.

Người bộ dạng tốt, chính là có lợi thế, tùy tiện ngoảnh đầu nhìn lại một cái, người khác liền giật mình.

Nếu Nam Cung Khiếu Thiên thật sự nở nụ cười, cũng là cười lạnh, cười nàng bị xấu mặt!

Nhóm tỳ nữ giúp Kim Ánh Nhi mặc một chiếc yếm hồng cánh sen, cùng váy dài, thắt lưng tơ vàng, áo khoác ngoài được làm từ tơ lụa.

“Đây là chất liệu gì vậy?” Kim Ánh Nhi tò mò với cảm xúc mới mẻ này.

“Đây là vải tam thoi, hiện nay là loại vải dệt đặc biệt nhất.” Xuân Hoa tò mò nhìn nàng một cái.

“Nữ quyền trong phủ chúng ta chỉ được phép mặc tơ tằm, sợ bị thương đến da thịt.” Kim Ánh Nhi nói dối không chớp mắt.

Xuân Hoa gật đầu, đỡ nàng đi về phòng.

Kim Ánh Nhi tự nhận cơ thể khỏe mạnh, thật sự không cần có người đỡ, chẳng qua là nghĩ đến Nam Cung Khiếu Thiên còn đang đợi ở trong phòng, thì lập tức cảm thấy chân có chút mềm, cũng tùy ý để Xuân Hoa đỡ.

Vừa vào trong nhà, liền thấy Nam Cung Khiếu Thiên đang dựa vào trường tháp bên cạnh cửa sổ. Hắn đã đổi hồng bào của chú rể, mặc trên người trường sam màu xanh đen, làm nổi bật dáng người thon dài, người nhìn...

Kim Ánh Nhi cúi đầu nhăn mày lại, không rõ vì sao trái tim lại đập nhanh hơn.

“Nô tỳ giúp phu nhân thoa hương hoa nhài lên tóc.” Thu Nguyệt để nàng ngồi xuống bàn trang điểm, lấy ra lược ngà voi chải tóc cho nàng.

Kim Ánh Nhi nhìn mình qua gương đồng, toàn thân là y phục hoa lệ, đôi mắt ươn ướt, hai má ửng hồng, mái tóc mềm mại như mây. Nàng mở to mắt, hoài nghi chính mình bị hoa mắt rồi.

Quả nhiên là người đẹp vì lụa! Nàng chưa từng nghĩ rằng mình cũng có một dáng vẻ kiều diễm như vậy.

Nam Cung Khiếu Thiên phát tay, nhóm tỳ nữ có người đưa lên một ấm trà.

“Đây là lão gia mời người đặc biệt nấu trà lan hương cho phu nhân, sữa tươi cùng với một cân lá trà ngon, thêm vào đường mía, nấu một ngày, không cho thêm một giọt nước nào, hương vị đặc biệt nguyên chất.”

Kim Ánh Nhi uống một ngụm, hai mắt lập tức sáng lên.

“Quai bất lung đông, thứ này sao lại có mùi thơm đậm đà đến như vậy?” Chỉ cảm thấy hương vị động mãi trong miệng, thật lâu không biến mất.

“Phu nhân nói cái gì?” Xuân Hoa bật cười một cái.

Kim Ánh Nhi liếc mắt nhìn Nam Cung Khiếu Thiên, chỉ thấy đôi mắt sâu thẳm của hắn vậy mà lại xao động ý cười.

Trời ạ! Hắn thật sự cười với nàng. Kim Ánh Nhi xoay đầu, vỗ về lỗ tai hơi nóng, tự nói: “Câu này là tiếng nhà mẹ ta, bà ấy mỗi khi ăn được món ngon thì sẽ nói câu đấy.”

“Mẹ nàng vẫn còn sống sao?” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn đôi tai ửng hồng của nàng, hắn từ trường tháp đứng dậy đi đến sau lưng nàng.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt nhìn nhau một cái, vội vàng không tiếng động lui ra ngoài.

“Bà ấy đã sớm đi về cõi tiên.” Kim Ánh Nhi cúi đầu thở dài một tiếng, bởi vì nàng căn bản không có mẹ.

Ngay sau đó, mặt nàng bị nâng lên, đối diện với gương mặt tuấn mỹ khiến người ta kinh diễm của Nam Cung Khiếu Thiên.

Ngón tay của hắn đặt dưới cằm nàng, nàng cảm thấy lỗ tai, khuôn mặt đều trở nên trắng bệch.

“Muốn...muốn...Bắt đầu đêm động phòng sao?” Mê hương của nàng còn chưa chuẩn bị xong, chẳng lẽ thật sự muốn bó tay chịu trói, mặc hắn chi phối sao?

Nàng nhanh chóng tìm túi đồ của nàng, nhớ lại là đã để ở đâu.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn nàng, bỗng nhiên cúi đầu.

Hôn môi nàng.

Kim Ánh Nhi trợn tròn hai mắt, nhìn thẳng hấn. Đầu lưỡi của hấn như có lửa, quần lấy môi nàng, cảm giác răng môi thân mật kia khiến cho nàng cảm thấy choáng váng.

Trên người hấn mang theo mùi hương lạnh lạnh chiếm lĩnh hô hấp của nàng, tay chân nàng vô lực, bất đắc dĩ chỉ có thể ôm lấy cổ hấn, cố gắng chống đỡ cơ thể.

“A!” Nàng bị Nam Cung Khiếu Thiên bế lên, đi về phía giường lớn.

Khi đầu Kim Ánh Nhi chạm vào gối ngọc thạch, cả người không tự giác bày ra tư thế phòng bị. Có lẽ nàng có thể thừa dịp khi hấn cởi quần áo, trước đó ngã hấn, sau đó đánh hấn hai quyền khiến hấn bất tỉnh...

Nam Cung Khiếu Thiên nghiêng người xuống, đôi môi dán lên bông tai trên châu của nàng, nhàn nhạt nói: “Nghỉ ngơi sớm đi.”

Kim Ánh Nhi không để ý bộ dạng há miệng ngây ngốc của mình, bật thốt lên, “Người...không phải...chúng ta...không có...”

“Nương tử khẩn cấp muốn viên phòng như vậy sao?” Bàn tay to thăm dò vào áo mỏng của nàng, ôm lấy một bên ngực của nàng.

Kim Ánh Nhi cảm nhận sự đụng chạm của hấn, đầu ngón tay của hấn lướt qua da thịt của nàng, khiến cho hô hấp của nàng trở nên nặng nề.

Nàng nhú mày trừng hấn, hàm răng cắn chặt, ở trong lòng đem tay của hấn chặt thành 108 khúc.

Sau này nếu nàng không thừa dịp hấn hôn mê, bề tay của hấn, thì nàng liền theo họ Nam Cung của hấn!

“Sao vẻ mặt của nương tử lại như hung thần ác sát như vậy?” Ngón tay dài của Nam Cung Khiếu Thiên vuốt ve mi tâm nhú chặt của nàng.

Kim Ánh Nhi cố gắng bày ra dáng vẻ bị chính phu quân mình khinh bạc, chẳng qua là khoe miệng cứng ngắc, ngay cả giả bộ cười cũng không làm nổi.

“Phu nhân thông tình đạt lý như vậy, mặc dù ta ngày ngày ngủ trong phòng người khác, nàng cũng không thấy ngại, đúng không?”

“Đó là tất nhiên.” Nàng cầu còn không được.

“Vậy thì theo như mong muốn của phu nhân.”

Đầu ngón tay của Nam Cung Khiếu Thiên lướt qua đôi môi anh đào của nàng, khi nghe thấy tiếng nghiến răng của nàng, hấn cười lớn đi ra khỏi phòng.

Kim Ánh Nhi nhìn bóng lưng của hấn, cảm thấy người này thật khó hiểu. Không cùng nàng động phòng hoa chúc, nhưng vừa hôn vừa sờ cái gì cũng làm đủ, chẳng lẽ là tới kiểm hàng sao?

Mặc kệ, tóm lại là đêm nay nàng thoát được một kiếp rồi.

Bước nhanh đến bên tủ đồ của nàng, vốn là muốn dấu mê dược bên người, nghĩ đến vừa rồi Nam Cung Khiếu Thiên không kiêng nể gì mà đụng chạm lung tung, nàng tạm thời từ bỏ ý nghĩ này, tạm thời đem mê dược giấu ở một góc bí mật.

Về phần túi độc dược Thái Lợi đưa cho nàng, nàng nhét nó xuống dưới đáy túi đồ.

Hấn là không đến mấy ngày nàng có thể từ chỗ này chuồn đi cứu phụ thân, làm gì cần quây đến chết người?

Lập tức tính toán, phải nhanh chóng hiểu rõ hoàn cảnh, vạn nhất có chỗ không đúng, nàng mới có biện pháp bỏ trốn.

Kim Ánh Nhi đem tóc dài búi lên, thổi tắt mười mấy ngọn nến trong phòng. Sau khi xác định sẽ không ai quấy nhiễu, nàng vụng trộm chuồn ra khỏi phòng, thừa dịp bốn bề vắng lặng, vén làn váy lên treo lên cây đại thụ.

Sau đó, nàng giống một con khỉ từ ngọn cây nhảy lên mái nhà, từ trên cao nhìn xuống—

Quai bắt lung đông, nàng lớn như vậy, cũng chưa từng thấy phủ đệ nào lớn như vậy! Hành lang dài liên miên, quả thật như là tam cung lục viện của hoàng đế.

Khoa trương hơn là, bên trong phủ đệ vậy mà còn có một cái hồ có thể chèo thuyền, khó trách Công Tôn huyện lệnh không dám đắc tội với Nam Cung Khiếu Thiên.

Nhìn một gian đình viện mà dùng nhiều bó đuốc lớn để chiếu sáng, nàng dám nói hoàng cung chẳng qua cũng chỉ đến mức này, một đêm dùng hết không biết bao nhiêu hộp dầu!

Nàng điếm mũi chân, đi dọc theo nóc nhà, khi thì cúi người nằm sấp ở trên, lắng nghe tít tót trong phủ nói chuyện.

Xa xa nghe thấy tiếng gõ, nàng ngáp một cái. Bình minh sắp đến, thật sự là mệt mỏi.

Nàng trở về phòng, cả người nằm lên giường nhỏ, cảm thấy gối êm chăn ấm, vừa nhắm mắt lại liền ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Nàng ngủ say hoàn toàn không phát hiện, Nam Cung Khiếu Thiên đang đi về phía mép giường, cầm lấy túi đồ của nàng, cẩn thận kiểm tra một phen, cũng phân biệt lấy mỗi loại một ít thuốc bột của nàng sau đó mới để trở lại.

Sau đó, Nam Cung Khiếu Thiên đi đến bên giường, cẩn thận nhìn nàng một lúc, rồi mới xoa người rời đi.

15. Chương 8: Chương 3.2

Da đầu Kim Ánh Nhi run lên, lập tức cúi đầu bày ra bộ dạng nhu nhược, cúi đầu dựa vào ngực hắn.

Thăm thẳm thăm, nàng lại không kiềm chế được, đại tiểu thư bình thường sao có thể giống nàng bị thương còn không an phận? Thiên kim bình thường cũng sẽ không thể vội vàng xông vào đám cháy cứu người!

Nàng lặng lẽ giương mắt nhìn hắn, nhếch miệng cười, ý đồ dựa vào khuôn mặt tươi cười để cứu vãn hoàn cảnh hiện giờ.

“Thiếp...Tính tình hay lỗ mãng, huynh trưởng đã sửa nhiều lần, nhưng vẫn chưa...”

“Vì sao nàng lại xông vào đám cháy? Đó chẳng qua chỉ là con của một nô tì.” Nam Cung Khiếu Thiên ngắt lời nàng, trầm giọng hỏi.

Kim Ánh Nhi nhú mày trừng hắn, giọng điệu có chút cáu. “Mạng người nào đâu phân biệt nô tì, chủ tớ.”

Khuôn mặt Nam Cung Khiếu Thiên ngẩn ra, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả các vị chua ngọt đắng cay như thấm vào người, khiến hắn không biết phải phản ứng thế nào, chỉ có thể kinh ngạc nhìn nàng chậm chạp.

Nữ nhân này thật khiến cho người khác không đoán ra tâm tư!

Nàng có thể xả thân cứu người, tại sao trong túi đồ lại có đoạn trường độc như lời đại phu nói? Trừ phi, có người ở phía sau lưng sai bảo nàng? Đôi mi thanh tú của Nam Cung Khiếu Thiên nhíu lại, không khỏi cẩn thận đánh giá lại nàng một lần.

Hắn tin tưởng nàng sẽ không ra tay hại người!

Nam Cung Khiếu Thiên cảm thấy chắc chắn, trừng mắt nhìn gương mặt nàng, trong cổ họng đột nhiên gầm nhẹ một tiếng: “Nàng nghe kỹ cho ta, mạng người đương nhiên có chia gần xa! Nàng là thê tử, nàng nên vì ta mà chú ý! Lần tới nàng còn dám mạo hiểm nguy hiểm tính mạng đi quản chuyện người khác, có tin ta sẽ giáo huấn nàng ba ngày ba đêm không xuống được giường không?”

Nam Cung Khiếu Thiên càng nghĩ càng bực, càng rống càng lớn tiếng, thẳng đến khi nổi buồn bực trong lòng tan đi mới thôi.

Kim Ánh Nhi nhìn bộ dạng tức giận của hắn, lỗ tai của nàng bị rống đau, lại nhìn không được đỏ lên.

Cho tới bây giờ cũng chỉ có nàng chiếu cố phụ thân, xuất sinh nhập tử gạt người để kiếm tiền, đã lâu không có người lo lắng cho nàng như vậy.

“Nghe thấy không!” Nam Cung Khiếu Thiên nhíu mày, con ngươi đen láy hung hăng trừng nàng.

“Người trong phủ đều nghe thấy.” Kim Ánh Nhi dấn gò má vào ngực hắn, mỉm cười nhắm mắt lại, thỏa mãn thở dài một hơi.

Thì ra cảm giác có người quan tâm lại tốt như vậy, tuy rằng người Nam Cung Khiếu Thiên quan tâm là thê tử của hắn - Công Tôn cô nương...

Nhưng mà, để cho nàng lừa gạt một chút quan tâm của hắn cũng không sao.

Một chút là tốt rồi.

Sau mười ngày chữa thương, thương thế trên tay Kim Ánh Nhi đã tốt lên tám phần.

Bởi vì tay bị thương, nỗi lo về đêm tân hôn của nàng tự nhiên cũng thuận lý thành chương hoãn lại.

Nam Cung Khiếu Thiên ngoại trừ thời gian đi thị sát mỗi ngày không thể không ra ngoài, mỗi ngày hắn đều quan tâm đến thương thế của nàng, sau đó sẽ luôn dùng một đôi mắt đêm nhìn khiến cho trong lòng Kim Ánh Nhi không yên, rồi bắt đầu cùng nàng nói chuyện phiếm.

Bọn họ không chỗ nào không nói chuyện.

Nàng sẽ cùng hắn nói đến một số kinh nghiệm mà “nương” của nàng đã từng nói, hắn cũng sẽ kể lại chuyện kinh doanh buôn bán lương thực mấy năm nay, nói về việc hắn lựa chọn Thẩm Thương thành làm nơi tập kết hàng lương thực, lại nói đến chuyện sắp buôn bán lương thực tới man hoang.

Nàng đoán tới tở trong phủ đối với Nam Cung Khiếu Thiên có phần xa cách, ngay từ đầu hơn phân nửa những người này chỉ chuyên chú làm việc, hành xử cũng nghiêm cẩn, ngay cả người hầu làm việc vặt bên cạnh cũng ít lời, lâu ngày sẽ dễ dàng khiến cho người ta sinh lòng sợ hãi. Nhưng mà, nàng cảm thấy hắn lạnh lùng nhưng không phải vô tình, chẳng qua là không dễ thân cận với người khác thôi. Cố tình điểm này lại là sở trường của nàng, hai người muốn nói chuyện không vui cũng không được.

Hai người nói chuyện rất thoải mái, Kim Ánh Nhi cũng bắt đầu chờ mong Nam Cung Khiếu Thiên đến phòng. Dù sao, nàng ở trong nhà, thật sự không có đại sự gì vội làm.

Ách, ngoại trừ đêm khuya yên tĩnh, nàng bốn ba trên các nóc nhà xung quanh, tự bản thân vạch ra kế hoạch rút lui ra ngoài, quả thật là cũng có chút vội.

Đương nhiên, ở trên nóc nhà lâu, tự nhiên nghe được mọi việc lớn nhỏ trong phòng, nàng càng thêm rõ ràng tuy rằng Nam Cung Khiếu Thiên trị gia rất nghiêm, nhưng lại không phải là người vô tình.

Về chuyện hỏa hoạn, hắn sớm đã cho người điều tra rõ nguyên nhân là bởi vì thời tiết quá hanh khô. Hắn cũng không giận chó đánh mèo lên người nữ đầu bếp, chỉ là phạt nàng khi lấy hàng hóa lại tự ý để cho đứa nhỏ nghịch ngợm trong đó. Sau đó, hắn còn cho người đào thêm một cái giếng ở gần kho thóc, mỗi nửa canh giờ lại có người đi kiểm tra kho thóc.

Biết Nam Cung Khiếu Thiên không phải người xấu, độc được Thái Lợi đưa, nàng đương nhiên càng không thể hạ thủ, cuối cùng đem nó chôn vào trong đất, rồi nhắm mắt làm ngơ.

Chỉ là, nàng đã không còn cách dùng độc để cứu cha, đương nhiên đành phải tính kế hắn cách khác.

Vào một ngày, Kim Ánh Nhi rời giường sớm, thừa dịp mấy người Xuân Hoa chưa kịp vào phòng, thu dọn xong đồ đạc, tính toán buổi tối sau khi khiến Xuân Hoa, Thu Nguyệt hôn mê, lại trốn ra khỏi nhà Nam Cung, chạy đến nghĩa trang chờ cơ hội hành động.

Nếu có thể thuận lợi cứu được cha, đương nhiên là lập tức đào tẩu. Nếu không thì, cũng chỉ có thể lấy một số vàng bạc châu báu Nam Cung Khiếu Thiên cho nàng, thử xem có thể chuộc cha từ chỗ Thái Lợi hay không.

Từ kẻ lừa đảo biến thành kẻ trộm, vận mệnh của nàng quả nhiên là nhấp nhô.

Nếu Nam Cung Khiếu Thiên biết nàng là kẻ lừa đảo, hắn còn có thể dùng đôi mắt đẹp kia nhìn nàng sao?

Lồng ngực Kim Ánh Nhi nhói lên, bắt đầu đi lại trong phòng.

“Phu nhân đã tỉnh.” Tỳ nữ bên người Xuân Hoa, Thu Nguyệt vừa nghe thấy tiếng động, lập tức đi vào giúp nàng rửa mặt, chải đầu, hầu hạ nàng dùng bữa sáng.

“Lão gia đến.” Xuân Hoa mỉm cười nói.

Kim Ánh Nhi vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, tay đặt trên đầu gối, nở nụ cười bày ra bộ dạng ôn nhu lương thiện.

Nam Cung Khiếu Thiên đi nhanh về phía nàng, bộ quần áo màu xanh càng làm nổi bật lên vẻ bất phàm của hắn, trên người hắn tỏa ra mùi hương nhẹ khiến Kim Ánh Nhi hít vào một hơi, cảm thấy mùi hương tao nhã này cũng giống như hắn khiến người khác khó quên.

Hắn nắm lấy cánh tay bị thương của nàng, đặt trước mặt kiểm tra.

Bàn tay của Kim Ánh Nhi nằm trong bàn tay của hắn, tự cảm thấy giống như mấy con sâu lông. Nam nhân này không có việc gì vì sao lại có những ngón tay thon dài, nhỏ nhắn như vậy, cổ tình khiến người khác trở thành khó coi sao.

Nàng muốn rút tay lại, nhưng hắn lại cúi đầu, chóp mũi chạm nhẹ vào lòng bàn tay nàng. Xuân Hoa, Thu Nguyệt vừa thấy lão gia có hành động thân thiết như vậy, lập tức thức thời rời đi.

“Miệng vết thương đã tốt hơn rồi, đại phu nói sẽ không lưu lại sẹo.” Nam Cung Khiếu Thiên ngẩng đầu, nắm bàn tay nhỏ của nàng ở trong tay mình, giọng nói có chút yêu thương.

“Có một vài cái cũng không sao.” Nàng nhún vai.

Đôi mắt Nam Cung Khiếu Thiên lại sâu kín nhìn nàng chăm chú, không phủ nhận là khi bản thân phát hiện nàng đổ độc được đi, hắn càng thêm để ý đến nàng.

Kim Ánh Nhi bị hắn nhìn đến không tự nhiên, cố nở một nụ cười.

“Mặt tròn, mắt tròn, miệng cũng tròn, cười lộ lên thật khờ.” Ngón tay dài của hắn nắm lấy cằm nàng, bỗng nhiên cười lộ lên.

Kim Ánh Nhi bị nụ cười tươi đẹp của hắn mê hoặc, nhất thời còn chưa ý thức được hắn đang nói gì, liền bị hắn che mất đôi môi.

Nàng biến thành cục gỗ, ngơ ngác tùy ý đầu lưỡi của hắn quét qua hàm răng của nàng, thẳng đến khi nàng

bị hấn hôn đến không thở nổi, nàng mới phục hồi tinh thần phản kích lại, học theo động tác của hấn, hôn trả hấn.

Qua nhiều ngày, đều bị hấn chọc ghẹo như vậy, nàng không cam lòng bị chiếm tiện nghi, luôn nghĩ không được chịu thiệt, mỗi khi hấn làm cái gì, nàng liền học cái đấy. Kết quả là, cuối cùng hai người hôn đến khó tách ra, muốn ngừng mà không được.”

Kim Ánh Nhi nghe thấy bản thân phát ra một tiếng, nàng trừng to mắt, thấy trong mắt hấn thoáng qua một tia đắc ý, lập tức đẩy hấn ra.

“Chàng không phải là bề bộn nhiều việc sao? Sao lại tốn thời gian chạy đến đây làm gì?” Nàng không khách khí hỏi.

“Ta đến dẫn nàng nhận biết một chút phòng tội tớ, lần này sẽ không còn bị hỏa hoạn làm vướng chân nữa rồi.” Hấn nắm tay nàng, cứ như vậy tự nhiên đi ra ngoài.

Kim Ánh Nhi bị hấn dắt ra khỏi cửa, nhìn bóng lưng của hấn, trong đầu đều là những chuyện hấn đã làm với nàng.

Bị hấn khinh bạc, nàng cũng không tức giận, chỉ cảm thấy đầu óc có chút không rõ, cơ thể có chút không thích hợp, thậm chí còn thích cảm giác khi hấn làm như vậy.

Nói thật ra, mỗi khi hấn buông tay, nàng sẽ cảm thấy thất vọng...

Kim Ánh Nhi ngẫm nghĩ điều này, lỗ tai lại đỏ lên, sao nàng lại không biết xấu hổ như vậy? Tự nhiên ở đây lại mê muội chuyện nam nữ. Mặc dù Nam Cung Khiếu Thiên là nam nhân mê hoặc người, nhưng hấn là hôn phu của người khác, bọn họ chỉ là diễn kịch.

Nhưng người cùng Nam Cung Khiếu Thiên bái đường là nàng!

Chẳng qua nghĩ đến nàng chỉ là một tên lừa đảo nhỏ thế nhưng lại muốn lên làm chủ mẫu, thì ngay cả chính mình cũng không có cách nào tin được.

Đột nhiên Nam Cung Khiếu Thiên dừng bước, Kim Ánh Nhi nhất thời không dừng kịp đụng vào hấn.

Nàng ôm cái mũi bị đau, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại thành một nắm.

“Đang nghĩ gì vậy? Sao lỗ tai lại đỏ thành như vậy? Có khi nào đem động phòng hoa chúc của chúng ta, đôi tai này có bị chạy luôn không?” Hấn ghé vào bên tai nàng nói.

“Ai muốn cùng chàng động phòng hoa chúc?” Lỗ tai nàng lập tức đỏ như máu, lui về sau ba bước.

“Nàng thoát được nhất thời, trốn không được một đời.” Hắn bước lên trước, cánh tay dài duỗi ra, liền đem nàng ôm về trước mặt.

“Ai nói!” Kim Ánh nhi ngẩng đầu lên. Nếu đêm nay có thể thuận lợi cứu cha ra, nàng đương nhiên có thể tránh được một đời.

“Đã thuộc về Nam Cung Khiếu Thiên ra, thì không trốn thoát được khỏi lòng bàn tay ta.” Nam Cung Khiếu Thiên mơn trớn đôi trăn châu trên tai nàng, đầu ngón tay thuận thế điểm nhẹ lên môi nàng.

“Lão gia, người trong phủ đều đã đến đông đủ rồi.” Hồng quân gia tiến lên bẩm báo.

Nam Cung Khiếu Thiên gạt đầu, thu lại tươi cười, cả người như một pho tượng đi vào trong phòng.

“Sao trước mặt người khác lão gia lại bày ra bộ dạng nghiêm khắc như vậy?” Nàng khó hiểu hỏi.

“Chính và phụ, nếu không có quy củ, khó có thể quản giáo.” Không muốn nàng đi quá xa, ôm nàng dựa vào bên người.

“Quy củ cũng không vượt quá khỏi nhân tình chứ.” Nàng không cho là đúng nói.

“Nhân tình chính là khiến người khác có tâm tư ôm may mắn, nghĩ có thể dùng cái đó để thoát tội. Làm việc gì sai, đó là sai!” Hắn lạnh giọng, đối với việc này yêu cầu thật nghiêm khắc.

“Vô tình như vậy? Như vậy...” Nàng nuốt ngụm nước miếng, khuỷu tay khẽ đụng vào người hắn, thử hỏi: “Nếu có người lừa gạt chàng, chàng sẽ xử lý thế nào?”

“Nếu là sớm tự thành thật với ta, tự nhiên sẽ được xử lý khoan hồng.” Nam Cung Khiếu Thiên cúi người xuống, mùi hương thơm mát tràn ngập trong mũi nàng.

“Nếu không nói?” Nàng ngừng thở, bình tĩnh nhìn hắn.

“Ta sẽ khiến cho người đó chủ động phun ra.” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn nàng chăm chăm, khóe môi giương lên.

Kim Ánh Nhi co rút người lại, như là bị hắn cắn một cái, muốn lui về sau, cổ tình cánh tay của hắn lại giữ chặt lưng của nàng không tha.

“Nàng có gì muốn nói với ta?” Hấn hỏi.

“Thiếp là một bụng thủy tinh, bí mật gì cũng không có.” Kim Ánh nhi lập tức lắc đầu, còn mở to mắt nhếch miệng cười với hấn.

Nàng cũng sắp phải rời đi, tội gì vào lúc này lại lấy đá đập chân mình làm gì?

“A!”

Kim Ánh Nhi kinh hô ra tiếng, bởi vì đột nhiên Nam Cung Khiếu Thiên cắn môi nàng. Nàng bất thành lĩnh đẩy vai hấn ra, ném được mùi máu trên môi, bất giác trợn mắt nhìn hấn.

“Tốt lắm, ta muốn cẩn thận nhìn thử xem cái bụng thủy tinh của nàng có giấu được gì hay không.”

Da đầu nàng tê rần, nhưng nàng chưa kịp nghĩ thêm gì, đã bị Nam Cung Khiếu Thiên kéo đi vào đại sảnh.

16. Chương 3-1

Kim Ánh Nhi ngủ một giấc sâu, khi tỉnh lại khóe miệng không nhận được khe nhếch lên. Nàng duỗi lưng, thỏa mãn mở mắt ra.

“Phu nhân tỉnh.” Xuân Hoa, Thu Nguyệt đang đứng ở bên giường, mỉm cười nhìn nàng.

Kim Ánh Nhi kinh ngạc nhìn hai nàng, thần thờ nửa ngày, cho rằng bản thân đang nằm mơ.

“Phu nhân đi đường nhiều ngày, chắc là mệt lắm phải không? Đầu bếp đã chuẩn bị đồ ăn sáng cho ngài.” Xuân Hoa đưa một ly nước ấm đến, cười hì hì nói, “Phu nhân uống một chút nước mật ong cho nhuận họng.”

“Mời phu nhân lau mặt.” Thu Nguyệt đưa một chiếc khăn ấm đến.

Kim Ánh Nhi từ từ tỉnh lại, mắt thấy không nhận không được, dứt khoát coi mình như hoàng hậu, để hai người hầu hạ.

“Hiện giờ là giờ nào rồi?” Kim Ánh Nhi hỏi.

“Giờ tỵ một khắc.”

“Đã sắp đến buổi trưa, sao không gọi ta dậy.” Sau này khi bước vào quan tài, thì sẽ được ngủ dài, nàng không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy!

“Lão gia ra lệnh không được đánh thức phu nhân.”

Kim Ánh Nhi đứng dậy, Xuân Hoa Thu Nguyệt thậm chí còn không thấy rõ nàng xuống giường thế nào, đã nhìn thấy nàng đi đến trước bàn trang điểm, nhanh chóng rửa xong mặt.

“Đến đây giúp ta trang điểm, hôm nay không phải là còn bái kiến cao đường linh tinh...” Bàn tay nhỏ bé của Kim Ánh nhi vung lung tung.

“Song thân của lão gia đều đã qua đời, cũng không có huynh đệ. Phu nhân đã quên rồi sao?” Thu Nguyệt hỏi, lập tức đi đến phía sau búi tóc cho nàng.

“Ta không quên, chỉ là ta cho rằng ít nhất sẽ có một số thân thích đến hỏi thăm.”

“Từ trước đến giờ lão gia không thích qua lại với những người đến nhận thân.” Thu Nguyệt nghiêm túc nói.

Kim Ánh Nhi nhấc mày lên, đột nhiên nhớ đến nam tử bị nhốt dưới hầm. Hai nam nhân cùng đều có tiền, cùng đều cô độc, đây rốt cuộc là thế nào?

“Như vậy khi lão gia không có nhà, mọi việc trong nhà do ai xử lý?” Kim Ánh Nhi tò mò hỏi.

“Chuyện lớn thì vẫn xin chỉ thị của lão gia, còn lại việc nhỏ, do Hồng quản gia xử lý.” Thu Nguyệt búi gọn mái tóc của Kim Ánh Nhi lên, dùng một cây trâm phỉ thúy để cố định.

Kim Ánh Nhi trừng mắt nhìn bản thân trong gương, một thân hoa phục, dung nhan kiều diễm, ngoại trừ đôi tai, nàng nhìn thế nào cũng không nhận ra nữ nhân trong gương.

“Nếu lão gia ở rất xa?” Kim Ánh Nhi quyết định mở to mắt, để cho mình dễ chịu một ít.

“Dùng bồ câu đưa thư, khoái mã đưa tin, nội trong mấy ngày là có thể đến.” Nam Cung Khiếu Thiên đi vào trong phòng, ánh mắt trực tiếp đối diện với Kim Ánh Nhi.

“Lão gia.” Nhóm tỳ nữ lập tức hành lễ.

Kim Ánh Nhi nhìn thấy bộ dạng khấn trương của các nàng, cũng lập tức sắm vai một hiền thê, mềm mại khẽ cúi người.

“Bái kiến phu quân.”

Nam Cung Khiếu Thiên đi đến trước mặt nàng, mắt ngọc không nhìn ra hỉ nộ bình tĩnh nhìn nàng.

Kim Ánh Nhi nhìn dung mạo của hắn vào ban ngày càng thêm chói lọi, trong lòng không nhận được thở dài.

Nam nhân trưởng thành với dung mạo như thế này, đã đủ khiến cho người ta không thoải mái, cố tình sự nghiệp lại là thương nhân có tiếng, thật là bao nhiêu cái tốt đều bị hắn chiếm hết rồi.

“Phu nhân đối với việc xử lý việc trong nhà, có chỉ giáo gì?” Nam Cung Khiếu Thiên nghiêm nghị nói.

Kim Ánh Nhi liếc mắt nhìn hắn, chỉ cảm thấy hôm nay hắn ánh mắt nghiêm khắc, giọng điệu cũng bức người, hoàn toàn bất đồng với vẻ mặt ngày hôm qua. Nàng không rõ lý do vì sao, đành phải bày ra tư thái dịu dàng.

“Thiếp chỉ là muốn giúp phu quân bớt ưu phiền.” Kim Ánh Nhi cười nhẹ, tự bản thân nổi lên một tầng da gà.

“Một khi đã vậy, ta sẽ đưa nàng đi gặp mọi người trong phủ, xem xem nàng có thể giúp gì cho Nam Cung phủ.”

Nam Cung Khiếu Thiên nói xong, vẻ mặt nghiêm túc xoay người rời đi.

Kim Ánh Nhi thấy thế, vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Nàng vừa đi, vừa nhìn hành lang lớn đến vô thiên vô pháp.

Nàng ngẩn cổ muốn tìm lục liễu bên bờ ao mà nàng nhìn thấy khi ở trên nóc nhà, bắt đắc dĩ ở đây đình đài nhiều vô cùng, căn bản không có cách nào tìm ra được.

Kim Ánh Nhi đi qua một cánh cổng vòm, nhìn đến cảnh ngày hè, hoa nhài hoa lan tranh nhau nở rộ, hoa cúc lay động hai bên đường đi. Lại đi qua một dãy hành lang, trong hồ sen lại có một tòa nhà làm bằng đá thạch anh.

Nàng như được mở rộng tầm mắt, không khỏi nóng vội muốn biết chỗ tiếp theo sẽ là cảnh sắc như thế nào.

“Bước chân thật nhanh.” Nam Cung Khiếu Thiên quay đầu, liếc nhìn nàng một cái.

Không ổn! Kim Ánh Nhi lập tức dừng bước, lại bày ra nụ cười “coi chồng làm trời.”

“Thiếp không muốn phu quân phải chờ lâu.”

Nói xong, nàng bắt đầu chạy chậm, không ở dưới chân đột nhiên bị vấp, cả người bị vướng vào tà váy, cả người ngã về một bên, mắt thấy sẽ va vào lan can.

“Phu nhân cẩn thận.” Xuân Hoa ở đằng sau hô lên một tiếng.

Nam Cung Khiếu Thiên tiến lên một bước, Kim Ánh Nhi không chờ hấn đỡ, theo phản xạ đảo chân qua, ổn định lại cơ thể, nhanh chóng đứng dậy.

Xuân Hoa xoa mắt, cho rằng bản thân hoa mắt; Thu Nguyệt há hốc miệng, lại nói không ra lời.

“Hảo thân thủ.” Nam Cung Khiếu Thiên vỗ tay hai cái, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn nàng.

Kim Ánh Nhi bị đôi mắt lạnh như băng của hấn nhìn thẳng, da đầu run lên, cổ kim chế nhạo tim đập mạnh.

Ai, hiện giờ không thể không thừa nhận, bản thân quả thật là sắc nữ, nhìn thấy gương mặt của hấn, nàng cũng chỉ nhớ đến khi hấn cười.

Nam nhân thật sự không nên có bộ dạng tốt như vậy!

“Phu nhân thân là thiên kim khuê các, khi nào lại có một thân võ nghệ tốt như vậy?” Hấn hỏi.

“Lúc nhỏ sức khỏe thiếp không tốt, nương đã dạy thiếp một ít võ nghệ để rèn luyện.” Da đầu Kim Ánh Nhi run lên, hận không thể véo bản thân một cái.

Không có việc nàng phản ứng nhanh như vậy để làm gì? Công Tôn cô nương còn chưa tìm về được, vạn nhất nàng bị vạch trần thân phận, cha nàng còn mạng không đây?

“Vị nương kia của nàng hình như là một người thú vị.” Nam Cung Khiếu Thiên tới gần nàng một bước.

Kim Ánh Nhi bị hấn nhìn đến hoảng hốt, nàng căn bản không biết trong lòng Nam Cung Khiếu Thiên bây giờ đang nghĩ cái gì.

Hấn sao lại cười với nàng như vậy, cuối cùng là hoài nghi nàng? Cười nhạo nàng? Hay là—

Thích nàng?

“Sao không nói chuyện? Ta nghĩ chắc nàng là người nói nhiều.” Ngón tay dài của Nam Cung Khiếu Thiên giữ lấy cằm của nàng, không cho nàng im lặng.

“Phu quân hiểu lầm ta rồi...” Đột nhiên Kim Ánh Nhi nhăn mũi, nhìn xung quanh, “Mọi người có ngửi thấy mùi gì cháy không?”

Xuân Hoa, Thu Nguyệt lắc đầu.

Kim Ánh Nhi hít sâu, rồi từ từ thở ra, “Thật sự là có mùi cháy...Cái mũi này của ta thật sự rất tốt...”

“Cháy rồi! Cháy rồi!”

Cách đó không xa có tiếng hô lớn.

Kim Ánh Nhi không nói hai lời kéo váy lên, chạy nhanh về phía phát ra tiếng hô.

Nàng bước đi như bay, xông qua một đình viện, phóng qua hai tiểu viện, chỉ thấy một phụ nhân đang gào khóc trước kho thóc đang cháy hừng hực.

“Cứu mạng! Cháy rồi! Con ta còn đang ở bên trong!” Người phụ nhân gào khóc.

Kim Ánh Nhi vọt tới bên giếng nước, đầu tiên múc một chậu nước xối lên người, lại thấm nước một cái khăn tay bịt mũi lại, xoay người hướng về phía kho thóc.

“Nàng làm gì vậy!” Nam Cung Khiếu Thiên giữ lấy eo nàng, không cho nàng hành động thiếu suy nghĩ.

“Cứu người!” Kim Ánh Nhi một tay đẩy tay Nam Cung Khiếu Thiên ra, khi hấn chưa kịp phản ứng lại nàng đã vọt vào bên trong kho thóc.

Nam Cung Khiếu Thiên đứng ở bên ngoài kho thóc, hét lớn với nữ đầu bếp một tiếng.

“Khóc cái gì! Còn không mau đi gọi quần gia triệu tập người đến cứu hỏa, muốn lửa đốt cháy người bên trong sao? Xuân Hoa, người phụ trách múc nước, Thu Nguyệt phụ trách hắt nước vào bên trong.”

Nam Cung Khiếu Thiên lấy ra một chiếc chìa khóa, nước nhanh đến phòng chứa đồ bên cạnh kho thóc, chuyển ra những thùng lớn có thể đựng nước đến bên cạnh giếng.

Hắn không thể đi vào cứu hỏa, bởi vì cần có người chỉ huy hiện trường. Huống hồ, một khi hắn ngã xuống, còn rất nhiều người dựa vào hắn để sống, hắn không thể mạo hiểm.

Nhưng hắn cũng không cho phép nàng táng thân trong đám cháy!

Bởi vì hắn còn chưa tra rõ ràng gói độc được của nàng có phải là nhằm vào hắn hay không, còn chưa xác định bản thân có muốn giữ nàng lại hay không, còn không rõ vì sao nữ tử nói nhiều này lại có thể khiến hắn rung động...

Trước khi đó, hắn sẽ không để cho nàng chịu một chút tổn thương nào.

Nam Cung Khiếu Thiên nhanh nhẹn dùng dây thừng buộc vào thùng nước, từng cái từng cái ném xuống giếng.

“Lão gia!” Hồng quần gia mang theo một đám tôi tớ, thở hổn hển đuổi tới.

“Bốn người phụ trách múc nước, còn lại xếp thành hàng, truyền nước cứu hỏa. Phu nhân cùng con trai của nữ đầu bếp đang ở bên trong, không được có một chút sơ xuất!” Nam Cung Khiếu Thiên nói.

Mọi người vừa nghe thấy phu nhân cũng đang ở bên trong, sắc mặt của tất cả đều trắng bệch, sợ có một chút sơ xuất.

Nam Cung Khiếu Thiên chỉ huy nam đinh tiếp nhận công việc của Xuân Hoa, miệng không ngừng ra lệnh: “Xuân Hoa, người bảo xa phu đi mời đại phu! Thu Nguyệt, người đi gọi một nhóm người, múc nước từ một giếng khác đến tận đây. Hồng quần sự đến phụ cận tìm người giúp đỡ.”

Xuân Hoa, Thu Nguyệt chạy đi, ngọn lửa cháy giữa thời tiết ngày hè càng thêm vô thiên vô pháp, gương mặt mọi người rất nhanh bị hun nóng đến đỏ bừng.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn chằm chằm vào kho thóc đang cháy, giữa làn khói đen mịt mịt nhìn thấy một bóng dáng.

“Hắt nước về phía cửa ra.” Nam Cung Khiếu Thiên cũng xối nước lên người, chạy về phía cửa.

Lời của hắn còn chưa rơi xuống đất, liền thấy một bóng dáng nhỏ bé công một tiểu hài tử trên lưng, tập tễnh đi ra từ kho thóc.

Nam Cung Khiếu Thiên nhanh chóng chạy về phía cửa, đón lấy đứa bé, ôm lấy eo của nàng, bước nhanh rời khỏi đám cháy.

“Nàng muốn làm anh hùng sao! Chỉ cần một đoạn cột đỡ xuống, nàng đỡ được sao? Loại chuyện như thế này giao cho nam nhân xử lý!”

Kim Ánh Nhi nhìn hắn vì tức giận mà gương mặt trở nên vặn vẹo, phát hiện đây là lần đầu tiên nàng biết hắn đang nghĩ gì—

Hắn tức điên lên rồi!

“Nàng nói gì đi!” Nam Cung Khiếu Thiên chế trụ bả vai của nàng, sợ nàng bị sặc khói mà xảy ra chuyện.

“Khi ta đi vào, có một cây cột vừa vặn đổ về phía đứa nhỏ, nếu như ta đến trễ một chút thì đã mất một mạng người rồi! Ta không sao...” Kim Ánh Nhi muốn vỗ vai hắn, biểu cảm đột nhiên đông cứng lại, nàng chậm rãi giấu tay ra phía sau. “Thiếp có chút sợ hãi, thiếp về phòng nghỉ trước.”

Đôi mắt Nam Cung Khiếu Thiên nhú lại, nắm lấy ống tay dĩ nhiên đã bị rách của nàng, chỉ thấy cả một cánh tay của nàng đều bị lửa làm bỏng, biến thành một mảng đỏ ửng.

“Mời đại phu đến phòng của ta! Những người khác tiếp tục cứu hỏa!” Nam Cung Khiếu Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, không giải thích thêm bẻ ngang nàng lên.

“Thiếp bị thương không phải ở chân, có thể tự đi.”

Nam Cung Khiếu Thiên trừng mắt hung hăng nhìn nàng.

Kim Ánh Nhi nhìn ngọc dung của hắn, hai mắt vì tức giận mà như có lửa cháy, nhin không được bật thốt lên, “Sao ngay cả bộ dạng khi tức giận của chàng cũng đẹp như vậy chứ!”

Phốc, tôi tớ có người bật cười một tiếng, lại rất nhanh im lặng, chuyên chú lo cứu hỏa.

”Nàng có muốn nhìn thử bộ dạng ta tức giận hơn không?”

17. Chương 9: Chương 4.1

Nếu Nam Cung Khiếu Thiên có tiếng là “Nam Cung nửa thành”, những đồ dùng trong phòng chắc chắn rất tinh xảo, rường cột chạm trổ, ghế trong phòng cũng được trải gấm dệt long phượng, bình ngọc gốm sứ trong phòng cũng đều là đồ trân quý, bày ra khí thế phú quý.

Nhưng chân chính khiến Kim Ánh Nhi ghen hòng đứng nhìn đó là...

Nhà chính lại có hơn ba mươi người hầu cung kính đứng ở đó.

Này...này...nhà Nam Cung không phải cũng chỉ cần hầu hạ mỗi Nam Cung Khiếu Thiên thôi sao?

Trong lòng Kim Ánh Nhi thầm oán những kẻ có tiền, mới thất thần một lát, đã bị Nam Cung Khiếu Thiên kéo ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Hong Lượng cùng hạ nhân trong phủ, bái kiến phu nhân.” Quân gia Hong Lượng vừa nói vừa hành lễ.

“Bái kiến phu nhân.” Hạ nhân trong phòng cùng hét lên một tiếng.

Âm thanh đều nhịp khiến da đầu Kim Ánh Nhi run lên, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn rất ung dung, mỉm cười gật đầu với mọi người. Những người trước mặt nàng này, có một số người mỗi ngày nào nàng đều gặp, số còn lại nàng cũng đã biết mặt khi hành tẩu mỗi đêm.

“Mọi người miễn lễ. Ta mới vào cửa, có gì không hiểu, mong rằng mọi người bao dung nhiều hơn.” Kim Ánh Nhi nói.

“Đa tạ phu nhân đã cứu con của nô tỳ một mạng!” Nữ đầu bếp dẫn theo nhi tử, quỳ trước mặt lão gia và phu nhân, dùng sức đập đầu.

“Ai nha, không phải người đã sớm tạ ơn ta rồi sao? Mau đứng dậy!” Kim Ánh Nhi đỡ nữ đầu bếp đứng dậy, sờ sờ đầu đứa nhỏ. “Đứa nhỏ không có việc gì là tốt rồi.”

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn đám người làm, biết họ đối với chuyện tân phu nhân cứu người, tất cả đều rất tán thưởng.

“Nghe nói chữ viết của phu nhân rất tốt, nét chữ vô cùng xinh đẹp, không biết đám hạ nhân này có thể có vinh hạnh được nhìn thấy không?” Hồng Lượng cười tiến lên hỏi.

Nụ cười trên khóe môi Kim Ánh Nhi đông cứng lại, trong đầu lập tức trống rỗng, chỉ nghe thấy hạ nhân ồn ào bàn tán, nói đơn giản là phu nhân trong ngoài hiền thực, là nữ nhân hiếm có ở triều đại này.

“Chuẩn bị bút nghiên.” Bàn tay to của Nam Cung Khiếu Thiên vung lên, vài tên gia đình bê một bàn dài gỗ vàng lên.

Khóe miệng Kim Ánh Nhi run rẩy hai lần, tóc mai bắt đầu run rẩy.

Ta sẽ để cho người đó chủ động khai ra! Lời Nam Cung Khiếu Thiên vừa nói hiện lên trong đầu, sau lưng nàng mồ hôi lạnh thi nhau chảy xuống, cảm giác ánh mắt của hắn lúc này giống như kim đâm vào người nàng.

Sống lưng Kim Ánh Nhi thẳng tắp, đưa mắt nhìn về phía Xuân Hoa. “Đầu ta có chút đau, thay ta về phòng lấy túi đồ màu xanh đến đây, bên trong có thuốc trị đau đầu. Ta uống thuốc giảm đau, mới có thể không khiến mọi người thất vọng.”

Xuân Hoa vội vàng lui ra, Kim Ánh Nhi chuyển mắt nhìn Nam Cung Khiếu Thiên, “Nhân lúc này, có thể xin lão gia để Hồng quản gia giới thiệu cho thiếp mọi người trong phủ.”

Nam Cung Khiếu Thiên gật đầu, Hồng Lượng tiến lên giới thiệu từng người lớn nhỏ trong phủ.

Kim Ánh Nhi nhận biết người và tên rất nhanh, hơn nữa vì ban đêm đi loạn trên nóc nhà, sớm đã biết xa phu A Phúc vì chuyện mẫu thân phát bệnh đêm qua mà buồn phiền. Hiện giờ có tình cảm với nhau lại bị song thân phản đối là người làm vườn Quách Lộc và tỳ nữ Ngọc Hoàn. Còn có lão ma ma ở phòng bếp thích bắt nạt người mới, là Hứa nương...

“Phu nhân, là túi này đúng không?” Xuân Hoa thở hổn hển chạy vào phòng.

“Đúng vậy.” Kim Ánh Nhi nhận lấy túi đồ, tùy tay mở ra lấy đồ, lấy ra một viên thuốc cũng không chút để ý đặt túi đồ trên mặt bàn.

Nàng nhận lấy nước nha hoàn đưa tới, nuốt viên thuốc xuống.

“Lão gia muốn thiếp viết chữ gì?” Kim Ánh Nhi tươi cười hỏi.

“Gì cũng được.” Nam Cung Khiếu Thiên yên lặng nhìn vẻ mặt trầm ổn của nàng.

Kim Ánh Nhi nhắc bút lông thấm mực, tư thế tao nhã khiến đám hạ nhân muốn vỗ tay trầm trồ khen thưởng, đặt bút viết lên giấy, đầu bút long lưu loát sinh động mây bay nước chảy, nét mực đều đều, một phong thái đại gia.

“Đây là chữ thầy nào dạy vậy?” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn chữ như gà bới của nàng.

Một lão sư bà giả thần giả quỷ. Kim Ánh Nhi đáp ở trong lòng, ngẩng đầu cười với hắn.

“Đây là lỗi viết...” Tiếng của Kim Ánh Nhi còn chưa rơi xuống đất, cả người đột nhiên tê liệt ngã xuống trước bàn.

“Phu nhân!?” Xuân Hoa, Thu Nguyệt mặt trắng bệch tiến lên.

“Lùi lại...không được làm lỡ việc của Lục Trúc nương nương.” Kim Ánh Nhi khép nửa đôi mắt, bỗng nhiên miệng phát ra tiếng khàn khàn giống giọng của bà già.

Một tay nàng nắm lấy cây sáo xanh, đẩy tỳ nữ ra, thổi lung tung vài tiếng.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt lập tức tức lấy tay che tai.“Phu nhân trúng tà rồi...” Tôi tớ trong phòng có người thấp giọng nói.

“Lớn mật, Lục Trúc nương nương chính là thần tiên, sao có thể là ma quỷ!” Tay Kim Ánh Nhi dùng sáo trúc thay cho bút, khom người đứng dậy viết lên giấy.

Oanh một tiếng, tờ giấy bốc cháy, nháy mắt trở thành tro bụi.

Mọi người trợn mắt há mồm, tất cả đều nhìn không rời mắt.

Nam Cung Khiếu Thiên bưng cốc trà xanh lên, giấu đi ý cười bên môi, đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng không chớp mắt.

Hắn cho rằng bản thân tâm lạnh như nước, không ngờ tới nàng lại luôn có cách khiến hắn cười. Giống như nàng không tự chủ mà thân cận với hắn, mọi việc lớn nhỏ đều nói với hắn, coi hắn như người bình thường khiến hắn...

Trong lòng thấy ấm.

“Lục Trúc nương nương trên đường đi qua đây, thấy một phụ nhân tâm tình trong sáng, hảo tâm báo cho phụ nhân chuyện lớn nhỏ trong nhà.” Kim Ánh Nhi đặc ý rung đùi dùng một giọng nói lạnh lạnh nói: “Quý phủ có một lão phu nhân mắc phải bệnh lạ, làn da toàn thân sưng đỏ, đúng hay không?”

“Đó là mẹ ta!” A Phúc vô cùng hiếu thảo vội tiến lên một bước, lớn tiếng nói.

“Đây chẳng qua chỉ là do cây hoa trắng tác quái, có thể trừ bỏ. Lấy trứng làm thuốc, lấy lòng trắng trứng bôi lên da bảy ngày, liền có thể khỏi.”

“Người nói là do cái cây nở đầy hoa trắng ở trước cửa gây hại?” Miệng A Phúc mở lớn, vẻ mặt không dám tin.

“Đúng vậy.” Kim Ánh Nhi xoay sáo trúc trong lòng bàn tay, sau đó đặt lên bàn.

“Làm sao người biết...” A Phúc còn muốn hỏi tiếp, lại bị sáo trúc trong tay Kim Ánh Nhi đánh gãy.

Lần này, sáo trúc chỉ về phía người làm vườn Quách Lộc và tỳ nữ Ngọc Hoàn.

“Đôi nam nữ này là đẹp đôi nhất thiên thành, cho nên sớm ngày hôn phối, người trong hai nhà mới có thể bình an thuận lợi phát đạt.”

Một đôi giai ngẫu cùng quỳ gối xuống, cười khóc: “Đa tạ Lục nương nương chỉ điểm.”

“Còn có.... Giữa người hầu không thể lấy lớn ép nhỏ, bằng không sẽ gặp phải khiển trách của trời, sau khi ác báo liên tục.” Ánh mắt Kim Ánh Nhi bỗng nhiên mở lớn, sáng ngời có thần nhìn về phía nữ đầu bếp lớn tuổi. “Hứa đại nương, bà nói xem thế nào?”

“Dạ dạ dạ.....” Sắc mặt Hứa đại nương tái nhợt, liên tục gật đầu.

Những hạ nhân đứng phía sau Hứa đại nương, tất cả đều cảm kích cười không ngừng.

Lúc này, Kim Ánh Nhi khép hờ đôi mắt, miệng tiếp tục thì thào ngôn ngữ mà người khác không hiểu.

Bỗng nhiên, ống sáo trong tay nàng bị người dùng sức nắm lấy.

Kim Ánh Nhi mở to mắt, nhìn Nam Cung Khiếu Thiên.

“To gan!” Nàng quát lớn một tiếng, thiếu chút nữa trái tim nhảy ra khỏi lồng ngực

“Người tự tiện nhập vào thân mình nương tử của ta, người to gan chính là người.” Nam Cung Khiếu Thiên không cảm xúc nhìn nàng.

“Các hạ nắm hết quyền hành, cô độc bất khuất, chỗ cao thường rất lạnh!” Kim Ánh Nhi nhìn chiếc cầm cương nghị của hắn, rung đùi đắc ý nói.

“Nói hươu nói vượn.” Nam Cung Khiếu Thiên cầm lấy một ly trà, một phát hất lên mặt Kim Ánh Nhi. “Yêu nghiệt mau lui.”

Kim Ánh Nhi mở to mắt, cơ thể run rẩy vài cái, bịch một tiếng té xỉu trên mặt đất.

“Phu nhân.” Thu Nguyệt sợ hãi bước lên.

“Để ta.” Nam Cung Khiếu Thiên nghiêng người ôm lấy Kim Ánh Nhi, nàng giống như một đứa trẻ ngủ say trong lòng hắn.

Hắn nhìn gương mặt tròn của nàng, nghĩ đến bộ dạng khi đôi mắt tinh quái của nàng chớp chớp, bộ dạng trở nên yếu đuối, đáng thương.

Chẳng qua là, không có tiểu thư khuê các nào lại có đôi mắt như vậy – rất buông thả, rất lỗ mãng, rất linh hoạt, rất có sức sống, rất khiến cho người khác tò mò muốn biết xem nàng sẽ làm bày ra trò gì.

Nam Cung Khiếu thiên nhếch môi cười, ôm nàng một cái, phát hiện bản thân —

Vô cùng mong chờ.

18. Chương 3-2

Da đầu Kim Ánh Nhi run lên, lập tức cúi đầu bày ra bộ dạng nhu nhược, cúi đầu dựa vào ngực hắn.

Thăm thăm thăm, nàng lại không kiềm chế được, đại tiểu thư bình thường sao có thể giống nàng bị thương còn không an phận? Thiên kim bình thường cũng sẽ không thể vội vàng xông vào đám cháy cứu người!

Nàng lặng lẽ gương mặt nhìn hắn, nhếch miệng cười, ý đồ dựa vào khuôn mặt tươi cười để cứu vãn hoàn cảnh hiện giờ.

“Thiếp...Tính tình hay lỗ mãng, huynh trưởng đã sửa nhiều lần, nhưng vẫn chưa...”

“Vì sao nàng lại xông vào đám cháy? Đó chẳng qua chỉ là con của một nô tì.” Nam Cung Khiếu Thiên ngắt lời nàng, trầm giọng hỏi.

Kim Ánh Nhi nhú mày trừng hắn, giọng điệu có chút cáu. “Mạng người nào đâu phân biệt nô tì, chủ tớ.”

Khuôn mặt Nam Cung Khiếu Thiên ngấn ra, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả các vị chua ngọt đắng cay

như thắm vào người, khiến hắn không biết phải phản ứng thế nào, chỉ có thể kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm.

Nữ nhân này thật khiến cho người khác không đoán ra tâm tư!

Nàng có thể xả thân cứu người, tại sao trong túi đồ lại có đoạn trường độc như lời đại phu nói? Trừ phi, có người ở phía sau lưng sai bảo nàng? Đôi mi thanh tú của Nam Cung Khiếu Thiên nhíu lại, không khỏi cẩn thận đánh giá lại nàng một lần.

Hắn tin tưởng nàng sẽ không ra tay hại người!

Nam Cung Khiếu Thiên cảm thấy chắc chắn, trừng mắt nhìn gương mặt nàng, trong cổ họng đột nhiên gầm nhẹ một tiếng: “Nàng nghe kỹ cho ta, mạng người đương nhiên có chia gần xa! Nàng là thê tử, nàng nên vì ta mà chú ý! Lần tới nàng còn dám mạo hiểm nguy hiểm tính mạng đi quản chuyện người khác, có tin ta sẽ giáo huấn nàng ba ngày ba đêm không xuống được giường không?”

Nam Cung Khiếu Thiên càng nghĩ càng bực, càng rống càng lớn tiếng, thẳng đến khi nổi buồn bực trong lòng tan đi mới thôi.

Kim Ánh Nhi nhìn bộ dạng tức giận của hắn, lỗ tai của nàng bị rống đau, lại nhìn không được đỏ lên.

Cho tới bây giờ cũng chỉ có nàng chiếu cố phụ thân, xuất sinh nhập tử gạt người để kiếm tiền, đã lâu không có người lo lắng cho nàng như vậy.

“Nghe thấy không!” Nam Cung Khiếu Thiên nhíu mày, con ngươi đen lấy hung hăng trừng nàng.

“Người trong phủ đều nghe thấy.” Kim Ánh Nhi dấn gò má vào ngực hắn, mỉm cười nhắm mắt lại, thỏa mãn thở dài một hơi.

Thì ra cảm giác có người quan tâm lại tốt như vậy, tuy rằng người Nam Cung Khiếu Thiên quan tâm là thê tử của hắn - Công Tôn cô nương...

Nhưng mà, để cho nàng lừa gạt một chút quan tâm của hắn cũng không sao.

Một chút là tốt rồi.

Sau mười ngày chữa thương, thương thế trên tay Kim Ánh Nhi đã tốt lên tám phần.

Bởi vì tay bị thương, nỗi lo về đêm tân hôn của nàng tự nhiên cũng thuận lý thành chương hoãn lại.

Nam Cung Khiếu Thiên ngoại trừ thời gian đi thị sát mỗi ngày không thể không ra ngoài, mỗi ngày hắn đều quan tâm đến thương thế của nàng, sau đó sẽ luôn dùng một đôi mắt đêm nhìn khiến cho trong lòng Kim Ánh Nhi không yên, rồi bắt đầu cùng nàng nói chuyện phiếm.

Bọn họ không chỗ nào không nói chuyện.

Nàng sẽ cùng hắn nói đến một số kinh nghiệm mà “nương” của nàng đã từng nói, hắn cũng sẽ kể lại chuyện kinh doanh buôn bán lương thực mấy năm nay, nói về việc hắn lựa chọn Thẩm Thương thành làm nơi tập kết hàng lương thực, lại nói đến chuyện sắp buôn bán lương thực tới man hoang.

Nàng đoán tới tở trong phủ đối với Nam Cung Khiếu Thiên có phần xa cách, ngay từ đầu hơn phân nửa những người này chỉ chuyên chú làm việc, hành xử cũng nghiêm cẩn, ngay cả người hầu làm việc vặt bên cạnh cũng ít lời, lâu ngày sẽ dễ dàng khiến cho người ta sinh lòng sợ hãi. Nhưng mà, nàng cảm thấy hắn lạnh lùng nhưng không phải vô tình, chẳng qua là không dễ thân cận với người khác thôi. Cố tình điểm này lại là sở trường của nàng, hai người muốn nói chuyện không vui cũng không được.

Hai người nói chuyện rất thoải mái, Kim Ánh Nhi cũng bắt đầu chờ mong Nam Cung Khiếu Thiên đến phòng. Dù sao, nàng ở trong nhà, thật sự không có đại sự gì vội làm.

Ách, ngoại trừ đêm khuya yên tĩnh, nàng bôn ba trên các nóc nhà xung quanh, tự bản thân vạch ra kế hoạch rút lui ra ngoài, quả thật là cũng có chút vội.

Đương nhiên, ở trên nóc nhà lâu, tự nhiên nghe được mọi việc lớn nhỏ trong phòng, nàng càng thêm rõ ràng tuy rằng Nam Cung Khiếu Thiên trị gia rất nghiêm, nhưng lại không phải là người vô tình.

Về chuyện hỏa hoạn, hắc sớm đã cho người điều tra rõ nguyên nhân là bởi vì thời tiết quá hanh khô. Hắc cũng không giận chó đánh mèo lên người nữ đầu bếp, chỉ là phạt nàng khi lấy hàng hóa lại tự ý để cho đứa nhỏ nghịch ngợm trong đó. Sau đó, hắc còn cho người đào thêm một cái giếng ở gần kho thóc, mỗi nửa canh giờ lại có người đi kiểm tra kho thóc.

Biết Nam Cung Khiếu Thiên không phải người xấu, độc được Thái Lợi đưa, nàng đương nhiên càng không thể hạ thủ, cuối cùng đem nó chôn vào trong đất, rồi nhắm mắt làm ngơ.

Chỉ là, nàng đã không còn cách dùng độc để cứu cha, đương nhiên đành phải tính kế hắc cách khác.

Vào một ngày, Kim Ánh Nhi rời giường sớm, thừa dịp mấy người Xuân Hoa chưa kịp vào phòng, thu dọn xong đồ đạc, tính toán buổi tối sau khi khiến Xuân Hoa, Thu Nguyệt hôn mê, lại trốn ra khỏi nhà Nam Cung, chạy đến nghĩa trang chờ cơ hội hành động.

Nếu có thể thuận lợi cứu được cha, đương nhiên là lập tức đào tẩu. Nếu không thì, cũng chỉ có thể lấy một số vàng bạc châu báu Nam Cung Khiếu Thiên cho nàng, thử xem có thể chuộc cha từ chỗ Thái Lợi hay không.

Từ kẻ lừa đảo biến thành kẻ trộm, vận mệnh của nàng quả nhiên là nhấp nhô.

Nếu Nam Cung Khiếu Thiên biết nàng là kẻ lừa đảo, hắc còn có thể dùng đôi mắt đẹp kia nhìn nàng sao?

Lòng ngực Kim Ánh Nhi nhói lên, bắt đầu đi lại trong phòng.

“Phu nhân đã tỉnh.” Tỳ nữ bên người Xuân Hoa, Thu Nguyệt vừa nghe thấy tiếng động, lập tức đi vào giúp nàng rửa mặt, chải đầu, hầu hạ nàng dùng bữa sáng.

“Lão gia đến.” Xuân Hoa mỉm cười nói.

Kim Ánh Nhi vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, tay đặt trên đầu gối, nở nụ cười bày ra bộ dạng ôn nhu lương thiện.

Nam Cung Khiếu Thiên đi nhanh về phía nàng, bộ quần áo màu xanh càng làm nổi bật lên vẻ bất phàm của hắc, trên người hắc tỏa ra mùi hương nhẹ khiến Kim Ánh Nhi hít vào một hơi, cảm thấy mùi hương tao nhã này cũng giống như hắc khiến người khác khó quên.

Hắc nắm lấy cánh tay bị thương của nàng, đặt trước mặt kiểm tra.

Bàn tay của Kim Ánh Nhi nằm trong bàn tay của hắc, tự cảm thấy giống như mấy con sâu lông. Nam nhân này không có việc gì vì sao lại có những ngón tay thon dài, nhỏ nhắn như vậy, cổ tình khiến người khác trở thành khó coi sao.

Nàng muốn rút tay lại, nhưng hắc lại cúi đầu, chóp mũi chạm nhẹ vào lòng bàn tay nàng.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt vừa thấy lão gia có hành động thân thiết như vậy, lập tức thức thối rời đi.

“Miệng vết thương đã tốt hơn rồi, đại phu nói sẽ không lưu lại sẹo.” Nam Cung Khiếu Thiên ngẩng đầu, nắm bàn tay nhỏ của nàng ở trong tay mình, giọng nói có chút yêu thương.

“Có một vài cái cũng không sao.” Nàng nhún vai.

Đôi mắt Nam Cung Khiếu Thiên lại sâu kín nhìn nàng chăm chú, không phủ nhận là khi bản thân phát hiện nàng đổ độc được đi, hắc càng thêm để ý đến nàng.

Kim Ánh Nhi bị hắc nhìn đến không tự nhiên, cố nở một nụ cười.

“Mặt tròn, mắt tròn, miệng cũng tròn, cười lộ lên thật khờ.” Ngón tay dài của hắc nắm lấy cằm nàng, bỗng nhiên cười rộ lên.

Kim Ánh Nhi bị nụ cười tươi đẹp của hắc mê hoặc, nhất thời còn chưa ý thức được hắc đang nói gì, liền bị hắc che mắt đôi môi.

Nàng biến thành cọc gỗ, ngơ ngác tùy ý đầu lưỡi của hắn quét qua hàm răng của nàng, thẳng đến khi nàng bị hắn hôn đến không thở nổi, nàng mới phục hồi tinh thần phản kích lại, học theo động tác của hắn, hôn trả hắn.

Qua nhiều ngày, đều bị hắn chọc ghẹo như vậy, nàng không cam lòng bị chiếm tiện nghi, luôn nghĩ không được chịu thiệt, mỗi khi hắn làm cái gì, nàng liền học cái đấy. Kết quả là, cuối cùng hai người hôn đến khó tách ra, muốn ngừng mà không được.”

Kim Ánh Nhi nghe thấy bản thân phát ra một tiếng, nàng trừng to mắt, thấy trong mắt hắn thoáng qua một tia đắc ý, lập tức đẩy hắn ra.

“Chàng không phải là bề bộn nhiều việc sao? Sao lại tốn thời gian chạy đến đây làm gì?” Nàng không khách khí hỏi.

“Ta đến dẫn nàng nhận biết một chút phòng tội tớ, lần này sẽ không còn bị hỏa hoạn làm vướng chân nữa rồi.” Hắn nắm tay nàng, cứ như vậy tự nhiên đi ra ngoài.

Kim Ánh Nhi bị hắn dắt ra khỏi cửa, nhìn bóng lưng của hắn, trong đầu đều là những chuyện hắn đã làm với nàng.

Bị hắn khinh bạc, nàng cũng không tức giận, chỉ cảm thấy đầu óc có chút không rõ, cơ thể có chút không thích hợp, thậm chí còn thích cảm giác khi hắn làm như vậy.

Nói thật ra, mỗi khi hắn buông tay, nàng sẽ cảm thấy thất vọng...

Kim Ánh Nhi ngẫm nghĩ điều này, lỗ tai lại đỏ lên, sao nàng lại không biết xấu hổ như vậy? Tự nhiên ở đây lại mê muội chuyện nam nữ. Mặc dù Nam Cung Khiếu Thiên là nam nhân mê hoặc người, nhưng hắn là hôn phu của người khác, bọn họ chỉ là diễn kịch.

Nhưng người cùng Nam Cung Khiếu Thiên bái đường là nàng!

Chẳng qua nghĩ đến nàng chỉ là một tên lừa đảo nhỏ thế nhưng lại muốn lên làm chủ mẫu, thì ngay cả chính mình cũng không có cách nào tin được.

Đột nhiên Nam Cung Khiếu Thiên dừng bước, Kim Ánh Nhi nhất thời không dừng kịp đụng vào hắn.

Nàng ôm cái mũi bị đau, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại thành một nắm.

“Đang nghĩ gì vậy? Sao lỗ tai lại đỏ thành như vậy? Có khi nào đem động phòng hoa chúc của chúng ta, đôi tai này có bị chạy luôn không?” Hắn ghé vào bên tai nàng nói.

“Ai muốn cùng chàng động phòng hoa chúc?” Lỗ tai nàng lập tức đỏ như máu, lui về sau ba bước.

“Nàng thoát được nhất thời, trốn không được một đời.” Hắn bước lên trước, cánh tay dài duỗi ra, liền đem nàng ôm về trước mặt.

“Ai nói!” Kim Ánh Nhi ngẩng đầu lên. Nếu đêm nay có thể thuận lợi cứu cha ra, nàng đương nhiên có thể tránh được một đời.

“Đã thuộc về Nam Cung Khiếu Thiên ra, thì không trốn thoát được khỏi lòng bàn tay ta.” Nam Cung Khiếu Thiên mơn trớn đôi trăn châu trên tai nàng, đầu ngón tay thuận thế điểm nhẹ lên môi nàng.

“Lão gia, người trong phủ đều đã đến đông đủ rồi.” Hồng quân gia tiến lên bẩm báo.

Nam Cung Khiếu Thiên gạt đầu, thu lại tươi cười, cả người như một pho tượng đi vào trong phòng.

“Sao trước mặt người khác lão gia lại bày ra bộ dạng nghiêm khắc như vậy?” Nàng khó hiểu hỏi.

“Chính và phụ, nếu không có quy củ, khó có thể quản giáo.” Không muốn nàng đi quá xa, ôm nàng dựa vào bên người.

“Quy củ cũng không vượt quá khỏi nhân tình chứ.” Nàng không cho là đúng nói.

“Nhân tình chính là khiến người khác có tâm tư ôm may mắn, nghĩ có thể dùng cái đó để thoát tội. Làm việc gì sai, đó là sai!” Hắn lạnh giọng, đối với việc này yêu cầu thật nghiêm khắc.

“Vô tình như vậy? Như vậy...” Nàng nuốt ngụm nước miếng, khuỷu tay khẽ đụng vào người hắn, thử hỏi: “Nếu có người lừa gạt chàng, chàng sẽ xử lý thế nào?”

“Nếu là sớm tự thành thật với ta, tự nhiên sẽ được xử lý khoan hồng.” Nam Cung Khiếu Thiên cúi người xuống, mùi hương thơm mát tràn ngập trong mũi nàng.

“Nếu không nói?” Nàng ngừng thở, bình tĩnh nhìn hắn.

“Ta sẽ khiến cho người đó chủ động phun ra.” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn nàng chăm chăm, khóe môi giương lên.

Kim Ánh Nhi co rút người lại, như là bị hắn cắn một cái, muốn lui về sau, cổ tình cánh tay của hắn lại giữ chặt lưng của nàng không tha.

“Nàng có gì muốn nói với ta?” Hắn hỏi.

“Thiếp là một bụng thủy tinh, bí mật gì cũng không có.” Kim Ánh Nhi lập tức lắc đầu, còn mở to mắt nhếch miệng cười với hắn.

Nàng cũng sắp phải rời đi, tội gì vào lúc này lại lấy đá đập chân mình làm gì?

“A!”

Kim Ánh Nhi kinh hô ra tiếng, bởi vì đột nhiên Nam Cung Khiếu Thiên cắn môi nàng. Nàng bất thành linh đẫy vai hắn ra, ném được mùi máu trên môi, bất giác tròn mắt nhìn hắn.

“Tốt lắm, ta muốn cẩn thận nhìn thử xem cái bụng thủy tinh của nàng có giấu được gì hay không.”

Da đầu nàng tê rần, nhưng nàng chưa kịp nghĩ thêm gì, đã bị Nam Cung Khiếu Thiên kéo đi vào đại sảnh.

19. Chương 10: Chương 4.2

Hiện giờ nàng đang là người ngất xỉu, hô hấp phải chậm, mắt phải nhắm lại, tuyệt đối không thể mở miệng bảo Nam Cung Khiếu Thiên đừng ôm nàng chặt như vậy.

Nhưng rốt cuộc hắn muốn ôm nàng tới khi nào? Sao vẫn chưa tới phòng? Nàng sắp không thở nổi rồi!

Kim Ánh Nhi ngửi mùi hương trên người Nam Cung Khiếu Thiên, nhịp tim không tự chủ được mà đập mạnh hơn.

Sau khi nghe thấy tiếng hắn đá cửa, sau đó nàng bị đặt trên một cái sạp dài.

Đang định rên vài tiếng, làm bộ tỉnh lại, lại cảm thấy bàn tay to của hắn đặt trên ngực nàng, tháo đai lưng của nàng, cởi áo ngoài của nàng ra.

Nàng — nhin!

“Phu nhân cắn răng chặt như vậy, chắc sớm tỉnh lại thôi.” Hắn cười nói.

Lông mi Kim Ánh Nhi động vài cái, sau đó mới mở mắt ra, bộ dạng chột dạ khi bị người khác nhìn thấy lập tức biến mất.

“Thiếp...Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Nàng ôm trán, vô cùng nhu nhược nói.

Bên môi Nam Cung Khiếu Thiên khê nở nụ cười, ôm nàng gần vào mình.

“Phu nhân vừa mới viết một bức thư pháp vô cùng tốt, khiến mọi người đều kinh ngạc.”

“Là sao? Thiếp cái gì cũng không nhớ.” Kim Ánh Nhi lén nhìn hắn một cái, lộ vẻ vô cùng mệt mỏi, nghĩ rằng người thức thời đều biết hiện giờ nên để cho nàng nghỉ ngơi.

“Nàng chỉ cần nhớ, bắt đầu từ thời khắc này, chính là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta.” Dung mạo tuấn tú của hắn nở nụ cười nhìn nàng, trong mắt lóe lên sự quyết tâm.

Kim Ánh Nhi giống như lửa đốt đến mông, ngồi dậy, cao giọng nói: “Chàng nói cái gì?!”

Nam Cung Khiếu Thiên lại đề người nàng xuống giường, cùng lúc nàng bắt lấy vạt áo của hắn, chết cũng không chịu nằm giữa ra.

“Hiện giờ không phải ban đêm, không thể là đêm động phòng hoa chúc.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt rõ ràng là muốn nói lý với người.

“Vậy thì đổi thành ngày động phòng hoa chúc.” Nam Cung Khiếu Thiên không khỏi phân trần, tháo cây trâm cài tóc của nàng xuống.

Tóc đen như suối rơi trên gối, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, đôi mắt xinh đẹp đang trừng hắn.

Đầu ngón tay hắn lướt qua gò má trơn bóng của nàng, càng thêm cúi gần xuống, đôi môi khê nhếch, dung nhan khuynh thành tuyệt thế, phong tình mê hoặc khiến Kim Ánh Nhi thở dốc vì kinh ngạc, tứ chi cũng mềm nhũn.

Nam Cung Khiếu Thiên ngậm chặt lấy vành tai đỏ ửng của nàng, đầu lưỡi lướt qua bông tai trần châu.

Hắn bị tiểu nữ tử linh xảo đầy sinh khí nàng hấp dẫn, thích nàng hành động tùy tiện nhưng đều có lòng tốt – hộ vệ trong viện đã sớm báo cho hắn về hành vi nhảy loạn trên mái hiên của nàng, chỉ là hắn tuyệt đối không nghĩ tới nàng có thể lợi dụng mấy chuyện này để giúp người.

Trải qua một thời gian dài, tiền tài cũng không thể bù đắp những chỗ khuyết thiếu, mà nàng lại dễ dàng chiếm giữ. Hắn muốn nàng vĩnh viễn làm bạn bên người, có được nàng là viên mãn trong cuộc đời của hắn...

Môi Nam Cung Khiếu Thiên thuận thế trượt xuống cổ nàng, mút lấy da thịt màu mật ong, vừa lòng nghe thấy nàng thở dốc một tiếng.

“Thiếp...Đầu thiếp đau quá, phu nhân có thể cho người lấy giúp thiếp túi đồ...” Đột nhiên nàng cuộn tròn người sát mép giường, thở phì phò, tay phải sờ xuống bên dưới muốn tìm thuốc mê nàng đã giấu từ trước.

Thuốc mê đâu? Thuốc mê đâu?

“A!” Hai tay của Kim Ánh Nhi bị một tay của hắn giữ chặt trên đỉnh đầu, nàng trừng to mắt, bị dọa đến mức quên mất định làm gì.

“Tìm gì sao? Hay là một lúc nữa Lục Trúc nương nương lại muốn hiện thân rồi hả?” Hô hấp của Nam Cung Khiếu Thiên ngay bên má nàng, đôi mắt hiểu rõ nhìn nàng.

“Thiếp thân không biết lão gia đang nói cái gì?” Khóe môi Kim Ánh Nhi run rẩy một chút, vội vàng giả bộ thoải mái nhếch mép cười.

“Không, nàng cái gì cũng biết.” Nam Cung Khiếu Thiên hôn môi nhỏ của nàng, đem tiếng cười của hắn đưa vào trong môi nàng.

Kim Ánh Nhi sợ tới mức tròng mắt thiếu chút nữa rớt ra, chỉ có thể liều mình đẩy hắn. Nhưng hắn không buông tay, bàn tay to giữ chặt gáy của nàng, cổ ý hôn nàng đến khi nàng rú mắt, hô hấp hỗn loạn, dưới nụ hôn của hắn biến thành một vũng nước xuân, chỉ có thể tùy ý bàn tay to của hắn du ngoạn khắp nơi trên người nàng khuấy đảo không ngừng...

Kim Ánh Nhi có một dự cảm, lần này nàng thật sự chạy không thoát rồi.

Kim Ánh Nhi không thể tin, nàng cứ như vậy giữa ban ngày ban mặt bị Nam Cung Khiếu Thiên ăn sạch rồi.

Nàng mở to mắt, hơi thở còn hỗn loạn nhìn trần nhà, ngón tay nín chặt chặn đập trên người, trong lúc nhất thời còn chưa hồi phục tinh thần.

Xương cốt toàn thân nàng đau nhức như bị rời ra, hành động thân mật Nam Cung Khiếu Thiên vừa rồi mới làm với nàng, giống như mùi hương của hắn lưu lại trên da thịt nàng, ở trong đầu nàng thật lâu không tan đi.

“Đang nghĩ cái gì?” Nam Cung Khiếu Thiên nghiêng người chống một tay lên, nhìn đôi tai vẫn đỏ ửng của tiểu nữ nhân.

“Không có.” Kim Ánh Nhi lắc đầu.

Tuy rằng bọn họ đã báỉ đường thành thân, nhưng nàng vẫn cho là nàng tuyệt đối có cách tránh được một kiếp nàng, cố tình nàng luôn không có cách nào đoán trước được bước tiếp theo của hắn.

Kim Ánh Nhi kéo chăn che mặt, nhúu mày thở dài, không muốn gặp người.

Cảm thấy hắn đứng dậy khỏi giường, nàng nhẹ nhàng thở ra, trong lòng lại thất lại, không hiểu làm sao.

Các cô nương kỹ viện nói với nàng, nam nhân sau khi xong việc, nếu không phải là ngáy ô ô, thì cũng là xoay người rời đi. Hắn chẳng qua cũng chỉ là nam nhân bình thường...

“A!”

Chăn mền trên mặt Kim Ánh Nhi bị kéo ra, lại một lần nữa bị Nam Cung Khiếu Thiên bẻ ngang lên.

“Chàng muốn làm gì?” Nàng kinh hoảng hỏi.

“Giúp nàng thoải mái một chút.”

Gặp quỷ rồi! Cả người nàng, có chỗ nào thoải mái chứ?

Kim Ánh Nhi ở trong lòng nguyên rửa hắn một trăm lần, lại chỉ có thể cuộn tròn thân mình, vùi mặt vào trong vai hắn, nhắm mắt làm ngơ.

Trong lúc đó, gò má dựa vào vai hắn, lại nhin không được động tâm đối với hắn.

Cơ thể nam nhân chính là kiên cường vững chắc như vậy sao?

Không, nàng đã từng giả nam xen lẫn với đám ăn mày, nàng biết bộ dạng gầy quắt hoặc béo phì mới là bộ dạng của đa số nam nhân.

Người này rõ ràng là một đại lão gia, đúng ra bình thường không thường lao động, sao lại có một nước da thoải mái như vậy, giống như tơ tằm, phía dưới làn da là một loại...

Đột nhiên Kim Ánh Nhi nghĩ đến vừa rồi da thịt thân cận, thân mình cũng theo đó run rẩy. Nàng không muốn nghĩ nhiều, vì thế mở miệng hỏi: “Chàng không mệt sao?”

Nam Cung Khiếu Thiên chợt nhú mày, không thể tin nhìn nàng.

“Vừa rồi ít nhất cũng nửa canh giờ, xưa nay chạy lâu như vậy, cũng nên thở hổn hển...” Giọng nói của nàng dần biến mất trong cổ họng, bởi vì vẻ mặt của hắn khiến nàng biết lời nàng nói rất ngốc.

Bỗng nhiên Nam Cung Khiếu Thiên ngửa đầu cười ra tiếng, cười đến mắt đẹp sáng trong, cười đến ngọc dung nhiễm lên một màu đỏ, cười đến mức khiến nàng choáng váng.

“Ta cho rằng như vậy có mệt cũng đáng!” Hắn cười to nói, khẽ hôn lên môi nàng, “Nhưng mà nàng mới nếm thử mây mưa, chắc mệt muốn chết rồi đi...”

Nàng vừa thấy ý hỏi trong đôi mắt hắn, liền vội cúi đầu giả ngốc.

Nàng không làm gì mệt, chẳng qua là đau một lát, nhưng sau rất đau ban đầu, nàng cũng đã mất hồn.

20. Chương 4-1

Nếu Nam Cung Khiếu Thiên có tiếng là “Nam Cung nửa thành”, những đồ dùng trong phòng chắc chắn rất tinh xảo, rường cột chạm trổ, ghế trong phòng cũng được trải gấm dệt long phượng, bình ngọc gốm sứ trong phòng cũng đều là đồ trân quý, bày ra khí thế phú quý.

Nhưng chân chính khiến Kim Ánh Nhi ghen hờn đứng nhìn đó là...

Nhà chính lại có hơn ba mươi người hầu cung kính đứng ở đó.

Này...này...nhà Nam Cung không phải cũng chỉ cần hầu hạ mỗi Nam Cung Khiếu Thiên thôi sao?

Trong lòng Kim Ánh Nhi thầm oán những kẻ có tiền, mới thất thân một lát, đã bị Nam Cung Khiếu Thiên kéo ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Hong Lượng cùng hạ nhân trong phủ, bái kiến phu nhân.” Quản gia Hong Lượng vừa nói vừa hành lễ.

“Bái kiến phu nhân.” Hạ nhân trong phòng cùng hét lên một tiếng.

Âm thanh đều nhịp khiến da đầu Kim Ánh Nhi run lên, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn rất ung dung, mỉm cười gật đầu với mọi người. Những người trước mặt nàng này, có một số người mỗi ngày nào nàng đều gặp, số còn lại nàng cũng đã biết mặt khi hành tẩu mỗi đêm.

“Mọi người miễn lễ. Ta mới vào cửa, có gì không hiểu, mong rằng mọi người bao dung nhiều hơn.” Kim Ánh Nhi nói.

“Đa tạ phu nhân đã cứu con của nô tỳ một mạng!” Nữ đầu bếp dẫn theo nhi tử, quỳ trước mặt lão gia và phu nhân, dùng sức dập đầu.

“Ai nha, không phải người đã sớm tạ ơn ta rồi sao? Mau đứng dậy!” Kim Ánh Nhi đỡ nữ đầu bếp đứng dậy, sờ sờ đầu đứa nhỏ. “Đứa nhỏ không có việc gì là tốt rồi.”

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn đám người làm, biết họ đối với chuyện tân phu nhân cứu người, tất cả đều rất tán thưởng.

“Nghe nói chữ viết của phu nhân rất tốt, nét chữ vô cùng xinh đẹp, không biết đám hạ nhân này có thể có vinh hạnh được nhìn thấy không?” Hồng Lượng cười tiến lên hỏi.

Nụ cười trên khóe môi Kim Ánh Nhi đông cứng lại, trong đầu lập tức trống rỗng, chỉ nghe thấy hạ nhân ồn ào bàn tán, nói đơn giản là phu nhân trong ngoài hiền thực, là nữ nhân hiếm có ở triều đại này.

“Chuẩn bị bút nghiên.” Bàn tay to của Nam Cung Khiếu Thiên vung lên, vài tên gia đình bê một bàn dài gỗ vàng lên.

Khóe miệng Kim Ánh Nhi run rẩy hai lần, tóc mai bắt đầu run rẩy.

Ta sẽ để cho người đó chủ động khai ra! Lời Nam Cung Khiếu Thiên vừa nói hiện lên trong đầu, sau lưng nàng mồ hôi lạnh thi nhau chảy xuống, cảm giác ánh mắt của hắn lúc này giống như kim đâm vào người nàng.

Sống lưng Kim Ánh Nhi thẳng tắp, đưa mắt nhìn về phía Xuân Hoa. “Đầu ta có chút đau, thay ta về phòng lấy túi đồ màu xanh đến đây, bên trong có thuốc trị đau đầu. Ta uống thuốc giảm đau, mới có thể không khiến mọi người thất vọng.”

Xuân Hoa vội vàng lui ra, Kim Ánh Nhi chuyển mắt nhìn Nam Cung Khiếu Thiên, “Nhân lúc này, có thể xin lão gia để Hồng quân gia giới thiệu cho thiếp mọi người trong phủ.”

Nam Cung Khiếu Thiên gật đầu, Hồng Lượng tiến lên giới thiệu từng người lớn nhỏ trong phủ.

Kim Ánh Nhi nhận biết người và tên rất nhanh, hơn nữa vì ban đêm đi loạn trên nóc nhà, sớm đã biết xa phu A Phúc vì chuyện mẫu thân phát bệnh đêm qua mà buồn phiền. Hiện giờ có tình cảm với nhau lại bị song thân phản đối là người làm vườn Quách Lộc và tỳ nữ Ngọc Hoàn. Còn có lão ma ma ở phòng bếp thích bắt nạt người mới, là Hứa nương...

“Phu nhân, là túi này đúng không?” Xuân Hoa thở hổn hển chạy vào phòng.

“Đúng vậy.” Kim Ánh Nhi nhận lấy túi đồ, tùy tay mở ra lấy đồ, lấy ra một viên thuốc cũng không chút để ý đặt túi đồ trên mặt bàn.

Nàng nhận lấy nước nha hoàn đưa tới, nuốt viên thuốc xuống.

“Lão gia muốn thiếp viết chữ gì?” Kim Ánh Nhi tươi cười hỏi.

“Gì cũng được.” Nam Cung Khiếu Thiên yên lặng nhìn vẻ mặt trầm ổn của nàng.

Kim Ánh Nhi nhắc bút lông thấm mực, tư thế tao nhã khiến đám hạ nhân muốn vỗ tay trầm trồ khen thưởng, đặt bút viết lên giấy, đầu bút long lưu loát sinh động mây bay nước chảy, nét mực đều đều, một phong thái đại gia.

“Đây là chữ thầy nào dạy vậy?” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn chữ như gà bới của nàng.

Một lão sư bà giả thần giả quỷ. Kim Ánh Nhi đáp ở trong lòng, ngẩng đầu cười với hắn.

“Đây là lối viết...” Tiếng của Kim Ánh Nhi còn chưa rơi xuống đất, cả người đột nhiên tê liệt ngã xuống trước bàn.

“Phu nhân!?” Xuân Hoa, Thu Nguyệt mặt trắng bệch tiến lên.

“Lùi lại...không được làm lỡ việc của Lục Trục nương nương.” Kim Ánh Nhi khép nửa đôi mắt, bỗng nhiên miệng phát ra tiếng khàn khàn giống giọng của bà già.

Một tay nàng nắm lấy cây sáo xanh, đẩy tỳ nữ ra, thổi lung tung vài tiếng.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt lập tức lấy tay che tai.

“Phu nhân trúng tà rồi...” Tới tới trong phòng có người thấp giọng nói.

“Lớn mật, Lục Trục nương nương chính là thần tiên, sao có thể là ma quỷ!” Tay Kim Ánh Nhi dùng sáo trúc thay cho bút, khom người đứng dậy viết lên giấy.

Oanh một tiếng, tờ giấy bốc cháy, nháy mắt trở thành tro bụi.

Mọi người trợn mắt há mồm, tất cả đều nhìn không rời mắt.

Nam Cung Khiếu Thiên bưng cốc trà xanh lên, giấu đi ý cười bên môi, đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng không chớp mắt.

Hắn cho rằng bản thân tâm lạnh như nước, không ngờ tới nàng lại luôn có cách khiến hắn cười. Giống như nàng không tự chủ mà thân cận với hắn, mọi việc lớn nhỏ đều nói với hắn, coi hắn như người bình thường khiến hắn...

Trong lòng thấy ấm.

“Lục Trúc nương nương trên đường đi qua đây, thấy một phụ nhân tâm tình trong sáng, hảo tâm báo cho phụ nhân chuyện lớn nhỏ trong nhà.” Kim Ánh Nhi đắc ý rung đùi dùng một giọng nói lanh lảnh nói: “Quý phủ có một lão phu nhân mắc phải bệnh lạ, làn da toàn thân sưng đỏ, đúng hay không?”

“Đó là mẹ ta!” A Phúc vô cùng hiếu thảo vội tiến lên một bước, lớn tiếng nói.

“Đây chẳng qua chỉ là do cây hoa trắng tác quái, có thể trừ bỏ. Lấy trứng làm thuốc, lấy lòng trắng trứng bôi lên da bảy ngày, liền có thể khỏi.”

“Người nói là do cái cây nở đầy hoa trắng ở trước cửa gây hại?” Miệng A Phúc mở lớn, vẻ mặt không dám tin.

“Đúng vậy.” Kim Ánh Nhi xoay sáo trúc trong lòng bàn tay, sau đó đặt lên bàn.

“Làm sao người biết...” A Phúc còn muốn hỏi tiếp, lại bị sáo trúc trong tay Kim Ánh Nhi đánh gãy.

Lần này, sáo trúc chỉ về phía người làm vườn Quách Lộc và tỳ nữ Ngọc Hoàn.

“Đôi nam nữ này là đẹp đôi nhất thiên thành, cho nên sớm ngày hôn phối, người trong hai nhà mới có thể bình an thuận lợi phát đạt.”

Một đôi giai ngẫu cùng quỳ gối xuống, cười khóc: “Đa tạ Lục nương nương chỉ điểm.”

“Còn có.... Giữa người hầu không thể lấy lớn ép nhỏ, bằng không sẽ gặp phải khiển trách của trời, sau khi ác báo liên tục.” Ánh mắt Kim Ánh Nhi bỗng nhiên mở lớn, sáng ngời có thần nhìn về phía nữ đầu bếp lớn tuổi. “Hứa đại nương, bà nói xem thế nào?”

“Dạ dạ dạ....” Sắc mặt Hứa đại nương tái nhợt, liên tục gật đầu.

Những hạ nhân đứng phía sau Hứa đại nương, tất cả đều cảm kích cười không ngừng.

Lúc này, Kim Ánh Nhi khép hờ đôi mắt, miệng tiếp tục thì thào ngôn ngữ mà người khác không hiểu.

Bỗng nhiên, ống sáo trong tay nàng bị người dùng sức nắm lấy.

Kim Ánh Nhi mở to mắt, nhìn Nam Cung Khiếu Thiên.

“To gan!” Nàng quát lớn một tiếng, thiếu chút nữa trái tim nhảy ra khỏi lồng ngực

“Người tự tiện nhập vào thân mình nương tử của ta, người to gan chính là người.” Nam Cung Khiếu Thiên không cảm xúc nhìn nàng.

“Các hạ nắm hết quyền hành, cô độc bất khuất, chỗ cao thường rất lạnh!” Kim Ánh Nhi nhìn chiếc cầm cương nghị của hắn, rung đùi đắc ý nói.

“Nói hươu nói vượn.” Nam Cung Khiếu Thiên cầm lấy một ly trà, một phát hất lên mặt Kim Ánh Nhi. “Yêu nghiệt mau lui.”

Kim Ánh Nhi mở to mắt, cơ thể run rẩy vài cái, bịch một tiếng té xỉu trên mặt đất.

“Phu nhân.” Thu Nguyệt sợ hãi bước lên.

“Để ta.” Nam Cung Khiếu Thiên nghiêng người ôm lấy Kim Ánh Nhi, nàng giống như một đứa trẻ ngủ say trong lòng hắn.

Hắn nhìn gương mặt tròn của nàng, nghĩ đến bộ dạng khi đôi mắt tinh quái của nàng chớp chớp, bộ dạng trở nên yếu đuối, đáng thương.

Chẳng qua là, không có tiểu thư khuê các nào lại có đôi mắt như vậy – rất buồn thả, rất lỗ mãng, rất linh hoạt, rất có sức sống, rất khiến cho người khác tò mò muốn biết xem nàng sẽ làm bày ra trò gì.

Nam Cung Khiếu thiên nhiên nhếch môi cười, ôm nàng một cái, phát hiện bản thân —

Vô cùng mong chờ.

21. Chương 11: Chương 4.3

Kim Ánh Nhi dùng sức nhắm mắt lại, cảm giác Nam Cung Khiếu Thiên đặt nàng vào trong bồn tắm, nàng vội vàng lặn xuống nước, chỉ để lộ ra gương mặt đỏ bừng.

Nam Cung Khiếu Thiên xoay người đi ra cửa, dặn người canh ngoài cửa một chút việc.

Kim Ánh Nhi dựa vào gối đá, trong gian phòng đầy sương mờ, nhìn hắn đi về phía nàng.

Những sợi tóc của hắn tung bay phía sau, hai mắt nhìn nàng chằm chằm, khí thế trong lúc đi bộ cũng khiến người khác không thể xem nhẹ.

Nam nhân xinh đẹp như vậy, vốn là nên có chút dáng vẻ của nữ nhân, nhưng trên trán hắn lại là một cỗ khí phách, khiến cho vẻ đẹp của hắn bớt đi sự âm nhu, chính là khiến người ta đỏ mặt...

Nam Cung Khiếu Thiên cởi áo khoác ngoài, thấy nàng thở dốc vì kinh ngạc, chợt nhíu mày liền phát hiện cô vợ nhỏ không sợ trời không sợ đất của hắn thế nhưng lại chôn cả khuôn mặt xuống ôn tuyền.

“Đừng để bản thân bị bỏng.” Hắn nâng mặt nàng lên, lấy ra một chiếc khăn vải lau đi nước đọng trên mặt nàng, ôm nàng ngồi trên thềm đá giữ ôn tuyền.

Kim Ánh Nhi nhìn tóc xõa trên vai của hắn, tuy rằng trái tim vẫn còn đập loạn, nhưng hai người vừa mới thân mật, dù bị hắn ôm như vậy cũng chẳng sao. Huống hồ, tựa vào trước ngực hắn, bỗng bình tĩnh trong nước ấm, thật sự rất thoải mái...

Kim Ánh Nhi nhắm mắt, cái đầu lay động vài cái, mệt mỏi muốn ngủ.

Hắn vuốt những sợi tóc ướt trên trán nàng, đầu ngón tay lướt qua vuốt ve tai nàng.

“Nàng có nữ danh hay không?” Hắn hỏi.

“Ánh Nhi.” Nàng mở mắt ra nhìn hắn.

“Sau này ta sẽ gọi nàng là Ánh Nhi.”

“Được.” Nàng trả lời, nét mặt tươi như hoa, như vậy sau này cơ hội phạm sai lầm liền mất đi một ít.

Chẳng qua là, cuối cùng bọn họ có tìm được Công Tôn cô nương không?

Mà nàng có thật sự hy vọng Công Tôn cô nương trở về sao?

Ngón tay dài của Nam Cung Khiếu Thiên nâng gương mặt nhỏ màu mật ong của nàng lên, thấp giọng nói: “Nàng là thê tử của ta, có chuyện gì cứ việc nói thật.”

Kim Ánh Nhi cắn môi, chỉ sợ sau khi nói thật, sẽ rơi vào kết cục bị đưa đến quan phủ xử lý.

Nàng ngồi tù thì thôi, cha nàng còn đang đợi ở chỗ Thái Lợi, chỉ sợ cũng sẽ lành ít dữ nhiều.

“Nói đi...” Môi Nam Cung Khiếu Thiên trượt từ mi tâm của nàng xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

“Khi chàng chạm vào ta, tim ta đập rất nhanh, thở không được, điều này là bình thường sao?” Nàng che môi của hắn, nói lung tung, tránh để lộ ra dấu vết.

“Đó là chuyện bình thường giữa vợ chồng.” Đôi mắt hắn sâu thẳm bình tĩnh nhìn nàng.

“Ta biết sau khi thành thân, sẽ phải động phòng. Nhưng chàng không cảm thấy kỳ quái sao? Rõ ràng là chưa từng gặp mặt, bỗng nhiên... Ách... Liền muốn thân mật như vậy...”

“Đã nhận định đối phương là bầu bạn, có thì không thể thân mật?” Nam Cung Khiếu Thiên giữ lấy sau gáy nàng.

“Nhưng mà...” Chúng ta không phải.

Nam Cung Khiếu Thiên hôn lên môi nàng, rất nhanh khiến nàng quên mất mình muốn nói gì.

Kim Ánh Nhi đáp lại nụ hôn của hắn, cơ thể bị hắn đụng chạm mà khẽ phát ra tiếng rên rỉ.

“Lão gia, thuốc đã nấu xong rồi.” Ngoài cửa, Xuân Hoa lên tiếng.

“Đưa vào đây.”

Kim Ánh Nhi vội vàng chìm người xuống nước.

Xuân Hoa không chớp mắt đặt thuốc xuống bàn nhỏ bên cạnh bể tắm, lại nhanh chóng đi ra ngoài.

Nam Cung Khiếu Thiên xoay người lấy chén thuốc.

Kim Ánh Nhi nhìn tấm lưng rộng phía sau của hắn đầy vết thương cũ, những vết thương chồng chất lên nhau giống như có người cầm dao, cầm bàn ủi chơi đùa trên đó.

Nàng thở dốc vì kinh ngạc, đau lòng nắm chặt tay.

Nam Cung Khiếu Thiên vừa quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của hắn, biết nàng đã nhìn thấy sau lưng hắn.

Gương mặt hắn bỗng trầm xuống, dùng gương mặt lạnh lùng nhìn nàng.

Xuất thân của hắn thấp kém, cha mẹ cũng là nô. Từ nhỏ đã phải nhận rất nhiều khuất nhục, thô bỉ, đủ loại đãi ngộ đều đã từng trải qua. Lúc nhỏ, chỉ cần hơi phật ý của chủ tử, chủ tử liền dùng roi đánh hắn vô số lần. Tuổi lớn hơn một chút, hắn trở thành người đi theo hầu hạ nhóm thiếu gia, lại trở thành món đồ chơi của đám con cháu đó, tranh nhau dùng dao găm khắc lên lưng hắn làm trò vui đùa...

Nam Cung Khiếu Thiên trừng mắt nhìn nàng, hô hấp cũng trở nên dồn dập khi nhớ lại những điều đã trải qua, ánh mắt cũng trở nên phòng bị như dã thú.

“Ta biết một loại thuốc tên là mỹ nhân cười, chuyên dùng để trị sẹo lâu năm, dùng liên tục bảy ngày, cam đoan lưng của chàng cũng sẽ trở nên bóng loáng như mặt chàng.” Nàng cười hì hì nói.

“Không cần thiết.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Chàng đã từng phải chịu khổ, đúng không?” Kim Ánh Nhi kề gần bên người hắn, một bộ dạng nói chuyện phiếm, thâm nghĩ muốn hắn thoải mái hơn một chút.

Nam Cung Khiếu Thiên trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu, chú ý tới vẻ mặt nàng không có chút gì là chán ghét, cũng dần dần thả lỏng cơ thể.

“Phụ mẫu ta đều xuất thân tiện nô, lúc nhỏ ngay cả một con trâu cũng sống có tôn nghiêm hơn ta.” Hắn khàn khàn nói.

“Nhưng hiện giờ chàng phú khả địch quốc, biệt hiệu là Nam Cung bán thành.”

“Đúng vậy.”

“Làm tốt lắm!” Kim Ánh Nhi dùng sức vỗ vai hắn, quát lớn. “Đại trượng phu chính là phải có khí phách như vậy. Lúc nhỏ bị người khác xem thường thì sao, xuất thân thấp kém cũng không phải là lỗi của chàng, chàng có quyết tâm như vậy, sách trong quán trà đều là sự tích về chàng, nói là đám quý tộc nói như rồng leo, làm như mèo mửa tất cả đều cúi sang một bên.”

Nàng nói đến mặt mày hớn hở, nhin không được lại vỗ vai hắn vài cái.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn vẻ mặt khen ngợi của nàng, một nguồn nhiệt dâng lên trong ngực.

Cha mẹ mất sớm, lúc nhỏ người thân cận bên cạnh không có tâm cơ sâu nặng thì cũng là ham muốn suông sã gương mặt xinh đẹp của hắn. Từ đó hắn một lòng chỉ nghĩ đến chuyện buôn bán, thật lâu không có gần gũi với ai, đã bao lâu rồi chưa nghe được câu khen ngợi như vậy. “Này, chàng đừng đắc ý vênh váo mà quên uống thuốc, thuốc nguội liền không tốt.” Kim Ánh Nhi ngửi thấy mùi thuốc nói.

“Thuốc này là cho nàng uống.” Hắn đưa bát thuốc qua, đôi môi cũng không tự giác nhếch lên.

“Ta cũng không bị bệnh, uống thuốc làm gì?” Nàng sợ nhất là đắng, vội vàng lui về sau ba bước.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn nàng một cái, lại cúi đầu nhìn chén thuốc.

Đây là thuốc ngừa thai từ lúc trước khi kết hôn, liền cho đại phu chuẩn bị để trong phủ. Vốn là hắn không xác định được thê tử có đã tâm đối với tài sản của nhà Nam Cung hay không, không muốn để nàng có thai. Vì thế, hắn phân phó nhóm tỷ nữ sau khi hắn động phòng liền nấu chén thuốc này, sau khi mây mưa thì đưa lên.

Nhưng mà, hiện giờ thê tử của hắn là tiểu nhân nhi này...

“Chàng không nói, chính là đại biểu ta không cần uống thuốc rồi.” Kim Ánh Nhi vui vẻ nói.

“Đây là thuốc ngừa thai, nàng vừa mới chân ướt chân ráo tới, dù sao cũng không muốn có bầu ngay...”

Nam Cung Khiếu Thiên còn chưa nói xong, Kim Ánh Nhi đã bưng lấy bát thuốc, một hơi uống hết.

“Đắng đắng đắng!!!” Hai hàng lông mày của nàng nhíu chặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành một nắm, hận không thể nhả cả đầu lưỡi ra ngoài. “Đây căn bản là độc dược đi!”

Nàng một bên nhăn mặt, một bên lấy tay quạt lưỡi, đắng đến mức muốn nôn ra.

“Uống nhanh như vậy, chứng tỏ nàng không muốn đứa nhỏ của ta.” Ngọc dung của Nam Cung Khiếu Thiên nổi giận, ngón tay dài giữ chặt hai vai nàng.

Kim Ánh Nhi nhìn gương mặt không nén được sự tức giận của hắn, không rõ vì sao hắn lại tức giận, nàng cảm thấy thuốc tránh thai chính là một ý kiến hay! Nếu như nàng có thai, tình hình chẳng phải càng thêm phức tạp sao? Nhưng vẻ mặt của hắn ác liệt, giống như nàng đã làm một chuyện thương thiên hại lý vậy.

“Này...Thuốc này là do chàng cho người nấu, ta chẳng qua là theo ý kiến của chàng thôi.” Nàng bắt đầu lui về sau, phòng bị nhìn hắn.

“Ta hối hận rồi.” Nam Cung Khiếu Thiên nhíu đôi mắt lại, ôm nàng vào lòng.

Hắn có loại dự cảm, nàng giống như cái gì cũng không tham của hắn, tám phần là sẽ giống như con chim nhỏ bay lên chín tầng mây!

Hắn muốn giữ chặt cánh của nàng – dùng tiền, dùng người, hoặc là dùng đứa con trong bụng của nàng đều vô dụng.

Kim Ánh Nhi cảm thấy không ổn, hai tay che trước ngực hắn, lại hoàn toàn không ngăn được hắn giống như lửa mạnh tiến gần đến nàng.

“Chàng...”

Lời của nàng bị môi của hắn nuốt vào, hắn mạnh mẽ hôn nàng, ôm nàng kề sát vào thân mình cứng rắn của hắn, khiến nàng biết rõ sắp có chuyện gì xảy ra.

Nàng giãy dụa đẩy vai hắn ra, bất đắc dĩ không lay chuyển được hắn, đẩy vài lần đều không thành công, chỉ có thể miễn cưỡng giữ chặt mặt hắn, thở hổn hển hỏi: “Đợi một chút...Chàng như vậy...như vậy sau...ta còn phải uống thuốc đắng nữa sao...”

“Cần làm thì làm.” Hắn sâu xa khó hiểu nhìn nàng.

“Có thể không làm sao? Ta không muốn uống thuốc đắng như vậy nữa.” Nàng lè lưỡi, đối với mấy loại thuốc này nàng xin chịu thua.

“Không thể.” Ngọc dung của Nam Cung Khiếu Thiên trầm xuống, thân hình cao lớn của hắn ép nàng lùi đến sát thành bể, hắn bị làm nàng cho tức giận, thề thề nào cũng phải khiến cho tiểu nữ tử này dục hỏa đốt thân cùng hắn.

Nàng thở dốc, hấn lại càng tiến lên bắt nạt nàng.

Một tay hấn đặt sau lưng nàng, chân dài có ý thăm dò giữa hai chân nàng, khiến nàng đỏ ửng cả người, lại tránh không được, chỉ đành bị bắt ngồi lên chân hấn.

“Chàng có biết ta...Mẹ ta dạy ra phun lửa, ta còn biết múa kiếm, nếu không thì ta còn biết kể truyện cổ...Chỉ cần chàng không làm nữa, ta sẽ biểu diễn toàn bộ cho chàng xem...” Nàng khó khăn nói hết câu, cả người như bị lửa đốt.

“Ta chỉ có hứng thú với nàng.” Một tay hấn thăm dò dưới nước, vồ về tấm lưng nhẵn nhụi của nàng, xem nàng có thể bày ra trò gì.

“Nhưng mà...” Kim Ánh Nhi mở to hai mắt, vẻ mặt vô tội, nước mắt trong suốt chọt treo trong hốc mắt.
“Ta có chút sợ đau...”

“Lần này sẽ không đau.” Hấn cúi đầu ngậm chặt vành tai nàng, khi cả người nàng sung sướng run rẩy, bàn tay to đồng thời nắm lấy bầu ngực của nàng.

Nàng cắn môi nhịn xuống tiếng rên rỉ, dưới sự trêu đùa từ ngón tay của hấn, nhớ lại cảm giác giao thoa vừa rồi, nhất thời cả người như bị thiêu đốt.

“Chàng thề chút nữa nhất định sẽ không đau đi.” Nàng nắm chặt lấy cánh tay hấn, chỉ cảm thấy cơ thể mình dưới ngón tay của hấn sẽ bị hòa tan.

“Ta đảm bảo.” Ngón tay của hấn lần xuống phía dưới của nàng.

“Nếu như bị đau thì sao?” Cả người Kim Ánh Nhi run rẩy, vẫn lo lắng hỏi.

“Không có khả năng.” Môi và ngón tay của hấn giống như mưa rào ngày hè, thi nhau rơi trên người nàng.

Kim Ánh Nhi cùng người, ở trong ôn tuyền ấm nóng, lại lần nữa hòa mình cùng với hấn.

Trong ôn tuyền sương mờ, tiếng rên rỉ của nàng quanh quẩn, khiến mặt nàng đỏ bừng, cũng khiến hấn càng thêm yêu thương nàng.

Sau khi mây mưa, Kim Ánh Nhi mệt đến không sức mở mắt, tùy ý hấn lau người cho nàng, ôm nàng về phòng ngủ.

Nam Cung Khiếu Thiên giúp nàng khoác áo đơn lên, chống tay nhìn tiểu nữ tử ngủ say bên mình.

Hắn biết nàng không phải Công Tôn cô nương – từ cái nhìn đầu tiên, hắn liền biết.

Bởi vì hắn từng ở trên tửu lâu, từ cao nhìn xuống xem qua Công tôn cô nương, đó là một gương mặt trái xoan, tiểu thư khuê các vẻ mặt buồn rầu.

Mà “nàng” cùng hắn bái đường, là cô nương lừa đảo trong căn phòng kia đã cứu hắn một mạng.

Trong bóng đêm hôm đó hắn có ấn tượng sâu đậm đối với giọng nói của nàng, không chỉ nhớ rõ giọng nói của nàng, còn nhớ nàng nói qua khi gặp chuyện đôi tai của nàng sẽ đỏ lên, cũng nhớ được nàng giỏi đi lừa gạt, cũng giỏi làm xiếc, càng nhớ rõ tâm địa của nàng thật ra rất lương thiện...

Không vạch mặt nàng, lưu nàng ở bên cạnh, từ đầu là do nàng đã cứu hắn một mạng — đêm hôm đó ở trong rừng rậm, nàng mở máy nói hết sức, mở ra một phần của hắn. Hắn bắt đầu càng tín nhiệm người bên cạnh nhiều hơn, không hoàn toàn nắm giữ hết quyền hành.

Sau đó, bởi vì giữ nàng lại, những chiêu trò của nàng khiến hắn vui vẻ – nàng giống như tiểu ma tước hắn vùng trộm nuôi hồi nhỏ, thủ thủ khiến cho hắn cảm thấy có người bạn bên cạnh, chẳng còn cô đơn.

Sau đó, lại bởi vì nàng ra tay cứu đứa nhỏ.

Cuối cùng, hắn phát hiện bản thân —

Chính là không muốn nàng rời đi.

22. Chương 4-2

Hiện giờ nàng đang là người ngất xỉu, hô hấp phải chậm, mắt phải nhắm lại, tuyệt đối không thể mở miệng bảo Nam Cung Khiếu Thiên đừng ôm nàng chặt như vậy.

Nhưng rốt cuộc hắn muốn ôm nàng tới khi nào? Sao vẫn chưa tới phòng? Nàng sắp không thở nổi rồi!

Kim Ánh Nhi ngửi mùi hương trên người Nam Cung Khiếu Thiên, nhịp tim không tự chủ được mà đập mạnh hơn.

Sau khi nghe thấy tiếng hắn đá cửa, sau đó nàng bị đặt trên một cái sạp dài.

Đang định rên vài tiếng, làm bộ tỉnh lại, lại cảm thấy bàn tay to của hắn đặt trên ngực nàng, tháo đai lưng của nàng, cởi áo ngoài của nàng ra.

Nàng — nhin!

“Phu nhân cần răng chặt như vậy, chắc sớm tỉnh lại thôi.” Hắn cười nói.

Lông mi Kim Ánh Nhi động vài cái, sau đó mới mở mắt ra, bộ dạng chột dạ khi bị người khác nhìn thấy lập tức biến mất.

“Thiếp...Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Nàng ôm trán, vô cùng nhu nhược nói.

Bên môi Nam Cung Khiếu Thiên khẽ nở nụ cười, ôm nàng gần vào mình.

“Phu nhân vừa mới viết một bức thư pháp vô cùng tốt, khiến mọi người đều kinh ngạc.”

“Là sao? Thiếp cái gì cũng không nhớ.” Kim Ánh Nhi lén nhìn hắn một cái, lộ vẻ vô cùng mệt mỏi, nghĩ rằng người thức thời đều biết hiện giờ nên để cho nàng nghỉ ngơi.

“Nàng chỉ cần nhớ, bắt đầu từ thời khắc này, chính là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta.” Dung mạo tuấn tú của hắn nở nụ cười nhìn nàng, trong mắt lóe lên sự quyết tâm.

Kim Ánh Nhi giống như lửa đốt đến mông, ngồi dậy, cao giọng nói: “Chàng nói cái gì?!”

Nam Cung Khiếu Thiên lại đè người nàng xuống giường, cùng lúc nàng bắt lấy vạt áo của hắn, chết cũng không chịu nằm giữa ra.

“Hiện giờ không phải ban đêm, không thể là đêm động phòng hoa chúc.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt rõ ràng là muốn nói lý với người.

“Vậy thì đổi thành ngày động phòng hoa chúc.” Nam Cung Khiếu Thiên không khỏi phân trần, tháo cây trâm cài tóc của nàng xuống.

Tóc đen như suối rơi trên gối, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, đôi mắt xinh đẹp đang trừng hắn.

Đầu ngón tay hắn lướt qua gò má trơn bóng của nàng, càng thêm cúi gần xuống, đôi môi khẽ nhếch, dung nhan khuynh thành tuyệt thế, phong tình mê hoặc khiến Kim Ánh Nhi thở dốc vì kinh ngạc, tứ chi cũng mềm nhũn.

Nam Cung Khiếu Thiên ngậm chặt lấy vành tai đỏ ửng của nàng, đầu lưỡi lướt qua bông tai trần châu.

Hắn bị tiểu nữ tử linh xảo đầy sinh khí nàng hấp dẫn, thích nàng hành động tùy tiện nhưng đều có lòng tốt – hộ vệ trong viện đã sớm báo cho hắn về hành vi nhảy loạn trên mái hiên của nàng, chỉ là hắn tuyệt đối không nghĩ tới nàng có thể lợi dụng mấy chuyện này để giúp người.

Trải qua một thời gian dài, tiền tài cũng không thể bù đắp những chỗ khuyết thiếu, mà nàng lại dễ dàng chiếm giữ. Hắn muốn nàng vĩnh viễn làm bạn bên người, có được nàng là viên mãn trong cuộc đời của hắn...

Môi Nam Cung Khiếu Thiên thuận thế trượt xuống cổ nàng, mút lấy da thịt màu mật ong, vừa lòng nghe thấy nàng thở dốc một tiếng.

“Thiếp...Đầu thiếp đau quá, phu nhân có thể cho người lấy giúp thiếp túi đồ...” Đột nhiên nàng cuộn tròn người sát mép giường, thở phì phò, tay phải sờ xuống bên dưới muốn tìm thuốc mê nàng đã giấu từ trước.

Thuốc mê đâu? Thuốc mê đâu?

“A!” Hai tay của Kim Ánh Nhi bị một tay của hắn giữ chặt trên đỉnh đầu, nàng trừng to mắt, bị dọa đến mức quên mất định làm gì.

“Tìm gì sao? Hay là một lúc nữa Lục Trúc nương nương lại muốn hiện thân rồi hả?” Hô hấp của Nam Cung Khiếu Thiên ngay bên má nàng, đôi mắt hiểu rõ nhìn nàng.

“Thiếp thân không biết lão gia đang nói cái gì?” Khóe môi Kim Ánh Nhi run rẩy một chút, vội vàng giả bộ thoải mái nhếch mép cười.

“Không, nàng cái gì cũng biết.” Nam Cung Khiếu Thiên hôn môi nhỏ của nàng, đem tiếng cười của hắn đưa vào trong môi nàng.

Kim Ánh Nhi sợ tới mức tròng mắt thiếu chút nữa rớt ra, chỉ có thể liếc mình đẩy hắn.

Nhưng hắn không buông tay, bàn tay to giữ chặt gáy của nàng, cổ ý hôn nàng đến khi nàng rử mắt, hô hấp hỗn loạn, dưới nụ hôn của hắn biến thành một vũng nước xuân, chỉ có thể tùy ý bàn tay to của hắn du ngoạn khắp nơi trên người nàng khuấy đảo không ngừng...

Kim Ánh Nhi có một dự cảm, lần này nàng thật sự chạy không thoát rồi.

Kim Ánh Nhi không thể tin, nàng cứ như vậy giữa ban ngày ban mặt bị Nam Cung Khiếu Thiên ăn sạch rồi.

Nàng mở to mắt, hơi thở còn hỗn loạn nhìn trần nhà, ngón tay níu chặt chăn đắp trên người, trong lúc nhất thời còn chưa hồi phục tinh thần.

Xương cốt toàn thân nàng đau nhức như bị rời ra, hành động thân mật Nam Cung Khiếu Thiên vừa rồi mới làm với nàng, giống như mùi hương của hắc lưu lại trên da thịt nàng, ở trong đầu nàng thật lâu không tan đi.

“Đang nghĩ cái gì?” Nam Cung Khiếu Thiên nghiêng người chống một tay lên, nhìn đôi tai vẫn đỏ ửng của tiểu nữ nhân.

“Không có.” Kim Ánh Nhi lắc đầu.

Tuy rằng bọn họ đã báỉ đường thành thân, nhưng nàng vẫn cho là nàng tuyệt đối có cách tránh được một kiếp nàng, cố tình nàng luôn không có cách nào đoán trước được bước tiếp theo của hắc.

Kim Ánh Nhi kéo chăn che mặt, nhúu mày thở dài, không muốn gặp người.

Cảm thấy hắc đứng dậy khỏi giường, nàng nhẹ nhàng thở ra, trong lòng lại thất lại, không hiểu làm sao.

Các cô nương kỹ viện nói với nàng, nam nhân sau khi xong việc, nếu không phải là ngáy ô ô, thì cũng là xoay người rời đi. Hắc chẳng qua cũng chỉ là nam nhân bình thường...

“A!”

Chăn mền trên mặt Kim Ánh Nhi bị kéo ra, lại một lần nữa bị Nam Cung Khiếu Thiên bẻ ngang lên.

“Chàng muốn làm gì?” Nàng kinh hoảng hỏi.

“Giúp nàng thoải mái một chút.”

Gặp quỷ rồi! Cả người nàng, có chỗ nào thoải mái chứ?

Kim Ánh Nhi ở trong lòng nguyên rửa hắc một trăm lần, lại chỉ có thể cuộn tròn thân mình, vùi mặt vào trong vai hắc, nhắm mắt làm ngơ.

Trong lúc đó, gò má dựa vào vai hắc, lại nhin không được động tâm đối với hắc.

Cơ thể nam nhân chính là kiên cường vững chắc như vậy sao?

Không, nàng đã từng giả nam xen lẫn với đám ăn mày, nàng biết bộ dạng gầy quắt hoặc béo phì mới là bộ dạng của đa số nam nhân.

Người này rõ ràng là một đại lão gia, đúng ra bình thường không thường lao động, sao lại có một nước da thoải mái như vậy, giống như tơ tằm, phía dưới làn da là một loại...

Đột nhiên Kim Ánh Nhi nghĩ đến vừa rồi da thịt thân cận, thân mình cũng theo đó run rẩy. Nàng không muốn nghĩ nhiều, vì thế mở miệng hỏi: “Chàng không mệt sao?”

Nam Cung Khiếu Thiên chợt nhúu mày, không thể tin nhìn nàng.

“Vừa rồi ít nhất cũng nửa canh giờ, xưa nay chạy lâu như vậy, cũng nên thở hỗn hển...” Giọng nói của nàng dần biến mất trong cổ họng, bởi vì vẻ mặt của hắc khiến nàng biết lời nàng nói rất ngốc.

Bỗng nhiên Nam Cung Khiếu Thiên ngửa đầu cười ra tiếng, cười đến mắt đẹp sáng trong, cười đến ngọc dung nhiễm lên một màu đỏ, cười đến mức khiến nàng choáng váng.

“Ta cho rằng như vậy có mệt cũng đáng!” Hắc cười to nói, khê hôn lên môi nàng, “Nhưng mà nàng mới ném thử mấy mưa, chắc mệt muốn chết rồi đi...”

Nàng vừa thấy ý hỏi trong đôi mắt hắc, liền vội cúi đầu giả ngốc.

Nàng không làm gì mệt, chẳng qua là đau một lát, nhưng sau rất đau ban đầu, nàng cũng đã mất hồn.

23. Chương 12: Chương 5.1

Một đêm này, Kim Ánh Nhi bị ôm về giường, sau khi dùng qua bữa tối, lại bị hắt cuốn lấy, thẳng đến khi nàng không còn sức tham hoan chìm vào giấc ngủ.

Tiếng mõ ban đêm vang lên, trên cửa lại có tiếng gõ cửa.

“Ai?” Nam Cung Khiếu Thiên lập tức tỉnh lại, lên tiếng hỏi.

“Lão gia, hai nhóm hàng ngài muốn tìm đã tìm được. Đáng tiếc có một nửa bị người của quan phủ chặn lại trên một đảo, chúng ta chỉ lấy được một ít hàng hóa...” Hồng quân gia dùng ám hiệu báo lại cho chủ tử.

Nam Cung Khiếu Thiên nhướng mày, trong mắt lóe lên sự tính kế.

Hắn đã sớm phái người điều tra ra là Công Tôn cô nương cùng với một danh thư sinh Ôn Văn Trí bỏ trốn, hai người đó đã lên thuyền lớn trốn ra hải ngoại. Vốn là hắn muốn mang cả hai người này về, không nghĩ tới truy binh của Trường Thanh huyện lệnh Công Tôn Thường cũng cùng lúc đuổi tới, thậm chí còn mang Công Tôn cô nương đi, cũng muốn đẩy Ôn Văn Trí vào chỗ chết.

Công Tôn Thường này rốt cuộc là có ý gì?

“Còn bao lâu thì nhóm hàng bị cướp kia sẽ bị đưa về bên kia?” Hắn không cho rằng Công Tôn Thường có lòng tốt gì, hắn phải tính toán tốt trước một bước.

“Đường quay về là ngược giá, ước chừng khoảng hơn một tháng nữa.”

“Cẩn thận trông chừng nhóm hàng hóa mang được về kia, không được để lộ ra ngoài. Ngoài ra, một chuyện khác ta muốn người tra thì sao?”

“Thỉnh thoảng đối phương có tìm hiểu tin tức bên trong phủ, hiển nhiên là có âm mưu...” Hồng quân gia bấm báo nói.

“Thật ồn ào.” Kim Ánh Nhi mơ màng mở mắt ra, nhìn Nam Cung Khiếu Thiên một cái.

Hắn cúi đầu dùng bàn tay to che mắt nàng lại, giọng điệu dỗ dành nói: “Ngủ đi, ta không nói nữa cũng được.”

Nàng ôm cánh tay hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ vào ngực hắn, bộ dạng dựa dẫm như một đứa nhỏ, khiến

cho hắn không tự chủ mà lộ ra ý cười.

“Chuyện còn lại, ngày mai nói tiếp, đừng làm phiền đến phu nhân.” Nam Cung Khiếu Thiên nói.

Ngoài cửa không có tiếng trả lời, hiển nhiên là ngậy ngẩn cả người.

“Tiểu nhân cáo lui.”

Nam Cung Khiếu Thiên kéo chăn đắp đến tận cổ cho nàng.

Nàng nhú mào, cánh tay vươn ra dò xét, ôm lấy tay hắn, mới bằng lòng tiếp tục đi vào giấc ngủ.

Nam Cung Khiếu Thiên cũng không ngạc nhiên vì sự thất thần của quân gia, bởi ngay chính hắn cũng không nghĩ tới, hắn vậy mà lại có thể che chở cho một tiểu nữ nhân đến mức như thế này.

Dù biết trong đó là một âm mưu, nhưng hắn muốn nàng, khiến nàng trở thành thê tử của hắn, vì vậy hắn quyết định sẽ không thả người. Nếu như Công Tôn cô nương không phải là một nước cờ của hắn, thì hắn cũng không ngại để Kim Ánh Nhi làm chính thê của hắn.

Trong trường hợp đó, sự thật trước mặt là hắn cùng Công Tôn Thường từng có hiệp nghị, mà hôn sự này đều là ý định của hoàng thượng, việc này không thể qua loa. Huống chi, chữ tín của thượng nhân rất quan trọng, trừ khi nắm giữ được bằng chứng rằng đối phương thất tín, bằng không tuyệt đối không thể nuốt lời.

Vì vậy, hiện giờ ngoài mặt, Ánh Nhi chỉ có thể làm tiểu thiếp của hắn. Chẳng qua là, mặc dù chỉ là tiểu thiếp của hắn, nhất định cũng sẽ để nàng cả đời sống vinh hoa phú quý, không lo ăn mặc.

Hiện giờ hắn đang chờ đợi — Đợi nàng chủ động nói ra chuyện nàng đang giấu hắn.

Nếu như nàng chủ động nói cho hắn biết, hắn mới có thể xác định được tâm ý của nàng đối với hắn, mới có thể tin tưởng nàng đối với hắn không giả dối, không trở mặt, mới có thể chân chính trao cho nàng sự tin tưởng.

“Đừng khiến ta thất vọng.” Nam Cung Khiếu Thiên nhỏ giọng nói, sau đó hôn lên mái tóc nàng, lại ôm nàng vào lòng, nhắm mắt lại ngủ.

Cứ như vậy, Kim Ánh Nhi trở thành người của Nam Cung Khiếu Thiên.

Trong phủ Nam Cung không ai không biết, trước khi lão gia luôn xử lý công việc đến tận canh hai mới đi ngủ, những ngày gần đây cứ đến giờ tỷ lão gia sẽ đi qua phòng phu nhân nghỉ qua đêm.

Ngoài ra, trên châu thành đầu, phỉ thúy đầy trưng, trăm cái khảm bảo, cứ hai ngày ba bữa lại đưa vào trong phòng Kim Ánh Nhi.

Kim Ánh Nhi không cự tuyệt những bảo vật này, chỉ là mỗi ngày lặng lẽ lấy một, hai thứ tính toán tốt tùy thời rồi đi.

Chẳng qua là, hiện giờ nàng có một phiền toái lớn.

Mỗi đêm Nam Cung Khiếu Thiên đều ôm nàng ngủ, nàng nào có biện pháp chuồn ra khỏi phủ đi tìm cha nàng.

Càng miễn bàn là hấn luôn động tay động chân trên người nàng khiến nàng vừa tức vừa thẹn, lại không tự chủ được hòa tan dưới những hành động thân mật của hấn, luôn khiến nàng mệt mỏi tỉnh lại đã đến trời sáng.

May mắn là cái thuốc đắng muốn chết kia, nàng chỉ phải uống qua một lần, sau đó hấn không bắt nàng uống nữa.

Nàng từng mở miệng hỏi hấn một lần, vẻ mặt hấn lập tức trở nên như ác thần. Nàng giỏi nhất chính là nhìn sắc mặt của người khác, tức thời liền ngoan ngoãn ngậm miệng, giả bộ làm hiền thê bưng trà đổ nước cho hấn.

Nàng vài lần nói qua là nàng muốn đi ra ngoài một chút, cố tình mỗi lần nghe thấy Nam Cung Khiếu Thiên đều giận tái mặt, nếu không phải phải tay bỏ đi, thì cũng là cuồng nhiệt đòi hỏi nàng, làm tới khi nàng chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng.

Nhưng vấn đề lớn trước mắt chính là — nàng không ra được khỏi cửa, thì chuyện gì cũng không thành, càng miễn bàn đến chuyện cứu cha nàng!

Chẳng lẽ muốn nàng trực tiếp nói cho Nam Cung Khiếu Thiên, thật ra nàng là một kẻ lừa đảo, muốn hấn ra tay cứu cha nàng sao?

Vạn nhất hấn trong cơn tức giận nhấn tâm đuối nàng ra khỏi cửa, vậy chẳng phải nàng trộm gà không thành còn mất thêm nắm gạo sao? Tình hình thực tế là hấn rất sủng nàng, nhưng nếu như nàng không phải thê tử của hấn, hấn còn có thể đối xử với nàng như vậy sao?

Tuy rằng ngẫu nhiên nàng cảm thấy Nam Cung Khiếu Thiên hình như có ý thăm dò nàng, nhưng không rõ là nếu như hấn cho rằng nàng không phải Công Tôn cô nương, thì vì sao hấn còn giữ nàng lại?

Mặc kệ! Dù sao Kim Ánh Nhi nàng cũng là một đám mây trên trời, nàng không dừng lại ở chỗ nàng lâu lắm, dù Nam Cung Khiếu Thiên có lấy sắc mê hoặc cũng như vậy.

Chỉ là, nàng là một đám mây ung dung không động đây, ban ngày có Xuân Hoa, Thu Nguyệt ở cùng, ban đêm lại có Nam Cung Khiếu thiên lộng quyền trông coi, ngay cả mê được cũng đều đột nhiên biến mất, làm hại nàng bó tay hết cách.

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua một tháng.

Mỗi ngày nàng ăn no rồi ngủ, ngủ đủ rồi ăn, ngày ngày một bình trà hoa lan, ngay cả thân hình cũng đầy đà không ít. Nàng đoán rằng nếu cứ tiếp tục sống an nhàn như vậy, tám phần nàng sẽ béo đến mức ngay cả đi đường cũng không muốn đi.

Nàng bắt đầu cảm thấy bản thân giống như chim hoàng yến được nam Cung Khiếu Thiên nuôi, mỗi ngày gọi tới gọi lui, lại không làm ra được trò gì.

Một ngày, khi ngủ trưa Kim Ánh Nhi ngủ trưa gặp phải ác mộng, trong mơ cha nàng bị người ta chặt mất cánh tay!

Sau khi tỉnh lại, nàng bình tĩnh ngồi trên giường nhìn về phía trước.

Nàng chịu đủ rồi! Kim Ánh Nhi cầm lấy túi đồ nhỏ của nàng, nhảy xuống giường, xoay người liền đi ra ngoài phòng.

Nói nàng lỗ mãng cũng được, không có kế hoạch cũng thế, hôm nay nàng phải nhìn thấy cha nàng.

“Phu nhân, người muốn đi đâu?” Xuân Hoa bước lên trước tùy thời hầu hạ.

“Ra ngoài đi dạo.”

“Hôm nay gió lớn, phu nhân khoác áo choàng này lên rồi hãy đi!” Thu Nguyệt cầm áo choàng đuổi theo.

“Hai người không có việc gì cần làm sao?” Mặc dù Kim Ánh Nhi đã hạ quyết tâm, lại vẫn bất đắc dĩ dừng chân đứng lại nhìn các nàng.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt đối với nàng rất tốt, nàng cũng không thể làm khó hai người.

“Lão gia muốn chúng nô tỳ hầu hạ phu nhân cho tốt.” Xuân Hoa, Thu Nguyệt trăm miệng một lời.

“Các người hầu hạ rất tốt, nếu có thể không theo là tốt nhất.” Kim Ánh Nhi nói.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt nhìn nhau một cái, Thu Nguyệt vẫn cầm áo choàng đuổi theo.

“Thỉnh phu nhân mặc thêm áo choàng, chúng nô tỳ sẽ không làm phiền phu nhân.” Thu Nguyệt nói.

“Sức khỏe ta rất tốt, không cần.” Kim Ánh Nhi đi qua hành lang trước vườn hoa, lại cảm thấy tứ chi có chút vô lực.

“Nếu như phu nhân có gì sơ xuất, chúng nô tỳ không đảm đương nổi...” Ngày hôm trước, phu nhân mới ho hai tiếng, trong phủ liền mời đại phu có tiếng nhất trong thành tới bắt mạch, lão gia cẩn thận như vậy, ai cũng không dám qua loa.

“Được...Ta ngoan ngoãn ở trong phủ, như vậy đã được chưa.”

Kim Ánh Nhi khoác áo choàng thêu tranh đi ra ngoài, còn quay đầu trừng các nàng một cái, ngăn cản các nàng tiếp tục đi theo nàng.

Hôm nay ai cũng không ngăn được được nàng!

Chỉ là, Kim Ánh Nhi vừa mới đi được vài bước, liền nhịn không được ngáp một cái.

Hiện giờ nàng ngay cả đi ra cửa cũng không có sức, sau này rời khỏi nơi này thì phải sống làm sao?

Nghĩ đến sẽ không còn gặp lại Nam Cung Khiếu Thiên, lòng nàng nhưng thất lại, có một chút đau đớn.

Kim Ánh Nhi kéo váy lên, nhấc lên tinh thần chạy điên cuồng trong viện, chạy đến mức cả trán đầy mồ hôi.

Gối đồ trong tay rơi trên đất, rơi ra nào là sáo trúc, giấy bản, nước phèn chua, đây đều là công cụ kiểm tiền trước đây, đã lâu không dùng đến. Chỉ là hiện giờ mặc dù nàng không lo ăn mặc, nhưng cha nàng còn đang bị người bắt giữ.

Nàng muốn ra ngoài cứu cha!

“...Mấy gian Thiên Vũ lương hành, lấy đầu đong cân nhiều hơn một chút tặng cho khách làm quảng cáo cho hiệu, đã chiếm được ba phần sinh ý của con phố kia.” Hành lang phía trước truyền đến giọng nói của Hồng quân gia.

Thiên Vũ lương hành? Nghe qua có chút quen tai. Kim Ánh Nhi cau mày, không nhớ nổi đã nghe thấy từ

này ở chỗ nào.

“Bên Thạch Ảnh thì sao? Có đồng ý mang kỹ thuật dệt vải tam thoi truyền ra ngoài...”

Kim Ánh Nhi nghe thấy giọng của Nam Cung Khiếu Thiên, bước chân nàng dừng lại một chút, một cái xoay người liền chuyển sang hướng khác của vườn hoa.

“Ánh Nhi.”

Bước chân của nàng chậm lại.

“Qua đây, ta biết nàng nghe thấy.” Nam Cung Khiếu Thiên nói với bóng lưng của nàng.

Kim Ánh Nhi dừng lại, mấp máy môi, bỗng nhiên hạ quyết tâm đi đến trước mặt hắn.

“Ta muốn đi ra ngoài.” Nàng cao giọng nói.

“Đi chỗ nào?” Ngọc dung của Nam Cung Khiếu Thiên nhìn thẳng nàng, mùi hương trên người hắn chiếm lấy hơi thở của nàng.

“Chỗ nào cũng được, ta không muốn ở một mình trong phòng.” Khuôn mặt màu mật ong nhỏ nhắn của nàng kiên định nhìn hắn.

“Ta còn có chút việc bận, lập tức đến trong phòng của nàng.” Hắn nói vào tai nàng, bàn tay to ôm lấy nàng, đầu ngón tay chậm rãi di chuyển sau lưng nàng.

Bên tai Kim Ánh Nhi đỏ lên. Hắn vừa vào phòng nàng, nàng còn thời gian nói chuyện sao? Thời gian trên giường nam nhân này cũng không có nàng đường sống.

“Ta...buồn không chịu nổi, cho nên muốn ra ngoài đi dạo.” Nàng cố ý ngập dài một cái.

“Nàng hiện giờ là phu nhân của Nam Cung gia, nàng cho là bản thân có thể đi lại lung tung trên đường, không phải sẽ thành mục tiêu của những kẻ bắt cóc sao? Hay là nàng muốn ném ta đi, mang theo túi đồ ngao du tứ hải?” Sắc mặt Nam Cung trầm xuống, ngón tay dài nắm chặt bờ vai của nàng.

Kim Ánh Nhi nhìn vẻ mặt âm trầm của hắn, biết tình huống không ổn, lập tức nhứt chỉ đặt trán dựa vào vai hắn.

Người này ương ngạnh như vậy, một chút cũng không hiểu khéo léo ở chỗ nào, nàng sao có thể cả đời không

gần cửa trước, không ra cửa sau được?

“Bằng không, chàng cùng ta ra ngoài đi dạo.” Nàng nắm lấy ống tay áo của hắn, nhẹ giọng nói.

“Ta còn có công việc, mà ta cũng không cho phép nàng đi ra khỏi cửa lớn của Nam Cung gia.” Sau khi hắn phân phó Hồng quản gia chuyện này, thâm sâu khó lường nhìn nàng, mạch đập bên cổ cũng kịch liệt nhảy lên.

Kim Ánh Nhi thấy đường đi bị phá hỏng, cắn chặt răng một cái, nàng đã quyết định bằng bất cứ giá nào.

Nàng thật muốn nói hết ra, nàng không cần lại phải sắm vai một phụ nhân ôn nhu lương thiện kiêu lời nữa.

Nàng cực rằng hắn sẽ không ân đoạn nghĩa tuyệt với nàng, cũng sẽ nguyện ý thay nàng cứu cha ra. Một đêm vợ chồng trăm năm ân ái, không phải mọi người đều nói như vậy sao?

Về phần sau khi cứu cha nàng ra, hắn lại đối đãi thế nào với nàng...

Nàng không muốn nghĩ!

“Ta ở đây chờ chàng, chờ chàng hết bận, ta có lời muốn nói với chàng.” Đôi mắt đen của nàng bình tĩnh nhìn hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn đôi mắt liêu lĩnh của nàng, cảm thấy cả kinh.

Nàng cho rằng cứ như vậy có thể xoay người rời đi! Hay là những chuyện vừa qua, đối với nàng đều không tính là gì? Nếu không phải hắn ném đi thuốc mê của hắn, có thể nàng đã dùng thuốc mê đối phó với hắn rồi.

Trên lưng hắn phát lạnh, trâm mắt, quay lưng bước về phía phòng ngủ.

“Nàng ở bên cạnh, ta sẽ phân tâm.” Hắn lạnh lùng nói, hoàn toàn không cho nàng cơ hội mở miệng.

Kim Ánh Nhi lùi về sau một bước, miễn cưỡng nở nụ cười. Thì ra nàng cũng không quan trọng bằng công việc của hắn, vậy nàng còn lưu luyến gì nữa?

“Chàng đi vào đi.” Kim Ánh Nhi tỏ vẻ lơ đãng vung tay lên.

Ánh mắt Nam Cung Khiếu Thiên càng lạnh hơn, cũng không quay đầu bước vào bên trong phòng.

Chỉ là, nhớ đến bóng dáng nàng một mình cô đơn đứng trong vườn hoa, hắn mới ngồi vào bàn lại lập tức đứng dậy.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng sáo khó nghe, quá nhiều khiến người khác không thể làm việc.

Nam Cung Khiếu Thiên nhíu mày, phát hiện bản thân hoàn toàn không có cách nào mặc kệ nàng, đành phải mở cửa ra.

“Âm ỉ đến chàng sao?” Kim Ánh Nhi buông cây sáo, tươi cười vô tội nói.

Hôm nay nàng nhất định phải giáp mặt cùng hắn nói chuyện rõ ràng...

Kim Ánh Nhi nhìn hắn, như muốn khắc dung mạo của hắn vào trong đầu.

“Qua đây.” Nam Cung Khiếu Thiên đuổi tay về phía nàng.

Nàng cắn môi dưới, giống như một con chim nhỏ bay về phía hắn, nhảy vào trong lòng hắn.

24. Chương 4-3

Kim Ánh Nhi dùng sức nhắm mắt lại, cảm giác Nam Cung Khiếu Thiên đặt nàng vào trong bồn tắm, nàng vội vàng lặn xuống nước, chỉ để lộ ra gương mặt đỏ bừng.

Nam Cung Khiếu Thiên xoay người đi ra cửa, dặn người canh ngoài cửa một chút việc.

Kim Ánh Nhi dựa vào gối đá, trong gian phòng đầy sương mờ, nhìn hắn đi về phía nàng.

Những sợi tóc của hắn tung bay phía sau, hai mắt nhìn nàng chằm chằm, khí thế trong lúc đi bộ cũng khiến người khác không thể xem nhẹ.

Nam nhân xinh đẹp như vậy, vốn là nên có chút dáng vẻ của nữ nhân, nhưng trên trán hắn lại là một cỗ khí phách, khiến cho vẻ đẹp của hắn bớt đi sự âm nhu, chính là khiến người ta đỏ mặt...

Nam Cung Khiếu Thiên cởi áo khoác ngoài, thấy nàng thở dốc vì kinh ngạc, chợt nhíu mày liền phát hiện cô vợ nhỏ không sợ trời không sợ đất của hắn thế nhưng lại chôn cả khuôn mặt xuống ôn tuyền.

“Đừng để bản thân bị bỏng.” Hắn nâng mặt nàng lên, lấy ra một chiếc khăn vải lau đi nước đọng trên mặt nàng, ôm nàng ngồi trên thềm đá giữ ôn tuyền.

Kim Ánh Nhi nhìn tóc xõa trên vai của hắn, tuy rằng trái tim vẫn còn đập loạn, nhưng hai người vừa mới thân mật, dù bị hắn ôm như vậy cũng chẳng sao. Huống hồ, tựa vào trước ngực hắn, bỗng bình trong nước ấm, thật sự rất thoải mái...

Kim Ánh Nhi nhắm mắt, cái đầu lay động vài cái, mệt mỏi muốn ngủ.

Hắn vuốt những sợi tóc ướt trên trán nàng, đầu ngón tay lướt qua vuốt ve tai nàng.

“Nàng có nhũ danh hay không?” Hắn hỏi.

“Ánh Nhi.” Nàng mở mắt ra nhìn hắn.

“Sau này ta sẽ gọi nàng là Ánh Nhi.”

“Được.” Nàng trả lời, nét mặt tươi như hoa, như vậy sau này cơ hội phạm sai lầm liền mất đi một ít.

Chẳng qua là, cuối cùng bọn họ có tìm được Công Tôn cô nương không?

Mà nàng có thật sự hy vọng Công Tôn cô nương trở về sao?

Ngón tay dài của Nam Cung Khiếu Thiên nâng gương mặt nhỏ màu mật ong của nàng lên, thấp giọng nói: “Nàng là thể tử của ta, có chuyện gì cứ việc nói thật.”

Kim Ánh Nhi cắn môi, chỉ sợ sau khi nói thật, sẽ rơi vào kết cục bị đưa đến quan phủ xử lý.

Nàng ngồi tù thì thôi, cha nàng còn đang đợi ở chỗ Thái Lợi, chỉ sợ cũng sẽ lãnh ít dữ nhiều.

“Nói đi...” Môi Nam Cung Khiếu Thiên trượt từ mi tâm của nàng xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

“Khi chàng chạm vào ta, tim ta đập rất nhanh, thở không được, điều này là bình thường sao?” Nàng che môi của hắn, nói lung tung, tránh để lộ ra dấu vết.

“Đó là chuyện bình thường giữa vợ chồng.” Đôi mắt hắn sâu thẳm bình tĩnh nhìn nàng.

“Ta biết sau khi thành thân, sẽ phải động phòng. Nhưng chàng không cảm thấy kỳ quái sao? Rõ ràng là chưa từng gặp mặt, bỗng nhiên... Ách... Liền muốn thân mật như vậy...”

“Đã nhận định đối phương là bầu bạn, có thì không thể thân mật?” Nam Cung Khiếu Thiên giữ lấy sau gáy nàng.

“Nhưng mà...” Chúng ta không phải.

Nam Cung Khiếu Thiên hôn lên môi nàng, rất nhanh khiến nàng quên mất mình muốn nói gì.

Kim Ánh Nhi đáp lại nụ hôn của hắn, cơ thể bị hắn đụng chạm mà khẽ phát ra tiếng rên rỉ.

“Lão gia, thuốc đã nấu xong rồi.” Ngoài cửa, Xuân Hoa lên tiếng.

“Đưa vào đây.”

Kim Ánh Nhi vội vàng chìm người xuống nước.

Xuân Hoa không chớp mắt đặt thuốc xuống bàn nhỏ bên cạnh bể tắm, lại nhanh chóng đi ra ngoài.

Nam Cung Khiếu Thiên xoay người lấy chén thuốc.

Kim Ánh Nhi nhìn tấm lưng rộng phía sau của hắn đầy vết thương cũ, những vết thương chồng chất lên nhau giống như có người cầm dao, cầm bàn ủi chơi đùa trên đó.

Nàng thở dốc vì kinh ngạc, đau lòng nắm chặt tay.

Nam Cung Khiếu Thiên vừa quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của hắn, biết nàng đã nhìn thấy sau lưng hắn.

Gương mặt hắn bỗng trầm xuống, dùng gương mặt lạnh lùng nhìn nàng.

Xuất thân của hắn thấp kém, cha mẹ cũng là nô. Từ nhỏ đã phải nhận rất nhiều khuất nhục, thô bỉ, đủ loại đãi ngộ đều đã từng trải qua. Lúc nhỏ, chỉ cần hơi phật ý của chủ tử, chủ tử liền dùng roi đánh hắn vô số lần. Tuổi lớn hơn một chút, hắn trở thành người đi theo hầu hạ nhóm thiếu gia, lại trở thành món đồ chơi của đám con cháu đó, tranh nhau dùng dao găm khắc lên lưng hắn làm trò vui đùa...

Nam Cung Khiếu Thiên trừng mắt nhìn nàng, hô hấp cũng trở nên dồn dập khi nhớ lại những điều đã trải qua, ánh mắt cũng trở nên phòng bị như dã thú.

“Ta biết một loại thuốc tên là mỹ nhân cười, chuyên dùng để trị sẹo lâu năm, dùng liên tục bảy ngày, cam đoan lưng của chàng cũng sẽ trở nên bóng loáng như mặt chàng.” Nàng cười hì hì nói.

“Không cần thiết.” Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Chàng đã từng phải chịu khổ, đúng không?” Kim Ánh Nhi kề gần bên người hấn, một bộ dạng nói chuyện phiếm, thăm nghĩ muốn hấn thoải mái hơn một chút.

Nam Cung Khiếu Thiên trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu, chú ý tới vẻ mặt nàng không có chút gì là chán ghét, cũng dần dần thả lỏng cơ thể.

“Phụ mẫu ta đều xuất thân tiện nô, lúc nhỏ ngay cả một con trâu cũng sống có tôn nghiêm hơn ta.” Hấn khàn khàn nói.

“Nhưng hiện giờ chàng phú khả địch quốc, biệt hiệu là Nam Cung bán thành.”

“Đúng vậy.”

“Làm tốt lắm!” Kim Ánh Nhi dùng sức vỗ vai hấn, quát lớn. “Đại trượng phu chính là phải có khí phách như vậy. Lúc nhỏ bị người khác xem thường thì sao, xuất thân thấp kém cũng không phải là lỗi của chàng, chàng có quyết tâm như vậy, sách trong quán trà đều là sự tích về chàng, nói là đám quý tộc nói như rồng leo, làm như mèo mửa tất cả đều cúi sang một bên.”

Nàng nói đến mặt mày hớn hở, nhịn không được lại vỗ vai hấn vài cái.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn vẻ mặt khen ngợi của nàng, một nguồn nhiệt dâng lên trong ngực.

Cha mẹ mất sớm, lúc nhỏ người thân cận bên cạnh không có tâm cơ sâu nặng thì cũng là ham muốn suông sã gương mặt xinh đẹp của hấn. Từ đó hấn một lòng chỉ nghĩ đến chuyện buôn bán, thật lâu không có gần gũi với ai, đã bao lâu rồi chưa nghe được câu khen ngợi như vậy.

“Này, chàng đừng đắc ý vênh vao mà quên uống thuốc, thuốc nguội liền không tốt.” Kim Ánh Nhi ngửi thấy mùi thuốc nói.

“Thuốc này là cho nàng uống.” Hấn đưa bát thuốc qua, đôi môi cũng không tự giác nhếch lên.

“Ta cũng không bị bệnh, uống thuốc làm gì?” Nàng sợ nhất là đắng, vội vàng lui về sau ba bước.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn nàng một cái, lại cúi đầu nhìn chén thuốc.

Đây là thuốc ngừa thai từ lúc trước khi kết hôn, liền cho đại phu chuẩn bị để trong phủ. Vốn là hấn không xác định được thê tử có đã tâm đối với tài sản của nhà Nam Cung hay không, không muốn để nàng có thai. Vì thế, hấn phân phó nhóm tỷ nữ sau khi hấn động phòng liền nấu chén thuốc này, sau khi mây mưa thì đưa lên.

Nhưng mà, hiện giờ thê tử của hấn là tiểu nhân nhi này...

“Chàng không nói, chính là đại biểu ta không cần uống thuốc rồi.” Kim Ánh Nhi vui vẻ nói.

“Đây là thuốc ngừa thai, nàng vừa mới chân ướt chân ráo tới, dù sao cũng không muốn có bầu ngay...”

Nam Cung Khiếu Thiên còn chưa nói xong, Kim Ánh Nhi đã bưng lấy bát thuốc, một hơi uống hết.

“Đắng đắng đắng!!!” Hai hàng lông mày của nàng nhíu chặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một nắm, hận không thể nhổ cả đầu lưỡi ra ngoài. “Đây căn bản là độc dược đi!”

Nàng một bên nhăn mặt, một bên lấy tay quạt lưỡi, đắng đến mức muốn nôn ra.

“Uống nhanh như vậy, chứng tỏ nàng không muốn đứa nhỏ của ta.” Ngọc dung của Nam Cung Khiếu Thiên nổi giận, ngón tay dài giữ chặt hai vai nàng.

Kim Ánh Nhi nhìn gương mặt không nén được sự tức giận của hấn, không rõ vì sao hấn lại tức giận, nàng cảm thấy thuốc tránh thai chính là một ý kiến hay! Nếu như nàng có thai, tình hình chẳng phải càng thêm phức tạp sao? Nhưng vẻ mặt của hấn ác liệt, giống như nàng đã làm một chuyện thương thiên hại lý vậy.

“Này...Thuốc này là do chàng cho người nấu, ta chẳng qua là theo ý kiến của chàng thôi.” Nàng bắt đầu lui về sau, phòng bị nhìn hấn.

“Ta hối hận rồi.” Nam Cung Khiếu Thiên nhíu đôi mắt lại, ôm nàng vào lòng.

Hắn có loại dự cảm, nàng giống như cái gì cũng không tham của hắn, tám phần là sẽ giống như con chim nhỏ bay lên chín tầng mây!

Hắn muốn giữ chặt cánh cửa nàng – dùng tiền, dùng người, hoặc là dùng đứa con trong bụng của nàng để vô dụng.

Kim Ánh Nhi cảm thấy không ổn, hai tay che trước ngực hắn, lại hoàn toàn không ngăn được hắn giống như lửa mạnh tiến gần đến nàng.

“Chàng...”

Lời của nàng bị môi của hắn nuốt vào, hắn mạnh mẽ hôn nàng, ôm nàng kề sát vào thân mình cứng rắn của hắn, khiến nàng biết rõ sắp có chuyện gì xảy ra.

Nàng giãy dụa đẩy vai hắn ra, bất đắc dĩ không lay chuyển được hắn, đẩy vài lần đều không thành công, chỉ có thể miễn cưỡng giữ chặt mặt hắn, thở hổn hển hỏi: “Đợi một chút...Chàng như vậy...như vậy sau...ta còn phải uống thuốc đắng nữa sao...”

“Cần làm thì làm.” Hắn sâu xa khó hiểu nhìn nàng.

“Có thể không làm sao? Ta không muốn uống thuốc đắng như vậy nữa.” Nàng lè lưỡi, đối với mấy loại thuốc này nàng xin chịu thua.

“Không thể.” Ngọc dung của Nam Cung Khiếu Thiên trầm xuống, thân hình cao lớn của hắn ép nàng lùi đến sát thành bể, hắn bị làm nàng cho tức giận, thế thế nào cũng phải khiến cho tiểu nữ tử này dục hỏa đốt thân cùng hắn.

Nàng thở dốc, hắn lại càng tiến lên bắt nạt nàng.

Một tay hắn đặt sau lưng nàng, chân dài có ý thăm dò giữa hai chân nàng, khiến nàng đỏ ửng cả người, lại tránh không được, chỉ đành bị bắt ngồi lên chân hắn.

“Chàng có biết ta...Mẹ ta dạy ra phun lửa, ta còn biết múa kiếm, nếu không thì ta còn biết kể truyện cổ...Chỉ cần chàng không làm nữa, ta sẽ biểu diễn toàn bộ cho chàng xem...” Nàng khó khăn nói hết câu, cả người như bị lửa đốt.

“Ta chỉ có hứng thú với nàng.” Một tay hắn thăm dò dưới nước, vỗ về tấm lưng nhẵn nhụi của nàng, xem nàng có thể bày ra trò gì.

“Nhưng mà...” Kim Ánh Nhi mở to hai mắt, vẻ mặt vô tội, nước mắt trong suốt chọt treo trong hốc mắt. “Ta có chút sợ đau...”

“Lần này sẽ không đau.” Hắn cúi đầu ngậm chặt vành tai nàng, khi cả người nàng sung sướng run rẩy, bàn tay to đồng thời nắm lấy bầu ngực của nàng.

Nàng cắn môi nhịn xuống tiếng rên rỉ, dưới sự trêu đùa từ ngón tay của hắn, nhớ lại cảm giác giao thoa vừa rồi, nhất thời cả người như bị thiêu đốt.

“Chàng thề chút nữa nhất định sẽ không đau đi.” Nàng nắm chặt lấy cánh tay hắn, chỉ cảm thấy cơ thể mình dưới ngón tay của hắn sẽ bị hòa tan.

“Ta đảm bảo.” Ngón tay của hắn lần xuống phía dưới của nàng.

“Nếu như bị đau thì sao?” Cả người Kim Ánh Nhi run rẩy, vẫn lo lắng hỏi.

“Không có khả năng.” Môi và ngón tay của hắn giống như mưa rào ngày hè, thi nhau rơi trên người nàng.

Kim Ánh Nhi cong người, ở trong ôn tuyền ấm nóng, lại lần nữa hòa mình cùng với hắn.

Trong ôn tuyền sương mờ, tiếng rên rỉ của nàng quanh quẩn, khiến mặt nàng đỏ bừng, cũng khiến hắn càng thêm yêu thương nàng.

Sau khi mây mưa, Kim Ánh Nhi mệt đến không sức mở mắt, tùy ý hắn lau người cho nàng, ôm nàng về phòng ngủ.

Nam Cung Khiếu Thiên giúp nàng khoác áo đơn lên, chống tay nhìn tiểu nữ tử ngủ say bên mình.

Hắn biết nàng không phải Công Tôn cô nương – từ cái nhìn đầu tiên, hắn liền biết.

Bởi vì hắn từng ở trên tửu lâu, từ cao nhìn xuống xem qua Công tôn cô nương, đó là một gương mặt trái xoan, tiểu thư khuê các vẻ mặt buồn rầu.

Mà “nàng” cùng hắn bái đường, là cô nương lừa đảo trong căn phòng kia đã cứu hắn một mạng.

Trong bóng đêm hôm đó hắn có ấn tượng sâu đậm đối với giọng nói của nàng, không chỉ nhớ rõ giọng nói của nàng, còn nhớ nàng nói qua khi gặp chuyện đôi tai của nàng sẽ đỏ lên, cũng nhớ được nàng giỏi đi lừa gạt, cũng giỏi làm xiếc, càng nhớ rõ tâm địa của nàng thật ra rất lương thiện...

Không vạch mặt nàng, lưu nàng ở bên cạnh, từ đầu là do nàng đã cứu hắn một mạng — đêm hôm đó ở trong rừng rậm, nàng mở máy nói hết sức, mở ra một phần của hắn. Hắn bắt đầu càng tin nhiệm người bên cạnh nhiều hơn, không hoàn toàn nắm giữ hết quyền hành.

Sau đó, bởi vì giữ nàng lại, những chiêu trò của nàng khiến hắn vui vẻ – nàng giống như tiểu ma tước hắn vùng trộm nuôi hồi nhỏ, thủ thủ khiến cho hắn cảm thấy có người bạn bên cạnh, chẳng còn cô đơn.

Sau đó, lại bởi vì nàng ra tay cứu đứa nhỏ.

Cuối cùng, hắn phát hiện bản thân —

Chính là không muốn nàng rời đi.

25. Chương 13: Chương 5 (2)

Nam Cung Khiếu Thiên ôm lấy nàng vào phòng, để nàng đi vào căn phòng mà ngoại trừ hắn, bất cứ ai cũng không được bước chân vào.

Vốn là hắn không muốn chia sẻ không gian riêng tư với bất kỳ ai, nên mới có thể để thê tử ở phòng khác. Ai biết trong sinh mạng của hắn lại xuất hiện dã nha đầu này, khiến phòng ngủ của hắn đã sớm không còn là không gian riêng tư nữa rồi.

Kim Ánh Nhi ngửi được mùi hoa kim ngân, hoa cúc cùng với mùi mực thơm tràn ngập trong phòng của hắn, không nhịn được hít vào một hơi.

Khác với sân viện hào hoa rực rỡ của Nam Cung phủ, phòng ngủ của hắn lại rất đơn giản.

Tuy rằng đồ dùng bên trong đều là đồ tốt nhất, nhưng lọt vào tầm mắt chẳng qua cũng chỉ là một bên tường trúc, một bên là giá sách, mặt còn lại là cửa sổ, nhưng lại khiến nàng cảm thấy thoải mái.

Nam Cung Khiếu Thiên ôm nàng đến bên trường tháp cạnh cửa sổ ngồi xuống, ngón tay dài nâng mặt nàng lên.

“Nàng ở trong phủ không vui vẻ sao?”

Nàng dùng sức gật đầu, nhú mày lại.

“Cho nên nàng mới có thể dẫn một đám nhỏ chơi điều giấy? Mới có thể đi làm đại phu, phối thuốc cho mọi người uống? Còn có ý định nuôi đàn gà chọi?” Nam Cung Khiếu Thiên nhú mày hỏi, ngón tay dài vuốt ve đôi lông mày của nàng.

Nàng bật cười ra tiếng, kéo tay hắn xuống làm bộ muốn cắn. “Chẳng qua chỉ là giết thời gian thôi. Sao chuyện gì chàng cũng biết vậy?”

“Trong phủ này không có chuyện gì ta không biết.”

Kim Ánh Nhi nháy mắt, may mắn nàng chỉ là bướng bỉnh, lại không làm ra chuyện trộm cắp gì, bằng không hiện giờ đã sớm bị quan phủ bắt lấy rồi.

Kim Ánh Nhi ngồi nghiêm chỉnh, lại nắm thật chặt tay của hắn.

“Vậy chàng hiểu được ta là người như thế nào sao?” Kim Ánh Nhi lớn mật hỏi ngược lại.

Nam Cung Khiếu Thiên giữ lấy cằm nàng, đôi mắt đen nhìn thẳng nàng.

“Nàng là ai?” Hắn thấp giọng hỏi.

Nàng ngừng thở, nhưng không tránh đi ánh mắt của hắn.

“Vô danh tiểu tốt, Kim Ánh Nhi.”

“Ta còn tưởng rằng nàng là kẻ lừa đảo bị ném vào quỹ ốc, thuận tay cứu một kẻ xa lạ.” Đôi mắt của Nam Cung Khiếu Thiên giống như có lưu quang chuyển động, bình tĩnh nhìn thẳng nàng.

“Làm sao chàng biết?!” Kim Ánh Nhi nín lấy bả vai hắn, tròng mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Nam Cung Khiếu Thiên sờ đôi hoa tai trên châu nàng đang đeo, tháo một bên xuống, đưa đến trước mặt nàng.

Đây là đôi hoa tai mà ngày ta gặp nạn mới lấy được đôi trên châu cực phẩm từ tay của thương nhân Ngoại Vực, ở giữa có một chút màu hồng hiếm có, nút cài phía sau được thợ thủ công khắc lên hai chữ “Nam Cung” để làm dấu.”

Kim Ánh Nhi cúi đầu trừng mắt nhìn hai chữ nhỏ mà nàng không hiểu, cả người như bị sét đánh, miệng

hoàn toàn không biết nói gì.

“...Chàng vừa nhìn thấy đôi trâm châu nàng thì đã biết thân phận của ta rồi.” Khóe miệng nàng run rẩy hai cái, đột nhiên cả người run lên.

“Không sai.”

“Ta đây giả ngây giả ngô...” Cả người nàng lung lay, vẫn không thể tin liêu mình lúc đầu.

“Ta xem rất vui vẻ.”

“Nhưng mà...nhưng mà...Giọng nói của chàng khi ở quý ốc, hoàn toàn không giống với bây giờ.” Kim Ánh Nhi thật sự bị dọa, nhưng hiện giờ nàng cảm thấy bản thân mình thật ngu ngốc.

“Kẻ xấu bắt ta uống thuốc câm, khi nàng xuất hiện, ta cũng chỉ miễn cưỡng mở miệng nói chuyện, giọng nói tất nhiên không giống bây giờ.” Hắn cười nhẹ, cảm thấy thái độ của nàng rất ngốc nhưng cũng rất buồn cười.

“Vì sao chàng không lật tẩy ta? Còn cố ý để ta giống như tên hề diễn vai giả ngây giả ngốc.” Cả gương mặt Kim Ánh Nhi đỏ bừng nhảy xuống khỏi trường tháp, hai tay nàng chống nạnh, dù thế nào cũng phải thét lớn lên, thì mới có thể phát tiết tức giận trong lòng.

Nam Cung Khiếu Thiên nghiêng người về phía trước, ôm lấy eo nhỏ của nàng, kéo nàng vào ngực hắn, nhàn nhạt nói: “Chẳng qua là ta muốn giữ nàng ở bên người.”

Kim Ánh Nhi nhìn đôi mắt đẹp quyến rũ người của hắn, trong khoảng khắc bao nhiêu tức giận cũng đều tan biến, hai tay cũng ôm lấy cổ hắn, bất đắc dĩ thở dài nói: “Mà ta không thể ở lại chỗ này, cha ta còn đang ở chỗ của Thái Lợi.”

Nàng đơn giản nói qua nguyên nhân hậu quả một chút, bao gồm cả chuyện Thái Lợi muốn nàng hạ độc, còn thuận tiện kể luôn chuyện ác mộng lúc trưa.

“Nàng không cần nóng vội, ta đã phái người đến chỗ Thái Lợi tìm hiểu tin tức của cha ngươi, tuy rằng không được tốt lắm, nhưng mà vẫn có ăn có ngủ.” Nam Cung Khiếu Thiên vỗ về bên má nàng nói.

Kim Ánh Nhi vừa nghe cha không có việc gì, tảng đá lớn trong lòng cũng buông xuống, chính là tâm tình quá mức khiếp sợ, khiến tay của hắn vẫn còn run rẩy.

“Sao cái gì chàng cũng biết vậy?” Nàng khàn giọng hỏi.

“Sau khi ta xác định nàng không phải Công Tôn cô nương, bà mối trong phủ Công Tôn bị ta theo dõi nhất cử nhất động. Chỗ Trường Thanh huyện lệnh Công Tôn Thường tìm được muội muội hần sớm hơn ta một bước, chắc không lâu nữa, sẽ đưa người đến chỗ ta bồi tội.”

Ý của hần, không bao lâu nữa Công Tôn cô nương sẽ trở lại sao? Kim Ánh Nhi nắm chặt tay, cố gắng biểu hiện ra bộ dạng không thêm để ý, ngay cả một chút ý cười cũng không thể hiện.

Một mặt không cảm xúc của hần lại khiến tâm tình của Nam Cung Khiếu Thiên vô cùng tốt, nhưng hần vẫn không yên lòng về nàng.

“Nói cho ta, nếu như ta cứu cha nàng ra, nàng có cam tâm tình nguyện ở lại không?” Về mặt hần nghiêm túc hỏi.

“Ta ở lại làm gì?” Kim Ánh Nhi hơi nhếch môi, chỉ là nghĩ đến hần có thể ôm một nữ nhân khác, một cổ tức giận liền dâng lên trong ngực nàng.

Nam Cung Khiếu Thiên vừa thấy vẻ mặt không muốn của nàng, thoáng chốc thấy không vui, trầm giọng nói: “Nàng không có tư cách nói điều kiện với ta. Ta chỉ muốn một lời hứa của nàng - ta cứu cha nàng, nàng sẽ ở lại.”

“Chàng rất giỏi sao? Ta có thể tự đi cứu cha mình.” Kim Ánh Nhi nghiêm mặt lại, đứng dậy đi ra ngoài.

Hần bỗng dưng nắm lấy cổ tay nàng, mắt lộ hung quang kéo nàng trở lại trước mặt.

“Nàng không có kim ngân tài bảo, Thái Lợi sẽ không để cho cha nàng rời đi.”

“Ta còn có đôi hoa tai trên châu này, đây là tạ ơn của chàng, chàng không có tư cách quản.” Nàng trừng mắt nhìn hần, liệu mình muốn gỡ tay hần ra.

“Thái lợi đã muốn nàng hạ độc ta, một đôi hoa tai này có thể thỏa mãn hần sao?” Hần nói.

“Dù sao, chúng ta đã thẳng thắn nói ra, ta tất nhiên cũng không cần ở lại rồi! Chuyện của cha ta, ta sẽ tự nghĩ cách giải quyết!” Nàng giãy giụa nhưng cũng không thoát được kiềm chế của hần, dứt khoát cúi đầu cắn giận cắn tay hần, thế nào cũng phải lưu lại một vòng trên cánh tay hần, mới bằng lòng để yên,

Biết chuyện không nói, chọc ghẹo nàng thì cũng thôi, tự nhiên còn đương nhiên cho rằng nàng sẽ lưu lại chung chồng cùng với một nữ nhân khác, thật đáng giận!

Kim Ánh Nhi cắn người rất mạnh, ngược mắt nhìn bộ dạng của hần không chút đau đớn, khiến nàng tức đến nổi cắn mạnh thêm một chút.

“Đã từng trải qua cảm giác bị người cầm dao khắc trên lưng, trừ phi nàng cắn đứt cánh tay nàng của ta, bằng không ta sẽ không kêu đau.” Nam Cung Khiếu Thiên lạnh lùng nói.

Tâm Kim Ánh Nhi run lên, tự nhiên buông miệng.

Nhưng hắn vẫn không buông tay.

“Buông ra, chúng ta hiện giờ không còn quan hệ gì nữa rồi.” Nàng quay đầu, chính là không muốn nhìn hắn.

“Chuyện nàng giả mạo Công Tôn cô nương, nếu nháo lên quan trên, đối với nàng không phải chuyện tốt.” Nàng Cung Khiếu Thiên quay mặt nàng lại, đôi mắt hạnh nhìn thẳng mắt nàng.

Đối với gương mặt hoa mỹ của hắn, lúc này nàng không thấy choáng váng mà thấy tức đến muốn phun lửa.

“Chàng biết rõ ta là kẻ lừa đảo, còn chiếm tiện nghi của ta, chàng vô tội sao?” Nàng dùng ngón trỏ chọc hắn.

“Nàng là nương tử của ta!”

“Nương tử của chàng là Công Tôn cô nương!” Nàng rống lên còn to hơn hắn, còn không cẩn thận gào lên cả nước mắt.

Nàng cảm giận lau đi nước mắt, không biết bản thân vì sao lại khóc, đành phải tiếp tục trừng mắt nhìn hắn.

“Người cùng ta bái đường, động phòng là nàng, trong bụng có thể đã có con của ta cũng là nàng.” Hắn nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, chăm chú nhìn nàng.

“Chàng cho rằng ta là heo mẹ sao?” Kim Ánh Nhi tức giận run cả người, bất an cất giấu trong lòng nhiều ngày giờ thoáng chốc xông lên.

Nàng không muốn mang thai con hắn, nàng không muốn bị vây ở chỗ này, nàng không muốn cùng người khác cùng có được hắn!

Nàng điên cuồng rơi lệ, không đầu không đuôi mà đâm đá lên người hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên cũng không ngăn nàng lại, lẳng lặng tùy ý nàng đâm đá hắn, thẳng đến khi nàng mệt đến không còn sức động thủ, mới đem nàng ôm vào lòng, nói vào bên tai nàng: “Với thân phận địa vị của ta, nếu ta chỉ muốn tìm người đến thay ta sinh đứa nhỏ, không phải là rất dễ dàng sao? Làm gì nhất định phải là nàng.”

Kim Ánh Nhi ghé vào trước ngực hắn, nhớ tới cách hắn đối xử với nàng, trong lòng đều mềm xuống.

“Nhưng ta...Chưa từng nghĩ sẽ chung chồng với ai, ta sẽ cào nát mặt thê tử của chàng.”

“Ta cũng sẽ không để cho ai có cơ hội động vào một sợi tóc của nàng.”

“Vì sao kiên trì muốn cưới Công Tôn cô nương, nàng đào hôn, không phải sao?” Kim Ánh Nhi ngẩng đầu, trực tiếp hỏi.

“Bởi vì ta và Trường Thanh huyện lệnh Công Tôn Thường đã lên ký hiệp ước, quyền mua thóc gạo của Trường Thanh huyện sẽ thuộc về ta vào ngày ta liên hôn cùng với Công Tôn gia. Huống hồ, hôn sự của ta và Công Tôn gia có sự chỉ định của hoàng thượng, không phải bình thường.” Nam Cung Khiếu Thiên lấy khăn lụa lau nước mắt cho nàng, người mạnh mẽ như nàng, đã nói thì phải nói cho rõ ràng.

“Hiện giờ, mặc dù Công Tôn cô nương đào hôn, trong trường hợp đó Công Tôn Thường chưa đến cửa xin lỗi trước, thì cọc hôn ước này vẫn còn. Huống hồ, nếu sau khi Công Tôn huyện lệnh đến cửa xin lỗi, hoàng thượng vẫn kiên trì muốn ta cưới Công Tôn cô nương làm chính thất, ta vẫn phải làm. Đương kim thiên tử hỉ nộ vô thường, không ít người bởi vậy mà bị xét nhà diệt tộc, việc này nàng không phải không biết...” Hắn khóa lấy ánh mắt của nàng, ánh mắt không chút dao động.

“Cũng chính vì thế, chàng giữ Công Tôn cô nương làm vợ là tốt rồi, còn bắt ta ở chỗ này làm gì?” Nàng nhìn ánh mắt của hắn, thật ra trong lòng đã mềm rồi, nhưng vẫn muốn chơi xấu, không cho hắn nghe lời dễ nghe.

“Ta giữ một người không tiền không thế lại thích ăn dấm chua lại làm gì? Nàng nói ta nghe đi.” Hắn cười nói.

Kim Ánh Nhi không thích nói lời dễ nghe, phồng má, nhéo vạt áo của hắn, đưa ra tuyên bố.

“Trừ ta ra, ai dám trèo lên đầu chàng, ai dám giương oai trước mặt chàng? Huống hồ, chàng đã đem người ăn sạch sẽ, muốn trở mặt không nhận, còn muốn ta bồi thường...”

“”Ồ lại đi.” Hắn che môi nàng, đẩy những lời còn chưa nói vào miệng nàng. “Dù Công Tôn cô nương bị tìm về, cũng sẽ chỉ là thê tử trên danh nghĩa của ta, ta chỉ muốn có một người...”

Kim Ánh Nhi ôm lấy gáy hắn, cùng hắn vành tai tóc mai chạm vào nhau, trong lòng bởi vì sự quan tâm của hắn mà thấy đau đớn.

Nhưng nàng hành tẩu trên giang hồ nhiều năm, đã thấy nhiều nam tử bạc tình, cũng nghe qua nhiều thê tử không được sung ái sống khổ cực. Rất nhiều ví dụ, nghe được nhiều khiến nàng không có cách nào thật sự yên tâm với hắn.

Quan trọng hơn là, cá tính của nàng trời sinh đã không phải là nghi gia nghi thất, cũng không có cách nào cam tâm cả đời ở lại trong Nam Cung phủ.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nàng vẫn nhếch môi, nở nụ cười với hắn.

“Được rồi, ta đồng ý với chàng. Nếu chàng có thể cứu cha ta ra, ta sẽ ở lại bên cạnh làm trâu làm ngựa cho chàng, như vậy đã được chưa?” Nàng khẩu thị tâm phi nói.

Đôi mắt hắn sáng lên, gần như cả vành mắt đều cong lên thể hiện sự vui sướng, lại khiến nàng thiếu chút nữa rơi lệ.

Nam Cung Khiếu Thiên gầm nhẹ một tiếng, hôn nàng càng thêm mạnh mẽ, còn nàng nhắm mắt lại, không để cho hắn có cơ hội nhìn thấy tâm tình thật sự của nàng.

Kẻ ngốc Nam Cung Khiếu Thiên, thiệt cho chàng một đời thông minh! Ai cũng biết không nên tin lời của một kẻ lừa đảo...

26. Chương 5-1

Một đêm này, Kim Ánh Nhi bị ôm về giường, sau khi dùng qua bữa tối, lại bị hắn cuốn lấy, thẳng đến khi nàng không còn sức tham hoan chìm vào giấc ngủ.

Tiếng mõ ban đêm vang lên, trên cửa lại có tiếng gõ cửa.

“Ai?” Nam Cung Khiếu Thiên lập tức tỉnh lại, lên tiếng hỏi.

“Lão gia, hai nhóm hàng ngài muốn tìm đã tìm được. Đáng tiếc có một nửa bị người của quan phủ chặn lại trên một đảo, chúng ta chỉ lấy được một ít hàng hóa...” Hồng quân gia dùng ám hiệu báo lại cho chủ tử.

Nam Cung Khiếu Thiên nhướng mày, trong mắt lóe lên sự tính kế.

Hắn đã sớm phái người điều tra ra là Công Tôn cô nương cùng với một danh thủ sinh Ôn Văn Trí bỏ trốn, hai người đó đã lên thuyền lớn trốn ra hải ngoại. Vốn là hắn muốn mang cả hai người này về, không nghĩ tới truy binh của Trường Thanh huyện lệnh Công Tôn Thường cũng cùng lúc đuổi tới, thậm chí còn mang Công Tôn cô nương đi, cũng muốn đẩy Ôn Văn Trí vào chỗ chết.

Công Tôn Thường này rốt cuộc là có ý gì?

“Còn bao lâu thì nhóm hàng bị cướp kia sẽ bị đưa về bên kia?” Hắn không cho rằng Công Tôn Thường có lòng tốt gì, hắn phải tính toán tốt trước một bước.

“Đường quay về là ngược giá, ước chừng khoảng hơn một tháng nữa.”

“Cẩn thận chừng chừng nhóm hàng hóa mang được về kia, không được để lộ ra ngoài. Ngoài ra, một chuyện khác ta muốn người tra thì sao?”

“Thỉnh thoảng đối phương có tìm hiểu tin tức bên trong phủ, hiển nhiên là có âm mưu...” Hồng quân gia bấm báo nói.

“Thật ồn ào.” Kim Ánh Nhi mơ màng mở mắt ra, nhìn Nam Cung Khiếu Thiên một cái.

Hắn cúi đầu dùng bàn tay to che mắt nàng lại, giọng điệu dỗ dành nói: “Ngủ đi, ta không nói nữa cũng được.”

Nàng ôm cánh tay hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ vào ngực hắn, bộ dạng dựa dẫm như một đứa nhỏ, khiến cho hắn không tự chủ mà lộ ra ý cười.

“Chuyện còn lại, ngày mai nói tiếp, đừng làm phiền đến phu nhân.” Nam Cung Khiếu Thiên nói.

Ngoài cửa không có tiếng trả lời, hiển nhiên là ngáy ngấn cả người.

“Tiểu nhân cáo lui.”

Nam Cung Khiếu Thiên kéo chăn đắp đến tận cổ cho nàng.

Nàng nhú mào, cánh tay vươn ra dò xét, ôm lấy tay hắn, mới bằng lòng tiếp tục đi vào giấc ngủ.

Nam Cung Khiếu Thiên cũng không ngạc nhiên vì sự thất thần của quản gia, bởi ngay chính hắn cũng không nghĩ tới, hắn vậy mà lại có thể che chở cho một tiểu nữ nhân đến mức như thế này.

Dù biết trong đó là một âm mưu, nhưng hắn muốn nàng, khiến nàng trở thành thê tử của hắn, vì vậy hắn quyết định sẽ không thả người. Nếu như Công Tôn cô nương không phải là một nước cờ của hắn, thì hắn cũng không ngại để Kim Ánh Nhi làm chính thê của hắn.

Trong trường hợp đó, sự thật trước mặt là hắn cùng Công Tôn Thường từng có hiệp nghị, mà hôn sự này đều là ý định của hoàng thượng, việc này không thể qua loa. Huống chi, chữ tín của thương nhân rất quan trọng, trừ khi nắm giữ được bằng chứng rằng đối phương thất tín, bằng không tuyệt đối không thể nuốt lời.

Vì vậy, hiện giờ ngoài mặt, Ánh Nhi chỉ có thể làm tiểu thiếp của hắn. Chẳng qua là, mặc dù chỉ là tiểu thiếp của hắn, nhất định cũng sẽ để nàng cả đời sống vinh hoa phú quý, không lo ăn mặc.

Hiện giờ hắn đang chờ đợi — Đợi nàng chủ động nói ra chuyện nàng đang giấu hắn.

Nếu như nàng chủ động nói cho hắn biết, hắn mới có thể xác định được tâm ý của nàng đối với hắn, mới có thể tin tưởng nàng đối với hắn không giả dối, không trở mặt, mới có thể chân chính trao cho nàng sự tin tưởng.

“Đừng khiến ta thất vọng.” Nam Cung Khiếu Thiên nhỏ giọng nói, sau đó hôn lên mái tóc nàng, lại ôm nàng vào lòng, nhắm mắt lại ngủ.

Cứ như vậy, Kim Ánh Nhi trở thành người của Nam Cung Khiếu Thiên.

Trong phủ Nam Cung không ai không biết, trước khi lão gia luôn xử lý công việc đến tận canh hai mới đi ngủ, những ngày gần đây cứ đến giờ tỷ lão gia sẽ đi qua phòng phu nhân nghỉ qua đêm.

Ngoài ra, trên châu thành đầu, phải thúy đầy trương, trăm cái khảm bảo, cứ hai ngày ba bữa lại đưa vào trong phòng Kim Ánh Nhi.

Kim Ánh Nhi không cự tuyệt những bảo vật này, chỉ là mỗi ngày lặt lẽ lấy một, hai thứ tính toán tốt tùy thời rời đi.

Chẳng qua là, hiện giờ nàng có một phiền toái lớn.

Mỗi đêm Nam Cung Khiếu Thiên đều ôm nàng ngủ, nàng nào có biện pháp chuồn ra khỏi phủ đi tìm cha nàng.

Càng miễn bàn là hắn luôn động tay động chân trên người nàng khiến nàng vừa tức vừa thẹn, lại không tự chủ được hòa tan dưới những hành động thân mật của hắn, luôn khiến nàng mệt mỏi tinh lại đã đến trời sáng.

May mắn là cái thuốc đáng muốn chết kia, nàng chỉ phải uống qua một lần, sau đó hắn không bắt nàng uống nữa.

Nàng từng mở miệng hỏi hấn một lần, vẻ mặt hấn lập tức trở nên như ác thần. Nàng giỏi nhất chính là nhìn sắc mặt của người khác, tức thời liền ngoan ngoãn ngậm miệng, giả bộ làm hiền thê bưng trà đổ nước cho hấn.

Nàng vài lần nói qua là nàng muốn đi ra ngoài một chút, cố tình mỗi lần nghe thấy Nam Cung Khiếu Thiên đều giận tái mặt, nếu không phải phát tay bỏ đi, thì cũng là cuồng nhiệt đòi hỏi nàng, làm tới khi nàng chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng.

Nhưng vấn đề lớn trước mắt chính là — nàng không ra được khỏi cửa, thì chuyện gì cũng không thành, càng miễn bàn đến chuyện cứu cha nàng!

Chẳng lẽ muốn nàng trực tiếp nói cho Nam Cung Khiếu Thiên, thật ra nàng là một kẻ lừa đảo, muốn hấn ra tay cứu cha nàng sao?

Vạn nhất hấn trong cơn tức giận nhấn tâm đuổi nàng ra khỏi cửa, vậy chẳng phải nàng trộm gà không thành còn mất thêm nắm gạo sao? Tình hình thực tế là hấn rất sùng nàng, nhưng nếu như nàng không phải thê tử của hấn, hấn còn có thể đối xử với nàng như vậy sao?

Tuy rằng ngẫu nhiên nàng cảm thấy Nam Cung Khiếu Thiên hình như có ý thăm dò nàng, nhưng không rõ là nếu như hấn cho rằng nàng không phải Công Tôn cô nương, thì vì sao hấn còn giữ nàng lại?

Mặc kệ! Dù sao Kim Ánh Nhi nàng cũng là một đám mây trên trời, nàng không dừng lại ở chỗ nàng lâu lắm, dù Nam Cung Khiếu Thiên có lấy sắc mê hoặc cũng như vậy.

Chỉ là, nàng là một đám mây ung dung không động đậy, ban ngày có Xuân Hoa, Thu Nguyệt ở cùng, ban đêm lại có Nam Cung Khiếu Thiên lộng quyền trông coi, ngay cả mê được cũng đều đột nhiên biến mất, làm hại nàng bỏ tay hết cách.

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua một tháng.

Mỗi ngày nàng ăn no rồi ngủ, ngủ đủ rồi ăn, ngày ngày một bình trà hoa lan, ngay cả thân hình cũng đầy đà không ít. Nàng đoán rằng nếu cứ tiếp tục sống an nhàn như vậy, tám phần nàng sẽ béo đến mức ngay cả đi đường cũng không muốn đi.

Nàng bắt đầu cảm thấy bản thân giống như chim hoàng yến được nam Cung Khiếu Thiên nuôi, mỗi ngày gọi tới gọi lui, lại không làm ra được trò gì.

Một ngày, khi ngủ trưa Kim Ánh Nhi ngủ trưa gặp phải ác mộng, trong mơ cha nàng bị người ta chặt mất cánh tay!

Sau khi tỉnh lại, nàng bình tĩnh ngồi trên giường nhìn về phía trước.

Nàng chịu đủ rồi! Kim Ánh Nhi cầm lấy túi đồ nhỏ của nàng, nhảy xuống giường, xoay người liền đi ra ngoài phòng.

Nói nàng lỗ mãng cũng được, không có kế hoạch cũng thế, hôm nay nàng phải nhìn thấy cha nàng.

“Phu nhân, người muốn đi đâu?” Xuân Hoa bước lên trước tùy thời hầu hạ.

“Ra ngoài đi dạo.”

“Hôm nay gió lớn, phu nhân khoác áo choàng này lên rồi hãy đi!” Thu Nguyệt cầm áo choàng đuổi theo.

“Hai người không có việc gì cần làm sao?” Mặc dù Kim Ánh Nhi đã hạ quyết tâm, lại vẫn bất đắc dĩ dừng chân đứng lại nhìn các nàng.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt đối với nàng rất tốt, nàng cũng không thể làm khó hai người.

“Lão gia muốn chúng nô tỳ hầu hạ phu nhân cho tốt.” Xuân Hoa, Thu Nguyệt trầm miệng một lời.

“Các người hầu hạ rất tốt, nếu có thể không theo là tốt nhất.” Kim Ánh Nhi nói.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt nhìn nhau một cái, Thu Nguyệt vẫn cầm áo choàng đuổi theo.

“Thỉnh phu nhân mặc thêm áo choàng, chúng nô tỳ sẽ không làm phiền phu nhân.” Thu Nguyệt nói.

“Sức khỏe ta rất tốt, không cần.” Kim Ánh Nhi đi qua hành lang trước vườn hoa, lại cảm thấy tứ chi có chút vô lực.

“Nếu như phu nhân có gì sơ xuất, chúng nô tỳ không đảm đương nổi...” Ngày hôm trước, phu nhân mới ho hai tiếng, trong phủ liền mời đại phu có tiếng nhất trong thành tới bắt mạch, lão gia cẩn thận như vậy, ai cũng không dám qua loa.

“Được...Ta ngoan ngoãn ở trong phủ, như vậy đã được chưa.”

Kim Ánh Nhi khoác áo choàng thêu tranh đi ra ngoài, còn quay đầu trừng các nàng một cái, ngăn cản các nàng tiếp tục đi theo nàng.

Hôm nay ai cũng không ngăn được được nàng!

Chỉ là, Kim Ánh Nhi vừa mới đi được vài bước, liền nhịn không được ngáp một cái.

Hiện giờ nàng ngay cả đi ra cửa cũng không có sức, sau này rời khỏi nơi này thì phải sống làm sao?

Nghĩ đến sẽ không còn gặp lại Nam Cung Khiếu Thiên, lòng nàng nhưng thất lại, có một chút đau đớn.

Kim Ánh Nhi kéo váy lên, nhấc lên tinh thần chạy điên cuồng trong viện, chạy đến mức cả trán đầy mồ hôi.

Gối đồ trong tay rơi trên đất, rơi ra nào là sáo trúc, giấy bản, nước phèn chua, đây đều là công cụ kiếm tiền trước đây, đã lâu không dùng đến. Chỉ là hiện giờ mặc dù nàng không lo ăn mặc, nhưng cha nàng còn đang bị người bắt giữ.

Nàng muốn ra ngoài cứu cha!

“...Mấy gian Thiên Vũ lương hành, lấy đầu đông cân nhiều hơn một chút tặng cho khách làm quảng cáo cho hiệu, đã chiếm được ba phần sinh ý của con phố kia.” Hành lang phía trước truyền đến giọng nói của Hồng quản gia.

Thiên Vũ lương hành? Nghe qua có chút quen tai. Kim Ánh Nhi cau mày, không nhớ nổi đã nghe thấy từ này ở chỗ nào.

“Bên Thạch Ảnh thì sao? Có đồng ý mang kỹ thuật dệt vải tam thoi truyền ra ngoài...”

Kim Ánh Nhi nghe thấy giọng của Nam Cung Khiếu Thiên, bước chân nàng dừng lại một chút, một cái xoay người liền chuyển sang hướng khác của vườn hoa.

“Ánh Nhi.”

Bước chân của nàng chậm lại.

“Qua đây, ta biết nàng nghe thấy.” Nam Cung Khiếu Thiên nói với bóng lưng của nàng.

Kim Ánh Nhi dừng lại, mấp máy môi, bỗng nhiên hạ quyết tâm đi đến trước mặt hắn.

“Ta muốn đi ra ngoài.” Nàng cao giọng nói.

“Đi chỗ nào?” Ngọc dung của Nam Cung Khiếu Thiên nhìn thẳng nàng, mùi hương trên người hắn chiếm lấy hơi thở của nàng.

“Chỗ nào cũng được, ta không muốn ở một mình trong phòng.” Khuôn mặt màu mặt ong nhỏ nhắn của nàng kiên định nhìn hắn.

“Ta còn có chút việc bận, lập tức đến trong phòng của nàng.” Hắn nói vào tai nàng, bàn tay to ôm lấy nàng, đầu ngón tay chậm rãi di chuyển sau lưng nàng.

Bên tai Kim Ánh Nhi đỏ lên. Hắn vừa vào phòng nàng, nàng còn thời gian nói chuyện sao? Thời gian trên giường nam nhân này cũng không có nàng đường sống.

“Ta...buồn không chịu nổi, cho nên muốn ra ngoài đi dạo.” Nàng cố ý ngáp dài một cái.

“Nàng hiện giờ là phu nhân của Nam Cung gia, nàng cho là bản thân có thể đi lại lung tung trên đường, không phải sẽ thành mục tiêu của những kẻ bắt cóc sao? Hay là nàng muốn ném ta đi, mang theo túi đồ ngao du tứ hải?” Sắc mặt Nam Cung trầm xuống, ngón tay dài nắm chặt bờ vai của nàng.

Kim Ánh Nhi nhìn vẻ mặt âm trầm của hắn, biết tình huống không ổn, lập tức nhứt chỉ đặt trán dựa vào vai hắn.

Người này ương ngạnh như vậy, một chút cũng không hiểu khéo léo ở chỗ nào, nàng sao có thể cả đời không gần cửa trước, không ra cửa sau được?

“Bằng không, chàng cùng ta ra ngoài đi dạo.” Nàng nắm lấy ống tay áo của hắn, nhẹ giọng nói.

“Ta còn có công việc, mà ta cũng không cho phép nàng đi ra khỏi cửa lớn của Nam Cung gia.” Sau khi hắn phân phó Hồng quân gia chuyện này, thâm sâu khó lường nhìn nàng, mạch đập bên cổ cũng kịch liệt nhảy lên.

Kim Ánh Nhi thấy đường đi bị phá hỏng, cắn chặt răng một cái, nàng đã quyết định bằng bất cứ giá nào.

Nàng thật muốn nói hết ra, nàng không cần lại phải sắm vai một phụ nhân ôn nhu lương thiện kiêu lời nữa.

Nàng cực rằng hắn sẽ không ân đoạn nghĩa tuyệt với nàng, cũng sẽ nguyện ý thay nàng cứu cha ra. Một đêm vợ chồng trăm năm ân ái, không phải mọi người đều nói như vậy sao?

Về phần sau khi cứu cha nàng ra, hắn lại đối đãi thế nào với nàng...

Nàng không muốn nghĩ!

“Ta ở đây chờ chàng, chờ chàng hết bận, ta có lời muốn nói với chàng.” Đôi mắt đen của nàng bình tĩnh nhìn hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn đôi mắt liễu lĩnh của nàng, cảm thấy cả kinh.

Nàng cho rằng cứ như vậy có thể xoay người rời đi! Hay là những chuyện vừa qua, đối với nàng đều không tính là gì? Nếu không phải hắn ném đi thuốc mê của hắn, có thể nàng đã dùng thuốc mê đối phó với hắn rồi.

Trên lưng hắn phát lạnh, trầm mặt, quay lưng bước về phía phòng ngủ.

“Nàng ở bên cạnh, ta sẽ phân tâm.” Hắn lạnh lùng nói, hoàn toàn không cho nàng cơ hội mở miệng.

Kim Ánh Nhi lùi về sau một bước, miễn cưỡng nở nụ cười. Thì ra nàng cũng không quan trọng bằng công việc của hắn, vậy nàng còn lưu luyến gì nữa?

“Chàng đi vào đi.” Kim Ánh Nhi tỏ vẻ lơ đãng vung tay lên.

Ánh mắt Nam Cung Khiếu Thiên càng lạnh hơn, cũng không quay đầu bước vào bên trong phòng.

Chỉ là, nhớ đến bóng dáng nàng một mình cô đơn đứng trong vườn hoa, hắn mới ngồi vào bàn lại lập tức đứng dậy.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng sáo khó nghe, quấy nhiễu khiến người khác không thể làm việc.

Nam Cung Khiếu Thiên nhíu mày, phát hiện bản thân hoàn toàn không có cách nào mặc kệ nàng, đành phải mở cửa ra.

“Âm ỉ đến chàng sao?” Kim Ánh Nhi buông cây sáo, tươi cười vô tội nói.

Hôm nay nàng nhất định phải giáp mặt cùng hắn nói chuyện rõ ràng...

Kim Ánh Nhi nhìn hắn, như muốn khắc dung mạo của hắn vào trong đầu.

“Qua đây.” Nam Cung Khiếu Thiên duỗi tay về phía nàng.

Nàng cắn môi dưới, giống như một con chim nhỏ bay về phía hắn, nhảy vào trong lòng hắn.

27. Chương 14: Chương 6.1

Sau khi làm rõ chân tướng, hai người ôm nhau ngủ.

Gần đây Kim Ánh Nhi luôn rất dễ bị mệt, một buổi sáng nàng ngủ đến bất tỉnh nhân sự, ngay cả khi Nam Cung Khiếu Thiên nói chuyện với Hồng quân sự qua cánh cửa cũng không khiến nàng tỉnh giấc.

“...Bên phía Thạch Ảnh, thật sự chúng ta đã nghĩ hết mọi cách, bọn họ ngay cả nhìn cũng không nhìn đến chúng ta, càng không nói đến việc giao kỹ thuật đột vải tam thoi cho chúng ta.” Hồng quân sự nói.

“Hoặc là, chúng ta nên đổi một người khác đến nói chuyện.” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn người bên gối, trong đầu linh quang chợt lóe. “Ta đã có cách, người lui xuống trước đi.”

“Vâng ạ.”

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn gương mặt ngây thơ khi ngủ của nàng, ôm lấy eo nàng, không khách khí quấy nhiễu giấc ngủ của nàng.

Kim Ánh Nhi miễn cưỡng mở mắt liếc nhìn hắn một cái, cả người lại rúc vào trong ngực hắn, ngáp một cái thật lớn.

“Dậy đi, phải ra ngoài rồi.” Nam Cung Khiếu Thiên nói, đầu ngón tay yêu thương vỗ về gương mặt nàng.

“Đi đâu?” Nàng ngáp một cái, miễn cưỡng dựa vào người hắn.

“Trước đi tìm cha nàng. Sau đó nếu như có thời gian, lại nhìn thử xem nàng giúp ta giải quyết một chút việc...”

Nam Cung Khiếu Thiên còn chưa dứt lời, Kim Ánh Nhi đã nhảy xuống giường.

“Chờ ta chờ ta, ta lập tức đi lấy đồ, thuận tiện đổi bộ quần áo dễ hoạt động hơn, trạch đến lúc mấy người Thái Lợi giở trò, ta đối phó cũng dễ dàng hơn.” Gương mặt tròn của nàng tràn ngập sự vui vẻ, nhắm mắt lại, lập tức muốn xông về phòng của nàng.

“Quần áo của nàng như vậy còn ra thể thống gì, đi qua phòng tắm rồi về phòng nàng.” Nam Cung Khiếu Thiên giữ lấy eo nàng, lấy một chiếc áo choàng khoác lên người nàng.

“Được được được...” Kim Ánh Nhi vui vẻ, xoay người một cái liền không thấy bóng dáng.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn bóng dáng của nàng, gương mặt tuấn mỹ hiện lên ý cười.

Theo như thông tin của thám tử truyền đến, Công Tôn Thường đã bắt đầu đi đến đây, tuy rằng tốc độ có chậm, cũng chỉ mất 5, 6 ngày là đã đến thành Thẩm Hương.

Chính là, hắn phải rời khỏi thành vài ngày đến nơi khác thị sát thóc gạo đồng thời ký kết mấy hiệp ước, ước tính cũng phải 3, 4 ngày. May mắn tiểu gia hỏa đã đồng ý ở lại bên cạnh hắn, bằng không thì hắn sao có thể yên tâm, trước khi hắn làm rõ thân phận của nàng trước mọi người, đành để nàng ở lại phủ một mình.

Vạn nhất Công Tôn Thường đến phủ trước lúc hắn quay về, đến phủ xin lỗi trước. Mà mọi người bên trong phủ lại không biết rõ ngọn nguồn mọi chuyện, không hiểu thân phận địa vị của Ánh Nhi, vậy chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao? Mà hắn sao có thể để cho Ánh Nhi phải chịu ủy khuất chứ!

Nam Cung Khiếu Thiên đã sớm tính toán đến việc này nên gọi Hồng quân gia đến, dặn dò một số việc cần chú ý sau khi hắn rời đi.

Từ sau lần bị bắt đi, hắn cảm nhận được việc bất tiện khi nắm giữ hết quyền hành, sớm đã giao bớt trách nhiệm xuống dưới, cũng chia cho những người có biểu hiện tốt bên người thêm hoa hồng. Lúc này nếu hắn xảy ra chuyện, ít nhất cũng khiến cho nhóm trung tâm đi theo hắn, thì mới đúng là nhận được lợi ích.

Bây giờ bên cạnh hắn có Ánh nhi, làm mọi việc đều càng phải cẩn thận.

Nam Cung Khiếu Thiên còn chưa dặn dò Hồng quân gia xong, chợt một bóng trắng chui vào trong phòng hắn.

Đôi mắt Kim Ánh nhi sáng rực, tóc dài buộc cao lên. Một thân y phục màu trắng, bả vai đeo một túi đồ màu xanh, cả gương mặt đều là ý cười.

Nàng đứng bên cạnh, nhếch miệng cười với hắn, hàm răng trắng như tảo sáng.

Hồng quân sự nói không ra lời, vô cùng kinh ngạc với cách trang điểm không nam không nữ của nàng.

“Như vậy rất hợp phải không! Ta bảo Xuân Hoa may giúp ta đó.” Kim Ánh Nhi đứng bên cạnh Nam Cung Khiếu Thiên, cao hứng đến mức đứng không yên.

“Mấy ngày tới ta không ở trong phủ, không cho phép nàng mặc bộ đồ này chạy loạn, hiểu không?”

“Chàng muốn đi đâu?” Nàng cũng muốn đi.

“Chúng ta đi dẫn cha nàng về, mấy ngày tới cha con hai người có thể sẽ bận rộn, nào có thể đi theo theo ta

ngược xuôi bận rộn.”

Nam Cung Khiếu Thiên nắm lấy tay nàng, đi ra khỏi phòng. Ngay lập tức bật cười, cảm thấy liễu xanh hồ xanh, mây trắng trời xanh, không chỗ nào không tốt.

Đi tới trước cổng, xa phu a Phúc tiến lên cười nói: “Phu nhân, bệnh phong hàn của mẹ ta sau khi dùng thuốc như ngài nói, đã tốt lên rất nhiều.”

“Lại dùng tiếp ba ngày nữa thì sẽ không còn trở ngại gì nữa.” Kim Ánh Nhi nói.

“Từ lúc nào nàng lại biết y thuật rồi vậy?” Nam Cung Khiếu Thiên hỏi.

“Ta cũng chỉ biết một đơn thuốc - rẽ sắn canh. Chỉ cần là bị cảm lạnh, vai gáy bị cứng đó chính biểu hiện của bệnh tính hàn, đều có thể chữa được. Quan trọng là, thuốc này uống không gây chết người, người khác còn xem chàng như thần y!” Kim Ánh Nhi kiễng chân, nói nhỏ bên tai hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên cười lớn, tiếng cười khiến cho nhóm tôi tớ phải ghé mắt nhìn.

“Nhưng chàng đừng lật tẩy ta đấy!” Nàng lè lưỡi, thấy nhóm tôi tớ bên cạnh đang nhìn nàng chằm chằm, vội nỏ nụ cười.

“Lên xe đi.” Nam Cung Khiếu Thiên ôm lấy eo nhỏ của nàng, bỗng nhiên có chút buồn phiền, nàng đối với ai cũng đều cười như vậy.

Kim Ánh Nhi giẫm lên ghế nhỏ, bước lên xe ngựa.

Chỗ ngồi trong xe ngựa đều được trải gấm, còn có một bàn gỗ khắc hoa, trên bàn có một hộp đựng đồ ăn vặt và trái cây.

Nàng đông sờ tây chạm, kéo kéo ngăn kéo ghế dựa, ngửi thử hộp đựng đồ ăn, chơi rất vui vẻ.

“Còn chưa quen với những thứ này sao?” Hắn giữ tay nàng, kéo nàng vào lòng.

“Chỉ sợ thành thói quen.” Sống lâu trong an nhàn sung sướng, sau này sao có thể lưu lại thiên nhai.

“Có ý gì?” Ngón tay dài của hắn nâng cằm nàng lên.

“Không có ý gì, chỉ thuận miệng nói bừa thôi.” Nàng nhặt quả hạch đào nhét vào miệng hắn, bản thân cũng ăn 3, 4 miếng.

Xe ngựa chạy về phía trước, cánh cửa chạm khắc kim sủ toàn bộ mở rộng ra.

“Lão gia, phu nhân, xin cho ít bạc đi!” Một đám ăn mày đứng ở cửa lớn tiếng kêu to.

Ngực Kim Ánh Nhi thắt lại, lập tức vén mảnh kiệu lên nhìn ra bên ngoài—

Cha!

Hình như cha nàng gầy đi, bị Thái Lợi bên cạnh bắt đập đầu bên cạnh.

Tâm nàng tê rần, nước mắt liền dâng lên trong mắt.

“Các người cản đường lão gia nhà ta, đừng nói không có bạc, toàn bộ các người chuẩn bị đi gặp quan phủ đi.” Xa phu quát lớn, trong phủ cũng có vài tên hộ vệ đi ra, tiến lên muốn đuổi người.

“Dừng xe!” Kim Ánh Nhi đột nhiên quát to một tiếng, quay đầu nhìn Nam Cung Khiếu Thiên.

Nam Cung Khiếu Thiên chột nhứ mày. Kim Ánh Nhi buông mảnh kiệu xuống, nói nhỏ vào tai hắn. “Ta nhìn thấy cha ta rồi. Một lát chàng đừng lên tiếng, nhìn ta làm thế nào dùng ít tiền nhất mà dẫn được người về!”

Kim Ánh Nhi đẩy cửa xuống xe, trực tiếp đi đến trước mặt cha nàng, hai đầu gối quỳ xuống, liền ôm lấy cha nàng.

“Nghĩa phụ! Là người sao? Thật là người sao? Sao người lại lưu lại đến đây?”

Kim Hữu Ninh lập tức hiểu ý, lập tức ôm lấy nữ nhi, lớn tiếng khóc.

“Nghĩa phụ bất tài, một trận đại hỏa khiến ta lưu lạc đến tận đây, ông trời có mắt, để cho chúng ta gặp nhau.”

Hai người ôm nhau, khóc đến thê lương bi ai, khóc đến nỗi Thái Lợi ở bên cạnh thất thần, nhất thời không biết nên làm gì.

Hắn vốn là muốn đến tìm hiểu tình hình, muốn nói nếu Kim Ánh Nhi muốn che giấu chân tướng, ít nhất cũng phải đem chút bạc cho bọn họ. Không nghĩ tới...

Hai người ôm nhau mà khóc, Kim Ánh Nhi một bên che mặt nỉ non, một bên nhỏ giọng nói với Thái Lợi: “Độc được ta không hạ. Chẳng qua là, phu quân ta rất sủng ái ta, nếu như người không vạch trần bí mật

ta lừa người, sau này có thể dựa vào mà ăn uống.”

Ánh mắt gian tà của Thái Lợi sáng ngời, lập tức không nói lui lại bên cạnh.

“Xảy ra chuyện gì?” Nam Cung Khiếu Thiên đi đến bên cạnh bọn họ, từ trên cao nhìn xuống.

Kim Hữu Ninh vừa thấy mỹ nam tử như ngọc này, đầu tiên là sửng sốt, rồi chống lại ánh mắt lợi hại như đao của đối phương, lập tức nao núng cúi đầu, không biết làm gì đành nhìn về phía nữ nhi.

“Đây là hôn phu của mẹ ta, cũng là nghĩa phụ của ta.” Kim Ánh Nhi chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt bi thương nhìn Nam Cung Khiếu Thiên. “Chẳng qua là tạo hóa trêu người, ông ấy lại rơi vào cảnh phải đi ăn mày để sống...”

“Người đâu, đưa lão tiên sinh về phủ, hầu hạ cho tốt.” Nam Cung Khiếu Thiên ra lệnh.

Hồng quân sự liền bước lên phía trước, đỡ lão tiên sinh đứng dậy.

“Đa tạ người đã chiếu cố nghĩa phụ của ta.” Kim Ánh Nhi tháo xuống hai cái vòng tay, đưa vào tay Thái Lợi.

“Người tốt nhất nói được thì làm được, bằng không nếu ta muốn gây bất lợi cho Nam Cung Khiếu Thiên, quả thật là dễ như trở bàn tay...” Thái Lợi dùng một âm lượng rất nhỏ chỉ nàng nghe được, sau khi nói xong liền dẫn đám ăn mày rời đi.

Kim Ánh Nhi đặt lời uy hiếp của hắn trong lòng, hiện giờ nàng không cần tốn nhiều sức cứu được cha nàng về, tảng đá trong lòng nhất thời buông xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn là ý cười, một tay kéo cha, một tay nắm tay Nam Cung Khiếu Thiên, cao hứng đến mức một khắc cũng không đứng yên được.

“Ngài vào trong phủ nghỉ ngơi trước, ta đưa nàng ra ngoài làm việc, một lúc sẽ trở về.” Nam Cung Khiếu Thiên nói với nhạc phụ.

Kim Hữu Ninh thấy thái độ của Nam Cung Khiếu Thiên đối với ông rất cung kính, lại thấy con gái đang nắm tay hắn, trong lòng cũng hiểu một chút.

“Không phải lo cho ta, có việc thì nhanh đi.” Kim Hữu Ninh cười nói.

“Vậy nhờ quân gia sắp xếp cho nghĩa phụ của ta.” Kim Ánh Nhi khẽ cúi người với Hồng quân gia.

“Phu nhân, xin yên tâm.” Hồng quân gia nói.

Kim Ánh Nhi cười với cha một cái, lúc này mới yên lòng, vô cùng phấn khởi cùng Nam Cung Khiếu Thiên lên xe ngựa.

Dọc theo đường đi, Kim Ánh Nhi bởi vì rất vui, nên nói luôn miệng không nghỉ, nói đến khi miệng khô lưỡi hanh, Nam Cung Khiếu Thiên sẽ đưa trà cho nàng, nói tới chỗ kích động, khuôn mặt đỏ bừng lên, hắn sẽ vì nàng mà mở màn kiệu lên, để gió lạnh thổi vào.

Nàng dựa vào trong ngực hắn, hưởng thụ cảm giác được yêu thương, vài lần rồi nhịn không được chui vào làm tổ trong lòng hắn, giống như một đứa nhỏ làm nũng.

“Nhanh khen ta đi, thành công mà không mất gì đâu!” Nàng cười vui vẻ dựa vào trong lòng hắn.

“Nàng a...” Nam Cung Khiếu Thiên nhéo mũi nàng, ánh mắt toàn là sủng nịnh. “Sau này đừng làm mưa gió như vậy nữa, an tâm ở lại bên cạnh ta.”

“Không bằng chàng theo ta hành tẩu giang hồ, nhất định chàng không biết thế giới bên ngoài có nhiều thú vui...”

“Còn muốn hành tẩu giang hồ? Hay là trong lòng nàng vẫn luôn nghĩ rời đi?” Nam Cung Khiếu Thiên nắm lấy cằm nàng, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Ai nha, ta chẳng qua là nói đùa mà thôi.” Kim Ánh Nhi vừa thấy sắc mặt của hắn nghiêm lại, ý cười trong mắt liền ảm đạm đi vài phần, dứt khoát vùi mặt vào trong lòng hắn, nhắm mắt làm ngơ.

Dù là nội viện hoàng cung, chỉ cần không để nàng tự do đi lại, nàng đều cảm thấy không thở nổi. Dù Công Tôn cô nương không trở lại, việc nàng rời đi cũng chỉ là vấn đề sớm muộn.

Chỉ là, cho tới bây giờ nàng vẫn rất thoải mái, thế nhưng nghĩ đến phải rời khỏi hắn, vì sao lồng ngực nàng lại đau như vậy?

“Đang nghĩ gì?” Hắn nâng mặt nàng lên, gấp gáp nhìn nàng chăm chăm.

“Đang nghĩ sao chàng còn chưa nói gì với ta, rốt cuộc là chúng ta muốn đi đâu?” Nàng ngửa đầu nhìn hắn, chuyển đề tài.

“Gần đây có một vị Thạch nương tử giỏi về cách dệt tam thoi, quần áo trên người nàng đều là loại vải này. Cách dệt vải này chất lượng rất tốt, chi phí lại rẻ, ta luôn hy vọng có thể lấy được kỹ thuật dệt này về dạy cho nông dân.” Hắn vỗ về tóc nàng, nhàn nhạt nói.

“Không phải chàng dựa vào buôn bán thóc gạo mà sống sao?” Sau hai lần được sờ vào làn da bóng loáng của hắn, nàng vẫn luôn yêu thích không buông.

Làn da nhẵn mịn như vậy, đây là làn da của nam nhân sao?

Nam Cung Khiếu Thiên búng lên trán nàng một cái, bắt lấy bàn tay không yên phận, cũng không ngăn cản ánh mắt mê luyến của nàng.

“Hiện giờ tuy là lương thương, nhưng đã có kinh nghiệm gặp phải lúc hạn hán thì tắc thuyền, mưa lũ thì tắc xe, khiến ta biết tầm quan trọng việc phải phòng ngừa. Ở phía dưới ta có nuôi một số nông dân, nếu thật sự có hạn hán đến, ta cũng hy vọng bọn họ có kỹ năng khác, dù sao có thể thu vào, thì luôn là chuyện tốt. Cho nên mới muốn mời vị Thạch Ảnh nương tử dạy cho cách dệt vải này.”

Kim Ánh Nhi ngồi thẳng, vẻ mặt bội phục nhìn hắn, “Nếu như thương nhân trong thiên hạ đều có lòng tốt giống như chàng, dân chúng khắp nơi đều có thể sống yên ổn rồi. Ta nghe Xuân Hoa, Thu Nguyệt nói, chàng còn giúp hạ nhân trong phủ trả học phí cho bọn nhỏ.”

“Biết tài thay đổi của nàng rồi, đây là kinh nghiệm ta trải qua. Không bằng, ta cũng mời một lão sư về dạy nàng đọc sách.” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đột nhiên cười rộ lên, “Nha đầu nàng còn thay đổi nữa, liền trèo lên đầu ta đây rồi.”

“Ta nào dám kiêu ngạo như vậy, chàng trong lòng ta chính là như trời vậy...” Trong miệng nàng nịnh bợ, thân mình lại nhảy lên trên chân hắn, gác cằm lên vai hắn, “A–Dừng xe!”

Ánh mắt Kim Ánh Nhi đột nhiên dừng lại ở bên ngoài xe.

“Sao vậy, lại nhận được một nghĩa phụ khác rồi sao?” Hắn trêu chọc nàng.

Nàng lè lưỡi với hắn, nửa người ghé lên cửa sổ xe. “Cây lúa đó bộ dạng có chút lạ.”

“Cây cao bông dày, có gì lạ?” Hắn nhún mày hỏi.

Xe ngựa dừng lại, Kim Ánh Nhi lập tức nhảy xuống xe, chạy đến trong ruộng lúa đưa tay nắm lấy mấy bông gạo vào lòng bàn tay kiểm tra.

“Màu sắc không đúng, đầu bông không mập như vậy, là mập giả tạo.” Nàng bĩu môi, lại nhảy lên phía trước ngắt vài ngọn lúa.

“Nàng học được từ đâu vậy?”

“Một lão nông dạy cho ta, ta nhân duyên tốt.” Kim Ánh Nhi nháy mắt với hắn, lột bỏ vỏ ngoài của hạt gạo.
“Aha...quả nhiên là có vấn đề!”

Kim Ánh Nhi đưa bông gạo đến trước mặt Nam Cung Khiếu Thiên, nhưng chỉ thấy bên trong bông gạo một con sâu nhỏ. Sau đó, nàng ngắt mấy cây bên cạnh, đều là tình huống như thế này.

28. Chương 5-2

Nam Cung Khiếu Thiên ôm lấy nàng vào phòng, để nàng đi vào căn phòng mà ngoại trừ hắn, bất cứ ai cũng không được bước chân vào.

Vốn là hắn không muốn chia sẻ không gian riêng tư với bất kỳ ai, nên mới có thể để thê tử ở phòng khác. Ai biết trong sinh mạng của hắn lại xuất hiện dã nha đầu này, khiến phòng ngủ của hắn đã sớm không còn là không gian riêng tư nữa rồi.

Kim Ánh Nhi ngửi được mùi hoa kim ngân, hoa cúc cùng với mùi mực thơm tràn ngập trong phòng của hắn, không nhịn được hít vào một hơi.

Khác với sân viện hào hoa rực rỡ của Nam Cung phủ, phòng ngủ của hắn lại rất đơn giản.

Tuy rằng đồ dùng bên trong đều là đồ tốt nhất, nhưng lọt vào tầm mắt chẳng qua cũng chỉ là một bên tường trúc, một bên là giá sách, mặt còn lại là cửa sổ, nhưng lại khiến nàng cảm thấy thoải mái.

Nam Cung Khiếu Thiên ôm nàng đến bên trường tháp cạnh cửa sổ ngồi xuống, ngón tay dài nâng mặt nàng lên.

“Nàng ở trong phủ không vui vẻ sao?”

Nàng dùng sức gật đầu, nhú mày lại.

“Cho nên nàng mới có thể dẫn một đám nhỏ chơi điều giấy? Mới có thể đi làm đại phu, phối thuốc cho mọi người uống? Còn có ý định nuôi đàn gà chọi?” Nam Cung Khiếu Thiên nhú mày hỏi, ngón tay dài vuốt ve đôi lông mày của nàng.

Nàng bật cười ra tiếng, kéo tay hắn xuống làm bộ muốn cắn. “Chẳng qua chỉ là giết thời gian thôi. Sao chuyện gì chàng cũng biết vậy?”

“Trong phủ này không có chuyện gì ta không biết.”

Kim Ánh Nhi nháy mắt, may mắn nàng chỉ là bướng bỉnh, lại không làm ra chuyện trộm cắp gì, bằng không hiện giờ đã sớm bị quan phủ bắt lấy rồi.

Kim Ánh Nhi ngồi nghiêm chỉnh, lại nắm thật chặt tay của hắn.

“Vậy chàng hiểu được ta là người như thế nào sao?” Kim Ánh Nhi lớn mật hỏi ngược lại.

Nam Cung Khiếu Thiên giữ lấy cằm nàng, đôi mắt đen nhìn thẳng nàng.

“Nàng là ai?” Hắn thấp giọng hỏi.

Nàng ngừng thở, nhưng không tránh đi ánh mắt của hắn.

“Vô danh tiểu tốt, Kim Ánh Nhi.”

“Ta còn tưởng rằng nàng là kẻ lừa đảo bị ném vào quỷ ốc, thuận tay cứu một kẻ xa lạ.” Đôi mắt của Nam Cung Khiếu Thiên giống như có lưu quang chuyển động, bình tĩnh nhìn thẳng nàng.

“Làm sao chàng biết?!” Kim Ánh Nhi níu lấy bả vai hắn, trông mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Nam Cung Khiếu Thiên sờ đôi hoa tai trên châu nàng đang đeo, tháo một bên xuống, đưa đến trước mặt nàng.

Đây là đôi hoa tai mà ngày ta gặp nạn mới lấy được đôi trên châu cực phẩm từ tay của thương nhân Ngoại Vực, ở giữa có một chút màu hồng hiếm có, nút cài phía sau được thợ thủ công khắc lên hai chữ “Nam Cung” để làm dấu.”

Kim Ánh Nhi cúi đầu tránh mắt nhìn hai chữ nhỏ mà nàng không hiểu, cả người như bị sét đánh, miệng hoàn toàn không biết nói gì.

“...Chàng vừa nhìn thấy đôi trên châu nàng thì đã biết thân phận của ta rồi.” Khóe miệng nàng run rẩy hai cái, đột nhiên cả người run lên.

“Không sai.”

“Ta đây giả ngây giả ngô...” Cả người nàng lung lay, vẫn không thể tin liêu mình lúc đầu.

“Ta xem rất vui vẻ.”

“Nhưng mà...nhưng mà...Giọng nói của chàng khi ở quý ốc, hoàn toàn không giống với bây giờ.” Kim Ánh Nhi thật sự bị dọa, nhưng hiện giờ nàng cảm thấy bản thân mình thật ngu ngốc.

“Kẻ xấu bắt ta uống thuốc câm, khi nàng xuất hiện, ta cũng chỉ miễn cưỡng mở miệng nói chuyện, giọng nói tất nhiên không giống bây giờ.” Hắn cười nhẹ, cảm thấy thái độ của nàng rất ngốc nhưng cũng rất buồn cười.

“Vì sao chàng không lật tẩy ta? Còn cố ý để ta giống như tên hề diễn vai giả ngây giả ngốc.” Cả gương mặt Kim Ánh Nhi đỏ bừng nhảy xuống khỏi trường tháp, hai tay nàng chống nạnh, dù thế nào cũng phải thét lớn lên, thì mới có thể phát tiết tức giận trong lòng.

Nam Cung Khiếu Thiên nghiêng người về phía trước, ôm lấy eo nhỏ của nàng, kéo nàng vào ngực hắn, nhàn nhạt nói: “Chẳng qua là ta muốn giữ nàng ở bên người.”

Kim Ánh Nhi nhìn đôi mắt đẹp quyến rũ người của hắn, trong khoảng khắc bao nhiêu tức giận cũng đều tan biến, hai tay cũng ôm lấy cổ hắn, bất đắc dĩ thở dài nói: “Mà ta không thể ở lại chỗ này, cha ta còn đang ở chỗ của Thái Lợi.”

Nàng đơn giản nói qua nguyên nhân hậu quả một chút, bao gồm cả chuyện Thái Lợi muốn nàng hạ độc, còn thuận tiện kể luôn chuyện ác mộng lúc trưa.

“Nàng không cần nóng vội, ta đã phái người đến chỗ Thái Lợi tìm hiểu tin tức của cha ngươi, tuy rằng không được tốt lắm, nhưng mà vẫn có ăn có ngủ.” Nam Cung Khiếu Thiên vỗ về bên má nàng nói.

Kim Ánh Nhi vừa nghe cha không có việc gì, tảng đá lớn trong lòng cũng buông xuống, chính là tâm tình quá mức khiếp sợ, khiến tay của hắn vẫn còn run rẩy.

“Sao cái gì chàng cũng biết vậy?” Nàng khàn giọng hỏi.

“Sau khi ta xác định nàng không phải Công Tôn cô nương, bà mối trong phủ Công Tôn bị ta theo dõi nhất cử nhất động. Chỗ Trường Thanh huyện lệnh Công Tôn Thường tìm được muối muối hắn sớm hơn ta một bước, chắc không lâu nữa, sẽ đưa người đến chỗ ta bồi tội.”

Ý của hắn, không bao lâu nữa Công Tôn cô nương sẽ trở lại sao? Kim Ánh Nhi nắm chặt tay, cố gắng biểu hiện ra bộ dạng không thêm để ý, ngay cả một chút ý cười cũng không thể hiện.

Một mặt không cảm xúc của hắn lại khiến tâm tình của Nam Cung Khiếu Thiên vô cùng tốt, nhưng hắn vẫn không yên lòng về nàng.

“Nói cho ta, nếu như ta cứu cha nàng ra, nàng có cam tâm tình nguyện ở lại không?” Về mặt hắn nghiêm túc hỏi.

“Ta ở lại làm gì?” Kim Ánh Nhi hơi nhếch môi, chỉ là nghĩ đến hắn có thể ôm một nữ nhân khác, một cổ tức giận liền dâng lên trong ngực nàng.

Nam Cung Khiếu Thiên vừa thấy vẻ mặt không muốn của nàng, thoáng chốc thấy không vui, trầm giọng nói: “Nàng không có tư cách nói điều kiện với ta. Ta chỉ muốn một lời hứa của nàng - ta cứu cha nàng, nàng sẽ ở lại.”

“Chàng rất giỏi sao? Ta có thể tự đi cứu cha mình.” Kim Ánh Nhi nghiêm mặt lại, đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn bỗng dừng nắm lấy cổ tay nàng, mắt lộ hung quang kéo nàng trở lại trước mặt.

“Nàng không có kim ngân tài bảo, Thái Lợi sẽ không để cho cha nàng rời đi.”

“Ta còn có đôi hoa tai trên châu này, đây là tạ ơn của chàng, chàng không có tư cách quản.” Nàng trừng mắt nhìn hắn, liệu mình muốn gỡ tay hắn ra.

“Thái lợi đã muốn nàng hạ độc ta, một đôi hoa tai này có thể thỏa mãn hắn sao?” Hắn nói.

“Dù sao, chúng ta đã thẳng thắn nói ra, ta tất nhiên cũng không cần ở lại rồi! Chuyện của cha ta, ta sẽ tự nghĩ cách giải quyết!” Nàng giãy giụa nhưng cũng không thoát được kiểm chế của hắn, dứt khoát cúi đầu cắn giận cắn tay hắn, thế nào cũng phải lưu lại một vòng trên cánh tay hắn, mới bằng lòng để yên,

Biết chuyện không nói, chọc ghẹo nàng thì cũng thôi, tự nhiên còn đương nhiên cho rằng nàng sẽ lưu lại chung chồng cùng với một nữ nhân khác, thật đáng giận!

Kim Ánh Nhi cắn người rất mạnh, ngược mắt nhìn bộ dạng của hắn không chút đau đớn, khiến nàng tức đến nổi cắn mạnh thêm một chút.

“Đã từng trải qua cảm giác bị người cầm dao khắc trên lưng, trừ phi nàng cắn đứt cánh tay nàng của ta, bằng không ta sẽ không kêu đau.” Nam Cung Khiếu Thiên lạnh lùng nói.

Tâm Kim Ánh Nhi run lên, tự nhiên buông miệng.

Nhưng hắn vẫn không buông tay.

“Buông ra, chúng ta hiện giờ không còn quan hệ gì nữa rồi.” Nàng quay đầu, chính là không muốn nhìn hắn.

“Chuyện nàng giả mạo Công Tôn cô nương, nếu nháo lên quan trên, đối với nàng không phải chuyện tốt.” Nàng Cung Khiếu Thiên quay mặt nàng lại, đôi mắt hạnh nhìn thẳng mắt nàng.

Đối với gương mặt hoa mỹ của hắn, lúc này nàng không thấy choáng váng mà thấy tức đến muốn phun lửa.

“Chàng biết rõ ta là kẻ lừa đảo, còn chiếm tiện nghi của ta, chàng vô tội sao?” Nàng dùng ngón trỏ chọc hắn.

“Nàng là nương tử của ta!”

“Nương tử của chàng là Công Tôn cô nương!” Nàng rống lên còn to hơn hắn, còn không cần thận gào lên cả nước mắt.

Nàng cắn giận lau đi nước mắt, không biết bản thân vì sao lại khóc, đành phải tiếp tục trừng mắt nhìn hắn.

“Người cùng ta báai đường, động phòng là nàng, trong bụng có thể đã có con của ta cũng là nàng.” Hắn nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, chăm chú nhìn nàng.

“Chàng cho rằng ta là heo mẹ sao?” Kim Ánh Nhi tức giận run cả người, bất an cất giấu trong lòng nhiều ngày giờ thoáng chốc xông lên.

Nàng không muốn mang thai con hắn, nàng không muốn bị vây ở chỗ này, nàng không muốn cùng người khác cùng có được hắn!

Nàng điên cuồng rơi lệ, không đầu không đuôi mà đâm đá lên người hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên cũng không ngăn nàng lại, lẳng lặng tùy ý nàng đâm đá hắn, thẳng đến khi nàng mệt đến không còn sức động thủ, mới đem nàng ôm vào lòng, nói vào bên tai nàng: “Với thân phận địa vị của ta, nếu ta chỉ muốn tìm người đến thay ta sinh đứa nhỏ, không phải là rất dễ dàng sao? Làm gì nhất định phải là nàng.”

Kim Ánh Nhi ghé vào trước ngực hắn, nhớ tới cách hắn đối xử với nàng, trong lòng đều mềm xuống.

“Nhưng ta...Chưa từng nghĩ sẽ chung chồng với ai, ta sẽ cào nát mặt thê tử của chàng.”

“Ta cũng sẽ không để cho ai có cơ hội động vào một sợi tóc của nàng.”

“Vì sao kiên trì muốn cưới Công Tôn cô nương, nàng đào hôn, không phải sao?” Kim Ánh Nhi ngẩng đầu, trực tiếp hỏi.

“Bởi vì ta và Trường Thanh huyện lệnh Công Tôn Thường đã lên ký hiệp ước, quyền mua thóc gạo của Trường Thanh huyện sẽ thuộc về ta vào ngày ta liên hôn cùng với Công Tôn gia. Huống hồ, hôn sự của ta và Công Tôn gia có sự chỉ định của hoàng thượng, không phải bình thường.” Nam Cung Khiếu Thiên lấy khăn lụa lau nước mắt cho nàng, người mạnh mẽ như nàng, đã nói thì phải nói cho rõ ràng.

“Hiện giờ, mặc dù Công Tôn cô nương đào hôn, trong trường hợp đó Công Tôn Thường chưa đến cửa xin lỗi trước, thì cọc hôn ước này vẫn còn. Huống hồ, nếu sau khi Công Tôn huyện lệnh đến cửa xin lỗi, hoàng thượng vẫn kiên trì muốn ta cưới Công Tôn cô nương làm chính thất, ta vẫn phải làm. Đương kim thiên tử hỉ nộ vô thường, không ít người bởi vậy mà bị xét nhà diệt tộc, việc này nàng không phải không biết...” Hắn khóa lấy ánh mắt của nàng, ánh mắt không chút dao động.

“Cũng chính vì thế, chàng giữ Công Tôn cô nương làm vợ là tốt rồi, còn bắt ta ở chỗ này làm gì?” Nàng nhìn ánh mắt của hắn, thật ra trong lòng đã mềm rồi, nhưng vẫn muốn chơi xấu, không cho hắn nghe lời dễ nghe.

“Ta giữ một người không tiền không thế lại thích ăn dấm chua lại làm gì? Nàng nói ta nghe đi.” Hắn cười nói.

Kim Ánh Nhi không thích nói lời dễ nghe, phồng má, nhéo vạt áo của hắn, đưa ra tuyên bố.

“Trừ ta ra, ai dám trèo lên đầu chàng, ai dám giương oai trước mặt chàng? Huống hồ, chàng đã đem người ăn sạch sẽ, muốn trở mặt không nhận, còn muốn ta bồi thường...”

“Ở lại đi.” Hắn che môi nàng, đẩy những lời còn chưa nói vào miệng nàng. “Dù Công Tôn cô nương bị tìm về, cũng sẽ chỉ là thê tử trên danh nghĩa của ta, ta chỉ muốn có một người...”

Kim Ánh Nhi ôm lấy gáy hắn, cùng hắn vành tai tóc mai chạm vào nhau, trong lòng bởi vì sự quan tâm của hắn mà thấy đau đớn.

Nhưng nàng hành tẩu trên giang hồ nhiều năm, đã thấy nhiều nam tử bạc tình, cũng nghe qua nhiều thê tử không được sung ái sống khổ cực. Rất nhiều ví dụ, nghe được nhiều khiến nàng không có cách nào thật sự yên tâm với hắn.

Quan trọng hơn là, cá tính của nàng trời sinh đã không phải là nghi gia nghi thất, cũng không có cách nào cam tâm cả đời ở lại trong Nam Cung phủ.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nàng vẫn nhếch môi, nở nụ cười với hắn.

“Được rồi, ta đồng ý với chàng. Nếu chàng có thể cứu cha ta ra, ta sẽ ở lại bên cạnh làm trâu làm ngựa cho chàng, như vậy đã được chưa?” Nàng khẩu thị tâm phi nói.

Đôi mắt hắn sáng lên, gần như cả vành mắt đều cong lên thể hiện sự vui sướng, lại khiến nàng thiếu chút nữa rơi lệ.

Nam Cung Khiếu Thiên gầm nhẹ một tiếng, hôn nàng càng thêm mạnh mẽ, còn nàng nhắm mắt lại, không để cho hắn có cơ hội nhìn thấy tâm tình thật sự của nàng.

Kẻ ngốc Nam Cung Khiếu Thiên, thiệt cho chàng một đời thông minh! Ai cũng biết không nên tin lời của một kẻ lừa đảo...

29. Chương 15: Chương 6.2

“Nông dân lúc này cũng khổ, cho rằng thu hoạch được một mùa lớn, không ngờ tới rằng phải gặp phải đám sâu bọ các người đến phá hoại.” Kim Ánh Nhi nói nhỏ với con sâu nhỏ.

“Người lập tức nói với Hồng quản gia cho người đến các thửa ruộng khác kiểm tra xem có gặp phải loại sâu này hay không. Nếu có, bảo hẩn thu mua thóc gạo từ mọi nơi về tích trữ, sau đó đến đón chúng ta quay về.” Nam Cung Khiếu Thiên xoay người dặn dò người đánh xe xong, thuận tiện lấy gói đồ của nàng xuống.

Xe ngựa rời đi, Kim Ánh Nhi vẫn hồn nhiên tiếp tục cúi đầu mắt to trừng mắt nhỏ với mấy con sâu.

“Nàng giúp ta kiếm được số tiền lớn rồi.” Nam Cung Khiếu Thiên kéo nàng vào lòng, cọ cào vào đỉnh đầu nàng.

“Có ý gì? Bạc ở đâu?” Hai mắt nàng sáng ngời, nhìn quanh trái phải.

“Tất cả mọi người đều cho rằng năm nay thu hoạch được mùa lúa lớn, bởi vậy thóc gạo tồn kho từ năm ngoái đều mang ra bán. Hiện giờ chúng ta phát hiện trong lúa có sâu, một tuần sau doanh thu tất nhiên sẽ không được như mong muốn, cho nên lập tức thu mua thóc gạo giá thấp, sau này có thể lấy giá cao để bán đi.” Đôi mắt đẹp của Nam Cung Khiếu Thiên nhìn nàng.

Kim Ánh Nhi càng nghe càng trừng mắt to hơn, nhin không được võ vai hẩn vài cái, một mặt khâm phục nói: “Khó trách chàng được mọi người gọi là ”Nam Cung bán thành“. Ta chỉ biết trong lúa có sâu, chàng đã bắt đầu suy nghĩ kiếm tiền rồi.”

“Nửa thành này của ta cũng là nửa thành của nàng.” Bàn tay to của hẩn vỗ về mặt nàng nói.

Nụ cười trên môi Kim Ánh Nhi cứng lại, bởi vì ngay cả nàng cũng không biết nàng có thể ở lại đây bao lâu.

Đôi mắt đen của Nam Cung Khiếu Thiên khóa chặt vào nàng, thấy nàng nhìn đi chỗ khác, ngón tay dài của hẩn giữ lấy cằm nàng, không cho nàng dời mắt.

Nàng đã đồng ý với hẩn, chỉ cần giúp nàng tìm cha nàng về, thì sẽ ở lại bên người hẩn. Nếu là như thế, vì sao bây giờ lại không đồng ý nhận lấy mọi thứ của hẩn?

Hay là nàng lừa hẩn? Thật ra nàng luôn không có ý định ở lại. Một sự lo sợ dâng lên trong lòng hẩn, bàn tay to của hẩn giữ chặt lấy eo của nàng.

“Ta muốn được khen thưởng.” Kim Ánh Nhi mở miệng đòi được thưởng trước khi bị hẩn chất vấn, nhếch miệng nở nụ cười với hẩn.

“Muốn ta thưởng cái gì?”

“Thưởng chàng đó!” Nàng cười, víu lấy cổ của hắn, thân mật giống như muốn chui vào trong lòng hắn.

Trong lòng Nam Cung Khiếu Thiên không yên, lúc này mới dịu đi một ít.

“Lấy ta thưởng cho nàng, nàng muốn thế nào?”

“Để A Phúc đánh xe, chở ta và chàng ngao du thiên hạ... Ai nha, A Phúc đánh xe đi lúc nào vậy?” Nàng kinh ngạc hô lên, chạy lên phía trước vài bước tìm người, lại bị hắn ôm eo.

“Ta để A Phúc đi làm chút chuyện, ta muốn đưa nàng đến một chỗ ở gần phía trước.” Hắn chỉ về hướng một ngôi nhà gạch trên gò núi.” Chúng ta đi đi thôi.”

“Cũng tốt, còn chưa từng được cùng nàng đi qua đường đâu.” Kim Ánh Nhi cười hì hì kéo cánh tay hắn, hát một ca khúc không tên, bộ dạng thiên hạ thái bình.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn nàng nhảy nhót tươi cười, cũng không hỏi lại nhiều. Mặc dù hắn không ở trong phủ, nhưng mà hộ vệ trong phủ vẫn có thể bảo vệ cho người, không để nàng rời đi.”

“Buổi chiều sau khi về phủ, ta phải vào thành làm chút chuyện, ba ngày sau sẽ về.” Nam Cung Khiếu Thiên vỗ nhẹ đầu nàng nói.

“Muốn đi xử lý chuyện thóc gạo sao?”

“Đúng vậy, còn có một số hiệp ước. Chẳng qua là, ta sẽ đi sớm về sớm.”

Kim Ánh Nhi ngược mắt nhìn hắn, trong đầu đã có ý tưởng. Hắn không có ở trong phủ, cha lại ở bên cạnh, ba ngày này chính là thời cơ tốt nhất để nàng rời đi.

Nhưng mà, nhất định phải nhanh như vậy sao?

Kim Ánh Nhi nghĩ đến điều này, cả trái tim đột nhiên như rơi xuống đáy vực, chớp mũi thấy chua xót, để che dấu khác thường trong lòng, vội vàng kéo Nam Cung Khiếu Thiên điên cuồng chạy lên gò núi.

Chẳng qua, nàng vừa thở hồng hển chạy đến nơi liền nhìn thấy một nam tử tay cầm cuốc, hung ác vung về phía bọn họ.

Nam tử có một đôi mày kiếm, phong thái xuất chúng, đôi mắt đen láy tĩnh lặng như sao đang tròng bọn họ.

“Ta đã nói rồi dù các ngươi có đến đây một trăm lần, ta cũng sẽ không dạy cho các ngươi thuật dệt vải, cút!” Nam tử bĩu môi, gào lên.

Kim Ánh Nhi vừa nhìn thấy rõ gương mặt của nam tử, trông mắt thiếu chút nữa thì rớt ra.

“Ngươi ngươi ngươi... ngươi là hôn phu không tên của Thạch tỷ tỷ! Thạch tỷ tỷ đâu rồi.” Nàng chỉ vào mặt nam tử gọi lớn, mặt tròn hừng phấn nhìn xung quanh.

“Nàng ấy không có ở đây!” Nam tử khoanh hai tay trước ngực, một mặt bất mãn trừng mắt nhìn nàng.

“Hai người biết nhau?” Nam Cung Khiếu Thiên kinh ngạc hỏi, kéo Kim Ánh Nhi lại bên người.

Trên mặt nam tử này đều là địch ý, khó bảo đảm rằng cái cuốc trong tay hắn sẽ không vung đến trên người nàng.

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, chính là khi ta bị chương quây khách điểm ném vào quỹ ốc đó.” Kim Ánh Nhi kéo cánh tay Nam Cung Khiếu Thiên, cả người hừng phấn, miệng không ngừng lải nhải nói: “Khi đó, ta và Thạch tỷ tỷ đang ở cùng một gian phòng trong khách điểm, chúng ta quen biết vì cùng cứu một lão bà bị ngã xuống sông. Thạch tỷ tỷ rất tốt bụng, chúng ta nói chuyện cả ngày cũng không hết...”

“Đều là người nói chuyện.” Nam tử ngắt lời nàng, trợn trừng mắt, “Xúi quẩy tám đời, tự nhiên gặp được người như quỹ như ngươi.”

“Nói chuyện tôn trọng một chút.” Nam Cung Khiếu Thiên sao có thể dễ dàng tha thứ khi Kim Ánh Nhi bị ủy khuất, ngọc dung trầm xuống, giọng nói lạnh lùng.

“Không tôn trọng thì sao, ngươi có thể làm được gì!” Nam tử không khách khí nói.

“Đối phó với người vô lại thì cứ giao cho ta.” Kim Ánh Nhi nhéo tay Nam Cung Khiếu Thiên, làm mặt quỷ với nam tử kia. “Ta sẽ nói với Thạch tỷ tỷ rằng ngươi nói chuyện không tôn trọng với trượng phu của ta!”

“Chỉ dám đứng sau lưng người khác, ngươi không thấy xấu hổ sao?”

“Ha ha, thẹn quá hóa giận, sợ Thạch tỷ tỷ sẽ không để ý tới ngươi nữa sao?” Hai tay Kim Ánh Nhi chống nạnh, đắc ý nói xong lại quay đầu nhìn Nam Cung Khiếu Thiên. “A...Chàng nói Thạch nương tử biết thuật dệt vải tam thoi, sẽ không phải chính là Thạch Ảnh tỷ tỷ chứ?”

“Chính là vậy.” Nam Cung Khiếu Thiên nhặt chiếc lá rơi trên mái tóc nàng xuống, bị tiếng cười khanh khách của nàng làm cho đôi mắt hắn cũng nhiễm ý cười, nàng đúng thật là tiểu phúc tinh. “Nàng cùng Thạch nương tử thương lượng một chút, nếu có thể bán kỹ thuật này cho ta, thì có thể giúp được nhiều nông phu.”

“Quay về đi! Nhà chúng tôi còn không lo được, nào quản được đến người khác...” Huống chi còn là nam tử.

“Ai ở bên ngoài?” Bên trong nhà có tiếng hỏi.

“Các người mau rút đi!” Nam tử nghe thấy giọng của thê tử sau cánh cửa, lập tức che cửa lại, một bộ dạng không để nàng nói chuyện cùng với “người ngoài.”

“Thạch tỷ tỷ! Ta là Ánh Nhi!” Kim Ánh Nhi hô to, lập tức xông vào trong nhà.

Nam tử cầm lấy cước muốn chắn nàng lại, Nam Cung Khiếu Thiên tiến lên giữ lấy cái cước.

Hai cặp mắt đối chọi nhau trong không trung.

Đôi mắt của nam tử kia đen thẳm âm độc, đôi mắt đẹp của Nam Cung Khiếu Thiên lại kiên định không thoái nhượng, một lòng thầm nghĩ che chở cho Ánh Nhi.

Kim Ánh Nhi mặc kệ bọn họ giằng co, lách qua bên cạnh đi vào trong nhà.

“Ánh Nhi.” Một nữ tử khí chất nhẹ nhàng, trang điểm cũng đơn giản đi vào phòng khách.

“Không sai, chính là ta!” Kim Ánh Nhi vọt tới trước mặt Thạch Ảnh, nắm lấy tay nàng, vui vẻ đến mức không biết nói sao cho phải. “Sau khi ta vào cha bị đuổi ra khỏi khách sạn, ta luôn nhớ đến chưa nói được lời tạm biệt với tỷ...”

“Kêu nha đầu kia im miệng đi, ồn ào quá đi.” Nam tử cầm giận đem cước ném xuống đất.

Nam Cung Khiếu Thiên cũng đi đến bên người Kim Ánh Nhi.

Thạch Ảnh quay đầu nói với trưởng phu, “Chàng đừng ngại nàng ồn ào, ta còn tưởng rằng chàng nhìn đến nàng sẽ nhớ tới đồ đệ Bảo Bảo, dù sao ánh mắt của hai nàng cũng có vài phần giống nhau.”

“Nàng giống Bảo Bảo ở chỗ nào? Đồ đệ của ta là quốc sắc thiên hương, cho dù muốn so sánh thì cũng nên lấy dung mạo của Nam Cung Khiếu Thiên đến so, khuôn mặt này của nàng ta rõ ràng là trắng ngần rằm! Chẳng qua là, lúc này nàng nhắc đến Bảo Bảo làm gì, hằng năm đều đến ở hai tháng, còn lưu luyến không rời sao?” Nam tử tức giận nói.

Kim Ánh Nhi vừa thấy nam tử kia lại ghen với một nữ tử, liền bật cười ra tiếng.

“Cút!” Nam tử then quá hóa giận, cầm lấy cái cước ném về phía nàng.

Kim Ánh Nhi bị giật mình, Nam Cung Khiếu Thiên chắn trước người nàng một bước, che chở cho nàng, đẩy cái cuốc ra.

Kim Ánh Nhi trốn không tốt, trượt chân ngã nhào trên đất, nháy mắt cánh tay bị cục đá hoa cắt vào chảy máu.

Nam Cung Khiếu Thiên đỡ Ánh Nhi ngồi dậy, đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn nam tử kia, lạnh giọng nói: “Nàng ấy không hề đặc tội gì với người, người lại đả thương người, thật là khinh người quá đáng. Người cho là kỹ thuật dệt vải chỉ có mình các người có thôi hay sao...”

“Ta không sao.” Kim Ánh Nhi che môi Nam Cung Khiếu Thiên lại, lắc đầu với hắn. Nếu có được kỹ thuật dệt vải mới, sẽ giúp được rất nhiều nông dân, nàng cũng không thể để hắn thất bại trong gang tấc.

“Ánh Nhi, muội không sao chứ?” Thạch Ảnh tiến lên nhìn vết thương, nắm lấy cổ tay của Kim Ánh Nhi, đang muốn kéo nàng đứng dậy, lại dừng người một chút.

“Ta da thịt dày, không sao.” Kim Ánh Nhi không phát hiện khác thường, cười đứng dậy.

“Tóm lại, các người nhanh chóng rút đi.” Nam tử kéo Thạch Ảnh lại, tức giận nói: “Đều là do nàng gây họa, không có việc gì sao lại bắt ta cứu bà lão kia, hiện giờ thì tốt rồi, bà ấy truyền kỹ thuật dệt cho nàng, còn mình thì chạy đi ẩn cư, khiến chúng ta sống không được an ổn.”

Thạch Ảnh liếc nhìn trượng phu một cái, hắn trợn trừng mắt, không cam lòng mà im lặng. Nàng lại nhìn Kim Ánh Nhi, nhẹ giọng nói: “Ánh nhi, người truyền cho ta kỹ thuật dệt tam thoi chính là bà lão mà chúng ta cùng cứu được ở bên bờ sông. Tính ra, kỹ thuật này vốn là ta và muội cùng hưởng.”

Kim Ánh Nhi mở to mắt, khó tin được nhìn về phía Nam Cung Khiếu Thiên.

Đối mặt với kết cục như vậy, ngọc dung của Nam Cung Khiếu Thiên chậm rãi nổi lên ý cười.

Tiểu gia hỏa này suốt ngày ở bên ngoài, chuyện gì cũng nhúng tay vào, không ngờ tới vô tâm trông liễu, liễu lại thành rừng.

“Nàng ta đã gả cho Nam Cung Khiếu Thiên, đã có đủ tiền, làm gì phải tốn thời gian dạy cho nàng ta...” Nam tử hai tay chống hông, phụng phịu lạnh lùng nói.

“Đúng, ngàn vạn không cần truyền cho ta. Ta cứ định đến nữ công là sẽ buồn ngủ, làm không tốt không chừng lại dệt cả tay mình vào.” Kim Ánh Nhi gạt đầu phụ họa, không chú ý tới Nam Cung Khiếu Thiên và Thạch Ảnh bị nàng chọc cười.

“Ta không muốn nghe nàng ta nói chuyện.” Nam tử che lỗ tai, vẻ mặt như muốn đuổi khách.

“Ta đây thổi sáo cho người nghe.” Kim Ánh Nhi nổi lên ý xấu.

Nam Cung Khiếu Thiên xoa đầu nàng, không để nàng tiếp tục bướng bỉnh nữa. Trượng phu không tên của Thạch Ảnh hiển nhiên không phải là người hiền lành, hắn sẽ không để cho nàng chịu thiệt.

Thạch Ảnh nhìn bộ dạng yêu vợ của Nam Cung Khiếu Thiên, cười nhìn thoáng qua bụng Ánh Nhi, lại nắm cổ tay nàng, nhẹ giọng hỏi: “Đã gần giờ Ngọ, đói bụng chưa? Trong phòng bếp còn có vài cái bánh bao thịt.”

“Ta thích nhất chính là bánh bao thịt.” Kim Ánh Nhi gật đầu như già tởm, ôm bụng nói.

“Da mặt dày như vậy, còn muốn ăn miễn phí sao?” Nam Cung Khiếu Thiên xoa nắn mặt nàng.

“Ta được ăn sẽ vui vẻ, Thạch Ảnh tỷ tỷ cũng sẽ vui vẻ. Thạch tỷ tỷ vui vẻ là vô giá, vậy sao tình là ăn miễn phí được?” Kim Ánh Nhi lè lưỡi nhìn trượng phu vô không bên cạnh Thạch Ảnh, lại nhanh như chớp trốn sau lưng Nam Cung Khiếu Thiên.

Nam Cung Khiếu Thiên cùng nam tử nhìn nhau.

Nam tử hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hắn, cũng không tiếp tục đuổi người, ngược lại tự đi vào trong nhà.

Nam Cung Khiếu Thiên tìm một chỗ mát dưới gốc cây ngồi xuống, nhắm mắt lắng nghe giọng nói của Kim Ánh Nhi, tâm trạng thoải mái hiếm khi có được.

Khi kiếm được tiền tài đến một mức nhất định, thì chính là vấn đề gia tăng tốc độ tăng số lượng, tuy có cảm giác thành tựu, nhưng vẫn khó có thể lấp đầy được chỗ trống trong lòng.

Nhưng Ánh Nhi của hắn lại không cần tốn nhiều sức vẫn khiến hắn vui vẻ, khiến lòng hắn thấy ấm áp, khiến hắn cảm thấy có người thân bên cạnh. Mặc dù chính phu nhân sắp quay về, nhưng hắn cũng không cho rằng có người có thể thay đổi được địa vị của Ánh Nhi trong lòng hắn.

Dù nàng làm thiếp nhỏ, chính cung tiểu thiếp cũng quan trọng hơn so với chính thê.

Ai cũng không thể thay đổi được điều này!

30. Chương 6-1

Sau khi làm rõ chân tướng, hai người ôm nhau ngủ.

Gần đây Kim Ánh Nhi luôn rất dễ bị mệt, một buổi sáng nàng ngủ đến bất tỉnh nhân sự, ngay cả khi Nam Cung Khiếu Thiên nói chuyện với Hồng quân sự qua cánh cửa cũng không khiến nàng tỉnh giấc.

“...Bên phía Thạch Ảnh, thật sự chúng ta đã nghĩ hết mọi cách, bọn họ ngay cả nhìn cũng không nhìn đến chúng ta, càng không nói đến việc giao kỹ thuật dệt vải tam thoi cho chúng ta.” Hồng quân sự nói.

“Hoặc là, chúng ta nên đổi một người khác đến nói chuyện.” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn người bên gối, trong đầu linh quang chợt lóe. “Ta đã có cách, người lui xuống trước đi.”

“Vâng ạ.”

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn gương mặt ngây thơ khi ngủ của nàng, ôm lấy eo nàng, không khách khí quấy nhiễu giấc ngủ của nàng.

Kim Ánh Nhi miễn cưỡng mở mắt liếc nhìn hắn một cái, cả người lại rúc vào trong ngực hắn, ngáp một cái thật lớn.

“Dậy đi, phải ra ngoài rồi.” Nam Cung Khiếu Thiên nói, đầu ngón tay yêu thương vỗ về gương mặt nàng.

“Đi đâu?” Nàng ngáp một cái, miễn cưỡng dựa vào người hắn.

“Trước đi tìm cha nàng. Sau đó nếu như có thời gian, lại nhìn thử xem nàng giúp ta giải quyết một chút việc...”

Nam Cung Khiếu Thiên còn chưa dứt lời, Kim Ánh Nhi đã nhảy xuống giường.

“Chờ ta chờ ta, ta lập tức đi lấy đồ, thuận tiện đổi bộ quần áo dễ hoạt động hơn, trách đến lúc mấy người Thái Lợi giở trò, ta đối phó cũng dễ dàng hơn.” Gương mặt tròn của nàng tràn ngập sự vui vẻ, nheo mắt lại, lập tức muốn xông về phòng của nàng.

“Quần áo của nàng như vậy còn ra thể thống gì, đi qua phòng tắm rồi về phòng nàng.” Nam Cung Khiếu Thiên giữ lấy eo nàng, lấy một chiếc áo choàng khoác lên người nàng.

“Được được được...” Kim Ánh Nhi vui vẻ, xoay người một cái liền không thấy bóng dáng.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn bóng dáng của nàng, gương mặt tuấn mỹ hiện lên ý cười.

Theo như thông tin của thám tử truyền đến, Công Tôn Thường đã bắt đầu đi đến đây, tuy rằng tốc độ có chậm, cũng chỉ mất 5, 6 ngày là đã đến thành Thẩm Hương.

Chính là, hắn phải rời khỏi thành vài ngày đến nơi khác thị sát thóc gạo đồng thời ký kết mấy hiệp ước, ước tính cũng phải 3, 4 ngày. May mắn tiểu gia hỏa đã đồng ý ở lại bên cạnh hắn, bằng không thì hắn sao có thể yên tâm, trước khi hắn làm rõ thân phận của nàng trước mọi người, đành để nàng ở lại phủ một mình.

Vạn nhất Công Tôn Thường đến phủ trước lúc hắn quay về, đến phủ xin lỗi trước. Mà mọi người bên trong phủ lại không biết rõ ngọn nguồn mọi chuyện, không hiểu thân phận địa vị của Ánh Nhi, vậy chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao? Mà hắn sao có thể để cho Ánh Nhi phải chịu ủy khuất chứ!

Nam Cung Khiếu Thiên đã sớm tính toán đến việc này nên gọi Hồng quân gia đến, dặn dò một số việc cần chú ý sau khi hắn rời đi.

Từ sau lần bị bắt đi, hắn cảm nhận được việc bất tiện khi nắm giữ hết quyền hành, sớm đã giao bớt trách nhiệm xuống dưới, cũng chia cho những người có biểu hiện tốt bên người thêm hoa hồng. Lúc này nếu hắn xảy ra chuyện, ít nhất cũng khiến cho nhóm trung tâm đi theo hắn, thì mới đúng là nhận được lợi ích.

Bây giờ bên cạnh hắn có Ánh Nhi, làm mọi việc đều càng phải cẩn thận.

Nam Cung Khiếu Thiên còn chưa dặn dò Hồng quân gia xong, chợt một bóng trắng chui vào trong phòng hắn.

Đôi mắt Kim Ánh nhi sáng rực, tóc dài buộc cao lên. Một thân y phục màu trắng, bả vai đeo một túi đồ màu xanh, cả gương mặt đều là ý cười.

Nàng đứng bên cạnh, nhếch miệng cười với hắn, hàm răng trắng như tảo sáng.

Hồng quân sự nói không ra lời, vô cùng kinh ngạc với cách trang điểm không nam không nữ của nàng.

“Như vậy rất hợp phải không! Ta bảo Xuân Hoa may giúp ta đó.” Kim Ánh Nhi đứng bên cạnh Nam Cung Khiếu Thiên, cao hứng đến mức đứng không yên.

“Mấy ngày tới ta không ở trong phủ, không cho phép nàng mặc bộ đồ này chạy loạn, hiểu không?”

“Chàng muốn đi đâu?” Nàng cũng muốn đi.

“Chúng ta đi dẫn cha nàng về, mấy ngày tới cha con hai người có thể sẽ bận rộn, nào có thể đi theo theo ta ngược xuôi bận rộn.”

Nam Cung Khiếu Thiên nắm lấy tay nàng, đi ra khỏi phòng. Ngay lập tức bật cười, cảm thấy liễu xanh hồ xanh, mây trắng trời xanh, không chỗ nào không tốt.

Đi tới trước cổng, xa phu a Phúc tiến lên cười nói: “Phu nhân, bệnh phong hàn của mẹ ta sau khi dùng thuốc như ngài nói, đã tốt lên rất nhiều.”

“Lại dùng tiếp ba ngày nữa thì sẽ không còn trở ngại gì nữa.” Kim Ánh Nhi nói.

“Từ lúc nào nàng lại biết y thuật rồi vậy?” Nam Cung Khiếu Thiên hỏi.

“Ta cũng chỉ biết một đơn thuốc - rẽ sắn canh. Chỉ cần là bị cảm lạnh, vai gáy bị cứng đó chính biểu hiện của bệnh tính hàn, đều có thể chữa được. Quan trọng là, thuốc này uống không gây chết người, người khác còn xem chàng như thần y!” Kim Ánh Nhi kiễng chân, nói nhỏ bên tai hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên cười lớn, tiếng cười khiến cho nhóm tôi tớ phải ghé mắt nhìn.

“Nhưng chàng đừng lật tẩy ta đấy!” Nàng lè lưỡi, thấy nhóm tôi tớ bên cạnh đang nhìn nàng chằm chằm, vội nỏ nụ cười.

“Lên xe đi.” Nam Cung Khiếu Thiên ôm lấy eo nhỏ của nàng, bỗng nhiên có chút buồn phiền, nàng đối với ai cũng đều cười như vậy.

Kim Ánh Nhi giẫm lên ghế nhỏ, bước lên xe ngựa.

Chỗ ngồi trong xe ngựa đều được trải gấm, còn có một bàn gỗ khắc hoa, trên bàn có một hộp đựng đồ ăn vặt và trái cây.

Nàng đông sờ tây chạm, kéo kéo ngăn kéo ghế dựa, ngửi thử hộp đựng đồ ăn, chơi rất vui vẻ.

“Còn chưa quen với những thứ này sao?” Hắn giữ tay nàng, kéo nàng vào lòng.

“Chỉ sợ thành thói quen.” Sống lâu trong an nhàn sung sướng, sau này sao có thể lưu lại thiên nhai.

“Có ý gì?” Ngón tay dài của hắn nâng cằm nàng lên.

“Không có ý gì, chỉ thuận miệng nói bừa thôi.” Nàng nhặt quả hạch đào nhét vào miệng hắn, bản thân cũng ăn 3, 4 miếng.

Xe ngựa chạy về phía trước, cánh cửa chạm khắc kim sủ toàn bộ mở rộng ra.

“Lão gia, phu nhân, xin cho ít bạc đi!” Một đám ăn mày đứng ở cửa lớn tiếng kêu to.

Ngực Kim Ánh Nhi thất lại, lập tức vén màn kiệu lên nhìn ra bên ngoài-

Cha!

Hình như cha nàng gầy đi, bị Thái Lợi bên cạnh bắt đập đầu bên cạnh.

Tâm nàng tê rần, nước mắt liền dâng lên trong mắt.

“Các người cản đường lão gia nhà ta, đừng nói không có bạc, toàn bộ các người chuẩn bị đi gặp quan phủ đi.” Xa phu quát lớn, trong phủ cũng có vài tên hộ vệ đi ra, tiến lên muốn đuổi người.

“Dừng xe!” Kim Ánh Nhi đột nhiên quát to một tiếng, quay đầu nhìn Nam Cung Khiếu Thiên.

Nam Cung Khiếu Thiên chợt nhủ mảy.

Kim Ánh Nhi buông màn kiệu xuống, nói nhỏ vào tai hắn. “Ta nhìn thấy cha ta rồi. Một lát chàng đừng lên tiếng, nhìn ta làm thế nào dùng ít tiền nhất mà dẫn được người về!”

Kim Ánh Nhi đẩy cửa xuống xe, trực tiếp đi đến trước mặt cha nàng, hai đầu gối quỳ xuống, liền ôm lấy cha nàng.

“Nghĩa phụ! Là người sao? Thật là người sao? Sao người lại lưu lại đến đây?”

Kim Hữu Ninh lập tức hiểu ý, lập tức ôm lấy nữ nhi, lớn tiếng khóc.

“Nghĩa phụ bất tài, một trận đại hỏa khiến ta lưu lạc đến tận đây, ông trời có mắt, để cho chúng ta gặp nhau.”

Hai người ôm nhau, khóc đến thê lương bi ai, khóc đến nỗi Thái Lợi ở bên cạnh thất thần, nhất thời không biết nên làm gì.

Hắn vốn là muốn đến tìm hiểu tình hình, muốn nói nếu Kim Ánh Nhi muốn che giấu chân tướng, ít nhất cũng phải đem chút bạc cho bọn họ. Không nghĩ tới...

Hai người ôm nhau mà khóc, Kim Ánh Nhi một bên che mặt nỉ non, một bên nhỏ giọng nói với Thái Lợi: “Độc được ta không hạ. Chẳng qua là, phu quân ta rất sủng ái ta, nếu như người không vạch trần bí mật ta lừa người, sau này có thể dựa vào mà ăn uống.”

Ánh mắt gian tà của Thái Lợi sáng ngời, lập tức không nói lui lại bên cạnh.

“Xảy ra chuyện gì?” Nam Cung Khiếu Thiên đi đến bên cạnh bọn họ, từ trên cao nhìn xuống.

Kim Hữu Ninh vừa thấy mỹ nam tử như ngọc này, đầu tiên là sửng sốt, rồi chống lại ánh mắt lợi hại như đao của đối phương, lập tức nao núng cúi đầu, không biết làm gì đành nhìn về phía nữ nhi.

“Đây là hôn phu của mẹ ta, cũng là nghĩa phụ của ta.” Kim Ánh Nhi chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt bi thương nhìn Nam Cung Khiếu Thiên. “Chẳng qua là tạo hóa trêu người, ông ấy lại rơi vào cảnh phải đi ăn mày để sống...”

“Người đâu, đưa lão tiên sinh về phủ, hầu hạ cho tốt.” Nam Cung Khiếu Thiên ra lệnh.

Hồng quân sự liền bước lên phía trước, đỡ lão tiên sinh đứng dậy.

“Đa tạ người đã chiếu cố nghĩa phụ của ta.” Kim Ánh Nhi tháo xuống hai cái vòng tay, đưa vào tay Thái Lợi.

“Người tốt nhất nói được thì làm được, bằng không nếu ta muốn gây bất lợi cho Nam Cung Khiếu Thiên, quả thật là dễ như trở bàn tay...” Thái Lợi dùng một âm lượng rất nhỏ chỉ nàng nghe được, sau khi nói xong liền dẫn đám ăn mày rời đi.

Kim Ánh Nhi đặt lời uy hiếp của hắn trong lòng, hiện giờ nàng không cần tốn nhiều sức cứu được cha nàng về, tảng đá trong lòng nhất thời buông xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn là ý cười, một tay kéo cha, một tay nắm tay Nam Cung Khiếu Thiên, cao hứng đến mức một khắc cũng không đứng yên được.

“Ngài vào trong phủ nghỉ ngơi trước, ta đưa nàng ra ngoài làm việc, một lúc sẽ trở về.” Nam Cung Khiếu Thiên nói với nhạc phụ.

Kim Hữu Ninh thấy thái độ của Nam Cung Khiếu Thiên đối với ông rất cung kính, lại thấy con gái đang nắm tay hắn, trong lòng cũng hiểu một chút.

“Không phải lo cho ta, có việc thì nhanh đi.” Kim Hữu Ninh cười nói.

“Vây nhờ quân gia sắp xếp cho nghĩa phụ của ta.” Kim Ánh Nhi khẽ cúi người với Hồng quân gia.

“Phu nhân, xin yên tâm.” Hồng quân gia nói.

Kim Ánh Nhi cười với cha một cái, lúc này mới yên lòng, vô cùng phấn khởi cùng Nam Cung Khiếu Thiên lên xe ngựa.

Dọc theo đường đi, Kim Ánh Nhi bởi vì rất vui, nên nói luôn miệng không nghỉ, nói đến khi miệng khô lưỡi hanh, Nam Cung Khiếu Thiên sẽ đưa trà cho nàng, nói tới chỗ kích động, khuôn mặt đỏ bừng lên, hần sẽ vì nàng mà mở màn kiệu lên, để gió lạnh thổi vào.

Nàng dựa vào trong ngực hần, hưởng thụ cảm giác được yêu thương, vài lần rồi nhịn không được chui vào làm tổ trong lòng hần, giống như một đứa nhỏ làm nũng.

“Nhanh khen ta đi, thành công mà không mất gì đâu!” Nàng cười vui vẻ dựa vào trong lòng hần.

“Nàng a...” Nam Cung Khiếu Thiên nhéo mũi nàng, ánh mắt toàn là sủng nịnh. “Sau này đừng làm mưa gió như vậy nữa, an tâm ở lại bên cạnh ta.”

“Không bằng chàng theo ta hành tẩu giang hồ, nhất định chàng không biết thế giới bên ngoài có nhiều thú vui...”

“Còn muốn hành tẩu giang hồ? Hay là trong lòng nàng vẫn luôn nghĩ rời đi?” Nam Cung Khiếu Thiên nắm lấy cảm nàng, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Ai nha, ta chẳng qua là nói đùa mà thôi.” Kim Ánh Nhi vừa thấy sắc mặt của hần nghiêm lại, ý cười trong mắt liền ảm đạm đi vài phần, dứt khoát vui mặt vào trong lòng hần, nhắm mắt làm ngơ.

Dù là nội viện hoàng cung, chỉ cần không để nàng tự do đi lại, nàng đều cảm thấy không thở nổi. Dù Công Tôn cô nương không trở lại, việc nàng rời đi cũng chỉ là vấn đề sớm muộn.

Chỉ là, cho tới bây giờ nàng vẫn rất thoải mái, thế nhưng nghĩ đến phải rời khỏi hần, vì sao lồng ngực nàng lại đau như vậy?

“Đang nghĩ gì?” Hần nâng mặt nàng lên, gấp gáp nhìn nàng chằm chằm.

“Đang nghĩ sao chàng còn chưa nói gì với ta, rốt cuộc là chúng ta muốn đi đâu?” Nàng ngửa đầu nhìn hần, chuyển đề tài.

“Gần đây có một vị Thạch nương tử giỏi về cách dệt tam thoi, quần áo trên người nàng đều là loại vải này. Cách dệt vải này chất lượng rất tốt, chi phí lại rẻ, ta luôn hy vọng có thể lấy được kỹ thuật dệt này về dạy cho nông dân.” Hần vỗ về tóc nàng, nhàn nhạt nói.

“Không phải chàng dựa vào buôn bán thóc gạo mà sống sao?” Sau hai lần được sờ vào làn da bóng loáng của hần, nàng vẫn luôn yêu thích không buông.

Làn da nhẵn mịn như vậy, đây là làn da của nam nhân sao?

Nam Cung Khiếu Thiên búng lên trán nàng một cái, bắt lấy bàn tay không yên phận, cũng không ngăn cản ánh mắt mê luyến của nàng.

“Hiện giờ tuy là lương thương, nhưng đã có kinh nghiệm gặp phải lúc hạn hán thì tắc thuyền, mưa lũ thì tắc xe, khiến ta biết tầm quan trọng việc phải phòng ngừa. Ở phía dưới ta có nuôi một số nông dân, nếu thật sự có hạn hán đến, ta cũng hy vọng bọn họ có kỹ năng khác, dù sao có thể thu vào, thì luôn là chuyện tốt. Cho nên mới muốn mời vị Thạch Anh nương tử dạy cho cách dệt vải này.”

Kim Ánh Nhi ngồi thẳng, vẻ mặt bội phục nhìn hần, “Nếu như thương nhân trong thiên hạ đều có lòng tốt giống như chàng, dân chúng khắp nơi đều có thể sống yên ổn rồi. Ta nghe Xuân Hoa, Thu Nguyệt nói, chàng còn giúp hạ nhân trong phủ trả học phí cho bọn nhỏ.”

“Biết tài thay đổi của nàng rồi, đây là kinh nghiệm ta trải qua. Không bằng, ta cũng mời một lão sư về dạy nàng đọc sách.” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đột nhiên cười rộ lên, “Nha đầu nàng còn thay đổi nữa, liền trèo lên đầu ta đây rồi.”

“Ta nào dám kiêu ngạo như vậy, chàng trong lòng ta chính là như trời vậy...” Trong miệng nàng nịnh bợ, thân mình lại nhảy lên trên chân hắn, gác cằm lên vai hắn, “A–Dừng xe!”

Ánh mắt Kim Ánh Nhi đột nhiên dừng lại ở bên ngoài xe.

“Sao vậy, lại nhận được một nghĩa phụ khác rồi sao?” Hắn trêu chọc nàng.

Nàng lè lưỡi với hắn, nửa người ghé lên cửa sổ xe. “Cây lúa đó bộ dạng có chút lạ.”

“Cây cao bông dày, có gì lạ?” Hắn nhíu mày hỏi.

Xe ngựa dừng lại, Kim Ánh Nhi lập tức nhảy xuống xe, chạy đến trong ruộng lúa đưa tay nắm lấy mấy bông gạo vào lòng bàn tay kiểm tra.

“Màu sắc không đúng, đầu bông không mập như vậy, là mập giả tạo.” Nàng bĩu môi, lại nhảy lên phía trước ngắt vài ngọn lúa.

“Nàng học được từ đâu vậy?”

“Một lão nông dạy cho ta, ta nhân duyên tốt.” Kim Ánh Nhi nháy mắt với hắn, lột bỏ vỏ ngoài của hạt gạo. “Aha...quả nhiên là có vấn đề!”

Kim Ánh Nhi đưa bông gạo đến trước mặt Nam Cung Khiếu Thiên, nhưng chỉ thấy bên trong bông gạo một con sâu nhỏ. Sau đó, nàng ngắt mấy cây bên cạnh, đều là tình huống như thế này.

31. Chương 16: Chương 7.1

Kết quả là, ngay sau khi Kim Ánh Nhi ăn xong hai cái bánh bao thịt, Thạch Ảnh liền quyết định nhất định phải truyền kỹ thuật dệt cho nàng.

Kim Ánh Nhi vừa nghe xong, liên tục xua tay, muốn nàng mỗi ngày ngồi một chỗ học dệt, còn không bằng lấy dao chém đầu nàng đi.

Nhưng mà, nhìn ánh mắt khen ngợi của Nam Cung Khiếu Thiên, cả người nàng lảng lảng, quyết định cần rằng cũng phải học.

Càng không nói đến thật ra trong lòng nàng cũng rõ ràng, công lao lớn có thể khiến nàng có nhiều cơ hội ra ngoài. Đến lúc đó, nàng không nhất thiết nhân dịp hai ngày này để chạy trốn, nàng có thể ở lại bên cạnh hắn nhiều hơn một chút.

Dù sao, nếu lúc này nàng dẫn theo cha nàng đi, như vậy kỹ thuật này sẽ không có người kế thừa, người nông dân liền mất đi cơ hội phát tài. Xưa nay nàng tuy rằng thích lừa người, nhưng vẫn là một kẻ lừa đảo có lương tâm.

Chỉ là, chỉ là...Nàng ở lại thật sự là chuyện tốt sao? Vạn nhất Công Tôn huyện lệnh dẫn theo muối muối tìm tới cửa, quan hệ giữa nàng và Nam Cung Khiếu Thiên, nhiều nhất chỉ có thể xưng là thiếp, làm thế nào để chống lại người ta?

Những vấn đề này hiện lên trong đầu Kim Ánh Nhi khi họ đang trên đường quay về, khiến cho tâm trạng của nàng không yên.

Bởi vì sự tình càng lúc càng trở nên không đơn giản.

Khi nàng cùng Thạch Ảnh đến phòng ăn lấy bánh bao, Thạch Ảnh đã gọi trượng phu đến bắt mạch cho nàng. Thì ra trượng phu của Thạch Ảnh có biết y thuật nên nàng ấy cũng biết một chút, lúc trước nắm lấy tay của nàng, cho rằng hình như nàng đã có thai.

Mà trượng phu của Thạch Ảnh bắt mạch giúp nàng, lập tức cho ra đáp án chính xác–

Nàng có thai rồi.

Xe ngựa dừng trước cửa phủ Nam Cung, Nam Cung Khiếu Thiên đỡ Kim Ánh Nhi xuống xe.

“Chúng ta đi vào gặp cha nàng, nhưng ta không thể ở lại lâu, một lát nữa phải đi kiểm tra tình hình thu mua thóc gạo.” Nam Cung Khiếu Thiên xoa mi tâm của nàng, cảm thấy nàng có chút không yên lòng. “Mấy ngày ta không có trong phủ, nếu như nàng muốn đi tìm Thạch Ảnh, thì bảo Hồng quản gia sắp xếp...”

“Ân.” Kim Ánh Nhi gật đầu, nở nụ cười tươi, “Chàng đi xử lý công việc đi, không phải là muốn đi vài chỗ sao? Chàng cũng không cần vội vàng gặp cha ta, chúng ta sẽ không chạy trốn.”

Nam Cung Khiếu Thiên vỗ về hai bên má nàng, thấp giọng nói: “Được, đợi ta, chờ ta quay về.”

“Đó là điều tất nhiên.” Kim Ánh Nhi làm nũng một lát trong lòng hân một lúc rồi mới lùi lại.

Chỉ là, một lát sau khi Nam Cung Khiếu Thiên lên xe, Kim Ánh Nhi hỏi rõ nơi cha nàng ở, liền kéo váy chạy đến đó.

Nàng vừa vọt vào phòng khác, lập tức đưa tay đóng cửa lại.

“Sao vậy? Sao sắc mặt lại kém như vậy? Con bị phát hiện rồi sao?” Kim Hữu Ninh sốt ruột đến bên cạnh con gái, giữ chặt lấy tay nàng.

“Có thể con có thai rồi.” Kim Ánh Nhi cau mày nói.

“Cái gì?” Kim Hữu Ninh đầu tiên là sửng sốt, sau đó mặt mày hớn hở nhìn con gái, tiếng nói cũng không nhận được mà cao lên. “Đây chính là đại hỷ sự! Sao vẻ mặt con lại khó nhìn như vậy? Như vậy dù Nam Cung Khiếu Thiên biết con là một kẻ lừa đảo, con cũng có đứa nhỏ làm lá chắn, hẳn cũng sẽ không cứng rắn đuổi con đi!”

“Chàng đã sớm biết con không phải Công Tôn tiểu thư.” Kim Ánh Nhi nhìn cái miệng đang mở lớn của cha mình, nàng nhụt chí ngồi trên trường tháp, mở miệng chặn ngay chỗ hiểm, còn nói thêm. “Chàng đối với con rất tốt, nhưng con chưa từng nghĩ đến việc chung chồng với bất kỳ ai, con cũng không thể nào nghĩ đến mình sẽ làm tiểu thiếp của chàng, bị nhốt trong phủ này cả đời.”

“Nhưng mà...con có thai rồi.”

“Con có thể làm một số việc để kiếm ít tiền nuôi sống đứa nhỏ, nhưng mà người lại mê cờ bạc, dù con kiếm được nhiều hơn nữa thì cũng không đủ cho người đánh bạc vài lần.” Kim Ánh Nhi nghiêm mặt, không khách khí nói.

“Đều là lỗi của cha! Là cha có lỗi với con.” Kim Hữu Ninh ôm đầu, khóc thành tiếng.

“Cha a, lời này nói ra nếu không thật lòng, thì khóc hết nước mắt cũng vô dụng.” Nàng bắt động nhìn cha, cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài.

“Nhưng con thật sự rời đi được sao?” Kim Hữu Ninh nhớ đến bộ dạng thân mật giữa con gái và Nam Cung Khiếu Thiên.

Kim Ánh Nhi nhìn mái tóc hoa râm của cha, biết tuổi của ông đã lớn, quả thật nên tìm một chỗ dừng chân. Nếu ở lại nơi này của Nam Cung Khiếu Thiên, cha nàng sợ uy quyền của hắn, tất nhiên không dám đi đánh bạc nữa.

“Con cũng không biết.” Nàng nhụt chí rụt vai lại, quả thật cũng không rõ bản thân muốn gì.

“Thoạt nhìn Nam Cung lão gia rất yêu con.”

“Chàng đối với con vô cùng tốt.” Tốt đến mức nàng muốn mặt dày ở lại.

“Vậy con ở lại cũng không sao. Thê không bằng thiếp, chúng ta đi khắp Đại Giang Nam Bắc, biết lời này luôn không sai.” Kim Hữu Ninh nhìn con gái đã mang thai, sao có thể nhìn nàng bỏ ba khắp nơi.

“Cha, chúng ta đi khắp Đại Giang Nam Bắc, người còn không biết chính thất thì chỉ có thể có một, nhưng tiểu thiếp lại có thể có một, hai, ba,...”

“Nếu như hân chung tình với con, thì sẽ không cưới thêm tiểu thiếp khác.”

“Nếu như chàng chung tình với con, con lại ghen tỵ với thê tử của chàng, vậy chẳng phải là đồ phụ sao?” Kim Ánh Nhi nghĩ đến bản thân nếu ở lại chỗ này, nhất định phải giả bộ ôn nhu lương thiện đáng vẻ cung kính, cung tiễn Nam Cung Khiếu Thiên và chính thất của hân vào “động phòng”, nghĩ đến đó nàng đã muốn phóng hỏa giết người!

”Con không muốn chung chồng cùng với người khác, con không muốn chàng ôm nữ

32. Chương 6-2

“Nông dân lúc này cũng khổ, cho rằng thu hoạch được một mùa lớn, không ngờ tới rằng phải gặp phải đám sâu bọ các người đến phá hoại.” Kim Ánh Nhi nói nhỏ với con sâu nhỏ.

“Người lập tức nói với Hồng quản gia cho người đến các thửa ruộng khác kiểm tra xem có gặp phải loại sâu này hay không. Nếu có, bảo hẩn thu mua thóc gạo từ mọi nơi về tích trữ, sau đó đến đón chúng ta quay về.” Nam Cung Khiếu Thiên xoay người dặn dò người đánh xe xong, thuận tiện lấy gói đồ của nàng xuống.

Xe ngựa rời đi, Kim Ánh Nhi vẫn hồn nhiên tiếp tục cúi đầu mắt to trừng mắt nhỏ với mấy con sâu.

“Nàng giúp ta kiếm được số tiền lớn rồi.” Nam Cung Khiếu Thiên kéo nàng vào lòng, cọ cằm vào đỉnh đầu nàng.

“Có ý gì? Bạc ở đâu?” Hai mắt nàng sáng ngời, nhìn quanh trái phải.

“Tất cả mọi người đều cho rằng năm nay thu hoạch được mùa lúa lớn, bởi vậy thóc gạo tồn kho từ năm ngoái đều mang ra bán. Hiện giờ chúng ta phát hiện trong lúa có sâu, một tuần sau doanh thu tất nhiên sẽ không được như mong muốn, cho nên lập tức thu mua thóc gạo giá thấp, sau này có thể lấy giá cao để bán đi.” Đôi mắt đẹp của Nam Cung Khiếu Thiên nhìn nàng.

Kim Ánh Nhi càng nghe càng trừng mắt to hơn, nhin không được võ vai hẩn vài cái, một mặt khâm phục nói: “Khó trách chàng được mọi người gọi là ”Nam Cung bán thành“. Ta chỉ biết trong lúa có sâu, chàng đã bắt đầu suy nghĩ kiếm tiền rồi.”

“Nửa thành này của ta cũng là nửa thành của nàng.” Bàn tay to của hẩn vỗ về mặt nàng nói.

Nụ cười trên môi Kim Ánh Nhi cứng lại, bởi vì ngay cả nàng cũng không biết nàng có thể ở lại đây bao lâu.

Đôi mắt đen của Nam Cung Khiếu Thiên khóa chặt vào nàng, thấy nàng nhìn đi chỗ khác, ngón tay dài của hẩn giữ lấy cằm nàng, không cho nàng dời mắt.

Nàng đã đồng ý với hẩn, chỉ cần giúp nàng tìm cha nàng về, thì sẽ ở lại bên người hẩn. Nếu là như thế, vì sao bây giờ lại không đồng ý nhận lấy mọi thứ của hẩn?

Hay là nàng lừa hẩn? Thật ra nàng luôn không có ý định ở lại. Một sự lo sợ dâng lên trong lòng hẩn, bàn tay to của hẩn giữ chặt lấy eo của nàng.

“Ta muốn được khen thưởng.” Kim Ánh Nhi mở miệng đòi được thưởng trước khi bị hẩn chất vấn, nhếch miệng nở nụ cười với hẩn.

“Muốn ta thưởng cái gì?”

“Thưởng chàng đó!” Nàng cười, vúi lấy cổ của hẩn, thân mật giống như muốn chui vào trong lòng hẩn.

Trong lòng Nam Cung Khiếu Thiên không yên, lúc này mới dụi đi một ít.

“Lấy ta thưởng cho nàng, nàng muốn thế nào?”

“Để A Phúc đánh xe, chở ta và chàng ngao du thiên hạ... Ai nha, A Phúc đánh xe đi lúc nào vậy?” Nàng kinh ngạc hô lên, chạy lên phía trước vài bước tìm người, lại bị hẩn ôm eo.

“Ta để A Phúc đi làm chút chuyện, ta muốn đưa nàng đến một chỗ ở gần phía trước.” Hẩn chỉ về hướng một ngôi nhà gạch trên gò núi.” Chúng ta đi đi thôi.”

“Cũng tốt, còn chưa từng được cùng nàng đi qua đường đâu.” Kim Ánh Nhi cười hì hì kéo cánh tay hẩn, hát một ca khúc không tên, bộ dạng thiên hạ thái bình.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn nàng nhảy nhót tươi cười, cũng không hỏi lại nhiều. Mặc dù hẩn không ở trong phủ, nhưng mà hộ vệ trong phủ vẫn có thể bảo vệ cho người, không để nàng rời đi.”

“Buổi chiều sau khi về phủ, ta phải vào thành làm chút chuyện, ba ngày sau sẽ về.” Nam Cung Khiếu Thiên vỗ nhẹ đầu nàng nói.

“Muốn đi xử lý chuyện thóc gạo sao?”

“Đúng vậy, còn có một số hiệp ước. Chẳng qua là, ta sẽ đi sớm về sớm.”

Kim Ánh Nhi ngược mắt nhìn hần, trong đầu đã có ý tưởng. Hần không có ở trong phủ, cha lại ở bên cạnh, ba ngày này chính là thời cơ tốt nhất để nàng rời đi.

Nhưng mà, nhất định phải nhanh như vậy sao?

Kim Ánh Nhi nghĩ đến điều này, cả trái tim đột nhiên như rơi xuống đáy vực, chớp mũi thấy chua xót, để che dấu khác thường trong lòng, vội vàng kéo Nam Cung Khiếu Thiên điên cuồng chạy lên gò núi.

Chẳng qua, nàng vừa thở hổn hển chạy đến nơi liền nhìn thấy một nam tử tay cầm cuốc, hung ác vung về phía bọn họ.

Nam tử có một đôi mày kiếm, phong thái xuất chúng, đôi mắt đen lầy tĩnh lặng như sao đang tròng bọn họ.

“Ta đã nói rồi dù các ngươi có đến đây một trăm lần, ta cũng sẽ không dạy cho các ngươi thuật dệt vải, cút!” Nam tử bĩu môi, gào lên.

Kim Ánh Nhi vừa nhìn thấy rõ gương mặt của nam tử, trông mắt thiếu chút nữa thì rớt ra.

“Người người người... người là hôn phu không tên của Thạch tỷ tỷ! Thạch tỷ tỷ đâu rồi.” Nàng chỉ vào mặt nam tử gọi lớn, mặt tròn hừng phấn nhìn xung quanh.

“Nàng ấy không có ở đây!” Nam tử khoanh hai tay trước ngực, một mặt bất mãn trừng mắt nhìn nàng.

“Hai người biết nhau?” Nam Cung Khiếu Thiên kinh ngạc hỏi, kéo Kim Ánh Nhi lại bên người.

Trên mặt nam tử này đều là địch ý, khó bảo đảm rằng cái cuốc trong tay hần sẽ không vung đến trên người nàng.

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, chính là khi ta bị chương quây khách điểm ném vào quỹ ốc đó.” Kim Ánh Nhi kéo cánh tay Nam Cung Khiếu Thiên, cả người hừng phấn, miệng không ngừng lải nhải nói: “Khi đó, ta và Thạch tỷ tỷ đang ở cùng một gian phòng trong khách điểm, chúng ta quen biết vì cùng cứu một lão bà bị ngã xuống sông. Thạch tỷ tỷ rất tốt bụng, chúng ta nói chuyện cả ngày cũng không hết...”

“Đều là người nói chuyện.” Nam tử ngắt lời nàng, trợn trừng mắt, “Xúi quẩy tám đời, tự nhiên gặp được người như quỹ như người.”

“Nói chuyện tôn trọng một chút.” Nam Cung Khiếu Thiên sao có thể dễ dàng tha thứ khi Kim Ánh Nhi bị ủy khuất, ngọc dung trầm xuống, giọng nói lạnh lùng.

“Không tôn trọng thì sao, người có thể làm được gì?” Nam tử không khách khí nói.

“Đối phó với người vô lại thì cứ giao cho ta.” Kim Ánh Nhi nhéo tay Nam Cung Khiếu Thiên, làm mặt quỷ với nam tử kia. “Ta sẽ nói với Thạch tỷ tỷ rằng người nói chuyện không tôn trọng với trượng phu của ta!”

“Chỉ dám đứng sau lưng người khác, người không thấy xấu hổ sao?”

“Ha ha, thẹn quá hóa giận, sợ Thạch tỷ tỷ sẽ không để ý tới người nữa sao?” Hai tay Kim Ánh Nhi chống nạnh, đắc ý nói xong lại quay đầu nhìn Nam Cung Khiếu Thiên. “A...Chàng nói Thạch nương tử biết thuật dệt vải tam thoi, sẽ không phải chính là Thạch Ánh tỷ tỷ chứ?”

“Chính là vậy.” Nam Cung Khiếu Thiên nhặt chiếc lá rơi trên mái tóc nàng xuống, bị tiếng cười khanh khách của nàng làm cho đôi mắt hần cũng nhiễm ý cười, nàng đúng thật là tiểu phúc tinh. “Nàng cùng Thạch nương tử thương lượng một chút, nếu có thể bán kỹ thuật này cho ta, thì có thể giúp được nhiều nông phu.”

“Quay về đi! Nhà chúng tôi còn không lo được, nào quản được đến người khác...” Huống chi còn là nam tử.

“Ai ở bên ngoài?” Bên trong nhà có tiếng hỏi.

“Các người mau cút đi!” Nam tử nghe thấy giọng của thê tử sau cánh cửa, lập tức che cửa lại, một bộ dạng không để nàng nói chuyện cùng với “người ngoài.”

“Thạch tỷ tỷ! Ta là Ánh Nhi!” Kim Ánh Nhi hô to, lập tức xông vào trong nhà.

Nam tử cầm lấy cuốc muốn chặn nàng lại, Nam Cung Khiếu Thiên tiến lên giữ lấy cái cuốc.

Hai cặp mắt đối chọi nhau trong không trung.

Đôi mắt của nam tử kia đen thẳm âm độc, đôi mắt đẹp của Nam Cung Khiếu Thiên lại kiên định không thoái nhượng, một lòng thâm nghĩ che chở cho Ánh Nhi.

Kim Ánh Nhi mặc kệ bọn họ giằng co, lách qua bên cạnh đi vào trong nhà.

“Ánh Nhi.” Một nữ tử khí chất nhẹ nhàng, trang điểm cũng đơn giản đi vào phòng khách.

“Không sai, chính là ta!” Kim Ánh Nhi vọt tới trước mặt Thạch Ảnh, nắm lấy tay nàng, vui vẻ đến mức không biết nói sao cho phải. “Sau khi ta vào cha bị đuổi ra khỏi khách sạn, ta luôn nhớ đến chưa nói được lời tạm biệt với tỷ...”

“Kêu nha đầu kia im miệng đi, ồn ào quá đi.” Nam tử cầm giận đem cước ném xuống đất.

Nam Cung Khiếu Thiên cũng đi đến bên người Kim Ánh Nhi.

Thạch Ảnh quay đầu nói với trượng phu, “Chàng đừng ngại nàng ồn ào, ta còn tưởng rằng chàng nhìn đến nàng sẽ nhớ tới đồ đệ Bảo Bảo, dù sao ánh mắt của hai nàng cũng có vài phần giống nhau.”

“Nàng giống Bảo Bảo ở chỗ nào? Đồ đệ của ta là quốc sắc thiên hương, cho dù muốn so sánh thì cũng nên lấy dung mạo của Nam Cung Khiếu Thiên đến so, khuôn mặt này của nàng ta rõ ràng là trắng ngần rằm! Chẳng qua là, lúc này nàng nhắc đến Bảo Bảo làm gì, hằng năm đều đến ở hai tháng, còn lưu luyến không rời sao?” Nam tử tức giận nói.

Kim Ánh Nhi vừa thấy nam tử kia lại ghen với một nữ tử, liền bật cười ra tiếng.

“Cút!” Nam tử thẹn quá hóa giận, cầm lấy cái cước ném về phía nàng.

Kim Ánh Nhi bị giạt mình, Nam Cung Khiếu Thiên chắn trước người nàng một bước, che chở cho nàng, đẩy cái cước ra.

Kim Ánh Nhi trốn không tốt, trượt chân ngã nhào trên đất, nháy mắt cánh tay bị cục đá hoa cắt vào chảy máu.

Nam Cung Khiếu Thiên đỡ Ánh Nhi ngồi dậy, đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn nam tử kia, lạnh giọng nói: “Nàng ấy không hề đắc tội gì với ngươi, ngươi lại đả thương người, thật là khinh người quá đáng. Ngươi cho là kỹ thuật dệt vải chỉ có mình các ngươi có thôi hay sao...”

“Ta không sao.” Kim Ánh Nhi che môi Nam Cung Khiếu Thiên lại, lắc đầu với hắn. Nếu có được kỹ thuật dệt vải mới, sẽ giúp được rất nhiều nông dân, nàng cũng không thể để hắn thất bại trong gang tấc.

“Ánh Nhi, muội không sao chứ?” Thạch Ảnh tiến lên nhìn vết thương, nắm lấy cổ tay của Kim Ánh Nhi, đang muốn kéo nàng đứng dậy, lại sưng người một chút.

“Ta da thịt dày, không sao.” Kim Ánh Nhi không phát hiện khác thường, cười đứng dậy.

“Tóm lại, các ngươi nhanh chóng cút đi.” Nam tử kéo Thạch Ảnh lại, tức giận nói: “Đều là do nàng gây họa, không có việc gì sao lại bắt ta cứu bà lão kia, hiện giờ thì tốt rồi, bà ấy truyền kỹ thuật dệt cho nàng, còn mình thì chạy đi ẩn cư, khiến chúng ta sống không được an ổn.”

Thạch Ảnh liếc nhìn trượng phu một cái, hắn trợn trừng mắt, không cam lòng mà im lặng. Nàng lại nhìn Kim Ánh Nhi, nhẹ giọng nói: “Ánh nhi, người truyền cho ta kỹ thuật dệt tam thoi chính là bà lão mà chúng ta cùng cứu được ở bên bờ sông. Tính ra, kỹ thuật này vốn là ta và muội cùng hưởng.”

Kim Ánh Nhi mở to mắt, khó tin được nhìn về phía Nam Cung Khiếu Thiên.

Đối mặt với kết cục như vậy, ngọc dung của Nam Cung Khiếu Thiên chậm rãi nổi lên ý cười.

Tiểu gia hỏa này suốt ngày ở bên ngoài, chuyện gì cũng nhúng tay vào, không ngờ tới vô tâm trông liêu, liêu lại thành rùng.

“Nàng ta đã gả cho Nam Cung Khiếu Thiên, đã có đủ tiền, làm gì phải tốn thời gian dạy cho nàng ta...” Nam tử hai tay chống hông, phụng phịu lạnh lùng nói.

“Đúng, ngàn vạn không cần truyền cho ta. Ta cứ đựng đến nữ công là sẽ buồn ngủ, làm không tốt không chừng lại dệt cả tay mình vào.” Kim Ánh Nhi gạt đầu phụ họa, không chú ý tới Nam Cung Khiếu Thiên và Thạch Ảnh bị nàng chọc cười.

“Ta không muốn nghe nàng ta nói chuyện.” Nam tử che lỗ tai, vẻ mặt như muốn đuổi khách.

“Ta đây thôi sáo cho người nghe.” Kim Ánh Nhi nổi lên ý xấu.

Nam Cung Khiếu Thiên xoa đầu nàng, không để nàng tiếp tục bướng bỉnh nữa. Trượng phu không tên của Thạch Ảnh hiển nhiên không phải là người hiền lành, hẳn sẽ không để cho nàng chịu thiệt.

Thạch Ảnh nhìn bộ dạng yêu vợ của Nam Cung Khiếu Thiên, cười nhìn thoáng qua bụng Ánh Nhi, lại nắm cổ tay nàng, nhẹ giọng hỏi: “Đã gần giờ Ngọ, đói bụng chưa? Trong phòng bếp còn có vài cái bánh bao thịt.”

“Ta thích nhất chính là bánh bao thịt.” Kim Ánh Nhi gạt đầu như già tởm, ôm bụng nói.

“Da mặt dày như vậy, còn muốn ăn miễn phí sao?” Nam Cung Khiếu Thiên xoa nắn mặt nàng.

“Ta được ăn sẽ vui vẻ, Thạch Ảnh tỷ tỷ cũng sẽ vui vẻ. Thạch tỷ tỷ vui vẻ là vô giá, vậy sao tình là ăn miễn phí được?” Kim Ánh Nhi lè lưỡi nhìn trượng phu vô không bên cạnh Thạch Ảnh, lại nhanh như chớp trốn sau lưng Nam Cung Khiếu Thiên.

Nam Cung Khiếu Thiên cùng nam tử nhìn nhau.

Nam tử hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hắn, cũng không tiếp tục đuổi người, ngược lại tự đi vào trong nhà.

Nam Cung Khiếu Thiên tìm một chỗ mát dưới gốc cây ngồi xuống, nhắm mắt lắng nghe giọng nói của Kim Ánh Nhi, tâm trạng thoải mái hiếm khi có được.

Khi kiếm được tiền tài đến một mức nhất định, thì chính là vấn đề gia tăng tốc độ tăng số lượng, tuy có cảm giác thành tựu, nhưng vẫn khó có thể lấp đầy được chỗ trống trong lòng.

Nhưng Ánh Nhi của hắn lại không cần tốn nhiều sức vẫn khiến hắn vui vẻ, khiến lòng hắn thấy ấm áp, khiến hắn cảm thấy có người thân bên cạnh. Mặc dù chính phu nhân sắp quay về, nhưng hắn cũng không cho rằng có người có thể thay đổi được địa vị của Ánh Nhi trong lòng hắn.

Dù nàng làm thiếp nhỏ, chính cung tiểu thiếp cũng quan trọng hơn so với chính thê.

Ai cũng không thể thay đổi được điều này!

33. Chương 17: Chương 7.2

Tay Kim Ánh Nhi bị còng lại, chân đeo xiềng, bị nhốt dưới hầm, đã nhiều ngày không ánh mặt trời.

Nàng đi lừa thiên hạ nhiều năm, không ngờ lúc này lại thua trong tay tên siêu lừa đảo Công Tôn Thường.

Lúc đó rõ ràng là Công Tôn Thường và Hứa bà mới liên hợp muốn nàng thế thân Công Tôn cô nương lên kiệu hoa, hiện giờ lại thề thốt phủ nhận, nói là nàng cùng bà mới mơ ước gia sản của Nam Cung gia, nửa đường đổi người, ném muội muội của hắn lên thuyền ra ngoại quốc, bản thân thay thế gả vào Nam Cung gia hưởng hết vinh hoa phú quý.

Gặp quỷ rồi! Rõ ràng chính là Công Tôn Thường tìm được muội muội, vọng tưởng muốn đến phân chén canh Nam Cung gia, nên mới nghĩ ra mưu kế ác độc này.

Cố tình người ta là huyện lệnh, mà nàng lại còn từng giả mạo muội muội của huyện lệnh, hiện giờ chính là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

“Ha ha ha...” Kim Ánh Nhi cất tiếng cười to, hy vọng có thể sinh ra một ít nhiệt, giữ ấm cơ thể.

Trong hầm này không có ánh mặt trời, tường đá lạnh thấu xương, đầu óc nàng choáng váng, ngủ rồi lại tỉnh rồi lại ngủ, cả người nàng đều là vết thương.

Nếu như nàng thật sự có thai, đứa nhỏ làm sao chịu nổi loại tra tấn này. Kim Ánh Nhi nhìn ánh nến lay động, không biết bản thân còn phải ở đây bao lâu nữa, mà thậm chí nàng đau đến mức không có cách nào nghĩ đến chuyện sợ bị nhốt trong phòng tối nữa rồi.

Vì sao Nam Cung Khiếu Thiên còn chưa đến cứu nàng? Hẳn là Hồng quân gia đã nói với hắn nàng bị mang đi rồi, nàng đã chống đỡ nhiều ngày, muốn để cho Nam Cung Khiếu Thiên có thời gian tìm cách...

Tiếng khóa cửa mở ra, khiến Kim Ánh Nhi chấn động, thân mình bởi vì sợ hãi mà cuộn tròn lại.

Nàng không giả bộ ngủ, dù sao có giả vờ ngủ thì cũng sẽ bị roi đánh tỉnh.

Một khắc cửa đẩy ra, Kim Ánh Nhi không tránh mắt đi, chính là hờ hững nhìn gương mặt ngựa của Công Tôn Thường, sư gia cùng với hai tên nha dịch.

Công Tôn Thường đi đến trước mặt nàng, một tên nha dịch nhanh chóng xách cổ áo nàng lên, còng tay chân nàng lên hình giá chữ thập.

Mỗi lần tay chân bị kéo thẳng, sức nặng của còng tay xiềng chân trên người Kim Ánh Nhi lại đè lên chi chút vết roi, đau đến mức khiến gương mặt nhỏ của nàng nhăn thành một cục.

“Có thừa nhận bản thân cùng Hứa bà mối mưu đồ muốn làm phu nhân Nam Cung gia không?” Công Tôn Thường hỏi.

“Có thừa nhận hay không đều chỉ còn con đường chết, ta cần gì phải làm?” Nàng hừ lạnh một tiếng, hung ác nhìn hắn.

“Còn không chịu thông minh lên! Có tin là ta đánh ngươi thành hoại tử nhân không!” Công Tôn Thường liếc mắt nhìn nha dịch một cái.

Nha dịch vung roi lên, trong mắt Kim Ánh Nhi hiện lên sự sợ hãi, lại lập tức nhắm mắt thả lỏng người, tùy ý để roi dài đánh lên người nàng lưu lại một vết máu.

Mấy ngày nay bị đánh nàng biết một điều — cơ thể khi bị đánh càng đau, nếu thả lỏng cơ thể chịu roi, có thể sẽ bớt đau hơn một chút.

Nha dịch đánh hơn mười cái, trên roi đều là vết máu, Công Tôn Thường mới bảo họ dừng lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong hầm chỉ còn tiếng Kim Ánh Nhi thở gấp đau đớn cùng tiếng máu nhỏ giọt tí tách.

“Đánh ta thành hoại tử nhân....Ta không thể ở trước mặt mọi người nói ra...Đối với ngươi cũng không có chỗ tốt...” Kim Ánh Nhi hấp hối nói.

“Kim cô nương, cô tuổi trẻ thể tránh, nhưng phụ thân cô làm sao có thể chịu được ép buộc!” Sư gia ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Nếu cha ta chết, ta còn sống làm gì?” Kim Ánh Nhi hé mắt ra, vẻ mặt sớm đã không còn để ý đến sống chết – tuy rằng sắc mặt nàng giống quỷ, vết thương còn đang thi nhau chảy máu, giống như cũng không còn sống được bao lâu. “Ta chết, chẳng qua là phía dưới công môn nhiều thêm một oan hồn mà thôi. Chỉ là xem Nam Cung Khiếu Thiên có nguyện ý để cho các người yên hay không thôi, dù sao một đêm vợ chồng trăm năm ân ái.”

Công Tôn Thường nghe vậy, mặt ngựa nhăn lại, ánh mắt kinh hoàng vội vàng nhìn về phía sư gia.

Quả thật là Nam Cung Khiếu Thiên phái người tìm bọn họ, thậm chí đã nhiều ngày công khai đến cửa tìm người.

Nếu không phải hắn lấy lý do cha con Kim Ánh Nhi từng giả mạo muội muội huyện lệnh đang thẩm án, cự tuyệt hắn, nếu không phải quốc gia có lệnh, tư cướp phạm nhân, chống lại quan viên huyện lệnh, bị kết án là tạo phản, thì có lẽ Nam Cung Khiếu Thiên đã sớm phái người đoạt lại Kim Ánh Nhi, để cho ả lừa đảo kia ngồi trở lại vị trí phu nhân Nam Cung gia rồi!

Hắn tuyệt đối không ngờ tới Nam Cung Khiếu Thiên lại cố chấp muốn cứu Kim Ánh Nhi như vậy, làm hại kế hoạch của hắn giờ biến thành không rồi.

Hắn thật vất vả tìm được muội muội cùng cha khác mẹ, hiện giờ đang bị giữ lại ở phía nam cửa cung, ngoại trừ mau chóng bắt Kim Ánh Nhi thừa nhận tội mạo danh lên kiệu hoa, để cho nàng vào đại lao thì không còn cách nào khác.

Công Tôn Thường nhớ tới gương mặt không biểu cảm của Nam Cung Khiếu Thiên, cầm dài khẽ run vài cái.

“Cô nương muốn có điều kiện gì thì mới đồng ý mở miệng thừa nhận là tự nguyện giả trang thành Công Tôn cô nương để xuất giá?” Sư gia hỏi.

Kim Ánh Nhi bị mồ hôi che mắt, lại miễn cưỡng mở miệng nói: “Chỉ cần...sau đó các người đồng ý....thả ta cùng cha ta rời đi...Ta sẽ ở trước mặt mọi người thừa nhận tội danh ta cùng Hứa bà mối âm mưu đoạt hôn...”

Công Tôn Thường cùng sư gia nhìn nhau một cái, lộ ra nụ cười quỷ dị.

“Không thành vấn đề.” Công Tôn Thường mở miệng đồng ý.

”Từ giờ đến

34. Chương 7-1

Kết quả là, ngay sau khi Kim Ánh Nhi ăn xong hai cái bánh bao thịt, Thạch Ảnh liền quyết định nhất định phải truyền kỹ thuật dệt cho nàng.

Kim Ánh Nhi vừa nghe xong, liên tục xua tay, muốn nàng mỗi ngày ngồi một chỗ học dệt, còn không bằng lấy dao chém đầu nàng đi.

Nhưng mà, nhìn ánh mắt khen ngợi của Nam Cung Khiếu Thiên, cả người nàng lâng lâng, quyết định rằng cũng phải học.

Càng không nói đến thật ra trong lòng nàng cũng rõ ràng, công lao lớn có thể khiến nàng có nhiều cơ hội ra ngoài. Đến lúc đó, nàng không nhất thiết nhân dịp hai ngày này để chạy trốn, nàng có thể ở lại bên cạnh hắn nhiều hơn một chút.

Dù sao, nếu lúc này nàng dẫn theo cha nàng đi, như vậy kỹ thuật này sẽ không có người kế thừa, người nông dân liền mất đi cơ hội phát tài. Xưa nay nàng tuy rằng thích lừa người, nhưng vẫn là một kẻ lừa đảo có lương tâm.

Chỉ là, chỉ là...Nàng ở lại thật sự là chuyện tốt sao? Vạn nhất Công Tôn huyện lệnh dẫn theo muội muội tìm tới cửa, quan hệ giữa nàng và Nam Cung Khiếu Thiên, nhiều nhất chỉ có thể xưng là thiệp, làm thế nào để chống lại người ta?

Những vấn đề này hiện lên trong đầu Kim Ánh Nhi khi họ đang trên đường quay về, khiến cho tâm trạng của nàng không yên.

Bởi vì sự tình càng lúc càng trở nên không đơn giản.

Khi nàng cùng Thạch Ảnh đến phòng ăn lấy bánh bao, Thạch Ảnh đã gọi trượng phu đến bắt mạch cho nàng. Thì ra trượng phu của Thạch Ảnh có biết y thuật nên nàng ấy cũng biết một chút, lúc trước nắm lấy tay của nàng, cho rằng hình như nàng đã có thai.

Mà trượng phu của Thạch Ảnh bắt mạch giúp nàng, lập tức cho ra đáp án chính xác—

Nàng có thai rồi.

Xe ngựa dừng trước cửa phủ Nam Cung, Nam Cung Khiếu Thiên đỡ Kim Ánh Nhi xuống xe.

“Chúng ta đi vào gặp cha nàng, nhưng ta không thể ở lại lâu, một lát nữa phải đi kiểm tra tình hình thu mua thóc gạo.” Nam Cung Khiếu Thiên xoa mi tâm của nàng, cảm thấy nàng có chút không yên lòng. “Mấy ngày ta không có trong phủ, nếu như nàng muốn đi tìm Thạch Ảnh, thì bảo Hồng quản gia sắp xếp...”

“Àn.” Kim Ánh Nhi gật đầu, nở nụ cười tươi, “Chàng đi xử lý công việc đi, không phải là muốn đi vài chỗ sao? Chàng cũng không cần vội vàng gặp cha ta, chúng ta sẽ không chạy trốn.”

Nam Cung Khiếu Thiên vỗ về hai bên má nàng, thấp giọng nói: “Được, đợi ta, chờ ta quay về.”

“Đó là điều tất nhiên.” Kim Ánh Nhi làm nũng một lát trong lòng hắn một lúc rồi mới lùi lại.

Chỉ là, một lát sau khi Nam Cung Khiếu Thiên lên xe, Kim Ánh Nhi hỏi rõ nơi cha nàng ở, liền kéo váy chạy đến đó.

Nàng vừa vọt vào phòng khác, lập tức đưa tay đóng cửa lại.

“Sao vậy? Sao sắc mặt lại kém như vậy? Con bị phát hiện rồi sao?” Kim Hữu Ninh sốt ruột đến bên cạnh con gái, giữ chặt lấy tay nàng.

“Có thể con có thai rồi.” Kim Ánh Nhi cau mày nói.

“Cái gì?” Kim Hữu Ninh đầu tiên là sửng sốt, sau đó mặt mày hớn hở nhìn con gái, tiếng nói cũng không nhịn được mà cao lên. “Đây chính là đại hỷ sự! Sao vẻ mặt con lại khó nhìn như vậy? Như vậy dù Nam Cung Khiếu Thiên biết con là một kẻ lừa đảo, con cũng có đứa nhỏ làm lá chắn, hắn cũng sẽ không cứng rắn đuổi con đi!”

“Chàng đã sớm biết con không phải Công Tôn tiểu thư.” Kim Ánh Nhi nhìn cái miệng đang mở lớn của cha mình, nàng nhụt chí ngồi trên trường tháp, mở miệng chặn ngay chỗ hiểm, còn nói thêm. “Chàng đối với con rất tốt, nhưng con chưa từng nghĩ đến việc chung chồng với bất kỳ ai, con cũng không thể nào nghĩ đến mình sẽ làm tiểu thiếp của chàng, bị nhốt trong phủ này cả đời.”

“Nhưng mà...con có thai rồi.”

“Con có thể làm một số việc để kiếm ít tiền nuôi sống đứa nhỏ, nhưng mà người lại mê cờ bạc, dù con kiếm được nhiều hơn nữa thì cũng không đủ cho người đánh bạc vài lần.” Kim Ánh Nhi nghiêm mặt, không khách khí nói.

“Đều là lỗi của cha! Là cha có lỗi với con.” Kim Hữu Ninh ôm đầu, khóc thành tiếng.

“Cha a, lời này nói ra nếu không thật lòng, thì khóc hết nước mắt cũng vô dụng.” Nàng bất động nhìn cha, cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài.

“Nhưng con thật sự rời đi được sao?” Kim Hữu Ninh nhớ đến bộ dạng thân mật giữa con gái và Nam Cung Khiếu Thiên.

Kim Ánh Nhi nhìn mái tóc hoa râm của cha, biết tuổi của ông đã lớn, quả thật nên tìm một chỗ dừng chân. Nếu ở lại nơi này của Nam Cung Khiếu Thiên, cha nàng sợ uy quyền của hắn, tất nhiên không dám đi đánh bạc nữa.

“Con cũng không biết.” Nàng nhụt chí rụt vai lại, quả thật cũng không rõ bản thân muốn gì.

“Thoạt nhìn Nam Cung lão gia rất yêu con.”

“Chàng đối với con vô cùng tốt.” Tốt đến mức nàng muốn mặt dày ở lại.

“Vậy con ở lại cũng không sao. Thê không bằng thiếp, chúng ta đi khắp Đại Giang Nam Bắc, biết lời này luôn không sai.” Kim Hữu Ninh nhìn con gái đã mang thai, sao có thể nhìn nàng bốn ba khắp nơi.

“Cha, chúng ta đi khắp Đại Giang Nam Bắc, người còn không biết chính thất thì chỉ có thể có một, nhưng tiểu thiếp lại có thể có một, hai, ba,...”

“Nếu như hắn chung tình với con, thì sẽ không cưới thêm tiểu thiếp khác.”

“Nếu như chàng chung tình với con, con lại ghen tỵ với thê tử của chàng, vậy chẳng phải là đổ phụ sao?” Kim Ánh Nhi nghĩ đến bản thân nếu ở lại chỗ này, nhất định phải giả bộ ôn nhu lương thiện đáng vẻ cung kính, cung tiễn Nam Cung Khiếu Thiên và chính thất của hắn vào “động phòng”, nghĩ đến đó nàng đã muốn phóng hỏa giết người!

“Con không muốn chung chồng cùng với người khác, con không muốn chàng ôm nữ nhân khác...” Hốc mắt nàng lập tức tràn ngập nước mắt, lớn tiếng khóc.

Kim Hữu Ninh nhìn con gái không dễ dàng rơi lệ, ông thở dài một cái, nhẹ nhàng vỗ về đầu nàng.

“Con muốn đi hay ở, cha đều theo ý con, nhưng mà không nhất thiết phải khiến đứa nhỏ chịu khổ theo chúng ta, ít nhất con cũng nên đợi sau khi sinh xong đứa nhỏ rồi hãy đi.”

Kim Ánh Nhi mở to mắt, nghĩ đến lưu lại một mình đứa nhỏ ở đây, lòng nàng lại đau. Nghĩ đến khi nàng rời đi, sẽ làm cho Nam Cung Khiếu Thiên bị tổn thương, nàng cũng rất khó chịu.

Nhưng mà nàng lưu lại, nhìn hắn cùng người khác làm vợ chồng chân chính, nàng cũng không làm được.

Nàng thậm chí bắt đầu oán hận Nam Cung Khiếu Thiên, vì sao không thể mặc kệ hoàng thượng cùng hiệp ước với Công Tôn gia? Bạc còn có thể kiếm, nhưng Kim Ánh Nhi nàng chỉ có một thôi!

Nhưng mà, lời này nàng lại không thể nói ra – Nam Cung Khiếu Thiên có được thành công như bây giờ, nàng sao lại không hy vọng hắn có thể bước cao thêm một bước chứ? Huống hồ, hoàng thượng cũng không phải là người mà bọn họ có thể đắc tội được.

“Ta ghét người, không quả quyết, gặp chuyện liền do dự...” Kim Ánh Nhi bất ngờ tự đánh mình một cái.

“Con làm gì vậy? Nếu con chịu nhẫn nhịn, vinh hoa phú quý không đều...”

Hai cha con cứ như vậy mà tranh chấp, chẳng đến khi trời đã tối, vẫn không có kết quả.

Dù sao, nếu như chữ “tình” có thể dễ dàng hiểu rõ thì thế gian sẽ không có nhiều nữ nhân si tình như vậy, không có cách nào buông tay.

Kết quả là, ngay đêm đầu Nam Cung Khiếu Thiên vắng nhà, Kim Ánh Nhi một mình khó ngủ, trong lòng lại có nhiều tâm sự, ngủ không đến hai canh giờ liền tỉnh dậy.

Rửa mặt chải đầu xong, rồi mới đến chỗ cha nàng, nói chuyện cùng cha nàng một lúc, ngoài cửa liền vang lên tiếng đập cửa.

“Phu nhân, đại ca của ngài đến thăm.” Xuân Hoa ở ngoài cửa nói.

“Đại ca của ta?” Kim Ánh Nhi nghe vậy, sắc mặt liền biến đổi, nàng cùng cha nàng đưa mắt nhìn nhau, cố giữ bình tĩnh nói: “Mời đại ca ta ở tiền thính đợi một chút, ta sửa lại trang điểm sẽ ra tiếp.”

“Vì sao Trường Thanh huyện lệnh lại có thể tới đây? Chẳng lẽ thừa dịp Nam Cung Khiếu Thiên không có ở đây, muốn đòi lại vị trí chính cung?” Kim Hữu Ninh vẻ mặt kích động nói, cả người không ngừng run rẩy.

“Cha, người đừng đi loạn. Bây giờ người theo con về phòng, con lấy một số trang sức cho người, người mau chóng rời đi từ cửa sau.” Kim Ánh Nhi nhanh chóng quyết định nói, mí mắt bất an nháy lên.

Nguy hiểm đến nơi, mỗi khi có chuyện xấu xảy ra, đều có một chút dự cảm.

“Nam Cung Khiếu Thiên ở đâu?” Kim Hữu Ninh gấp giọng hỏi.

“Chàng ra ngoài làm việc, phải một hai ngày nữa mới có thể trở về, hiện giờ chúng ta chỉ có thể tùy cơ ứng biến. Bây giờ người đến khách điểm Duyệt Lai chờ con, nếu như Thái Lợi tìm đến, cha cứ lấy tên Nam Cung Khiếu Thiên ra. Nếu một tháng sau, con còn chưa đến khách sạn đón cha, thì cha hãy mua lấy một mảnh đất, sống cho tốt, hiểu không?” Kim Ánh Nhi vội vàng dặn dò nói.

“Cha chờ con, luôn luôn chờ con.”

“Cha hãy tự chăm sóc bản thân cho tốt, đừng để con lại thất vọng, đừng đánh bạc nữa, hiểu không?” Kim Ánh Nhi nói xong lời thăm thía, vội vàng đi ra cửa.

Kim Hữu Ninh nhìn con gái, hổ thẹn đến không nhắc nổi đầu dậy.

“Tốt lắm, đừng kéo dài thời gian nữa, đi mau!”

Kim Ánh Nhi kéo mở cửa ra, đang muốn đẩy cha ra ngoài, lại thấy một nam tử hơn bốn mươi tuổi mặc quan phục cùng vài quan sai đi về phía bọn họ.

“Yêu nữ lớn mật, lại dám giả mạo muội muội của Trường Thanh huyện lệnh Công Tôn Thường!” Ông tay Công Tôn Thường vung lên, lập tức tát nàng một cái.

Kim Ánh Nhi nhất thời không kịp phản ứng, bị đánh đập vào song cửa sổ, lập tức đầu óc trở nên choáng váng.

“Người làm sao có thể đánh người như vậy!” Kim Hữu Ninh ôm lấy con gái, lớn tiếng trách mắng nói.

“Loại nữ tử ác độc thể thân như nàng, người người đều có thể đánh.” Công Tôn Thường lần nữa muốn đánh người.

Lần này, Kim Ánh Nhi linh hoạt tránh được, còn tùy tay bẻ cành cây đánh vào tay Công Tôn Thường.

“Điều phụ to gan!” Công Tôn Thường ôm cánh tay kêu thảm một tiếng, vừa ra tay muốn đánh người.

Lúc này tất cả hộ vệ của Nam Cung phủ đều đồng loạt xông lên, vây xung quanh bảo vệ Kim Ánh Nhi ở trong đó.

“Lão gia, đây chính là cha con kẻ lừa đảo đã giả danh muội muội ngài ở Thu Nhật huyện!” Sư gia huyện lệnh chỉ vào mặt Kim Ánh Nhi nói to.

“Đừng nói lảng sang chuyện khác, huyện lệnh nhà các người chính là chủ mưu của cuộc lừa hôn này.” Kim Ánh Nhi đỏ mề hôi lạnh, lúc này sắc mặt không tốt nhìn về phía người của Nam Cung phủ.

“Điều phụ người nói bậy bạ gì đó!” Về mặt Công Tôn Thường hoảng hốt, hét lớn một tiếng.

“Âm mưu này chẳng lẽ người không có phần? Người biết rõ ràng muối muối của mình đã chạy trốn, lại còn bắt ta từ nhà người gả đi, còn muốn kêu đi bắt kẻ lừa đảo, người mới là kẻ bụng dạ khó lường!” Nam đứng ở trong vòng bảo vệ, không khách khí lớn tiếng nói, quyết định nói cho tất cả mọi người biết được hành vi phạm tội đó.

“Câm miệng!” Công Tôn Thường dùng ánh mắt bảo đảm nha dịch tiến lên bắt người.

Chẳng qua là hộ vệ của Nam Cung phủ người người đều võ nghệ cao cường, đảm nha dịch vài lần muốn bắt người, tất cả đều bị đánh ngã xuống đất vô cùng chật vật.

“Tốt! Các người điều dân dám chống lại quan sai, là muốn huyện lệnh ta đây cấp cho Nam Cung Khiếu Thiên tội danh tạo phản sao?” Công Tôn Thường lớn tiếng nói.

“Các người lui ra đi.” Kim Ánh Nhi lập tức nói.

Mấy người hộ vệ nhìn nhau một cái, tất cả đều đứng im bất động, không biết phải làm như thế nào cho đúng. Hồng quân gia đã dặn dò qua, lão gia muốn mọi người dùng mạng cũng phải bảo vệ phu nhân.

“Lui ra đi, cảm ơn các người.” Kim Ánh Nhi chậm rãi đi ra từ vòng bảo vệ của đoàn hộ vệ.

Bốn năm quan sai lập tức tiến lên che miệng nàng, mạnh mẽ bắt nàng quỳ trên đất.

“Dẫn cả cha của yêu nữ này đi!” Công Tôn Thường hét lớn một tiếng, xoay người chạy lấy người.

“Lão gia nhà tôi còn chưa về, gả cưới đúng sai chúng tôi không rõ, chúng tôi không thể để ngài mang phu nhân đi, thỉnh huyện lệnh lão gia thả hạ lưu tình, lại cho chúng tôi ba ngày.” Hồng quân gia bước lên phía trước xin tha, sợ Kim Ánh Nhi có một chút sơ suất.

“Đại nhân, nhất định là hiểu nhầm...” Xuân Hoa, Thu Nguyệt cũng bước lên phía trước muốn che chở cho Kim Ánh Nhi.

Công Tôn Thường một cước đá văng nha đầu, nâng mặt quát: “Ta thay lão gia các người quản giáo kẻ xấu!”

“Đại nhân, việc tư giải quyết riêng...” Hồng quân gia tiến lên muốn cản người.

“Hai kẻ lừa đảo này đã từng ở huyện Thu Nhật giả danh muối muối huyện lệnh để lừa đảo, hiện giờ chúng ta bắt nàng bỏ tù, chính là việc thiên kinh địa nghĩa.” Sư gia bộ dạng nghiêm trang nói.

“Đúng là như vậy!” Công Tôn Thường đắc ý nói. “Đi!”

Sau khi Công Tôn Thường hô lớn một tiếng, một đám quan sai áp giải Kim Ánh Nhi và cha nàng, nghênh ngang đi ra khỏi phủ Nam Cung.

Hồng quân gia một bên sai người nhanh chóng đi báo cho lão gia, một bên lại phái hộ vệ đi theo dõi.

Lão gia vẫn luôn truy xét theo Công Tôn tiểu thư, mặc dù biết Kim Ánh Nhi là giả mạo, nhưng vẫn sùng ái hết mức, tình hình thực tế ông đều biết! Nhưng Công Tôn lão gia là quan, cũng ngàn vạn không thể đắc tội, chỉ có thể khẩn cầu đoạn đường này phu nhân bình an vô sự.

35. Chương 18: Chương 8.1

Đã nhiều ngày chỗ ở của Trường Thanh huyện lệnh không được bình yên, hàng đêm đều có thích khách che mặt tấn công, ý định cướp tù.

Nha dịch trong nha môn, bộ khoái, căn bản không phải là đối thủ của những cao thủ giang hồ đó.

Bọn họ có thể sử dụng ưu thế nhiều người, miễn cưỡng dựa vào số đông để kéo dài, chống đỡ sự tấn công của các cao thủ.

Hai ngày qua, mặc dù tù nhân không bị cướp đi, Trường Thanh huyện lệnh cũng không bị thương, nhưng nha dịch và bộ khoái thì không còn lại được mấy người. Tiếng kêu than của nhóm thương binh vang lên bốn phía, toàn bộ đều không biết vì sao huyện lệnh không giao tù nhân ra, hoặc là nhanh chóng khiến nàng nhận tội.

Công Tôn Thường đối với việc mất đi nhân tâm, chỉ là ngay lập tức dùng pháp luật để trị người, không ngờ lại rơi vào cảnh nha dịch bắt đầu chạy trốn.

“Giờ nên làm gì đây? Rốt cuộc lúc nào thì mới có thể xử lý nàng ta? Đêm nào cũng âm ỉ như vậy, nha đầu kia nhất định biết Nam Cung Khiếu Thiên phải người nhìn chăm chăm nha môn. Đến lúc thẳng đường, nàng ta chắc chắn sẽ cản ngược lại ta một cái!” Công Tôn Thường gấp đến độ đứng ngồi không yên ở trong phòng, thỉnh thoảng lại nhìn Thái Lợi đứng một bên.

Sau khi muội muội cùng cha khác mẹ của hắn cùng với một thư sinh bỏ trốn đào hôn, hắn qua bà mối gặp được Thái Lợi. Lúc trước quen biết vì Thái Lợi giúp hắn một chuyện lớn, chẳng những giúp hắn nghĩ cách gả thay, ngay cả việc sau khi tìm được muội muội về cũng đi nghĩ xong giúp hắn.

Tính toán ban đầu của bọn họ là – bọn họ đổ tội cho bà mối và Kim Ánh Nhi trên đường đi đã tráo đổi tân nương, còn bọn họ dùng thân phận chính phu nhân bước vào Nam Cung phủ. Sau đó có cơ hội hạ độc Nam Cung Khiếu Thiên, để muội muội của hắn thuận lý thành chương tiếp quản Nam Cung phủ, tất cả gia sản sẽ nằm trong tay của nhà Công Tôn.

Không ngờ tới, mọi việc hoàn toàn không đi theo kế hoạch...

“Không cần lo lắng, ngày mai liền có thể thẳng đường rồi.” Thái Lợi nói.

“Nhưng hình như nha đầu kia vẫn còn tinh thần.” Công Tôn Thường nói.

“Từ nơi này ngồi xe tù đến nha môn, kéo xe chậm một chút, lại ép buộc nàng ta một lúc, khiến nàng ta khi đến nha môn không còn làm được chuyện gì nữa.” Thái Lợi cười nham hiểm nói, một đôi mắt gian tà nheo lại chỉ còn một đường nhỏ.

“Ổn thỏa chứ?” Công Tôn Thường nói.

“Tuyệt đối ổn thỏa.” Thái Lợi cam đoan nói.

Công Tôn Thường cầm ly trà lên uống một ngụm, chân mày vẫn nhíu lại. “Tốt nhất là người hãy chắc chắn, bằng không tất cả mọi người đều sẽ ăn không xong đâu.”

“Lão gia, ta làm việc ngài còn không phải lo lắng sao? Muội muội của ngài còn không phải là ta bảo nhóm người ăn mày tìm trở về sao? Chẳng qua là ta không cẩn thận khiến thư sinh kia ngã xuống biển, không tìm thấy thi thể mà thôi. Huống hồ, nếu không phải là ta thông báo cho ngày Nam Cung Khiếu Thiên có việc đi ra ngoài, ngài có thể nhanh chóng bắt được tiện nhân Kim Ánh Nhi này sao...” Thái Lợi đắc ý nói.

“Lão gia! Cháy rồi! Cháy rồi!” Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng sư gia gào lớn.

Công Tôn Thường kinh hoảng nhảy lên, đánh đổ cốc nước.

“Còn không nhanh đi cứu hỏa!” Công Tôn Thường kêu to.

“Mọi người đi sạch rồi!” Sư gia đẩy cửa ra đi vào, gào to rống lớn, “Thỉnh lão gia nhanh chóng rời đi!”

“Nhanh chóng đi thu nhập hoàng kim ở trong ngăn tủ của ta, thuận tiện dẫn theo toàn bộ người trong nhà đi.” Công Tôn Thường đổ đầy mồ hôi, liều mình thúc giục sư gia.

“Vâng!”

“Đây là kế diệu hổ ly sơn, nhất định là có người muốn cứu Kim Ánh Nhi.” Thái Lợi nói.

“Còn không nhanh phái người đi ngăn đón!”

“Thỉnh lão gia hãy mang Kim Ánh Nhi đi cùng, nếu như nàng ta còn chưa nhận tội, thì tuyệt đối không thể để nàng ta trở lại bên người Nam Cung Khiếu Thiên, bằng không lão gia cũng chỉ còn lại một đường chết.” Sư gia thấp giọng nói.

Công Tôn Thường vội gật đầu cầm lấy chìa khóa, bước nhanh ra khỏi phòng..

Thái Lợi một đường đi đến địa lao, lời Kim Ánh Nhi cùng cha nàng ra, hung hăng đẩy hai người đi về phía trước. “Còn không đi nhanh lên.”

Kim Ánh Nhi bị ngã trên mặt đất, trán đập xuống đất, đụng vào vết thương, cũng đã không còn sức lực để đưa tay lau nữa.

“Chu Thái Thú giá lâm! Trường Thanh huyện lệnh Công Tôn Thường xuất môn nghênh đón!”

Sao Chu Thái Thú lại xuất hiện đúng thời điểm này? Lập tức Công Tôn Thường sửng sốt, phía sau lưng không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Vài huyện lân cận đây đều thuộc quyền quản lý của Chu Thái Thú, vạn nhất đối phương trình lên trên một tấu chương, nói hấn tư tàng phạm nhân, vậy thì cái mũ quan này của hắn còn giữ được sao?

“Người mang theo người đi mau!” Công Tôn Thường thúc giục Thái Lợi, mặt ngựa nhất thời đỏ bừng lên.

“Đi chỗ nào!”

Hơn mười nha dịch bao vây đám người Công Tôn Thường lại, ở chính giữa là Chu Thái Thú, mặt không biểu cảm nhìn Công Tôn Thường.

“Thái Thú đại nhân, nơi này có hỏa hoạn, xin ngài hãy cẩn thận, đừng để bị thương.” Công Tôn Thường cười lấy lòng, tha thiết tiến lên nói.

“Người của ta đã dập được lửa.” Chu Thái Thú bước lên trước một bước, ánh mắt dừng lại trên người nữ tù phía sau. “Bên ngoài đồn rằng ngươi tư tàng phạm nhân, lại thêm dụng hình riêng, không ngờ lại là thật.”

“Đại nhân, oan uổng quá!” Công Tôn Thường quỳ xuống, liên tục dập đầu.

“Oan uổng? Vậy những vết thương trên người nữ nhân kia là cái gì!” Chu Thái Thú nghiêm mặt, quát lớn: “Người tới, đến đại sảnh nha môn thẳng đường, hôm nay ta muốn thẩm tra những lời đồn đại về huyện lệnh.”

Trận âm ỉ này khiến Kim Ánh Nhi thanh tỉnh một lát, nàng miễn cưỡng mở mắt liếc nhìn Công Tôn Thường một cái.

Sau đó, Kim Ánh Nhi nhếch môi cười, khóe môi chậm rãi chảy ra một dòng máu tươi, mà đôi mắt nàng vừa đóng, liền cứ như vậy mà ngắt đi.

Vô luận Nam Cung Khiếu Thiên đã nghĩ đến cảnh Kim Ánh Nhi bị thảm đến như thế nào, lúc

36. Chương 7-2

Tay Kim Ánh Nhi bị còng lại, chân đeo xiềng, bị nhốt dưới hầm, đã nhiều ngày không ánh mặt trời.

Nàng đi lừa thiên hạ nhiều năm, không ngờ lúc này lại thua trong tay tên siêu lừa đảo Công Tôn Thường.

Lúc đó rõ ràng là Công Tôn Thường và Hứa bà mới liên hợp muốn nàng thế thân Công Tôn cô nương lên kiệu hoa, hiện giờ lại thế thốt phủ nhận, nói là nàng cùng bà mới mơ ước gia sản của Nam Cung gia, nửa đường đổi người, ném muội muội của hắn lên thuyền ra ngoại quốc, bản thân thay thế gả vào Nam Cung gia hưởng hết vinh hoa phú quý.

Gặp quỷ rồi! Rõ ràng chính là Công Tôn Thường tìm được muội muội, vọng tưởng muốn đến phân chén canh Nam Cung gia, nên mới nghĩ ra mưu kế ác độc này.

Cổ tình người ta là huyện lệnh, mà nàng lại còn từng giả mạo muội muội của huyện lệnh, hiện giờ chính là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

“Ha ha ha...” Kim Ánh Nhi cất tiếng cười to, hy vọng có thể sinh ra một ít nhiệt, giữ ấm cơ thể.

Trong hầm này không có ánh mặt trời, tường đá lạnh thấu xương, đầu óc nàng choáng váng, ngủ rồi lại tỉnh rồi lại ngủ, cả người nàng đều là vết thương.

Nếu như nàng thật sự có thai, đứa nhỏ làm sao chịu nổi loại tra tấn này. Kim Ánh Nhi nhìn ánh nến lay động, không biết bản thân còn phải ở đây bao lâu nữa, mà thậm chí nàng đau đến mức không có cách nào nghĩ đến chuyện sợ bị nhốt trong phòng tối nữa rồi.

Vì sao Nam Cung Khiếu Thiên còn chưa đến cứu nàng? Hắn là Hồng quân gia đã nói với hắn nàng bị mang đi rồi, nàng đã chống đỡ nhiều ngày, muốn để cho Nam Cung Khiếu Thiên có thời gian tìm cách...

Tiếng khóa cửa mở ra, khiến Kim Ánh Nhi chấn động, thân mình bởi vì sợ hãi mà cuộn tròn lại.

Nàng không giả bộ ngủ, dù sao có giả vờ ngủ thì cũng sẽ bị roi đánh tỉnh.

Một khắc cửa đẩy ra, Kim Ánh Nhi không tránh mắt đi, chính là hờ hững nhìn gương mặt ngựa của Công Tôn Thường, sự gia cùng với hai tên nha dịch.

Công Tôn Thường đi đến trước mặt nàng, một tên nha dịch nhanh chóng xách cổ áo nàng lên, còng tay chân nàng lên hình giá chữ thập.

Mỗi lần tay chân bị kéo thẳng, sức nặng của còng tay xiềng chân trên người Kim Ánh Nhi lại đè lên chi chút vết roi, đau đến mức khiến gương mặt nhỏ của nàng nhăn thành một cục.

“Có thừa nhận bản thân cùng Hứa bà mới mưu đồ muốn làm phu nhân Nam Cung gia không?” Công Tôn Thường hỏi.

“Có thừa nhận hay không đều chỉ còn con đường chết, ta cần gì phải làm?” Nàng hừ lạnh một tiếng, hung ác nhìn hắn.

“Còn không chịu thông minh lên! Có tin là ta đánh ngươi thành hoại tử nhân không!” Công Tôn Thường liếc mắt nhìn nha dịch một cái.

Nha dịch vung roi lên, trong mắt Kim Ánh Nhi hiện lên sự sợ hãi, lại lập tức nhắm mắt thả lỏng người, tùy ý để roi dài đánh lên người nàng lưu lại một vết máu.

Mấy ngày nay bị đánh nàng biết một điều — cơ thể khi bị đánh càng đau, nếu thả lỏng cơ thể chịu roi, có thể sẽ bớt đau hơn một chút.

Nha dịch đánh hơn mười cái, trên roi đều là vết máu, Công Tôn Thường mới bảo họ dừng lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong hầm chỉ còn tiếng Kim Ánh Nhi thở gấp đau đớn cùng tiếng máu nhỏ giọt tí tách.

“Đánh ta thành hoại tử nhân....Ta không thể ở trước mặt mọi người nói ra...Đối với ngươi cũng không có chỗ tốt...” Kim Ánh Nhi hấp hối nói.

“Kim cô nương, cô tuổi trẻ thể tránh, nhưng phụ thân cô làm sao có thể chịu được ép buộc!” Sư gia ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Nếu cha ta chết, ta còn sống làm gì?” Kim Ánh Nhi hé mắt ra, vẻ mặt sớm đã không còn để ý đến sống chết – tuy rằng sắc mặt nàng giống quỷ, vết thương còn đang thi nhau chảy máu, giống như cũng không còn sống được bao lâu. “Ta chết, chẳng qua là phía dưới công môn nhiều thêm một oan hồn mà thôi. Chỉ là xem Nam Cung Khiếu Thiên có nguyện ý để cho các người yên hay không thôi, dù sao một đêm vợ chồng trăm năm ân ái.”

Công Tôn Thường nghe vậy, mặt ngựa nhả lại, ánh mắt kinh hoàng vội vàng nhìn về phía sư gia.

Quả thật là Nam Cung Khiếu Thiên phái người tìm bọn họ, thậm chí đã nhiều ngày công khai đến cửa tìm người.

Nếu không phải hấn lấy lý do cha con Kim Ánh Nhi từng giả mạo muội muội huyện lệnh đang thẩm án, cự tuyệt hấn, nếu không phải quốc gia có lệnh, tư cướp phạm nhân, chống lại quan viên huyện lệnh, bị kết án là tạo phản, thì có lẽ Nam Cung Khiếu Thiên đã sớm phái người đoạt lại Kim Ánh Nhi, để cho ả lừa đảo kia ngồi trở lại vị trí phu nhân Nam Cung gia rồi!

Hấn tuyệt đối không ngờ tới Nam Cung Khiếu Thiên lại cố chấp muốn cứu Kim Ánh Nhi như vậy, làm hại kế hoạch của hấn giờ biến thành không rồi.

Hấn thật vất vả tìm được muội muội cùng cha khác mẹ, hiện giờ đang bị giữ lại ở phía nam cửa cung, ngoại trừ mau chóng bắt Kim Ánh Nhi thừa nhận tội mạo danh lên kiệu hoa, để cho nàng vào đại lao thì không còn cách nào khác.

Công Tôn Thường nhớ tới gương mặt không biểu cảm của Nam Cung Khiếu Thiên, cầm dài khê run vài cái.

“Cô nương muốn có điều kiện gì thì mới đồng ý mở miệng thừa nhận là tự nguyện giả trang thành Công Tôn cô nương để xuất giá?” Sư gia hỏi.

Kim Ánh Nhi bị mồ hôi che mắt, lại miễn cưỡng mở miệng nói: “Chỉ cần...sau đó các người đồng ý...thả ta cùng cha ta rời đi...Ta sẽ ở trước mặt mọi người thừa nhận tội danh ta cùng Hứa bà mối âm mưu đoạt hôn...”

Công Tôn Thường cùng sư gia nhìn nhau một cái, lộ ra nụ cười quỷ dị.

“Không thành vấn đề.” Công Tôn Thường mở miệng đồng ý.

“Từ giờ đến lúc ta lên phòng chịu thẩm nha môn...Cha ta đều phải ở cùng ta...Bằng không ta sao biết được ông ấy có phải bị các người lăng trì...”

“Không thành vấn đề.” Công Tôn Thường vừa lòng gật đầu, lập tức bảo nha dịch mở trói cho nàng.

Mất đi kiềm chế, cả người Kim Ánh Nhi vô lực ngã xuống đất.

“Nghe nói Thái Thú gần đây đang đi điều tra nghe ngóng dân tình, cho nàng một ít màn thầu, đừng để cho người ta dè pha, nói chúng ta khát khe với phạm nhân.” Công Tôn Thường cùng sư gia sau khi dặn dò xong, xoay người dẫn người đi ra ngoài.

Kim Ánh Nhi nhìn ánh lửa trên ngọn nến lay động, đột nhiên rung mình một cái, lại không còn sức để chống người dậy.

Kẻ lừa đảo sao có thể không biết kẻ lừa đảo đang diễn, nàng thừa nhận bản thân có tội, vậy còn mạng nữa sao?

Nhưng nàng có biện pháp của nàng, chỉ cần có thể để nàng và cha nàng cùng nhau rời đi, nàng nhất định có cách tìm được đường sống.

“Con cũng cố gắng một chút, chỉ cần qua được chuyện này, về sau bảo đảm con được ăn thơm uống ngon, vô cùng phú quý...”

Nàng cúi đầu nhìn bụng nói chuyện, hai hàng lệ bất ngờ chảy xuống.

“Khóc cái gì! Nam Cung Khiếu Thiên nhất định đang nghĩ cách để cứu người!” Nàng ngẩng cằm, lớn tiếng nói, nước mắt lại không khống chế được mà chảy xuống.

Nam Cung Khiếu Thiên còn không đến, nàng ở đây sẽ chết mất!

“Lão gia thưởng cho người màn thầu!” Cửa được mở ra, ném vào một chén nước cùng mấy cái bánh bao.

Kim Ánh Nhi chống đỡ cơ thể đang chảy máu đi về phía đồ ăn.

Mỗi bước nàng đi, cả người nàng như có hàng vạn cây tên cắm vào người, khiến nàng đau đến mức muốn tự sát. Nhưng nàng bắt buộc bản thân đến lấy màn thầu, ăn từng miếng từng miếng.

Nàng còn sống.

Còn sống, mới có hy vọng.

Sau khi Kim Ánh Nhi bị mang đi, bên trong Nam Cung phủ ngoài tiếng Nam Cung Khiếu Thiên rống to, mấy ngày nay đều không nghe thấy một câu tiếng người.

Không phải thật sự không có người nói chuyện, mà là tất cả mọi người chỉ dám thì thầm nói chuyện.

Ai ngờ được “phu nhân” mà họ vẫn gọi lại là một tên lừa đảo, mà khi vị Công Tôn cô nương thật sự cùng Trường Thanh huyện lệnh đến phủ Nam Cung làm khách, lại bị Nam Cung Khiếu Thiên cự tuyệt ở ngoài cửa.

Thật ra, người trong phủ Nam Cung đối với kết quả này cũng không ngạc nhiên cho lắm. Tạm thời không bàn đến việc Kim Ánh Nhi giúp lão gia phát hiện sâu bệnh trong lúa, lấy được kỹ thuật diệt tam thoi, Kim Ánh Nhi nhiệt tâm sáng sủa, không phân chủ tớ, càng không nói đến việc cứu hài tử, giúp rất nhiều người chữa bệnh vặt, ngay cả đám hạ nhân bọn họ cũng bị nàng thu phục, huống chi là lão gia ở chung lâu ngày với nàng?

Quan trọng là nàng luôn khiến lão gia bình thường luôn ít lời có được sự vui vẻ.

Vì thế, tất cả mọi người trong phủ đều biết “phu nhân” nhất định sẽ trở về.

Nam Cung Khiếu Thiên cho rằng Công Tôn Thuởng vô cớ đến phủ bắt người, nói rõ là không coi trọng hắn. Vì thế, lấy lý do đối phương chưa thực hiện hôn ước, trong vòng một ngày liền thu hồi lại cung lương cho Trường Thanh huyện.

Hắn đoán đúng trong lòng Công Tôn Thuởng cho quý, tất nhiên không dám đem việc này bẩm báo cho hoàng thượng, là vậy hắn cũng không còn e ngại. Chỉ là, Trường Thanh huyện mất đi nguồn cung ứng gạo ổn định, hiện giờ thu hoạch lúa lại kém, giá thóc gạo cao như hoàng kim, dân chúng các nơi đều kêu than đầy trời.

Công Tôn Thuởng phái sứ gia tới cửa cầu kiến vài lần, Nam Cung Khiếu Thiên lại chưa từng gặp mặt, luôn phái quân gia ngăn lại, giống như lúc này....

“Sứ gia của Công Tôn huyện lệnh đã rời đi, tiểu nhân đã bảo hắn nếu như thả Kim cô nương, sẽ cung cung một thúng thóc gạo để Trường Thanh huyện cấp cứu.” Hồng quân gia đứng trước mặt Nam Cung Khiếu Thiên, thấp giọng nói: “Thám tử cũng đã hồi báo, quả thật phu nhân bị nhốt trong hầm ngầm của quan phủ.

“Có chặt chẽ giám sát bọn họ có đường luận án hay không?” Hắn sợ Ánh nhi không chịu nổi tư hình bị vu oan giá họa, lén nhận tội, đã phải chịu cực hình.

“Đã làm theo phân phó của lão gia, bất kể ngày đêm đều có người trông giữ ở ngoài, hiện giờ Công Tôn Thuởng còn phải tự mình thẩm án mấy vụ án mạng, hiện giờ triều đình có người mơ ước chức quan của hắn, hắn không dám làm xằng bậy.”

“Tốt nhất là vậy.” Nam Cung Khiếu Thiên nhắm mắt lại, ở trong lòng phỏng đoán thời gian Thái Thú đến.

Năm trước bởi vì hấn mở kho cứu tế thiên tai, nên cùng Thái Thú Xử chương quản Xử Châu huyện có giao tình không tồi. Lúc này đặc biệt khoái mã kêu oan với Chu Thái Thú, hy vọng một lần có thể cứu được Kim Ánh Nhi.

“Lão gia, thuộc hạ còn có một chuyện cần báo.”

Nam Cung Khiếu Thiên mờ mịt mở mắt ra, nhìn về phía gương mặt nhăn nhó của Hồng quản gia, trái tim thất lại một cái. Còn có tin tức gì tệ hơn tin mất đi nàng sao?

“Nói mau.”

“Thuộc hạ vừa mới phái người đến chỗ của Thạch nương tử, nói rằng phu nhân bị người xấu bắt đi, không thể cùng nàng ấy học dệt. Thạch nương tử lập tức hỏi sức khỏe của phu nhân, nàng nói...nàng nói...” Lúc này Hồng quản gia ấp úng không nói lên lời.

“Nàng nói cái gì?” Nam Cung Khiếu Thiên đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng hỏi.

Hồng quản gia nhìn sắc mặt lão gia tái nhợt, đỏ vành mắt nói: “Nàng nói phu nhân đã có thai.”

Đầu tiên cả người Nam Cung Khiếu Thiên cứng lại, sau đó lung lay lùi về sau một bước, cuối cùng không chống đỡ được ngã xuống ghế.

Mắt hấn không còn chút máu giống như hồn phách bị rút ra khỏi cơ thể, nhưng tâm lại hung hăng xoắn lại, đau đến mức hấn phải cuộn người lại, hô hấp có chút khó khăn.

Chỉ nghĩ đến Ánh Nhi bị nhốt trong hầm, hấn liền muốn phát cuồng, hướng hồ là biết nàng đã có thai! Đúng ra hấn nên mang theo nàng bên người, như vậy nàng sẽ không phải chịu tra tấn như vậy!

Nam Cung Khiếu Thiên không ngừng run rẩy, hấn không thể đem chính mình bầm thành vụn đoạn.

“Lão gia...” Hồng quản gia lo lắng tiến lên đỡ lấy hấn.

“Ta không sao.” Hai tay Nam Cung Khiếu Thiên nắm chặt lại, chỉ kém vài phần sức liền muốn bóp nát bàn tay.

“Treo giải thưởng tìm cao thủ tốt nhất, dạ tập Công Tôn phủ, cứu ra phu nhân giả, tiền thưởng trăm lượng.” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn về phía Hồng quản gia, khàn giọng nói.

“Tư cướp phạm nhân là trọng tội tạo phản.” Sắc mặt Hồng quản gia tái nhợt nói.

“Ta còn quan tâm đến nhiều như vậy sao?” Nam Cung Khiếu Thiên cầm lấy một cái bình hoa, ném mạnh về phía bức tường.

Bình Hoa vỡ thành trăm mảnh.

Hấn trừng mắt nhìn những mảnh vỡ, ước gì những mảnh vỡ này là cốt nhục Công Tôn Thường!

“Tiểu nhân lập tức đi làm.” Hồng quản gia đã bao lâu chưa thấy lão gia mất khống chế như vậy, lập tức xoay người đi làm việc.

Nam Cung Khiếu Thiên dùng sức nhắm mắt lại, bắt buộc bản thân vì Ánh Nhi mà tỉnh táo lại.

Trước mắt hấn còn phải chờ Thái Thú xuất hiện, lại cùng nhau tập hợp những chứng cứ để đưa lên trên, chính diện giao thủ cùng với Công Tôn Thường, quang minh chính đại đưa Ánh Nhi về, để tránh hậu họa sau này. Trong trường hợp đó, hiện giờ hấn phải kiềm chế xúc động của bản thân phái người đi làm thịt Công Tôn Thường.

Mắt phượng của Nam Cung Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn về phía trước, hấn chậm rãi đi ra ngoài, lại tìm Hồng quản gia, giao một số việc, nhất định phải đào móc ra tất cả những chuyện đen tối của Công Tôn Thường...

Hấn thề trong thời gian ngắn nhất, giải quyết Công Tôn Thường. Khiến cho Công Tôn Thường cả đời thống khổ vì đã động đến nữ nhân của Nam Cung Khiếu Thiên hấn.

37. Chương 19: Chương 8.2

Kim Ánh Nhi nằm ở trong lòng Nam Cung Khiếu Thiên, cũng không nhìn những người khác trong phòng, cái miệng nhỏ sau khi uống nước mà hần đưa đến, yếu ớt nhỏ giọng hỏi: “Khi nào chúng ta về nhà?”

“Đợi đến khi Thái Thú định tội Công Tôn Thường xong, chúng ta liền có thể về nhà.” Nam Cung Khiếu Thiên nói.

Kim Ánh Nhi nắm tay Nam Cung Khiếu Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn ghé vào lồng ngực nghe tiếng tim đập của hần, hô hấp đã bắt đầu yếu đi.

Sau mấy ngày nôn ra máu, nàng biết bản thân đã bị hạ độc, cũng biết thời gian còn lại của bản thân không nhiều, thậm chí muốn thay một bộ quần áo đẹp đẽ, một thân sạch sẽ nằm trong lòng hần.

“Truyền Ôn Văn Trí.” Chu Thái Thú nói.

Công Tôn Thường vừa nghe thấy cái tên này, sắc mặt tái nhợt.

Ở cửa một thư sinh chống gậy, đầu buộc khăn xanh, chân cao chân thấp đi đến.

“Ôn Văn Trí, ngày hôm đó có phải là người và Công Tôn cô nương cùng nhau bỏ trốn không?” Chu Thái Thú hỏi.

“Vâng! Công Tôn cô nương và ta tình đầu ý hợp, khi cha mẹ nàng còn sống đã chỉ phúc vi hôn cùng ta, là huynh trưởng cùng cha khác mẹ của nàng, chê ta nghèo khó, muốn ép nàng gả cho Nam Cung Khiếu Thiên, chúng ta đành phải dùng đến hạ sách này.” Ôn Văn Trí cao giọng nói.

“Nói bậy!” Công Tôn Thường hồn hển nói.

“Ta cùng Công Tôn cô nương bắt thuyền, ý định muốn đến dị quốc sinh sống. Chẳng qua là thuyền mới rời đi, liền bị người của Huyện lệnh tới bắt lấy. Công Tôn cô nương bị bắt trở về, ta thì bị rơi xuống biển, may mắn người của Nam Cung lão gia phái tới đã cứu ta một mạng.” Ôn Văn Trí nói.

Công Tôn Thường ngẩn ngơ, hoàn toàn không ngờ Nam Cung Khiếu Thiên lại cũng đuổi theo hành tung của muội muội hần, điều này chứng tỏ từ ban đầu Nam Cung Khiếu Thiên đã biết tân nương là giả.

Vậy chẳng phải tất cả âm mưu của hần đều bị Nam Cung Khiếu Thiên nhìn thấy hết sao? Đột nhiên Công Tôn Thường đỏ mặt hỏi khắp đầu.

“Ánh Nhi, báo ứng của hần đến rồi.” Nam Cung Khiếu Thiên cúi đầu nhìn Kim Ánh Nhi, vỗ về gương mặt nhỏ của nàng.

Bụng dưới của Kim Ánh Nhi truyền đến một cơn đau, trong lòng chỉ có một suy nghĩ muốn về nhà, nhưng nàng mỉm cười với hần, cũng hao tổn hết sức lực, lại chỉ có thể tựa vào trong lòng hần.

Hần nói cái gì cũng tốt, có hần ở bên cạnh, nàng không cầu gì nữa.

“Công Tôn Thường, người còn gì để nói nữa không?” Chu Thái Thú nói.

“Bọn họ liên hợp muốn hãm hại ta.” Công Tôn Thường vô lực nói.

“Bọn họ hãm hại người thì được lợi gì? Người có tiền tài quyền thế hơn nhà Nam Cung? Hay là người có địa vị hơn tân khoa Thám Hoa Ôn Văn Trí?” Chu Thái Thú hỏi.

“Thám Hoa?” Công Tôn Thường trừng mắt nhìn thư sinh nghèo, thân mình lung lay vài cái.

“Không sai. Hôm qua Hoàng Thượng đã kéo bảng lên, hần chính là Thám Hoa mới của bản triều, có lẽ ngày sau sẽ tiếp quản chức Huyện lệnh của người.” Chu Thái Thú cười lạnh nói.

Công Tôn Thường vừa thấy tình thế không đúng, lập tức cuống quýt đập đầu.

”Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng! Tiểu nhân nhất thời hồ đồ, bị Thái Lợi mê hoặc, nên mới đồng ý mưu kế của hắn.

38. Chương 8-1

Đã nhiều ngày chỗ ở của Trường Thanh huyện lệnh không được bình yên, hàng đêm đều có thích khách che mặt tấn công, ý định cướp tù.

Nha dịch trong nha môn, bộ khoái, căn bản không phải là đối thủ của những cao thủ giang hồ đó.

Bọn họ có thể sử dụng ưu thế nhiều người, miễn cưỡng dựa vào số đông để kéo dài, chống đỡ sự tấn công của các cao thủ.

Hai ngày qua, mặc dù tù nhân không bị cướp đi, Trường Thanh huyện lệnh cũng không bị thương, nhưng nha dịch và bộ khoái thì không còn lại được mấy người. Tiếng kêu than của nhóm thương binh vang lên bốn phía, toàn bộ đều không biết vì sao huyện lệnh không giao tù nhân ra, hoặc là nhanh chóng khiến nàng nhận tội.

Công Tôn Thường đối với việc mất đi nhân tâm, chỉ là ngay lập tức dùng pháp luật để trị người, không ngờ lại rơi vào cảnh nha dịch bắt đầu chạy trốn.

“Giờ nên làm gì đây? Rốt cuộc lúc nào thì mới có thể xử lý nàng ta? Đêm nào cũng âm ỉ như vậy, nha đầu kia nhất định biết Nam Cung Khiếu Thiên phải người nhìn chăm chăm nha môn. Đến lúc thăng đường, nàng ta chắc chắn sẽ cản ngược lại ta một cái!” Công Tôn Thường gấp đến độ đứng ngồi không yên ở trong phòng, thỉnh thoảng lại nhìn Thái Lợi đứng một bên.

Sau khi muội muội cùng cha khác mẹ của hắn cùng với một thư sinh bỏ trốn đào hôn, hắn qua bà mối gặp được Thái Lợi. Lúc trước quen biết vì Thái Lợi giúp hắn một chuyện lớn, chẳng những giúp hắn nghĩ cách gả thay, ngay cả việc sau khi tìm được muội muội về cũng đi nghĩ xong giúp hắn.

Tính toán ban đầu của bọn họ là – bọn họ đổ tội cho bà mối và Kim Ánh Nhi trên đường đi đã tráo đổi tân nương, còn bọn họ dùng thân phận chính phu nhân bước vào Nam Cung phủ. Sau đó có cơ hội hạ độc Nam Cung Khiếu Thiên, để muội muội của hắn thuận lý thành chương tiếp quản Nam Cung phủ, tất cả gia sản sẽ nằm trong tay của nhà Công Tôn.

Không ngờ tới, mọi việc hoàn toàn không đi theo kế hoạch...

“Không cần lo lắng, ngày mai liền có thể thăng đường rồi.” Thái Lợi nói.

“Nhưng hình như nha đầu kia vẫn còn tinh thần.” Công Tôn Thường nói.

“Từ nơi này ngồi xe tù đến nha môn, kéo xe chậm một chút, lại ép buộc nàng ta một lúc, khiến nàng ta khi đến nha môn không còn làm được chuyện gì nữa.” Thái Lợi cười nham hiểm nói, một đôi mắt gian tà nheo lại chỉ còn một đường nhỏ.

“Ổn thỏa chứ?” Công Tôn Thường nói.

“Tuyệt đối ổn thỏa.” Thái Lợi cam đoan nói.

Công Tôn Thường cầm ly trà lên uống một ngụm, chân mày vẫn nhíu lại. “Tốt nhất là người hãy chắc chắn, bằng không tất cả mọi người đều sẽ ăn không xong đâu.”

“Lão gia, ta làm việc ngài còn không phải lo lắng sao? Muội muội của ngài còn không phải là ta bảo nhóm người ăn mày tìm trở về sao? Chẳng qua là ta không cẩn thận khiến thư sinh kia ngã xuống biển, không tìm thấy thi thể mà thôi. Huống hồ, nếu không phải là ta thông báo cho ngày Nam Cung Khiếu Thiên có việc đi ra ngoài, ngài có thể nhanh chóng bắt được tiện nhân Kim Ánh Nhi này sao...” Thái Lợi đắc ý nói.

“Lão gia! Cháy rồi! Cháy rồi!” Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng sư gia gào lớn.

Công Tôn Thường kinh hoảng nhảy lên, đánh đổ cốc nước.

“Còn không nhanh đi cứu hỏa!” Công Tôn Thường kêu to.

“Mọi người đi sạch rồi!” Sư gia đẩy cửa ra đi vào, gào to rống lớn, “Thỉnh lão gia nhanh chóng rời đi!”

“Nhanh chóng đi thu nhập hoàng kim ở trong ngăn tủ của ta, thuận tiện dẫn theo toàn bộ người trong nhà đi.” Công Tôn Thường đổ đầy mồ hôi, liều mình thúc giục sư gia.

“Vâng!”

“Đây là kế điệu hổ ly sơn, nhất định là có người muốn cứu Kim Ánh Nhi.” Thái Lợi nói.

“Còn không nhanh phái người đi ngăn đón!”

“Thỉnh lão gia hãy mang Kim Ánh Nhi đi cùng, nếu như nàng ta còn chưa nhận tội, thì tuyệt đối không thể để nàng ta trở lại bên người Nam Cung Khiếu Thiên, bằng không lão gia cũng chỉ còn lại một đường chết.” Sư gia thấp giọng nói.

Công Tôn Thường vội gật đầu cầm lấy chìa khóa, bước nhanh ra khỏi phòng..

Thái Lợi một đường đi đến địa lao, lời Kim Ánh Nhi cùng cha nàng ra, hung hăng đẩy hai người đi về phía trước. “Còn không đi nhanh lên.”

Kim Ánh Nhi bị ngã trên mặt đất, trán đập xuống đất, đụng vào vết thương, cũng đã không còn sức lực để đưa tay lau nữa.

“Chu Thái Thú giá lâm! Trường Thanh huyện lệnh Công Tôn Thường xuất môn nghênh đón!”

Sao Chu Thái Thú lại xuất hiện đúng thời điểm này? Lập tức Công Tôn Thường sững sốt, phía sau lưng không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Vài huyện lân cận đây đều thuộc quyền quản lý của Chu Thái Thú, vạn nhất đối phương trình lên trên một tấu chương, nói hấn tư tàng phạm nhân, vậy thì cái mũ quan này của hấn còn giữ được sao?

“Người mang theo người đi mau!” Công Tôn Thường thúc giục Thái Lợi, mặt ngựa nhất thời đỏ bừng lên.

“Đi chỗ nào!”

Hơn mười nha dịch bao vây đám người Công Tôn Thường lại, ở chính giữa là Chu Thái Thú, mặt không biểu cảm nhìn Công Tôn Thường.

“Thái Thú đại nhân, nơi này có hỏa hoạn, xin ngài hãy cẩn thận, đừng để bị thương.” Công Tôn Thường cười lấy lòng, tha thiết tiến lên nói.

“Người của ta đã dập được lửa.” Chu Thái Thú bước lên trước một bước, ánh mắt dừng lại trên người nữ tù phía sau. “Bên ngoài đồn rằng người tư tàng phạm nhân, lại thêm dụng hình riêng, không ngờ lại là thật.”

“Đại nhân, oan uổng quá!” Công Tôn Thường quỳ xuống, liên tục dập đầu.

“Oan uổng? Vậy những vết thương trên người nữ nhân kia là cái gì!” Chu Thái Thú nghiêm mặt, quát lớn: “Người tới, đến đại sảnh nha môn thăng đường, hôm nay ta muốn thẩm tra những lời đồn đại về huyện lệnh.”

Trận âm ỉ này khiến Kim Ánh Nhi thanh tỉnh một lát, nàng miễn cưỡng mở mắt liếc nhìn Công Tôn Thường một cái.

Sau đó, Kim Ánh Nhi nhếch môi cười, khóe môi chậm rãi chảy ra một dòng máu tươi, mà đôi mắt nàng vừa đóng, liền cứ như vậy mà ngất đi.

Vô luận Nam Cung Khiếu Thiên đã nghĩ đến cảnh Kim Ánh Nhi bị thẩm đến như thế nào, lúc hấn nhìn thấy nàng nằm trên đất ở nha môn, cả người đều là vết thương, tâm của hấn đau đến mức như có người dùng dao chém vạn phát.

Nam Cung Khiếu Thiên ngậy ngốc nhìn Kim Ánh Nhi, cả người tràn ngập tức giận, hoàn toàn không giống vẻ mặt lạnh lùng không nhìn ra hi vọng lúc này.

Nếu không phải vì muốn duy trì mặt ngoài công chính, hấn sẽ không diễn vai lạnh lùng không biểu cảm này, hấn đã sớm tiến lên bóp chết Công Tôn Thường rồi.

Ý thức của Kim Ánh Nhi mơ hồ, hé nửa đôi mắt quỳ rạp trên đất, ngay cả sức để mở to mắt cũng không có.

Nghe thấy quanh mình có tiếng khóc, lại không biết là ai to gan đến như vậy. Người có tư cách khóc ở nơi này nhất không phải là nàng sao?

“Công Tôn Thường, người chứa chấp phạm nhân, lại tư dùng hình phạt, người có nhận tội?” Chu Thái Thú đem kinh đường mộc vỗ lên bàn, Công Tôn Thường quỳ trên đất sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Hồi bẩm đại nhân, ta cũng là vì phá án.” Công Tôn Thường nói.

“Lời này có ý gì?”

Công Tôn Thường quay đầu nhìn Nam Cung Khiếu Thiên mặt lạnh một cái, lấy dũng khí nói: “Nữ nhân này cùng Nam Cung Khiếu Thiên quan hệ không ít, nhà Nam Cung Khiếu Thiên lại nhiều lần đến đòi người, ta chỉ có thể giấu nàng ta xuống hầm, để tránh hấn cướp tù nhân.”

“Ta chỉ đến chỗ người đòi người một lần.” Nam Cung Khiếu Thiên trầm giọng nói.

Kim Ánh Nhi nghe thấy giọng nói của Nam Cung Khiếu Thiên, cả người chấn động. Bỗng dưng nàng mở mắt ra, dùng hết sức lực miễn cưỡng quay đầu, chỉ thấy hấn...

Ngọc dung gầy yếu, sắc mặt sốt ruột, đôi mắt đen nhìn nàng chăm chăm.

Trong lòng nàng đau xót, hai dòng lệ chảy xuống.

Có thể gặp lại một lần, chết cũng không hối tiếc rồi!

Bên môi Kim Ánh Nhi hiện lên ý cười, vô lực nhắm mắt lại.

“Ánh Nhi!” Nam Cung Khiếu Thiên điên cuồng gào thét, một bước tiến lên, lại bị nha dịch ngăn cản lại.

“Con gái...” Kim Hữu Ninh quỳ ở bên cạnh, nhào về phía con gái, nắm lấy tay nàng.

“Con không sao.” Kim Ánh Nhi nằm trên mặt đất, cúi đầu ho mạnh hai tiếng, lại dùng ống tay lau đi vết máu đen bên miệng.

Công Tôn Thường bắt được cơ hội, lớn tiếng nói: “Đại nhân, Nam Cung Khiếu Thiên cố chấp với ả lừa đảo này, ngài cũng thấy đấy. Từ sau lần Nam Cung Khiếu Thiên đòi người không được, trong phủ của ta mỗi ngày đều có cao thủ đến cướp ngục, ngoại trừ hấn, còn ai có thể làm lớn như vậy...”

“Trừ phi người có thể chứng minh, những cao thủ đều là do Nam Cung Khiếu Thiên tìm đến, nếu không lời nói của người bản quan không thể tin, mà việc này với việc người dùng tư hình với phạm nhân, không chút liên quan.” Chu Thái Thú nghiêm khắc nhìn Công Tôn Thường.

“Thuộc hạ...Chỉ nghĩ là nhanh chóng tìm ra chân tướng.”

“Còn dám nói sạo! Nghĩa trị quốc của Đông Xuân quốc chúng ta, năm huyện Minh Văn dưới quyền quản lý của bản quan có quy định, dùng hình như vậy cần phải có ba công chứng viên của lán giềng, người có từng làm không?”

“Thuộc hạ nhất thời nóng vội...” Công Tôn Thường ấp a ấp úng nói.

“Người là Trưởng Thanh huyện lệnh lại phạm phải tội như vậy, phải bị tội gì?” Chu Thái Thú lại cầm kinh đường mộc vỗ lên bàn.

“Đại nhân...Oan uổng...” Công Tôn Thường không ngừng phát run, chỉ có thể miễn cưỡng nói ra mấy chữ.

Nam Cung Khiếu Thiên nghe lời bọn họ nói chuyện, trong lòng lại nóng như lửa đốt nhìn Kim Ánh Nhi, sợ nàng không chịu đựng được đến khi thẩm án xong.

“Tiểu nhân cũng chỉ là nhất thời nóng vội, bởi vì một ngày chuyện của yêu nữ này không giải quyết, Nam Cung lão gia liền không chịu đón muối muối của ta vào cửa. Một ngày muối muối của ta còn chưa gả cho Nam Cung phủ, Nam Cung lão gia một ngày lại kéo dài thời gian cung cấp thóc lúa cho Trưởng Thanh huyện, chịu khổ đều là dân chúng!” Công Tôn Thường khóc sụt sùi nói, một mặt bày ra vẻ thương dân.

“Ta đã từng cho người nói với người, nếu như giao ra Kim Ánh Nhi, hoặc là trực tiếp công thẩm, ta sẽ có cung cấp trước cho Trưởng Thanh huyện một tháng thóc gạo để vượt quá thời gian khó khăn, đáng tiếc Công Tôn huyện lệnh lại không nghe.” Nam Cung Khiếu Thiên lạnh lùng nói.

“Lời này của người có dùng giấy bút viết rõ ràng ra sao?” Trong mắt Công Tôn Thường lóe lên tia xảo trá.

“Tóm lại, chân tướng mọi chuyện, ta đã phái người đi điều tra, một lát sẽ có kết quả.” Chu Thái Thú nhìn Nam Cung Khiếu Thiên một cái, ánh mắt giống như muốn hấn yên tâm. “Kim Ánh Nhi là phụ nữ có thể trước lui qua một bên.

Lời của Chu Thái Thú còn chưa dứt, Nam Cung Khiếu Thiên cùng vài nô tỳ lập tức chạy vội đến bên người Kim Ánh Nhi.

Nam Cung Khiếu Thiên ôm lấy nàng, để cơ thể lạnh như băng của nàng kề sát vào trong lòng hấn, cũng không nhận được rung mình một cái.

Kim Ánh Nhi bị ấm áp bao quanh, cũng nhất thời khó thừa nhận, trong cổ họng trào lên một ngụm máu, nàng cắn chặt răng, dùng sức nuốt xuống, không muốn hấn lo lắng.

“Rất đau sao?” Nam Cung Khiếu Thiên thấy nàng cắn chặt răng, chỉ đành ôm nàng chặt vào lòng.

“Ta thật thối...” Kim Ánh Nhi đã đến mười ngày không được tắm rửa, mùi trên người ngay cả nàng cũng không chịu nổi.

“Nàng đừng nói chuyện.” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn về phía Xuân Hoa, Thu Nguyệt. “Đưa nước cho phu nhân uống.”

“Phu nhân!” Xuân Hoa, Thu Nguyệt vừa thấy Kim Ánh Nhi cả người đều là vết thương, khóc đến nỗi cả mặt toàn là nước mắt, đưa nước xong liền xoay người khóc nức nở nói: “Thái Thú đại nhân, phu nhân của chúng ta oan uổng, xưa nay phu nhân đối đãi với hạ nhân rất tốt, có đồ tốt nhất định sẽ chia sẻ với chúng ta, phu nhân tuyệt đối không phải là người xấu...”

“Khi kho thóc bị cháy, chính phu nhân đã quên mình cứu hài tử của ta.” Nữ đầu bếp cách đó không xa cũng lớn tiếng khóc kêu oan.

“Phu nhân giúp nương của ta trị bệnh...” Xa phu cũng nhảy ra nói.

“Phu nhân còn giúp lão gia buôn bán, tiền lời quý này còn cao hơn năm trước hai phần.” Hồng quản gia cũng đi lên, cung kính nói.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả đại sảnh đều là tiếng khen ngợi Kim Ánh Nhi, người dân đứng xem một bên nghe thấy đều tấm tắc nói kỳ lạ, chỉ nói “phu nhân giả” này giống như thần tiên hạ phàm vậy.

Kim Ánh Nhi nằm trong lòng Nam Cung Khiếu Thiên, ngay cả sức để thở cũng không có, nhưng nàng mỉm cười.

Nàng không biết bản thân làm được chuyện gì lớn lao, nàng chỉ biết tất cả mọi người đều đối tốt với nàng, nàng cũng chỉ là giúp đỡ mọi người mà thôi.

“Đại nhân, ngài chớ nghe những người đó nói lung tung, đó chỉ là thủ đoạn lung lạc nhân tâm của yêu phụ kia. Nàng ta cùng Hứa bà mỗi sau khi kiệu hoa lên đường, ham vinh hoa phú quý, đã đánh tráo muội muội của ta đưa nàng lên thuyền ra ngoại quốc. Hứa bà đã nhận tội, đầu lĩnh của đám ăn mày là Thái Lợi đã thấy hai nàng giao dịch, có thể truyền hấn làm chứng.” Công Tôn Thường nói.

“Vậy sao?” Chu Thái Thú chợt nhíu mày nói, “Thế sao lời khai của Hứa bà mỗi và Thái Lợi lại không giống như vậy?”

Chu Thái Thú ném hai đơn kiện đến trước mặt Công Tôn Thường, phía trên nói hấn vu oan giá họa cho Hứa bà mỗi và Thái Lợi, bắt bọn họ che giấu vì muội muội của Công Tôn Thường đào hôn, lại cưỡng ép con gái nhà lành Kim Ánh Nhi lên kiệu hoa gả thay.

Công Tôn Thường vừa thấy đơn kiện, sắc mặt chìm xuống, thậm chí Thái Lợi, vừa thấy tình thế không tốt liền cắn ngược lại hấn một phát.

“Hiện giờ bọn họ vì muốn thoát tội, cái gì cũng nói ra được. Đại nhân, oan uổng quá, xin đại nhân hãy làm chủ cho muội muội của ta!” Công Tôn Thường lớn tiếng kêu oan.

39. Chương 20: Chương 9.1

Kim Ánh Nhi không biết bản thân ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy bên người có mùi hương mát lạnh trên người Nam Cung Khiếu Thiên, vì vậy nàng tỉnh dậy.

“Thiên...” Mí mắt nàng lay động, đôi môi hé mở gọi.

“Ta ở đây.” Nam Cung Khiếu Thiên ôm nàng dậy, để nàng dựa vào người mình.

Kim Ánh Nhi híp mắt, ngửa đầu cười với hắn.

Cơ thể nàng gần như không có sức nặng khiến cho Nam Cung Khiếu Thiên đau xót, mà hắn thậm chí đã có thói quen đau đớn cùng nàng, ngay cả việc bản thân khóc trong mơ hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc nữa rồi.

Thì ra, bản thân hắn cũng biết thế nào là đau lòng, muốn rơi lệ. Hắn chỉ là không rõ nếu mọi chuyện kết thúc không tốt, một lần nữa khóa lại tâm của mình, thì sự hung bạo sẽ lan ra đến đâu...

“Ngủ có ngon không?” Nam Cung Khiếu Thiên giữ vững tinh thần hỏi, coi như nàng chỉ là bị phong hàn, mà không phải là bệnh hiểm nghèo hết cách chữa.

“Ta lại ngủ đến buổi tối sao?” Kim Ánh Nhi nhìn ánh nến lay động ở một bên, cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng, không tự chủ mà run cả người.

Nàng không có cách nào lừa dối bản thân, nàng không độ lượng được như lời nói của mình. Thật ra nàng rất sợ hãi khi mở mắt ra đã là ở thế giới bên kia, không còn được thấy Nam Cung Khiếu Thiên, không được thấy cha nàng nữa.

“Sức khỏe không tốt, ngủ nhiều một chút cũng tốt.” Nam Cung Khiếu Thiên cho rằng nàng lạnh, lấy chăn lông dày bao lấy nàng, lại lắc chuông ngọc gọi người.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt tiến vào phòng, một người bưng cháo, một người giúp nàng bóp tay, thân mình, sợ nàng nằm cả ngày sẽ cảm thấy không khỏe. Mỗi canh giờ, hai nàng đều sẽ làm như vậy.

“Phu nhân ngủ sau, có vẻ tinh thần rất tốt.” Xuân Hoa nói.

Kim Ánh Nhi miễn cưỡng cười, để các nàng giúp nàng rửa mặt, lại sợ bản thân không nhận được lại ngủ, vì thế yếu ớt nói với hắn: “Nói chuyện với ta.”

“Trước ăn chút cháo đi.” Nam Cung Khiếu Thiên đón lấy bát cháo, cho Xuân Hoa, Thu Nguyệt lui ra ngoài.

Hắn múc cháo đưa đến bên môi nàng.

“Ăn no rồi ngủ, ngủ đủ rồi lại ăn, còn có người đẹp bên cạnh, thần tiên cũng chưa chắc đã sướng bằng ta...” Kim Ánh Nhi toét miệng cười, một thìa cháo đã thổi nguội nhét vào trong miệng nàng.

“Hôm nay ta vào trong thành, hoàng thượng muốn nhóm thương nhân đánh chuông quyền tiền trợ giúp lương thực cho biên giới, mỗi một lần đánh là quyền giúp một trăm lượng.” Hắn nói.

“Vậy chàng đánh bao nhiêu cái?” Nàng nuốt cháo xuống, lại bị hắn bón tiếp một thìa.

“Một trăm cái.”

“Vậy không phải chàng góp tận một vạn lượng sao?” Kim Ánh Nhi mở to mắt, hô hấp cũng dồn dập lên.

Nam Cung Khiếu Thiên ôm lấy nàng, vỗ nhẹ lưng nàng, thấp giọng nói: “Ta nói với hoàng thượng là thê tử của mình có bệnh trong người, lần quyền ngân lượng này một là mong dân chúng không phải chịu khổ, hai là coi như tích đức cầu phúc cho nàng, ba là xin hoàng thượng có thể để ta nhanh chóng hồi phủ làm bạn với thê tử. Chỉ cần nàng có chuyển biến tốt, dù có phải đổi ngàn kim...”

Đã đủ khổ, nàng không nghĩ giữa hai người lại có nước mắt nữa.

“Hoàng thượng biết chuyện Công Tôn Thường sao?” Nàng hỏi.

“Chu Thái Thú đã bẩm báo chuyện này lên trên, Công Tôn Thường bị sung quân đến biên cương, cả đời không được trở về. Mà Thái Lợi cũng vì những việc hại dân, án bắt người giết người cũng bị lôi ra, đã bị vắn trảm.”

Hắn vừa nói lại vừa ôm chặt nàng thêm một ít.

“Chàng thật thơm.” Nàng thì thào một tiếng, không nghĩ đến những người kia.

“Lúc này trên người nàng cũng đang có mùi hương này.” Biết nàng thích mùi hương hòa trộn giữa cây kim ngân, tang cúc, hắn liền mang quần áo của nàng đều huân hương mùi giống nhau.

“Ta biết, nhưng mùi hương này ở trên người chàng đặc biệt dễ ngủ.” Nàng hơi cúi người như muốn ngủ, hô hấp dần dần trở nên chậm lại.

“Ánh Nhi...” Tim hắn thất lại, gọi tên nàng.

Nàng nhắm mắt mấy cái, đưa mắt nhìn hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên lại thổi ngụi một thìa cháo, đưa đến bên môi nàng.

Thật ra Kim Ánh Nhi không đói bụng, nhưng lại sợ hắn lo lắng, ăn thêm vài thìa, sau đó dùng gò má cọ vào người hắn, lại không cẩn thận thở hổn hển.

“Ta nghe nói hôm nay nàng gặp không ít người, ai cho nàng tự bận rộn như vậy?” Nam Cung Khiếu Thiên nâng cằm nàng lên, ngọc dung không vui nhìn nàng.

Kim Ánh Nhi biết hắn lo lắng cho sức khỏe của nàng, cũng hiểu rõ bản thân không chịu được lâu, nhưng nàng sao có thể bỏ hắn cứ như vậy mà đi? Tình cảm của cha mẹ nàng rất sâu đậm, sau khi mẹ nàng qua đời, cha nàng cứ cô đơn như vậy đến giờ.

Cho nên, nàng phải nghĩ cách...

“Chàng đừng mắng ta, hôm nay ta thấy mọi người, tinh thần cũng tốt hơn nhiều...” Tay nhỏ vỗ về trán an hắn, nhẹ giọng nói.

“Nàng có rảnh gặp người khác, không bằng ở bên cạnh ta, đừng giục ta đi làm việc.” Hắn phụng phịu nói.

”...Chàng bận rộn như vậy, ta không muốn làm trễ việc

40. Chương 8-2

Kim Ánh Nhi nằm ở trong lòng Nam Cung Khiếu Thiên, cũng không nhìn những người khác trong phòng, cái miệng nhỏ sau khi uống nước mà hần đưa đến, yếu ớt nhỏ giọng hỏi: “Khi nào chúng ta về nhà?”

“Đợi đến khi Thái Thú định tội Công Tôn Thường xong, chúng ta liền có thể về nhà.” Nam Cung Khiếu Thiên nói.

Kim Ánh Nhi nắm tay Nam Cung Khiếu Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn ghé vào lồng ngực nghe tiếng tim đập của hần, hô hấp đã bắt đầu yếu đi.

Sau mấy ngày nôn ra máu, nàng biết bản thân đã bị hạ độc, cũng biết thời gian còn lại của bản thân không nhiều, thậm chí muốn thay một bộ quần áo đẹp đẽ, một thân sạch sẽ nằm trong lòng hần.

“Truyền Ôn Văn Trí.” Chu Thái Thú nói.

Công Tôn Thường vừa nghe thấy cái tên này, sắc mặt tái nhợt.

Ở cửa một thư sinh chống gậy, đầu buộc khăn xanh, chân cao chân thấp đi đến.

“Ôn Văn Trí, ngày hôm đó có phải là người và Công Tôn cô nương cùng nhau bỏ trốn không?” Chu Thái Thú hỏi.

“Vâng! Công Tôn cô nương và ta tình đầu ý hợp, khi cha mẹ nàng còn sống đã chỉ phúc vi hôn cùng ta, là huynh trưởng cùng cha khác mẹ của nàng, chê ta nghèo khó, muốn ép nàng gả cho Nam Cung Khiếu Thiên, chúng ta đành phải dùng đến hạ sách này.” Ôn Văn Trí cao giọng nói.

“Nói vậy!” Công Tôn Thường hỗn hển nói.

“Ta cùng Công Tôn cô nương bắt thuyền, ý định muốn đến dị quốc sinh sống. Chẳng qua là thuyền mới rời đi, liền bị người của Huyện lệnh tới bắt lấy. Công Tôn cô nương bị bắt trở về, ta thì bị rơi xuống biển, may mắn người của Nam Cung lão gia phái tới đã cứu ta một mạng.” Ôn Văn Trí nói.

Công Tôn Thường ngẩn ngơ, hoàn toàn không ngờ Nam Cung Khiếu Thiên lại cũng đuổi theo hành tung của muội muội hần, điều này chứng tỏ từ ban đầu Nam Cung Khiếu Thiên đã biết tân nương là giả.

Vậy chẳng phải tất cả âm mưu của hần đều bị Nam Cung Khiếu Thiên nhìn thấy hết sao? Đột nhiên Công Tôn Thường đổ mồ hôi khắp đầu.

“Ánh Nhi, báo ứng của hần đến rồi.” Nam Cung Khiếu Thiên cúi đầu nhìn Kim Ánh Nhi, vồ về gương mặt nhỏ của nàng.

Bụng dưới của Kim Ánh Nhi truyền đến một cơn đau, trong lòng chỉ có một suy nghĩ muốn về nhà, nhưng nàng mỉm cười với hần, cũng hao tổn hết sức lực, lại chỉ có thể tựa vào trong lòng hần.

Hần nói cái gì cũng tốt, có hần ở bên cạnh, nàng không cầu gì nữa.

“Công Tôn Thường, người còn gì để nói nữa không?” Chu Thái Thú nói.

“Bọn họ liên hợp muốn hãm hại ta.” Công Tôn Thường vô lực nói.

“Bọn họ hãm hại người thì được lợi gì? Người có tiền tài quyền thế hơn nhà Nam Cung? Hay là người có địa vị hơn tân khoa Thám Hoa Ôn Văn Trí?” Chu Thái Thú hỏi.

“Thám Hoa?” Công Tôn Thường trừng mắt nhìn thư sinh nghèo, thân mình lung lay vài cái.

“Không sai. Hôm qua Hoàng Thượng đã kéo băng lên, hần chính là Thám Hoa mới của bản triều, có lẽ ngày sau sẽ tiếp quản chức Huyện lệnh của người.” Chu Thái Thú cười lạnh nói.

Công Tôn Thường vừa thấy tình thế không đúng, lập tức cuống quýt đập đầu.

“Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng! Tiểu nhân nhất thời hồ đồ, bị Thái Lợi mê hoặc, nên mới đồng ý mưu kế của hần. Muốn nhân cơ hội Nam Cung lão gia không có nhà, trước tiên bắt Kim Ánh Nhi, bức nàng nhận tội, lại làm như không có việc gì mà gả muội muội của ta vào nhà Nam Cung. Thái Lợi vốn là

ăn mỳ ở đây, tác uy tác quái không nói, có rất nhiều vụ án đều liên quan đến hần, hần còn nói đã từng bắt Nam Cung Khiếu Thiên...”

Chu Thái Thú thấy vậy liền lập tức vỗ kinh đường mộc: “Người tới, nhốt Công Tôn Thường vào đại lao, ngày mai lại bắt hần và Thái Lợi đối chấp trên đại đường! Kim Ánh Nhi và phụ thân nàng giao cho Nam Cung Khiếu Thiên tiếp nhận, lui đường!”

Chu Thái Thú đứng dậy, Nam Cung Khiếu Thiên liền ôm lấy Kim Ánh Nhi, đi nhanh ra ngoài.

“Muốn về nhà sao...” Kim Ánh Nhi nói, cố nén cơn đau từ trong bụng.

“Hiện giờ nàng không thể bỏn ba đường dài, trước tiên chúng ta tìm khách sạn chữa thương, đại phu đã ở sẵn bên trong rồi...”

“Ta muốn về nhà...” Nàng nín chặt quần áo của hần, cố chấp nói.

“Hài tử ngọc, đừng tùy hứng, bộ dạng con bây giờ...” Kim Hữu Ninh vừa khóc vừa nói không hết câu.

Kim Ánh Nhi nắm chặt quần áo của Nam Cung Khiếu Thiên, đột nhiên nói: “Thay ta chăm sóc cha ta.”

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn đôi mắt nàng đột nhiên sáng lên, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt.

“Ta nhất định sẽ chăm sóc ông ấy, nàng cũng nhanh chóng khỏe lại cho ta.” Nam Cung Khiếu Thiên lớn tiếng nói, bước chân nhanh hơn đi ra ngoài.

“Ta sợ là không may...” Kim Ánh Nhi muốn nói lời từ biệt, lại nhẹn không được nôn ra một ngụm máu đen.

Sắc mặt Nam Cung Khiếu Thiên trắng bệch nhìn vết máu bên môi nàng, toàn thân hần lạnh ngắt.

“Lão gia, phu nhân chảy máu...” Xuân Hoa, Thu Nguyệt khóc thành tiếng, cầm áo choàng tiến lên che đi thân mình Kim Ánh Nhi.

Giữa đôi môi nàng máu tươi chảy dài, thấm ướt cả trường bào của Nam Cung Khiếu Thiên.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, bước chân của hần lảo đảo, gào lên: “Gọi đại phu! Gọi đại phu! Gọi tất cả đại phu có tiếng trong thành này đến.”

Nam Cung Khiếu Thiên gào khàn cả giọng, ôm chặt Kim Ánh Nhi lên xe ngựa, mồ hôi lạnh chảy thành dòng trên trán hần, rơi cả xuống gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

Nhưng nàng không nhúc nhích một chút nào, cuộn người trong lòng hần, giống như tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến nàng.

“Ánh nhi, mở mắt ra nhìn ta đi. Van xin nàng, mở mắt ra, mở mắt ra nhìn ta...” Hần ra lệnh, cầu xin, xin nàng mở mắt ra.

“Ta...” Kim Ánh Nhi miễn cưỡng mở mắt, mơ hồ nhìn thấy lệ quang trong mắt hần, nước mắt của nàng dâng lên trong hốc mắt. “Nếu ta mất...Hãy tìm một người đến chăm sóc chàng...Ta không thích chàng cô đơn...”

Nói xong, nàng nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

“Không!”

Nam Cung Khiếu Thiên khóc rống chấn động xe ngựa, tiếng khóc tê liệt đau khổ, khiến nhóm tôi tớ bên ngoài xe ngựa đều cúi đầu che tai, không đành lòng nghe.

Lão gia thật vất vả tìm được một cô nương tốt, sao lại bị chia rẽ sớm như vậy?

Nếu ông trời có mắt, hãy để cho những người hữu tình thành thân thuộc đi!

Đứa nhỏ không giữ được, người mẹ bị trúng kịch độc, mạng còn sớm tối.

Nam Cung Khiếu Thiên tìm rất nhiều cao thủ trong giang hồ đến để giải độc trên người Kim Ánh Nhi, nhưng cũng không có cách nào xoay chuyển, tất cả đều vì độc được cho vào đồ ăn của nàng, liều lượng lại lớn, chất độc đã sớm tổn hại lục phủ ngũ tạng của nàng.

Danh y trong thiên hạ, người nào bắt mạch xong cũng lắc đầu, trăm miệng một câu chỉ có thể khiến ngũ tạng của nàng không tiếp tục tổn hại nữa, nhưng lại không thể chữa khỏi cho nàng.

Lâu thì một tháng, nhanh thì mười lăm ngày. Nhóm thầy thuốc đều nói vậy.

Nam Cung Khiếu Thiên bỏ xuống tất cả công việc, một lòng chỉ nghĩ đến bệnh của nàng. Hắn phái ra một lượng lớn thám tử, muốn tìm “Quý y” Mạc Lăng Bình, hy vọng có thể cứu được Kim Ánh Nhi.

Năm đó, “Quý y” sau khi sáng tác xong một quyển sách thuốc, liền tuyên bố quy ẩn giang hồ. Chỉ là, thiên hạ phàm là có chứng bệnh gì khó chữa, ai cũng muốn tìm đến quý y.

Nhưng mà, đến nay vẫn không hề có một chút tin tức về Mạc Lăng Bình...

Điều duy nhất khiến Nam Cung Khiếu Thiên hơi cảm thấy vui, đó chính là Kim Ánh Nhi dưới sự an dưỡng của thuốc quý, mỗi ngày đã có thể tỉnh táo một, hai canh giờ, còn có thể làm nũng với hắn nói giường ngọc này cứng quá khiến nàng ngủ không tốt.

Nhưng ngũ tạng của nàng hiện giờ miễn cưỡng tốt được một ít, chính là dựa vào giường ngọc này, giường ngọc có thể trấn độc tà, định khí tràng. Nam Cung Khiếu Thiên dù thế nào cũng không đồng ý, cũng không cho nàng đổi giường.

Trừ điều đó ra, nàng muốn cái gì, tất cả hắn đều theo nàng.

Một ngày kia, hoàng thượng ở kinh thành mở một yến hội.

Tuy chỉ là yến hội, nhưng mục đích lại là để các thương nhân vui vẻ quyên ngân lượng cứu tế thiên tai phía tây. Việc này, Nam Cung Khiếu Thiên không từ chối được, đành phải cười khoái mã, dự định đi lại trong một ngày.

Kim Ánh Nhi thừa dịp Nam Cung Khiếu Thiên không có ở nhà, trước phái Hồng quân gia đi mời Thạch Ảnh, lại để Xuân Hoa, Thu Nguyệt tìm một số tôi tớ thân thiết với nàng, cùng nàng uống trà nói chuyện.

Nàng nói, nàng có thể được mọi người yêu quý, kiếp này không cầu gì nữa, điều duy nhất nàng không an tâm đó chính là Nam Cung Khiếu Thiên. Nàng cầu xin bọn họ có thể ở bên cạnh Nam Cung Khiếu Thiên, đối xử với hắn như người nhà. Nàng nói, Nam Cung Khiếu Thiên một mình rất vất vả, nàng thật sự không muốn hắn lại lui về phòng băng sống đơn độc một mình.

Nói xong lời cuối, tất cả mọi người và Kim Ánh Nhi đều rơi nước mắt.

Kim Ánh Nhi khóc đến mức ngay cả sức để che mặt cũng không có, cuối cùng không ngừng thở dốc.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt liền bước lên trước mời mọi người đi ra khỏi phòng, lại để Kim Ánh Nhi nằm ngủ.

Nàng ngủ một canh giờ, khi tỉnh dậy Hồng quân gia dẫn Thạch Ảnh cùng phu quân của nàng đến, đứng ở cửa bẩm báo nói: “Phu nhân, Thạch Ảnh cùng phu quân của nàng ấy đến chơi.”

“Mời hai vị vào.” Xuân Hoa tiến lên mở cửa.

Kim Ánh Nhi được Thu Nguyệt đỡ, từ từ ngồi dậy.

Mái tóc dài của nàng thả sau lưng, một bộ quần áo gấm trắng làm nổi bật lên vẻ mềm mại của nàng, giống như một cơn gió thổi qua cũng có thể thổi bay nàng. May mà trên vai nàng khoác một chiếc áo lông màu tím, giúp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tôn lên chút nhan sắc. Chẳng qua là, dù nàng khoác lên áo lông tím, vẫn lạnh đến run người.

Thạch Ảnh vừa bước vào cửa nhìn thấy Kim Ánh Nhi, gương mặt khê nhẵn lại, bước nhanh đi đến bên người Kim Ánh Nhi, cầm lấy tay nàng nói chuyện.

Thừa dịp Xuân Hoa, Thu Nguyệt lui ra ngoài, Thạch Ảnh lặng lẽ ghé vào bên tai Kim Ánh Nhi nói nhỏ mấy câu.

Lúc này, tay Kim Ánh Nhi không có sức lại kích động néo tay Thạch Ảnh.

Người chồng không tên của Thạch Ảnh rất nhanh tiến lên bắt mạch cho Kim Ánh Nhi, không nói một câu, chẳng qua là đút cho nàng ăn một viên thuốc.

Kim Ánh Nhi lại thương lượng cùng Thạch Ảnh một số chuyện, lúc này đôi mắt ảm đạm bị bệnh của nàng cũng khôi phục một chút tinh thần.

Trong thời gian một chén trà nhỏ trôi qua, Kim Ánh Nhi đã suy yếu đến mức không có cách nào ngồi thẳng dậy.

Thạch Ảnh đỡ nàng nằm xuống, lại nhét vài viên thuốc ở dưới gối của nàng, sau đó dẫn phu quân nóng lòng muốn thử của mình vội vàng tạm biệt.

Kim Ánh Nhi dưới sự giúp đỡ của Xuân Hoa, Thu Nguyệt uống một cốc trà lan hương, lại uống một bát thuốc, sau đó ý thức liền mơ hồ, lần nữa chìm vào trong mộng đẹp.

41. Chương 21: Chương 9.2

Hàng năm ở thành Thảm Hương, từ quan phủ địa phương đến những thân sĩ có gia cảnh đều sẽ đến bên bờ sông xem đại hội pháo hoa, việc này vốn là một việc lớn mỗi năm trong thành.

Chỉ là, hội đèn lồng năm nay lại diễn ra sớm hơn mấy ngày, tiền vốn là do Nam Cung Khiếu Thiên một mình bỏ ra, quy mô còn lớn hơn mọi năm.

Toàn thành đều hiểu hành động lần này của Nam Cung Khiếu Thiên đều là vì tâm nguyện của thê tử mới cưới không lâu. Mọi người càng thêm tranh giành vị trí tốt nhất, hy vọng có thể nhìn thấy dung mạo của nữ tử làm rung động Nam Cung Bán thành.

Đêm nay diễn ra đại hội pháo hoa, hai bên bờ sông treo kín đèn lồng, khiến cả mặt sông cũng sáng rực lên. Trong thành chỉ cần là người có chút tiền, ai cũng đã sớm thuê thuyền, thế nào cũng muốn đến tham gia thêm náo nhiệt. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng nói tiếng cười ồn ào khắp nơi, so với đại hội pháo hoa năm ngoái chỉ có hơn chứ không kém.

Chỉ thấy bên bờ sông dựng một đài cao, bốn phía đài cao đều được dùng vải vây quanh, bên trong còn đốt than củi, giường êm chăn dày, tất cả đều là chuẩn bị cho Kim Ánh Nhi.

Dưới đài cao còn có một sàn gỗ nữa, đó là để cho người nhà Nam Cung tham gia yến hội, không chỗ nào không có sơn hào hải vị. Người trong phủ ai cũng lộ vẻ vui mừng, thoải mái ăn cơm uống rượu, bởi vì bọn họ biết chỉ có vẻ tươi cười, thì phu nhân mới có thể vui vẻ.

Dẫu sao từ Nam Cung phủ đến bờ sông, thời gian cũng chỉ mất một chén trà nhỏ, nhưng trên đường xóc nảy lại khiến phu nhân nôn khan thật nhiều lần.

May mắn khi đến bờ sông, phu nhân được lão gia ôm vào trong lòng, tinh thần có vẻ tốt hơn rất nhiều.

Kim Ánh Nhi nhìn Nam Cung Khiếu thiên, lại nhìn cha nàng, vợ chồng Thạch Ảnh, Xuân Hoa, Thu Nguyệt, còn có Hồng quân gia và mọi người ở phía dưới, bên môi vẫn luôn nở nụ cười mãi không tắt.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn ánh mắt Kim Ánh Nhi, cảm thấy tuy rằng đã nhiều ngày thân mình nàng vẫn tiếp tục gầy yếu, nhưng hai mắt lại giống như có thần hơn nhiều. Hoặc là, ông trời thương xót cho hắn, nàng sẽ không giống như lời đại phu nói, chỉ còn sống được mấy ngày.

Hắn quay đầu nhìn về phía Hồng quân gia, Hồng quân gia liền bước lên trước phân phó một tiếng —

Pháo hoa bắt đầu nổ rộ trên bầu trời đêm

“Ông vàng ra tổ!” Kim Ánh Nhi nhìn pháo hoa nổ rộ trên bầu trời đêm, hưng phấn muốn ngồi dậy, nhưng mà lại không thể chống đỡ ngã vào ngực hắn.

“Cẩn thận.” Nam Cung Khiếu Thiên dứt khoát ôm Kim Ánh Nhi ngồi lên đùi mình, ôm nàng giống như ôm một đứa nhỏ.

Xuân Hoa và Thu Nguyệt hai người nắm tay nhau, không đành lòng nhìn

42. Chương 9-1

Kim Ánh Nhi không biết bản thân ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy bên người có mùi hương mát lạnh trên người Nam Cung Khiếu Thiên, vì vậy nàng tỉnh dậy.

“Thiên...” Mí mắt nàng lay động, đôi môi hé mở gọi.

“Ta ở đây.” Nam Cung Khiếu Thiên ôm nàng dậy, để nàng dựa vào người mình.

Kim Ánh Nhi híp mắt, ngửa đầu cười với hắn.

Cơ thể nàng gần như không có sức nặng khiến cho Nam Cung Khiếu Thiên đau xót, mà hắn thậm chí đã có thói quen đau đón cùng nàng, ngay cả việc bản thân khóc trong mơ hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc nữa rồi.

Thì ra, bản thân hắn cũng biết thế nào là đau lòng, muốn rơi lệ. Hắn chỉ là không rõ nếu mọi chuyện kết thúc không tốt, một lần nữa khóa lại tâm của mình, thì sự hung bạo sẽ lan ra đến đâu...

“Ngủ có ngon không?” Nam Cung Khiếu Thiên giữ vững tinh thần hỏi, coi như nàng chỉ là bị phong hàn, mà không phải là bệnh hiểm nghèo hết cách chữa.

“Ta lại ngủ đến buổi tối sao?” Kim Ánh Nhi nhìn ánh nến lay động ở một bên, cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng, không tự chủ mà run cả người.

Nàng không có cách nào lừa dối bản thân, nàng không độ lượng được như lời nói của mình. Thật ra nàng rất sợ hãi khi mở mắt ra đã là ở thế giới bên kia, không còn được thấy Nam Cung Khiếu Thiên, không được thấy cha nàng nữa.

“Sức khỏe không tốt, ngủ nhiều một chút cũng tốt.” Nam Cung Khiếu Thiên cho rằng nàng lạnh, lấy chăn lông dày bao lấy nàng, lại lắc chuông ngọc gọi người.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt tiến vào phòng, một người bưng cháo, một người giúp nàng bóp tay, thân mình, sợ nàng nằm cả ngày sẽ cảm thấy không khỏe. Mỗi canh giờ, hai nàng đều sẽ làm như vậy.

“Phu nhân ngủ sau, có vẻ tinh thần rất tốt.” Xuân Hoa nói.

Kim Ánh Nhi miễn cưỡng cười, để các nàng giúp nàng rửa mặt, lại sợ bản thân không nhận được lại ngủ, vì thế yếu ớt nói với hắn: “Nói chuyện với ta.”

“Trước ăn chút cháo đi.” Nam Cung Khiếu Thiên đón lấy bát cháo, cho Xuân Hoa, Thu Nguyệt lui ra ngoài.

Hắn múc cháo đưa đến bên môi nàng.

“Ăn no rồi ngủ, ngủ đủ rồi lại ăn, còn có người đẹp bên cạnh, thần tiên cũng chưa chắc đã sướng bằng ta...” Kim Ánh Nhi toét miệng cười, một thìa cháo đã thổi nguội nhét vào trong miệng nàng.

“Hôm nay ta vào trong thành, hoàng thượng muốn nhóm thương nhân đánh chuông quyền tiền trợ giúp lương thực cho biên giới, mỗi một lần đánh là quyền giúp một trăm lượng.” Hắn nói.

“Vậy chàng đánh bao nhiêu cái?” Nàng nuốt cháo xuống, lại bị hắn bón tiếp một thìa.

“Một trăm cái.”

“Vậy không phải chàng góp tận một vạn lượng sao?” Kim Ánh Nhi mở to mắt, hô hấp cũng dồn dập lên.

Nam Cung Khiếu Thiên ôm lấy nàng, vỗ nhẹ lưng nàng, thấp giọng nói: “Ta nói với hoàng thượng là thê tử của mình có bệnh trong người, lần quyền ngân lượng này một là mong dân chúng không phải chịu khổ, hai là coi như tích đức cầu phúc cho nàng, ba là xin hoàng thượng có thể để ta nhanh chóng hồi phủ làm bạn với thê tử. Chỉ cần nàng có chuyển biến tốt, dù có phải đổi ngàn kim...”

Đã đủ khổ, nàng không nghĩ giữa hai người lại có nước mắt nữa.

“Hoàng thượng biết chuyện Công Tôn Thường sao?” Nàng hỏi.

“Chu Thái Thú đã bẩm báo chuyện này lên trên, Công Tôn Thường bị sung quân đến biên cương, cả đời không được trở về. Mà Thái Lợi cũng vì những việc hại dân, án bắt người giết người cũng bị lôi ra, đã bị vắn trảm.”

Hắn vừa nói lại vừa ôm chặt nàng thêm một ít.

“Chàng thật thơm.” Nàng thì thầm một tiếng, không nghĩ đến những người kia.

“Lúc này trên người nàng cũng đang có mùi hương này.” Biết nàng thích mùi hương hòa trộn giữa cây kim ngân, tang cúc, hắn liền mang quần áo của nàng đều huân hương mùi giống nhau.

“Ta biết, nhưng mùi hương này ở trên người chàng đặc biệt dễ ngủ.” Nàng hơi cúi người như muốn ngủ, hô hấp dần dần trở nên chậm lại.

“Ánh Nhi...” Tim hắn thất lại, gọi tên nàng.

Nàng nháy mắt mấy cái, đưa mắt nhìn hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên lại thổi ngụi một thìa cháo, đưa đến bên môi nàng.

Thật ra Kim Ánh Nhi không đói bụng, nhưng lại sợ hắn lo lắng, ăn thêm vài thìa, sau đó dùng gò má cọ vào người hắn, lại không cẩn thận thở hổn hển.

“Ta nghe nói hôm nay nàng gặp không ít người, ai cho nàng tự bận rộn như vậy?” Nam Cung Khiếu Thiên nâng cằm nàng lên, ngọc dung không vui nhìn nàng.

Kim Ánh Nhi biết hắn lo lắng cho sức khỏe của nàng, cũng hiểu rõ bản thân không chịu được lâu, nhưng nàng sao có thể bỏ hắn cứ như vậy mà đi? Tình cảm của cha mẹ nàng rất sâu đậm, sau khi mẹ nàng qua đời, cha nàng cứ cô đơn như vậy đến giờ.

Cho nên, nàng phải nghĩ cách...

“Chàng đừng mắng ta, hôm nay ta thấy mọi người, tinh thần cũng tốt hơn nhiều...” Tay nhỏ vỗ về trán an hắn, nhẹ giọng nói.

“Nàng có rảnh gặp người khác, không bằng ở bên cạnh ta, đừng giục ta đi làm việc.” Hắn phụng phịu nói.

“...Chàng bận rộn như vậy, ta không muốn làm trễ việc của chàng.”

“Những việc đó đối với ta không quan trọng.” Hắn vỗ về gương mặt nhỏ của nàng, bình tĩnh khóa lấy đôi mắt nàng.

“Quan trọng.” Nếu sau này nàng mất đi, thì càng thêm quan trọng, bởi vì hắn cần có chuyện phân tán suy nghĩ.

Tâm Nam Cung Khiếu Thiên đau xót, cũng không nói, chỉ cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi nàng.

“Chàng có biết Thạch Ảnh biết xem bói không?” Nàng thăm dò, nắm lấy tay hắn.

“Không biết.” Nam Cung Khiếu Thiên vỗ về mái tóc của nàng.

Nàng nhìn ngọc dung của hắn tuy gầy đi nhưng vẫn rất đẹp, giây dựa đưa tay muốn chạm vào mặt hắn.

Hắn cúi người, để những đầu ngón tay của nàng lướt qua mắt, mơn trớn hai gò má rồi xuống cằm.

“Thạch Ảnh nói, nếu như chàng có thể lấy một người vào cửa để xung hỉ cho ta, sức khỏe của ta còn có thể tốt lên được.” Nàng nói thầm vào tai hắn.

Cả người Nam Cung Khiếu Thiên ngồi thẳng lên, đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn nàng.

“Lời này là do nàng bịa ra để nói dối, ta sẽ không tái thú! Nghe thấy không?” Hắn nghiêm mặt, đôi mắt không vui nhìn nàng.

“Ài, kẻ lừa đảo như ta bây giờ nói gì cũng không lừa được người, vậy còn gì vui.” Nàng nhún vai một cái, nhưng vừa động người liền cảm thấy toàn thân đều đau nhức.

“Ta chỉ cần nàng, hiểu không?” Hấn cọ trán của hấn vào trán của nàng, bàn tay trên eo nàng càng thêm siết chặt.

“Nhưng ta sẽ đi.” Nàng suy yếu nói, đau khổ phát hiện bản thân ngay cả khóc cũng không có sức để khóc.

Ngọc dung của Nam Cung Khiếu Thiên nhăn lại, đôi mắt đen như bốc lửa.

“Không cho nàng nói lung tung như vậy.” Hấn gầm nhẹ ra tiếng.

“Hiện giờ không nói, chẳng lẽ là đợi đến khi biến thành quỷ lại nói sao?”

Kim Ánh Nhi lẽ lười còn muốn bày ra tư thái vui đùa, nhưng nhìn đến gương mặt thống khổ của hấn, hốc mắt nàng lập tức đỏ lên.

“Ta nói bây rồi...” Nàng cuộn lại bên ngực hấn, đem mặt chôn vào bên trái tim của hấn.

“Nếu như nàng thật sự đi rồi, nàng là kết thúc mọi chuyện, để ta ở lại đây, một người vượt qua nửa đời sau, muốn ta làm sao chịu được...” Nam Cung Khiếu Thiên nghẹn ngào mở to mắt, nhưng lại không thể nói hết câu.

“Chàng không biết chăm sóc tốt cho bản thân, ta làm sao có thể an tâm...” Hốc mắt nàng dâng lên nước mắt, cả người không ngừng run rẩy.

“Cho nên, nàng ở lại, nhất định phải ở lại.” Bàn tay to ôm lấy mặt nàng, lau đi hàng nước mắt ẩm áp là độ ẩm duy nhất trên người nàng.

“Nếu như ta có thể sống tiếp, thì sao chàng phải lo lắng như vậy?”

“Nàng sẽ tốt thôi.” Các khác, hấn đều không tin.

Kim Ánh Nhi không tiếng động thở dài, biết người này cố chấp, vô luận dù thế nào đều không bỏ xuống được, cho nên nàng càng sợ hấn sẽ bởi vì nàng chết mà thống khổ cả đời.

Đối với nàng mà nói, đau khổ, thất vọng đều dễ chịu hơn là thống khổ...

“Ta có thể mời vợ chồng Thạch Ảnh vào phủ một chút được không?” Nàng hỏi.

“Đương nhiên có thể.”

“Thạch Ảnh đã đồng ý sẽ đến dạy Xuân Hoa, Thu Nguyệt thuật dật ba thoi.” Quan trọng là, hiện giờ người duy nhất có thể giúp nàng đó chính là Thạch Ảnh, “Nghĩ đến ta trời sinh chính là vô duyên với công việc nữ công rồi...”

“Nàng cái gì cũng không có.”

“Nói bây...Ta sẽ tốt hơn, nói bừa lung tung, bản lĩnh gạt người, có ai mạnh mẽ hơn ta.” Ý cười tràn đầy bên môi nàng, gương mặt gầy yếu nhưng vẫn thể hiện sự bướng bỉnh.

“Nếu sức khỏe nàng tốt lại, muốn làm cái gì cũng được.”

“Bảy ngày nữa trong thành sẽ có đại hội pháo hoa, ta thích nhất chính là pháo hoa, ta thật sự sang năm không còn...”

Nam Cung Khiếu Thiên ngắt lời nàng, mau miệng nói: “Nàng muốn xem, ta sẽ cho người chuẩn bị pháo hoa, nhiều nhất là một ngày, nhất định sẽ để nàng nhìn thấy.”

“Đúng vậy, chàng chính là Nam Cung bán thành! Loại việc tổn tiêu này, đối với chàng tuyệt đối không khó.” Hai mắt nàng sáng lên, giọng điệu cũng cao hơn. “Như vậy, ta có thể mời vợ chồng Thạch Ảnh cùng đến xem sao? Ta muốn để hai người bọn họ quen biết cha ta nhiều hơn...khụ khụ khụ...”

“Nàng vui là được.” Nam Cung Khiếu Thiên bưng một chén nước ấm đến bên môi nàng.

Nàng chỉ hợp một ngụm, liền lắc đầu đẩy ra.

“Ngoài pháo hoa, nàng còn đặc biệt muốn xem cái gì?” Hấn hỏi.

“Ta muốn chàng nhanh cười...”

“Ta sẽ không tái thú.” Hấn nheo mắt lại, mắt đẹp giận tái đi trừng nhìn nàng.

“...Chàng cũng biết trong lòng ta đang nghĩ gì...Sao không biết ta sợ chàng một mình cô đơn khó chịu, mới phải ra hạ sách này. Chàng...chàng cho rằng ta thích như vậy sao?” Kim Ánh Nhi hỗn hển nói lớn, ủy khuất nhìn hấn, lại nuốt nước miếng, rồi mới nói thêm: “Cũng coi như các nàng người người đều mạnh hơn ta..Cái gì công dung ngôn hạnh toàn bộ đều không thiếu...Chàng nhìn thấy các nàng thì sẽ quên ta...”

Nam Cung Khiếu thiên che môi nàng, trong đôi mắt đen chỉ có một người là nàng.

“Ta chỉ biết các nàng ấy đều không phải là nàng.” Hấn nói.

Tâm Kim Ánh Nhi ấm lên, biết nhiều lời cũng vô ích, vì thế kéo cổ hấn qua, làm nũng nhẹ giọng nói: “Chàng ôm ta ngủ, được không?”

Nam Cung Khiếu Thiên chuyện gì cũng đều theo ý nàng, việc này tất nhiên không gì không tốt.

Hấn dùng kẹp gấp thêm than vào chậu, để lửa cháy lớn thêm một chút. Sau đó hấn cởi ngoại bào, chỉ mặc áo đơn lên giường.

Kim Ánh Nhi núp trong ngực hấn, thỏa mãn thở dài. Nhưng mà, vừa chớp mắt lại nhin không được muốn nói.

“Có khi...Ta cảm thấy ta trúng độc là do báo ứng...”

“Nói bậy bạ gì đấy!” Nam Cung Khiếu Thiên nghiêm mặt giáo huấn.

“Khi ta còn là tên lừa gạt, luôn cho rằng bản thân chỉ lừa những tên phú bất nhân, tham tài háo sắc, còn thường xuyên đắc chí cho rằng bản thân thay trời hành đạo. Mang bệnh rồi mới nghĩ, mới hiểu được thế sự nhân quả đơn giản là một vòng tuần hoàn, nếu ta không phải là một tên lừa đảo, cũng sẽ không quen biết người như Thái Lợi, rơi xuống kết cục...” Nàng từ từ nhắm hai mắt, nói chuyện rất nhỏ, giống như đang nỉ non.

“Đủ.” Hấn nhăn mày lại, không muốn nghe nàng nói tất cả đều là báo ứng.

“Ta không nói trong lòng ta bất an...Ta trước kia lừa người, hoặc là đối phương mang oán hận trong lòng, trút giận sang người khác, hoặc là lại đi gạt người, làm hại người khác không chỗ nương thân...Đây là kết quả ta chưa từng nghĩ đến...” Đầu nàng nhao lên một cái, ngủ gật, ý thức bắt đầu không thanh tỉnh.

“Ai không có quá khứ? Biết sai, hiểu được sửa, mới là việc quan trọng nhất. Đoạn đường ta kinh thương mua bán cũng có lúc lừa gạt, ai biết có phải đã từng khiến ai đó phải luẩn quẩn trong lòng, ta chỉ có thể tận lực làm được hai chữ ”thành thật“. Ta không biết cái gì báo ứng hay không báo ứng, ta chỉ biết nàng khiến ta học được cách tin tưởng người khác, cuộc đời này mới không còn cô đơn, mới không còn chỉ biết kiếm tiền qua ngày, này không phải là vô cùng quan trọng sao?”

Hấn nghiêm nghị nhìn nàng, nắm thật chặt tay nàng.

Nàng không còn sức để nắm lại, chính là nghe hấn một dài như vậy, khóe môi khẽ gợi lên nụ cười.

“...Ta ngày xưa chỉ mong được đếm số ngân lượng qua ngày, đó trở thành tâm nguyện lớn nhất. Như vậy ta cùng nàng gặp nhau, xem như chó ngáp phải ruồi, hay là mệnh trung chú định?” Nàng nói.

“Chó ngáp phải ruồi hay mệnh trung chú định đều tốt, ta chỉ muốn giữ nàng bên người.”

Nàng không trả lời hấn, bởi vì thể lực đã không thể chống đỡ mà chìm vào mộng đẹp.

Trong trường hợp đó, người thủy chung canh giữ bên người, đau khổ ngóng nhìn nàng, một đêm này Nam Cung Khiếu Thiên không có cách nào đi vào giấc ngủ.

Bởi vì trong lòng chỉ có sức nặng của quần áo của nàng, khiến hấn dù nhắm mắt một cái, cũng sợ đột nhiên sẽ mất đi nàng...

43. Chương 22: Chương 10.1

Ba tháng trôi qua, Kim Ánh Nhi cứ như vậy mà biến mất.

Hoàng hôn buông xuống, Nam Cung Khiếu Thiên đứng trong phòng của Kim Ánh Nhi, mở gói đồ màu xanh lục của nàng ra.

Bên trong là một vài món đồ chơi nhỏ của nàng cùng cây sao xanh, trong đầu nhớ lại tiếng sao khó nghe và dáng vẻ bướng bỉnh của nàng khi thối sáo. Trong mơ nàng luôn dùng đôi mắt tinh quái nhìn hắn, cũng vẫn là dáng vẻ nhảy nhót của nàng trước khi bị trúng độc.

Ngọc dung của Nam Cung Khiếu Thiên vẫn luôn ngóng chờ, vẫn luôn có ảo giác rằng một khắc sau Ánh Nhi sẽ lao tới ôm lấy hắn, làm nũng với hắn, đùa giỡn với hắn.

Những hồi ức về nàng rất rõ ràng, đến giờ hắn vẫn không có cách nào thừa nhận rằng nàng đã không còn ở bên hắn. Hắn càng không có cách nào lý giải nói vì sao nàng có thể nói đi là đi, sau đêm đó, chỉ sai người mang đến một phong thư.

Thư là do Thạch Ảnh viết, bên trong viết rằng —

Có lẽ Kim Ánh Nhi không còn nhiều thời gian, nhưng vận khí của nàng vô cùng tốt, gặp được “quỷ y” Mạc Lăng Bình. Nếu như khỏi hẳn, sẽ quay về bên cạnh hắn. Kim Ánh Nhi còn đặc biệt nhấn nhủ, nếu Nam Cung Khiếu Thiên không chịu cưới vợ, thì nàng sẽ không quay về bên cạnh hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn nhìn tờ giấy, cũng chỉ có thể cười khổ.

“Mệt cho nàng còn là một kẻ lừa đảo, lời nói dối sứt sẹo như vậy, vậy mà nàng cũng nói được.” Nam Cung Khiếu Thiên dè dặt cẩn trọng gấp phong thư làm bốn rồi cất lại vào phong thư, “Nàng sợ sau khi nàng đi rồi, ta một mình cô độc, không có người để tâm sự, nên muốn ta cưới vợ mới, không phải sao?”

Nhưng Ánh Nhi hẳn là còn sống đi!

Dù sao, cũng không phải ai cũng có thể may mắn gặp được danh môn thiên hạ “quỷ y”.

Ai có thể nghĩ Mạc Lăng Bình vậy mà lại ẩn cư trên núi làm ruộng để sống đâu? Cũng là do Kim Ánh Nhi và Thạch Ảnh có giao tình tốt, cho nên Mạc Lăng Bình mới ra tay cứu giúp.

“Vì sao không trực tiếp ở trong phủ mà cứu chữa cho Ánh Nhi chứ?” Nam Cung Khiếu Thiên vỗ về sáo xanh, thì thào tự hỏi.

Bởi vì bệnh nặng đến mức ngay cả Mạc Lăng Bình cũng không thể nắm chắc có thể chữa trị cho nàng, Ánh Nhi sợ hẳn không chịu nổi cảm giác đau khổ khi mất nàng ngay trước mắt hắn, cho nên nàng đã lựa chọn rời đi.

Nam Cung Khiếu Thiên vui mặt vào túi đồ, đau khổ thở gấp, lại chỉ ngửi được mùi hương của bản thân.

Sớm biết vậy không nên để nàng dùng huân hương giống với hắn, như vậy ít nhất hắn còn có thể giữ lại mùi hương của nàng.

“Đứa ngốc...Tan nát cõi lòng chẳng lẽ so với luôn nhớ mong cả đời thì không đáng sợ sao?” Tiếng thì thầm của Nam Cung Khiếu Thiên vang vọng trong phòng, ngọc dung đau khổ nhăn lại.

Hắn không nghĩ ra được bản thân đã bao nhiêu lần bừng tỉnh từ trong mộng, cho rằng thật ra nàng chưa từng rời đi rồi điên cuồng vọt vào phòng nàng tìm người.

Làm sao có thể yêu nhiều như vậy?

Bởi vì nàng không chỉ là người mà hắn yêu, mà cũng là người nhà của hắn. Nàng còn dạy hắn biết yêu, dạy hắn để ý người bên cạnh, dạy hắn cách tin tưởng...

“Khiếu Thiên, nên dùng bữa tối rồi.”

Tiếng gọi của Kim Hữu Ninh khiến Nam Cung Khiếu Thiên bừng tỉnh, tinh thần hắn chấn động, vội vàng che dấu cô đơn, đứng dậy đi ra cửa phòng.

Từ sau lần hấn một ngày một đêm không ăn gì, Kim Hữu Ninh liền bắt đầu nhìn chăm chăm thời gian dùng bữa của hấn.

Ban đầu hấn hoàn toàn không cảm kích, chính là không khách khí trừng mắt nhìn ông, nhưng Kim Hữu Ninh vẫn kiên trì đến đây, sau đó hấn cũng bắt đầu nhìn thấy vẻ cổ chấp giống với Kim Ánh Nhi trên người ông, cũng không đành lòng tiếp tục từ chối.

Thời trẻ Kim Hữu Ninh đọc không ít sách, việc nông canh cũng có chút tinh thông, cũng giống Ánh Nhi thích nói chuyện. Mỗi câu chuyện đều thường xuyên nhắc đến Ánh Nhi, nói từ chuyện lúc nàng còn nhỏ đến chuyện khi nàng bước chân vào giang hồ rất nhiệt tình lại thông minh, trong lúc đó một già một trẻ cứ thế gần nhau hơn, quan hệ cũng trở nên thân hơn.

“Nhạc phụ.” Nam Cung Khiếu Thiên mở cửa gọi một tiếng.

Kim Hữu Ninh dẫn Xuân Hoa, Thu Nguyệt cùng với hai gã tôi tớ, tiến vào bên trong chuẩn bị bữa tối.

Hai người dùng xong bữa tối, Kim Hữu Ninh pha trà, giúp hấn rót chén trà, “Con còn ho khan nhiều không?”

“Đỡ hơn rồi. Hôm nay trong học đường vẫn thuận lợi chứ?” Nam Cung Khiếu Thiên hỏi.

“Vẫn thuận lợi. Lần này Bàn Đình không tốt, ta ở phía trước đọc sách, hấn lại ngủ gật ở phía sau, tiếng gáy còn to hơn tiếng ta nói chuyện...”

Kim Hữu Ninh cười nói một số chuyện lý thú, Nam Cung Khiếu Thiên mỉm cười lắng nghe.

Sau khi Kim Ánh Nhi rời đi, Kim Hữu Ninh khóc thầm thiết suốt đêm, cho rằng do bản thân ham bài bạc khiến con gái rơi vào cảnh này. Sau đó Kim Hữu Ninh bị bệnh nặng một thời gian, khi khỏi hấn liền thu liễm lại tật cờ bạc, bắt đầu an phận ở trong sân viện Nam Cung Khiếu Thiên sắp xếp cho ông trồng hoa trồng cây, khi nhàn hạ thì dạy cho hạ nhân trong phủ biết mặt chữ để đọc sách.

Bởi vì thái độ khi dạy học của Kim Hữu Ninh nghiêm túc, thái độ của hạ nhân trong phủ đối với ông cũng dần cung kính hơn. Thời gian trước Nam Cung Khiếu Thiên thay Kim Hữu Ninh mở một học đường ở trong phủ, bọn nhỏ mỗi khi thấy Kim Hữu Ninh đều gọi là “Lão thái gia sư phụ.”

Kim Hữu Ninh vừa nghe liền tươi cười rạng rỡ cho bọn nhỏ đường ăn.

“Không biết hiện giờ Ánh Nhi đang ở nơi nào? Tối hôm qua ta lại mơ thấy Ánh Nhi.” Bỗng nhiên Kim Hữu Ninh nói, hốc mắt ửng đỏ.

Những người khác không dám nhắc đến Kim Ánh Nhi ở trước mặt Nam Cung Khiếu Thiên, nhưng Kim Hữu Ninh lại không giống, bọn họ đều có nỗi đau giống nhau, đều cùng nhớ mong nàng.

“Chắc là tránh ở chỗ nào đó để an dưỡng. Chỉ là, trừ khi nàng trốn vào bên trong hoàng cung, bằng không sao lại không có chút tin tức nào chứ?” Nam Cung Khiếu Thiên cảm thấy khó hiểu điều này.

Kim Ánh Nhi, Thạch Ảnh, Mạc Lăng Bình, hiện giờ bức họa của ba người đều được dán khắp nơi trên cả nước, tiền thưởng ngàn lượng. Không ngờ, những kẻ xé bằng muốn lĩnh thưởng đều là kẻ lừa đảo.

“Nghe nói trước đây Mạc Lăng Bình thường xuyên ra vào hoàng cung, có lẽ Ánh Nhi cũng được dẫn theo vào. Trong hoàng cung có rất nhiều loại kỳ trân dị bảo, muốn cứu Ánh Nhi chẳng qua cũng chỉ là việc đơn giản mà thôi.” Kim Hữu Ninh nói.

“Con cũng nghĩ vậy, dù sao, nàng là người phúc lớn mệnh lớn.” Nam Cung Khiếu Thiên cười một chút, nhàn nhạt nói.

Thời gian qua, Kim Hữu Ninh và Nam Cung Khiếu Thiên luôn không nói ra suy nghĩ của mình, hai người đều nói rằng bây giờ sức khỏe của Ánh Nhi đã khỏi hấn, chỉ là còn chưa hồi phủ mà thôi.

Chính hai người đều không muốn nói thật, nếu như sức khỏe của nàng đã khỏi, thì đã sớm có tin tức gửi đến cho bọn họ.

“Lão gia, lão thái gia.” Hồng quả gia tay cầm một chồng thiếp, đứng ở cửa gọi.

“Tiến vào.”

Hồng quả gia đứng ở bên cạnh Nam Cung Khiếu Thiên, nói qua tình hình sổ sách doanh thu các cửa hàng trong thành, cũng đọc cái thiệp mời nhận được trong ngày cho Nam Cung Khiếu Thiên nghe.

Nam Cung Khiếu Thiên vừa lật sổ sách, vừa lắng nghe.

Sau khi Kim Ánh Nhi rời đi, hắn liền sửa đổi và cải cách chế độ phát lương, ngoại trừ lương bình thường, nếu doanh thu tăng thêm thì sẽ được chia thành mười phần, người quản lý trong

44. Chương 9-2

Hàng năm ở thành Thẩm Hương, từ quan phủ địa phương đến những thân sĩ có gia cảnh đều sẽ đến bên bờ sông xem đại hội pháo hoa, việc này vốn là một việc lớn mỗi năm trong thành.

Chỉ là, hội đèn lồng năm nay lại diễn ra sớm hơn mấy ngày, tiền vốn là do Nam Cung Khiếu Thiên một mình bỏ ra, quy mô còn lớn hơn mọi năm.

Toàn thành đều hiểu hành động lần này của Nam Cung Khiếu Thiên đều là vì tâm nguyện của thê tử mới cưới không lâu. Mọi người càng thêm tranh giành vị trí tốt nhất, hy vọng có thể nhìn thấy dung mạo của nữ tử làm rung động Nam Cung Bán thành.

Đêm nay diễn ra đại hội pháo hoa, hai bên bờ sông treo kín đèn lồng, khiến cả mặt sông cũng sáng rực lên. Trong thành chỉ cần là người có chút tiền, ai cũng đã sớm thuê thuyền, thế nào cũng muốn đến tham gia thêm náo nhiệt. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng nói tiếng cười ồn ào khắp nơi, so với đại hội pháo hoa năm ngoái chỉ có hơn chứ không kém.

Chỉ thấy bên bờ sông dựng một đài cao, bốn phía đài cao đều được dùng vải vây quanh, bên trong còn đốt than củi, giường êm chăn dày, tất cả đều là chuẩn bị cho Kim Ánh Nhi.

Dưới đài cao còn có một sàn gỗ nữa, đó là để cho người nhà Nam Cung tham gia yến hội, không chỗ nào không có sơn hào hải vị. Người trong phủ ai cũng lộ vẻ vui mừng, thoải mái ăn cơm uống rượu, bởi vì bọn họ biết chỉ có vẻ tươi cười, thì phu nhân mới có thể vui vẻ.

Dẫu sao từ Nam Cung phủ đến bờ sông, thời gian cũng chỉ mất một chén trà nhỏ, nhưng trên đường xóc nảy lại khiến phu nhân nôn khan thật nhiều lần.

May mắn khi đến bờ sông, phu nhân được lão gia ôm vào trong lòng, tinh thần có vẻ tốt hơn rất nhiều.

Kim Ánh Nhi nhìn Nam Cung Khiếu thiên, lại nhìn cha nàng, vợ chồng Thạch Ảnh, Xuân Hoa, Thu Nguyệt, còn có Hồng quân gia và mọi người ở phía dưới, bên môi vẫn luôn nở nụ cười mãi không tắt.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn ánh mắt Kim Ánh Nhi, cảm thấy tuy rằng đã nhiều ngày thân mình nàng vẫn tiếp tục gầy yếu, nhưng hai mắt lại giống như có thần hơn nhiều. Hoặc là, ông trời thương xót cho hắn, nàng sẽ không giống như lời đại phu nói, chỉ còn sống được mấy ngày.

Hắn quay đầu nhìn về phía Hồng quân gia, Hồng quân gia liền bước lên trước phân phó một tiếng —

Pháo hoa bắt đầu nổ rộ trên bầu trời đêm

“Ong vàng ra tổ!” Kim Ánh Nhi nhìn pháo hoa nổ rộ trên bầu trời đêm, hưng phấn muốn ngồi dậy, nhưng mà lại không thể chống đỡ ngã vào ngực hắn.

“Cẩn thận.” Nam Cung Khiếu Thiên dứt khoát ôm Kim Ánh Nhi ngồi lên đùi mình, ôm nàng giống như ôm một đứa nhỏ.

Xuân Hoa và Thu Nguyệt hai người nắm tay nhau, không đành lòng nhìn tiếp.

Kim Hữu Ninh hai mắt đỏ ửng, không nhìn pháo hoa trên trời, chỉ nhìn con gái.

Một bên Thạch Ảnh nhìn trượng phu đang gối đầu trên đùi mình, đẩy đẩy vai hắn.

Nam tử trừng mắt, nhất định phải bắt Thạch Ảnh dứt cho mình ăn chút trái cây, mới bằng lòng làm việc đứng dậy.

Pháo hoa trên trời lại một lần nữa lóe lên, trượng phu của Thạch Ảnh đã rời khỏi đài cao.

Kim Ánh nhi nhìn phương hướng hắn rời đi một cái, sau đó lại bị pháo hoa trên trời kéo đi sự chú ý.

“Oa...Thiên Nữ tán hoa...Ta chưa từng thấy pháo hoa nào lớn như vậy...”

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn ánh sáng pháo hoa phản chiếu qua mắt nàng, hận không thể dừng thời gian lại.

Dưới đài mọi người thấy phu nhân cười như vậy, thế hệ trước đều nói là hồi quang phản chiếu.

Đợi đến lần thứ tư bắn pháo hoa, Kim Ánh Nhi kéo tay Nam Cung Khiếu Thiên, nhẹ giọng nói: “Ta muốn đi thuyền.”

Nam Cung Khiếu Thiên phái một con thuyền đến, trên thuyền cũng chuẩn bị sẵn vài đại phu để phòng ngừa bất cứ tình huống nào.

“Ta đi cùng nàng.” Nam Cung Khiếu Thiên lập tức đứng dậy đỡ lấy nàng.

“Chàng ôm ta đến trên thuyền, để Thạch Ảnh theo giúp ta là được rồi.” Kim Ánh Nhi mở to mắt, nhìn hắn, “Ta muốn tự mình đi vài bước, đại phu cũng nói xương cốt cũng đã không sao...”

“Nàng...”

“Chàng biết ta mà, làm sao có thể cứng rắn bắt mình chịu khổ đâu?” Bàn tay nhỏ bé của Kim Ánh Nhi vỗ về mặt hắn, nhẹ giọng nói.

“Làm phiền người rồi.” Nam Cung Khiếu Thiên nói với Thạch Ảnh, ôm chặt Kim Ánh Nhi tiếp tục đi về phía trước.

Thạch Ảnh gật đầu, đi sau bọn họ một bước.

Nam Cung Khiếu Thiên vượt qua cầu đi lên thuyền, đi vào bên trong, đưa nàng đến một căn phòng đốt than ấm.

“Được rồi, chàng đi đi...Một lúc nữa đến đón ta, trách cho người nhà Nam Cung không nhìn thấy chủ tử, một đám lại lo lắng lên.” Nàng dù là nói như vậy, nhưng tay lại níu chặt hắn không buông.

“Ta sẽ chăm sóc cho muội ấy.” Thạch Ảnh nói.

Nam Cung Khiếu Thiên hôn lên trán Kim Ánh Nhi một cái, thấp giọng nói: “Đừng bướng bỉnh.”

Kim Ánh Nhi nở nụ cười với Nam Cung Khiếu Thiên.

Nàng hy vọng nụ cười này đủ đẹp, đủ để hắn khắc sâu vào lòng, bởi vì đây có thể là lần cuối cùng bọn họ nhìn thấy nhau.

Kim Ánh Nhi nhìn bóng của của Nam Cung Khiếu Thiên, xoay người để Thạch Ảnh đóng cửa lại.

Lúc sau, Kim Ánh Nhi vào Thạch Ảnh cùng trượng phu của Thạch Ảnh, cũng chính là “quỷ y” Mạc Lăng Bình, từ một cửa khác trốn đi.

Kim Ánh Nhi dùng thuốc Mạc Lăng Bình đưa cho, lại được Thạch Ảnh võ công cao cường công nàng, nhảy lên một con thuyền nhỏ chờ sẵn ở một góc khác, trong pháo hoa đầy trời trốn đi.

Kim Ánh Nhi ngồi trong khoang thuyền, nhìn về đài cao ngày càng xa, nước mắt đã sớm che mờ tầm mắt.

Nàng biết nàng vừa đi, Nam Cung Khiếu Thiên nhất định sẽ vô cùng đau đớn. Nhưng nàng không muốn cho hắn hy vọng rồi lại vẫn chết trong lòng hắn.

Nàng cùng cha đã thấy nương bị bệnh tật hành hạ đến chết, phải mất nhiều năm mới thoát khỏi nỗi đau. Nàng luyện tiếu Nam Cung Khiếu Thiên cũng phải chịu hành hạ như vậy, cho nên đã lựa chọn rời đi.

Kim Ánh Nhi nằm trên trường tháp, khê thở dài.

Mạc Lăng Bình xuất ra một loạt châm dài, đâm vào vài huyệt lớn của nàng, lộ trình lần này không thể để nàng ngủ cả một ngày một đêm, nàng phải chống đỡ đến hết quãng đường.

Mà hắn không có việc gì sao lại phải rước phiền toái nửa sống nửa chết này lên người chứ?

Mạc Lăng Bình bất đắc dĩ nhìn thê tử một cái, thu hồi túi đựng châm lại.

Lúc trước vì không muốn quanh năm suốt tháng bị người bệnh đuổi theo, hắn đã thuyết phục thê tử đồng ý mai danh ẩn tích, nghĩ ít nhất có thể sống được vài năm thái bình, không ngờ tới lại vẫn bị thê tử dùng

ánh mắt cầu xin bức phải ra tay. Chẳng qua là, hắn cũng thừa nhận người bệnh gần bước vào quan tài như Kim Ánh Nhi, quả thật còn có chút ý tứ...

“Không hối hận sao?” Thạch Ảnh hỏi Kim Ánh Nhi.

“Không hối hận, muội không muốn chàng nhìn thấy muội chết, muội muốn chàng mang theo hy vọng muội còn sống, mà tiếp tục sống tốt.” Nàng suy yếu nhưng kiên định nói.

“Nếu người cảm thấy bản thân nhất định sẽ chết, sao còn mặt dày mày dạn đi theo ta?” Mạc Lăng Bình không vui đem châm dài đi bắn mấy con côn trùng.

“Bởi vì chàng là thần y ngay cả quỷ cũng có thể trị.” Thạch Ảnh nhàn nhạt nói một câu.

“Nàng cũng biết nàng gả cho một trượng phu rất giỏi mà.” Mạc Lăng Bình được thê tử khen một câu liền muốn bay lên trời.

“Không sai, ta đi theo người còn có cơ hội còn mạng.” Kim Ánh Nhi nói.

“Nhưng ta không cam đoan có thể trị tốt cho người, bệnh của người đã ngấm vào tận xương tủy, làm không tốt ngày mai sẽ chết.” Mạc Lăng Bình nhìn Kim Ánh Nhi, khóe môi lập tức xụ xuống, nhe răng trợn mắt nói.

“Nếu ngay cả chàng cũng không chữa được, thì còn ai có thể chữa được chứ?” Thạch Ảnh nói.

“Không hổ là lão bà thông minh của ta...”

Kim Ánh Nhi nhìn hai người chàng chàng thiếp thiếp, trong khoảng thời gian ngắn cũng là đau buồn.

“Vì sao là ta....Ta còn không muốn chết...” Cơn buồn ngủ ập đến, nàng nói.

Mạc Lăng Bình từ trong ngực lấy ra một viên đan dược, nhét vào miệng nàng.

“Cầm miệng cho ta, lại thương tâm thương can một ít, vừa khéo xong hết chuyện, vừa vặn trực tiếp đưa người về bên người Nam Cung Khiếu Thiên nhạt xác, cũng đỡ cho ta phải mất đi một nhân tình quan trọng của lão Hoàng đế.”

“Ân tình của hoàng đế?” Thạch Ảnh kinh ngạc nhìn Mạc Lăng Bình. “Chàng đã có cách trị liệu cho muội ấy rồi sao?”

“Đúng, ta muốn không chữa tốt cho nàng ta, nàng cũng sẽ thương tâm thương can. Thật không hiểu được nàng, rõ ràng không phải là người tính tình thiện với người khác, cố tình lại hợp ý với nha đầu thích lo chuyện bao đồng này. Trước kia đối đãi ra sao, hoàn toàn không gặp phải những chuyện như vậy...” Mạc Lăng Bình mặt bất bình lải nhải liên miên.

“Nhưng chàng sẽ chữa tốt cho muội ấy.” Thạch Ảnh cười nói, cầm tay trượng phu.

“Ta cũng không dám đảm bảo hoàn toàn, nàng xem...Ta vừa mới đâm nàng mấy châm, nàng tự nhiên lại ngất đi.” Mạc Lăng Bình trợn trừng mắt, lôi kéo Thạch Ảnh ngồi bên giường, trực tiếp gối đầu lên đùi nàng.

Thạch Ảnh vỗ về sợi tóc của trượng phu, bỗng nhiên nhẩn mày lại, lắng nghe tiếng gọi ở phương xa truyền đến.

“Ánh Nhi—”

“Có người gọi Ánh Nhi.” Thạch Ảnh nói.

“Thuyền đi xa như vậy rồi, không có khả năng.”

“Ánh Nhi —”

Từ bên ngoài thuyền truyền đến tiếng hét lớn, khiến Mạc Lăng Bình mở to mắt.

“Nếu không phải cao thủ võ lâm, không thể gọi được lớn như vậy. Dù là cao thủ võ lâm, rống lớn như vậy cũng phải bầy phần...” Thạch Ảnh có võ công cao cường, không hiểu nói: “Nhưng Nam Cung Khiếu Thiên rõ ràng không có võ công...”

“Ồ những tình thế cấp bách, con người có chuyện gì không làm được đâu?” Mạc Lăng Bình chăm chú nhìn Kim Ánh Nhi.

Chỉ thấy một giọt nước mắt đang chảy ra từ hốc mắt của Kim Ánh Nhi.

Thạch Ảnh mở to mắt, khẽ thở dài.

“Ánh...Nhi...”

Xa xa lại truyền đến tiếng gọi vô cùng bi ai của Nam Cung Khiếu Thiên khiến cho người ta tan nát cõi lòng.

“Hắn khiến ta nhớ đến lúc nàng rơi xuống vách núi, ta cũng có tâm trạng dù có chết cũng phải tìm được nàng.” Mạc Lăng Bình cầm chặt tay thê tử, thô thanh nói.

“Ta tin tưởng bọn họ là người hữu duyên.”

“Ta đã đáp ứng sẽ cố gắng cứu nàng ta, nhưng chuyện sau đó chỉ có thể nhìn nhân duyên tạo hóa của nàng, dù sao ta cũng không phải đại la thần tiên...” Mạc Lăng Bình lắc đầu, đứng dậy bảo vài tên chèo thuyền chèo thuyền nhanh hơn.

Bởi vì hắn không thích tiếng gọi người của Nam Cung Khiếu Thiên, nghe thấy khiến người...

Cảm thấy chua xót kia...

45. Chương 23: Chương 10.2

Bước chân của Kim Ánh Nhi lảo đảo, nhóm tỳ nữ liền tiến lên phía trước đỡ lấy nàng.

Nàng nhìn gương mặt lạnh lùng cự tuyệt người khác của hắn, liền cất bước đuổi theo.

“Chàng nghe ta giải thích...”

“Quận chúa, cẩn thận kia!” Nhóm tỳ nữ chạy sau lưng nàng.

“A...” Đột nhiên Kim Ánh Nhi ôm ngực, ngồi trên đất thống khổ thở gấp.

Bỗng chốc, Nam Cung Khiếu Thiên dừng bước chân, vọt tới bên cạnh nàng, trực tiếp bế ngang nàng lên.

Nàng nín chặt cổ áo, khuôn mặt nhỏ nhắn vo lại thành một nắm, thở hổn hển.

“Phòng ở đâu? Còn không nhanh gọi đại phu!” Nam Cung Khiếu Thiên thô thanh ra lệnh.

Nhóm tỳ nữ vội chạy phía trước dẫn đường, còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn lên bộ dạng tuấn mỹ bất phàm của Nam Cung Khiếu Thiên đau lòng vì tiểu nhân nhi trong lòng.

Hắn còn so đo với nàng làm gì chứ? Hiện giờ nàng còn sống, sức khỏe tốt, đó là chuyện tốt ngàn vàng khó mua. Nam Cung Khiếu Thiên nhìn bộ dạng thở gấp của nàng, trong lòng không ngừng tự trách bản thân.

“Kiên nhẫn một chút, lập tức không có việc gì rồi.” Hắn dùng lực ôm nàng vào trong lòng.

Kim Ánh Nhi nhẹ nhàng gật đầu, gương mặt nhỏ nhắn kề sát vào trong ngực hắn, hít sâu ngửi mùi hương mát lạnh trên người hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên tiến vào trong lòng, bước nhanh đặt nàng lên giường.

Kim Ánh Nhi vừa nằm lên giường, lập tức mở to hai mắt.

Nam Cung Khiếu Thiên đầu tiên là sửng sốt, sau đó là tức giận trừng mắt, biết bản thân bị nàng lừa.

“Các người còn không nhanh đi ra ngoài!” Kim Ánh Nhi hai tay hai chân cuốn lấy hắn, gương mặt tròn chui vào trong lòng hắn.

Nhóm tỳ nữ cười rời đi, đồng thời đóng cửa lại.

Nam Cung Khiếu Thiên kéo cổ tay Kim Ánh Nhi ra, đẩy người nàng ra sau.

Nàng ngã xuống giường, lại lập tức cuốn lấy hắn. Thấy hắn xoay người rời đi, không chút nghĩ ngợi liền giồng con khỉ nhỏ trực tiếp nhảy về phía trước, trực tiếp bám lên lưng hắn.

“Đừng đi mà.” Nàng nói.

“Quận chúa cảnh vàng lá ngọc, thỉnh tự trọng.” Hắn lần nữa kéo nàng xuống để nàng ngồi trên giường, sắc mặt lạnh lùng cự tuyệt người ngoài hững hờ nhìn nàng.

Biết nàng không có việc gì là một chuyện! Biết nàng không có việc gì lại không liên lạc với hắn, lại còn giả bệnh lừa dối hắn, cái này còn có thể nhịn thì cái gì không thể nhịn!

“Đừng gọi ta là quận chúa.” Kim Ánh Nhi mở to mắt, nước mắt từ trong hốc mắt bắt đầu lăn xuống.

“Không gọi nàng là quận chúa, vậy thì muốn ta gọi nàng là gì? Ta quả thật biết một người diện mạo vô cùng giống quận chúa. Nhưng nàng tuyệt đối sẽ không phải là người biết rõ ta và cha nàng cùng mọi người đều lo lắng cho sự sống chết của nàng, mà vẫn bày trò lừa dối người khác.” Hắn nghiêm giọng nói, ngọc dung như phủ một lớp băng, khí thế toàn thân đều phát run.

“Ta không...”

“Nàng không cái gì!” Nam Cung Khiếu Thiên rống to một tiếng, Kim Ánh Nhi sợ tới mức động không dám động. “Nàng rõ ràng còn sống, rõ ràng sức khỏe đã không sao, lại khiến ta và cha nàng nghĩ rằng nàng đã rời xa trần thế! Nàng có biết tâm tình của chúng ta không? Nhìn chúng ta đau khổ, nàng cảm thấy dễ chịu sao?”

“Ta làm sao không nghĩ đến việc đi tìm mọi người? Ta mỗi ngày đều nằm mơ thấy chàng và cha! Nhưng ta mới xuất cung ngày hôm qua...”

“Ý nàng là, ngày hôm qua nàng đã ở tại phủ Vương gia?” Bỗng nhiên Nam Cung Khiếu Thiên tiến lại, hạnh mâu híp lại, nhìn nàng chằm chằm.

Da đầu Kim Ánh Nhi run lên lù lù về sau.

“Ta...ta có lý do không thể rời đi...” Nàng nuốt một ngụm nước miếng, giả vờ dửng dưng cảm nhếch miệng cười.

“Chân ở trên người nàng, vì sao không thể rời đi?” Nam Cung Khiếu Thiên giữ chặt hai nàng nàng, kéo nàng đến trước mặt hắn, ngọc dung trực tiếp đối mặt với nàng.

“Bởi vì ta đánh cược thua Mạc Lăng Bình.” Nàng nhỏ giọng nói.

Nam Cung Khiếu Thiên cho rằng hắn không có khả năng tức giận hơn nữa, nhưng hắn sai lầm rồi!

“Nàng vậy mà lại đánh cược chuyện như thế này, khiến ta và cha nàng chịu bao nhiêu đau khổ lo lắng cho sống chết của nàng!”

“Sao có thể không cược? Nếu thắng, sau này nếu chàng hay cha cần đến Mạc Lăng Bình, thì gọi lúc nào hắn cũng sẽ có mặt đó!” Nàng nắm lấy vai hắn, muốn giải thích nói: “Đây chính là một cánh cửa tốt...”

“Nàng cho là như vậy thì ta sẽ tha thứ cho nàng sao? Đầu tiên là không cáo mà biệt, hiện giờ lại thêm trò này, nàng căn bản không đặt ta ở trong lòng!” Hắn rít gào ra tiếng, cả bản thân cũng bị tiếng hét này làm cho phát hoảng.

Kim Ánh Nhi bị tiếng hét của hắn khiến cả người giật bắn lên, ngay cả lỗ tai cũng thấy ong ong, nhưng nàng biết bản thân đuối lý, đành phải tha thiết giữ lấy ống tay áo của hắn.

“Ta không cáo mà biệt là không muốn chàng thương tâm....Cha ta vì nương ta qua đời, cả người đều không gượng dậy nổi. Nếu chàng tận mắt thấy ta chết đi, chàng sẽ khó thừa nhận. Sau, chúng ta ở trong hoàng cung...”

Nam Cung Khiếu Thiên ngắt lời của nàng, không khách khí nói: “Ở trong hoàng cung thì sẽ không thể truyền tin tức ra sao? Ba tháng qua, nàng một câu một chữ cũng không có! Ta chỉ muốn một câu nói, khiến ta biết nàng còn sống, như vậy là đủ rồi!”

”Khi

46. Chương 10-1

Ba tháng trôi qua, Kim Ánh Nhi cứ như vậy mà biến mất.

Hoàng hôn buông xuống, Nam Cung Khiếu Thiên đứng trong phòng của Kim Ánh Nhi, mở gói đồ màu xanh lục của nàng ra.

Bên trong là một vài món đồ chơi nhỏ của nàng cùng cây sao xanh, trong đầu nhớ lại tiếng sao khó nghe và dáng vẻ bướng bỉnh của nàng khi thối sáo. Trong mơ nàng luôn dùng đôi mắt tinh quái nhìn hắn, cũng vẫn là dáng vẻ nhảy nhót của nàng trước khi bị trúng độc.

Ngọc dung của Nam Cung Khiếu Thiên vẫn luôn ngóng chờ, vẫn luôn có ảo giác rằng một khắc sau Ánh Nhi sẽ lao tới ôm lấy hắn, làm nũng với hắn, đùa giỡn với hắn.

Những hồi ức về nàng rất rõ ràng, đến giờ hắn vẫn không có cách nào thừa nhận rằng nàng đã không còn ở bên hắn. Hắn càng không có cách nào lý giải nói vì sao nàng có thể nói đi là đi, sau đêm đó, chỉ sai người mang đến một phong thư.

Thư là do Thạch Ảnh viết, bên trong viết rằng —

Có lẽ Kim Ánh Nhi không còn nhiều thời gian, nhưng vận khí của nàng vô cùng tốt, gặp được “quỷ y” Mạc Lăng Bình. Nếu như khỏi hẳn, sẽ quay về bên cạnh hắn. Kim Ánh Nhi còn đặc biệt nhấn nhủ, nếu Nam Cung Khiếu Thiên không chịu cưới vợ, thì nàng sẽ không quay về bên cạnh hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn nhìn tờ giấy, cũng chỉ có thể cười khổ.

“Mệt cho nàng còn là một kẻ lừa đảo, lời nói dối sứt sẹo như vậy, vậy mà nàng cũng nói được.” Nam Cung Khiếu Thiên dè dặt cẩn trọng gấp phong thư làm bốn rồi cất lại vào phong thư, “Nàng sợ sau khi nàng đi rồi, ta một mình cô độc, không có người để tâm sự, nên muốn ta cưới vợ mới, không phải sao?”

Nhưng Ánh Nhi hẳn là còn sống đi!

Dù sao, cũng không phải ai cũng có thể may mắn gặp được danh môn thiên hạ “quỷ y”.

Ai có thể nghĩ Mạc Lăng Bình vậy mà lại ẩn cư trên núi làm ruộng để sống đâu? Cũng là do Kim Ánh Nhi và Thạch Ảnh có giao tình tốt, cho nên Mạc Lăng Bình mới ra tay cứu giúp.

“Vì sao không trực tiếp ở trong phủ mà cứu chữa cho Ánh Nhi chứ?” Nam Cung Khiếu Thiên vỗ về sáo xanh, thì thào tự hỏi.

Bởi vì bệnh nặng đến mức ngay cả Mạc Lăng Bình cũng không thể nắm chắc có thể chữa trị cho nàng, Ánh Nhi sợ hẳn không chịu nổi cảm giác đau khổ khi mất nàng ngay trước mắt hắn, cho nên nàng đã lựa chọn rời đi.

Nam Cung Khiếu Thiên vui mặt vào túi đồ, đau khổ thở gấp, lại chỉ ngửi được mùi hương của bản thân.

Sớm biết vậy không nên để nàng dùng huân hương giống với hắn, như vậy ít nhất hắn còn có thể giữ lại mùi hương của nàng.

“Đứa gốc...Tan nát cõi lòng chẳng lẽ so với luôn nhớ mong cả đời thì không đáng sợ sao?” Tiếng thì thầm của Nam Cung Khiếu Thiên vang vọng trong phòng, ngọc dung đau khổ nhăn lại.

Hắn không nghĩ ra được bản thân đã bao nhiêu lần bừng tỉnh từ trong mộng, cho rằng thật ra nàng chưa từng rời đi rồi điên cuồng vọt vào phòng nàng tìm người.

Làm sao có thể yêu nhiều như vậy?

Bởi vì nàng không chỉ là người mà hắn yêu, mà cũng là người nhà của hắn. Nàng còn dạy hắn biết yêu, dạy hắn để ý người bên cạnh, dạy hắn cách tin tưởng...

“Khiếu Thiên, nên dùng bữa tối rồi.”

Tiếng gọi của Kim Hữu Ninh khiến Nam Cung Khiếu Thiên bừng tỉnh, tinh thần hắn chấn động, vội vàng che dấu cô đơn, đứng dậy đi ra cửa phòng.

Từ sau lần hấn một ngày một đêm không ăn gì, Kim Hữu Ninh liền bắt đầu nhìn chăm chăm thời gian dùng bữa của hấn.

Ban đầu hấn hoàn toàn không cảm kích, chính là không khách khí trừng mắt nhìn ông, nhưng Kim Hữu Ninh vẫn kiên trì đến đây, sau đó hấn cũng bắt đầu nhìn thấy vẻ cổ chấp giống với Kim Ánh Nhi trên người ông, cũng không đành lòng tiếp tục từ chối.

Thời trẻ Kim Hữu Ninh đọc không ít sách, việc nông canh cũng có chút tinh thông, cũng giống Ánh Nhi thích nói chuyện. Mỗi câu chuyện đều thường xuyên nhắc đến Ánh Nhi, nói từ chuyện lúc nàng còn nhỏ đến chuyện khi nàng bước chân vào giang hồ rất nhiệt tình lại thông minh, trong lúc đó một già một trẻ cứ thế gần nhau hơn, quan hệ cũng trở nên thân hơn.

“Nhạc phụ.” Nam Cung Khiếu Thiên mở cửa gọi một tiếng.

Kim Hữu Ninh dẫn Xuân Hoa, Thu Nguyệt cùng với hai gã tôi tớ, tiến vào bên trong chuẩn bị bữa tối.

Hai người dùng xong bữa tối, Kim Hữu Ninh pha trà, giúp hấn rót chén trà, “Con còn ho khan nhiều không?”

“Đỡ hơn rồi. Hôm nay trong học đường vẫn thuận lợi chứ?” Nam Cung Khiếu Thiên hỏi.

“Vẫn thuận lợi. Lần này Bàn Đình không tốt, ta ở phía trước đọc sách, hấn lại ngủ gật ở phía sau, tiếng gáy còn to hơn tiếng ta nói chuyện...”

Kim Hữu Ninh cười nói một số chuyện lý thú, Nam Cung Khiếu Thiên mỉm cười lắng nghe.

Sau khi Kim Ánh Nhi rời đi, Kim Hữu Ninh khóc thầm thiết suốt đêm, cho rằng do bản thân ham bài bạc khiến con gái rơi vào cảnh này. Sau đó Kim Hữu Ninh bị bệnh nặng một thời gian, khi khỏi hấn liền thu liễm lại tật cờ bạc, bắt đầu an phận ở trong sân viện Nam Cung Khiếu Thiên sắp xếp cho ông trồng hoa trồng cây, khi nhàn hạ thì dạy cho hạ nhân trong phủ biết mặt chữ để đọc sách.

Bởi vì thái độ khi dạy học của Kim Hữu Ninh nghiêm túc, thái độ của hạ nhân trong phủ đối với ông cũng dần cung kính hơn. Thời gian trước Nam Cung Khiếu Thiên thay Kim Hữu Ninh mở một học đường ở trong phủ, bọn nhỏ mỗi khi thấy Kim Hữu Ninh đều gọi là “Lão thái gia sư phụ.”

Kim Hữu Ninh vừa nghe liền tươi cười rạng rỡ cho bọn nhỏ đường ăn.

“Không biết hiện giờ Ánh Nhi đang ở nơi nào? Tối hôm qua ta lại mơ thấy Ánh Nhi.” Bỗng nhiên Kim Hữu Ninh nói, hốc mắt ửng đỏ.

Những người khác không dám nhắc đến Kim Ánh Nhi ở trước mặt Nam Cung Khiếu Thiên, nhưng Kim Hữu Ninh lại không giống, bọn họ đều có nỗi đau giống nhau, đều cùng nhớ mong nàng.

“Chắc là tránh ở chỗ nào đó để an dưỡng. Chỉ là, trừ khi nàng trốn vào bên trong hoàng cung, bằng không sao lại không có chút tin tức nào chứ?” Nam Cung Khiếu Thiên cảm thấy khó hiểu điều này.

Kim Ánh Nhi, Thạch Ảnh, Mạc Lăng Bình, hiện giờ bức họa của ba người đều được dán khắp nơi trên cả nước, tiền thưởng ngàn lượng. Không ngờ, những kẻ xé bằng muốn lĩnh thưởng đều là kẻ lừa đảo.

“Nghe nói trước đây Mạc Lăng Bình thường xuyên ra vào hoàng cung, có lẽ Ánh Nhi cũng được dẫn theo vào. Trong hoàng cung có rất nhiều loại kỳ trân dị bảo, muốn cứu Ánh Nhi chẳng qua cũng chỉ là việc đơn giản mà thôi.” Kim Hữu Ninh nói.

“Con cũng nghĩ vậy, dù sao, nàng là người phúc lớn mệnh lớn.” Nam Cung Khiếu Thiên cười một chút, nhàn nhạt nói.

Thời gian qua, Kim Hữu Ninh và Nam Cung Khiếu Thiên luôn không nói ra suy nghĩ của mình, hai người đều nói rằng bây giờ sức khỏe của Ánh Nhi đã khỏi hấn, chỉ là còn chưa hồi phủ mà thôi.

Chính hai người đều không muốn nói thật, nếu như sức khỏe của nàng đã khỏi, thì đã sớm có tin tức gửi đến cho bọn họ.

“Lão gia, lão thái gia.” Hồng quả gia tay cầm một chồng thiếp, đứng ở cửa gọi.

“Tiến vào.”

Hồng quả gia đứng ở bên cạnh Nam Cung Khiếu Thiên, nói qua tình hình sổ sách doanh thu các cửa hàng trong thành, cũng đọc cái thiệp mời nhận được trong ngày cho Nam Cung Khiếu Thiên nghe.

Nam Cung Khiếu Thiên vừa lật sổ sách, vừa lắng nghe.

Sau khi Kim Ánh Nhi rời đi, hắn liền sửa đổi và cải cách chế độ phát lương, ngoại trừ lương bình thường, nếu doanh thu tăng thêm thì sẽ được chia thành mười phần, người quản lý trong cửa hàng một phần, đám tiểu nhị cũng được chia một phần.

Phương pháp này vừa đưa ra, hiện nay tất cả các cửa hàng đều vắt óc nghĩ cách kiếm tiền, hắn chỉ cần nắm giữ tình hình chung ở cửa hàng, tập hợp các ưu điểm, đúng lúc loại bỏ các tệ nạn, việc quan tâm tự nhiên tùy theo tình hình.

Hiện giờ hắn có thời gian cùng với nha đầu không thích an phận trong miệng Kim Hữu Ninh, đi vân du tứ hải, tham quan khắp nơi, nếm thử thức ăn ngon, nhưng năng lại chậm chạp không xuất hiện...

“Hôm nay có thiệp mời của Chu Thái Thú đưa tới.” Hồng quả gia nói.

“Chu Thái Thú?” Nam Cung Khiếu Thiên vừa nghe thấy cái tên này, kinh ngạc ngồi thẳng dậy.

Ngày đó Chu Thái Thú giúp Ánh Nhi rửa sạch oan uổng, hắn quả thật thiếu nhân gia một phần nhân tình.

Chẳng qua là, hắn bởi vì nỗi đau mất vợ, không có tâm trạng hàn huyên, chỉ dành cho người quen góp trăm lượng vàng, để Chu Thái Thú giúp chia cho những người nghèo khó trong thành.

Thứ hai, thời gian trước Hoàng thượng chiêu cáo thiên hạ, sau khi kiểm tra theo dân tình thân phận thật sự của Chu Thái Thú chính là thứ tử lưu lạc bên ngoài của tiên hoàng, gia phong là Chử Vương, thành thị cách Nam Cung phủ một ngày đường xe. Hắn không muốn dẹt hoa trên gấm, tự nhiên chưa từng tự mình đến cửa báỉ phóng.

“Chu Thái Thú lấy danh nghĩa Chử Vương mời lão gia đến phủ tham gia đại hội lưu thương.” Hồng quả gia nói.

“Điều tra rõ nguyên nhân chưa?” Nam Cung Khiếu Thiên hỏi, biết Hồng quả gia đối với việc thiệp mời bất ngờ xuất hiện như vậy sẽ cho người điều tra rõ ngọn ngành.

“Ngoài ra là muốn tìm hôn phu cho nữ nhi của Chử Vương.” Hồng quả gia nói.

“Thay ta khéo léo từ chối.”

“Nhưng thiệp mời này là do nội tổng quản phủ Chử Vương tự mình đưa tới, nói là thỉnh ngài quang lâm.” Hồng quả gia vội vàng nói.

“Nếu không thì con cứ đi thử xem?” Kim Hữu Ninh chen vào nói, “Không phải Ánh Nhi nói phải đợi con đón dâu thì mới trở về sao?”

“Nếu như nàng ấy khỏe lại trở về bên cạnh con, thì sao có thể hy vọng chung chồng cùng với nữ nhân khác chứ? Đó chẳng qua chỉ là một lời nói dối mà thôi.” Nam Cung Khiếu Thiên lắc đầu.

“Chính con cũng hiểu được tâm ý của Ánh Nhi, Ánh Nhi chính là hy vọng con có thể có được người nhà của chính mình.”

“Con có người nhà rồi.” Nam Cung Khiếu Thiên nói với Kim Hữu Ninh.

Kim Hữu Ninh nhìn hắn, gương mặt gầy bởi vì nén lệ mà đỏ bừng. Ông vỗ về con rể, hít sâu vài lần, rồi mới tiếp tục nói: “Dù hiểu được tâm ý của con, nhưng ta vẫn muốn khuyên con đi một chuyến. Cố gắng có thể tìm hiểu được một số tin tức từ trong miệng Chử Vương, thử xem Mạc Lăng Bình có thật sự mang Ánh Nhi đến đó để chữa thương hay không. Nếu như không có, chúng ta...” Kim Hữu Ninh dùng tay áo lau lệ. “Chúng ta cũng nên nhận mệnh hết hy vọng, dù sao sinh tử có mệnh...”

Kim Hữu Ninh nói lời này, khiến Nam Cung Khiếu Thiên rũ mắt xuống, ngay lập tức nhìn mu bàn tay nổi đầy gân xanh của mình.

Hắn hiểu rõ bản thân không nên tiếp tục trốn tránh như vậy.

Ba tháng đi qua, trừ phi nàng không còn ở trên nhân gian, bằng không làm sao có thể không chút liên lạc gì với hắn? Mà nàng trên trời có linh nhìn thấy hắn vương bận vì nàng như vậy, cũng không có cách nào vui vẻ được, chung quy hắn cũng không muốn nàng vì nước mắt của hắn mà chịu khổ...

Nam Cung Khiếu Thiên nhanh nhắm mắt lại, nắm chặt tay đến mức nổi đầy gân xanh, vẫn không thể nào không chế được nỗi đau trong lòng.

Nếu...nếu...nàng đã rời nhân thế, sao lại có thể nhẫn tâm ngay cả một giấc mộng cũng không tìm đến hắn?

Nam Cung Khiếu Thiên nuốt xuống chua xót trong lòng, chậm rãi đưa mắt về phía Hồng quân gia.

“Hồi báo Vương gia, ta sẽ tham dự yến hội.”

Lưu Thương là thời gian cuối xuân, theo tập tục mọi người mang theo rượu ngon cùng thức ăn đến bên bờ sông cầu phúc thọ, xua trừ tà, trừ bệnh tật. Đến đời sau này, liền biến thành nhà phú quý chọn một ngày xuân, đến bên khúc sông nhỏ, để ly rượu trôi theo dòng, ly rượu dừng trước mặt ai, người nọ liền uống rượu ngâm thơ.

Theo truyền lời hoàng thượng ban thưởng cho Chữ Vương phủ ruộng cật chạm trở, ngay cả sân vườn, hồ nước cũng không thua kém hoàng cung, hiển nhiên thấy rõ phú quý.

Chỉ là, Nam Cung Khiếu Thiên vốn không phải nhân vật tầm thường, thấy khí phái như vậy, cũng không quá để ý, một đường theo sự dẫn đường của quân gia vương phủ, bái kiến Chữ Vương địa vị cao quý bây giờ Chu Thái Thú.

“Nam Cung bái kiến Vương gia.” Nam Cung Khiếu Thiên chấp tay hành lễ, mặc dù thái độ cung kính nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự tự tin trên gương mặt của hắn.

“Mau mau miễn ta, ta phải là cảm ơn người đã quyên góp trăm lượng vàng, vì dân chúng trong huyện làm không ít chuyện.” Chu Thái Thú nói.

“Sinh ý vốn là nghề nghiệp của Nam Cung, không có gì để nói. Ngoài việc nghề nghiệp, chính là muốn thỉnh Vương gia vui lòng chỉ giáo.” Nam Cung Khiếu Thiên trực tiếp nói.

“Là sao? Nói thử xem?”

“Xin hỏi Vương gia đã từng nghe qua ”quỷ y” Mạc Lăng Bình?” Đôi mắt đen của Nam Cung Khiếu Thiên sáng ngời nhìn thẳng Chữ Vương gia.

“Tất nhiên là có nghe qua.” Chữ Vương gia vuốt cằm râu, mặt chữ điền bất động thanh sắc nhìn hắn. “Đương kim thái tử khi mới sinh có bệnh tim, chính là do quỷ y chữa khỏi.”

“Cả gan xin hỏi Vương gia, hiện giờ quỷ y còn ở trong hoàng cung hay không?”

“Việc hoàng cung sao có thể để lộ ra ngoài.” Chữ Vương gia sắc mặt không vui nói.

“Xin Vương gia thứ tội, Nam Cung vô lễ như vậy bởi vì thê tử của thần ba tháng trước đã theo quỷ y để chữa bệnh, đến nay vẫn không rõ tin tức.” Nam Cung Khiếu Thiên lạnh nhạt nói, trong lòng lại thất vọng thở dài.

“Thê tử? Người cùng Kim Ánh Nhi tuy có vợ chồng thật, nhưng thân phận của nàng thấp kém, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp của người.”

“Mặc dù người khác chỉ coi nàng là tiểu thiếp, nhưng trong lòng thần nàng là chính cung phu nhân duy nhất.” Ngọc dung của Nam Cung Khiếu Thiên nghiêm nghị nói.

“Người biết rõ bốn vương mở đại hội Lưu Thương mời người đến chính là vì chọn rể cho con gái ta, lời này của người là muốn đổi nghịch bản vương sao?” Chữ Vương gia dù chưa tức giận, nhưng bàn tay to lại cố tình vỗ bàn một cái, “Nếu người không có ý, cần gì phải đi một chuyến này?”

“Nam Cung đến không phải vì thiên kim của Vương gia, thiên kim Vương phủ tất nhiên là tri thư đạt lễ, nhất định có thể xứng với người xuất sắc hơn so với Nam Cung. Chuyến này đến, là vì muốn xin hỏi Vương

gia chuyện vừa rồi, đa tạ Vương gia đã mời.” Nam Cung Khiếu Thiên đứng dậy, lần nữa hành lễ, giọng nói không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

Chỉ Vương gia nhìn gương mặt mất mát của Nam Cung Khiếu Thiên, trong mắt lóe lên sự khen ngợi, không khỏi thử hỏi lần nữa: “Người cần gì phải đau khổ luyện một người như vậy, chẳng qua cũng chỉ là một dã nữ tử.”

“Đối với Nam Cung mà nói, nàng chính là ngàn vàng không đổi.”

“Nữ nhân như thế nào lại khiến người ngàn vàng không đổi?”

“Một nữ nhân mang trái tim của thần đi.” Nam Cung Khiếu Thiên cười khổ nói, ngọc dung ảm đạm đi vài phần.

“Ha ha ha...”

Lúc này, phía trước truyền đến một tràng tiếng cười.

“Nếu người đã kiên quyết yêu thê như vậy, ta cũng không tiện nói cái gì. Nghe tiếng cười này, chắc là đại hội lưu thương đã bắt đầu. Nếu người đã đến đây, vậy đi một chút đi!” Trong mắt Chỉ Vương gia mang theo vài phần hứng thú nói.

“Tạ Vương gia.” Nam Cung Khiếu Thiên gật đầu, xoay người đi về phía khúc mương phía trước, lại không có hứng thú tham gia vào đám người, chỉ đứng ở một chỗ vắng người nhìn xem.

Khí phái hoàng gia quả nhiên không giống người thường, hần cũng là lần đầu tiên thấy thủy đạo trong vát như vậy, thậm chí trên còn có thể nhìn thấy mấy con cá nhỏ bơi lội.

Nếu là Ánh Nhi thấy, cũng sẽ thích đi.

“Ha ha ha...”

“Quận chúa lại nghịch ngợm rồi...”

Phía trước Lưu Bôi đình vang tiếng vui đùa ầm ĩ, khiến Nam Cung Khiếu Thiên không khỏi đưa mắt nhìn một cái, không rõ hoạt động ngâm thơ câu đối từ khi nào trở nên tranh cãi ầm ĩ không nghĩ rồi.

“Chén vũ thương trôi đến trước mặt quận chúa, quận chúa ngâm thơ làm câu đối đi!” Mấy cô gái nũng nịu la lên.

“Ngâm thơ làm câu đối ta không biết, ta tự phạt bản thân mò cá!”

Khi Nam Cung Khiếu Thiên nghe thấy giọng nói thanh thúy kia, ngọc dung thoáng chốc ngẩn ra.

Hần đi nhanh lướt qua đám người, rất nhiều vương công quý tộc bị hần đẩy ra, ngẩng đầu trừng hần.

Nhưng bọn họ vừa nhìn thấy dung mạo tiêu sái của Nam Cung Khiếu Thiên, lại nhất thời quên mất điều muốn nói, chỉ trở mắt nhìn người nhanh chóng đi về phía Lưu Bôi đình.

Ở bên phải Lưu Bôi đình, mọi người đang vây quanh một tiểu nữ tử.

Nữ tử mặc áo trắng, tóc túi cao, đang vén tay áo lên, khom người bắt một con cá nhỏ trơn trượt.

Mọi người thấy thế, tất cả đều phát ra tiếng kinh thán.

“Vừa ra tay liền có thu hoạch! Các người nhìn rõ chưa?” Nữ tử đắc ý nói.

“Ánh Nhi!” Nam Cung Khiếu Thiên bật thốt lên.

Kim Ánh Nhi đột nhiên ngẩng đầu, bàn tay buông lỏng, nháy mắt cá nhỏ lại nhảy xuống nước, nhanh như chớp bơi đi mất.

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn gò má của nữ tử bởi vì ý cười mà đỏ hồng, vui mừng và tức giận đồng thời xông lên tâm hần.

Hần đứng lặng một chỗ, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm nàng không chớp mắt.

Nam Cung Khiếu Thiên!

“Chàng đã đến rồi! Chàng đã đến rồi!” Kim Ánh Nhi vừa thấy Nam Cung Khiếu Thiên, lập tức vọt đến bên người hắn, cũng không quản mọi người xung quanh, hai tay duỗi ra, ôm chặt lấy hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên bị ôm không thể động đậy, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cơ thể ấm áp của nàng nhào về phía hắn, mặt nàng dán chặt trước ngực hắn, nàng kề sát vào lòng hắn, giống như lúc hai người gần bó lúc trước.

“Buông tay.” Nam Cung Khiếu Thiên cắn răng, thấp giọng nói.

“Không buông.” Kim Ánh Nhi nhếch miệng cười với hắn, nín chặt ống tay áo của hắn.

“Quận chúa, thỉnh tự trọng.” Nam Cung Khiếu Thiên kéo mở tay nàng, đem cả người nàng đẩy mạnh ra.

47. Chương 24: Chương Cuối

Nửa năm sau.

Tại Bạch Ngọc lâu nằm trên con đường đông đúc nhất kinh thành, một lão nhân tóc hoa râm ngồi bên cửa sổ nhìn cảnh sắc dưới đường, bên cạnh là một người mặc bạch y, tóc búi cao kiểu nam tử, khuôn mặt lại nhỏ nhắn như nữ nhân đang ngồi uống trà.

Vốn là hai người ngồi hai bàn khác nhau, nhưng bởi vì tiểu cô nương lại nói hay vô cùng, nên đã đến ngồi uống trà cùng nhau.

“Ha... Người đứng là nhóc lừa đảo, nếu tài thổi sáo này của người có thể khiến Chữ Vương gia nhận người làm nghĩa nữ, vậy Vương gia nên nhận ta là cha rồi.” Lão nhân ngồi trước bàn tròn, cười ha ha nói.

“Con gái nhỏ của Chữ Vương gia bảy tuổi đã mất, cho nên tiếng sáo của ta có phần giống với tiếng sáo của con gái ông ấy, cho nên ông ấy đã nhận ta làm nghĩa nữ. Huống hồ, ta còn biết phun lửa, múa kiếm, làm xiếc, vương phi vô cùng thích ta.” Kim Ánh Nhi vùng sáo xanh trong tay, bộ dạng nghiêm trang nói.

“Trong kinh thành này đầy người biết làm xiếc, thế sao không đi làm nghĩa tử, nghĩa nữ của Vương gia?” Lão nhân không cho là đúng nói.

“Bởi vì bọn họ không biết quý y Mạc Lăng Bình, không khiến hắn dẫn vào hoàng cung, đương nhiên sẽ không gặp được Vương gia, Vương phi!” Nàng ăn một miếng vịt, lại cảm thấy mỹ mãn uống một ngụm trà nóng.

“Ha ha! Tiểu nữ tử người kể chuyện còn hay hơn người kể chuyện trong quán trà nữa.” Lão nhân ôm bụng cười lăn lộn, cười đến mức thiếu chút nữa rơi xuống khỏi ghế.

“Ta nói đều là sự thật.” Kim Ánh Nhi trừng mắt nhìn, nhếch miệng cười.

“Đúng...Vậy người còn chuyện gì chưa kể nữa không?”

“Nam Cung Khiếu Thiên ở Thảm Hương thành chính là phu quân của ta, ông đã từng nghe qua tên người này rồi đúng không. Thật ra, Chữ Vương gia nhận ta làm nghĩa nữ, cũng là do từ trước đến nay Nam Cung Khiếu Thiên đối với việc quyên góp thóc gạo đều rất tận tâm, Vương gia muốn cùng hắn thân cận thêm thân...”

Lão nhân dùng sức vỗ bàn, cười thiếu chút nữa ngạt khí. “Người thật sự là trời sinh làm kẻ lừa đảo, bữa này ta mời! Chuyện xưa mà người kể thật sự vô cùng phần khích!”

“Ta nói đều là sự thật.” Kim Ánh Nhi nhún vai một cái, khẩu vị tốt mức một chén canh quắn tiên, tò mò đánh giá cây hoa nở sắp có quả bên ngoài cửa sổ.

Nàng trở lại Nam Cung phủ đã nửa năm, ngoại trừ một tháng ban đầu, Nam Cung Khiếu Thiên luôn coi nàng như người thủy tinh, cái gì cũng không cho nàng làm, khiến cho nàng nảy ra ý muốn không thể không trốn nhà đi, còn lại đều vô cùng như ý.

Quan trọng là, Nam Cung Khiếu Thiên bị nàng làm kinh sợ một lần như vậy, sau đó dù có phải đi xa, cũng sẽ dẫn nàng đi theo. Làm xong chính sự, còn có thể dẫn nàng đi khắp nơi xem danh lam thắng cảnh ở địa phương.

Tuy rằng hắn vốn không phải là người biết tìm thú vui, nhưng ở chung với nàng, hiện giờ cũng đã hiểu được cách ngắm cảnh, ngẫu nhiên cũng cùng nàng bình luận một chút.

“Đại thúc, ông có biết cây đang nở hoa kia là kết quả gì không?” Kim Ánh Nhi chỉ ra bên ngoài cửa sổ tò mò hỏi.

“Đó là quả Hải đường, lần trước bằng hữu của ta từ Bắc Đông quốc đến, nhìn đến cây này cũng giật mình, nói thẳng đó chính là son mỹ nhân.”

“Vậy không phải rất có lợi nhuận sao?” Ánh mắt của Kim Ánh Nhi sáng lên, đối với những tin tức có thể kiếm tiền này, lỗ tai đặc biệt thính.

“Người cho rằng kinh thương dễ dàng vậy sao, nhóm thương nhân quan trọng nhất chính là vận chuyển, lộ trình đi qua đi lại tốn không biết bao nhiêu ngân lượng, càng không nói đến Bắc Đông quốc đang nội chiến, nhóm chư hầu tranh thiên hạ, nhiễu loạn đến biên giới nước ta cũng loạn ầm ầm, không biết có bao nhiêu phiêu lưu..”

“Chuyện này đối với phu quân ta mà nói, không phải là vấn đề.” Nhắc tới hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhin không được tràn ngập ý cười.

“Tiểu cô nương người đừng tiếp tục nằm mơ giữa ban ngày nữa đi!” Lão nhân cười to nói.

“Ta đã thật lâu không có gạt người khác nữa rồi...” Kim Ánh Nhi đột nhiên dừng nói, cười với người phía sau lão nhân.

Lão nhân quay đầu, nhìn thấy một nam tử dung mạo như ngọc, mỹ nam tử dáng người thon dài đi về phía bọn họ.

“Sao một khắc cũng không đợi được vậy? Xuân Hoa và Thu Nguyệt tìm cả con đường, gấp đến độ sắp khóc rồi.” Nam Cung Khiếu Thiên đi đến bên người nàng, trực tiếp ôm lấy eo nàng, nhắc người dậy.

“Ta chỉ đi ra ngoài một chút thôi...” Kim Ánh Nhi vẫn phải cố lấy một miếng mứt táo trên bàn, mới cam tâm trở lại bên người Nam Cung Khiếu Thiên.

“Lần tới dẫn các nàng cùng nhau ra ngoài.” Hắn ra lệnh.

Kim Ánh Nhi bĩu môi, gật đầu có lệ, Xuân Hoa và Thu Nguyệt đi chậm rì rì, nàng còn phải đợi

48. Chương 10-2

Bước chân của Kim Ánh Nhi lảo đảo, nhóm tỳ nữ liền tiến lên phía trước đỡ lấy nàng.

Nàng nhìn gương mặt lạnh lùng cự tuyệt người khác của hắn, liền cất bước đuổi theo.

“Chàng nghe ta giải thích...”

“Quận chúa, cẩn thận kìa!” Nhóm tỳ nữ chạy sau lưng nàng.

“A...” Đột nhiên Kim Ánh Nhi ôm ngực, ngồi trên đất thống khổ thở gấp.

Bỗng chốc, Nam Cung Khiếu Thiên dừng bước chân, vọt tới bên cạnh nàng, trực tiếp bế ngang nàng lên.

Nàng nín chặt cổ áo, khuôn mặt nhỏ nhắn vo lại thành một nắm, thở hổn hển.

“Phòng ở đâu? Còn không nhanh gọi đại phu!” Nam Cung Khiếu Thiên thô thanh ra lệnh.

Nhóm tỳ nữ vội chạy phía trước dẫn đường, còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn lên bộ dạng tuấn mỹ bất phàm của Nam Cung Khiếu Thiên đau lòng vì tiểu nhân nhi trong lòng.

Hắn còn so đo với nàng làm gì chứ? Hiện giờ nàng còn sống, sức khỏe tốt, đó là chuyện tốt ngàn vàng khó mua. Nam Cung Khiếu Thiên nhìn bộ dạng thở gấp của nàng, trong lòng không ngừng tự trách bản thân.

“Kiên nhẫn một chút, lập tức không có việc gì rồi.” Hắn dùng lực ôm nàng vào trong lòng.

Kim Ánh Nhi nhẹ nhàng gật đầu, gương mặt nhỏ nhắn kề sát vào trong ngực hắn, hít sâu ngửi mùi hương mát lạnh trên người hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên tiến vào trong lòng, bước nhanh đặt nàng lên giường.

Kim Ánh Nhi vừa nằm lên giường, lập tức mở to hai mắt.

Nam Cung Khiếu Thiên đầu tiên là sưng sốt, sau đó là tức giận trừng mắt, biết bản thân bị nàng lừa.

“Các người còn không nhanh đi ra ngoài!” Kim Ánh Nhi hai tay hai chân cuốn lấy hắn, gương mặt tròn chui vào trong lòng hắn.

Nhóm tỳ nữ cười rời đi, đồng thời đóng cửa lại.

Nam Cung Khiếu Thiên kéo cổ tay Kim Ánh Nhi ra, đẩy người nàng ra sau.

Nàng ngã xuống giường, lại lập tức cuốn lấy hắn. Thấy hắn xoay người rời đi, không chút nghĩ ngợi liền giống con khỉ nhỏ trực tiếp nhảy về phía trước, trực tiếp bám lên lưng hắn.

“Đừng đi mà.” Nàng nói.

“Quận chúa cảnh vàng lá ngọc, thỉnh tự trọng.” Hắn lần nữa kéo nàng xuống để nàng ngồi trên giường, sắc mặt lạnh lùng cự tuyệt người ngoài hững hờ nhìn nàng.

Biết nàng không có việc gì là một chuyện! Biết nàng không có việc gì lại không liên lạc với hắn, lại còn giả bệnh lừa hắn, cái này còn có thể nhịn thì cái gì không thể nhịn!

“Đừng gọi ta là quận chúa.” Kim Ánh Nhi mở to mắt, nước mắt từ trong hốc mắt bắt đầu lăn xuống.

“Không gọi nàng là quận chúa, vậy thì muốn ta gọi nàng là gì? Ta quả thật biết một người diện mạo vô cùng giống quận chúa. Nhưng nàng tuyệt đối sẽ không phải là người biết rõ ta và cha nàng cùng mọi người đều lo lắng cho sự sống chết của nàng, mà vẫn bày trò lừa người khác.” Hắn nghiêm giọng nói, ngọc dung như phủ một lớp băng, khí thế toàn thân đều phát run.

“Ta không...”

“Nàng không cái gì!” Nam Cung Khiếu Thiên rống to một tiếng, Kim Ánh Nhi sợ tới mức động không dám động. “Nàng rõ ràng còn sống, rõ ràng sức khỏe đã không sao, lại khiến ta và cha nàng nghĩ rằng nàng đã rời xa trần thế! Nàng có biết tâm tình của chúng ta không? Nhìn chúng ta đau khổ, nàng cảm thấy dễ chịu sao?”

“Ta làm sao không nghĩ đến việc đi tìm mọi người? Ta mỗi ngày đều nằm mơ thấy chàng và cha! Nhưng ta mới xuất cung ngày hôm qua...”

“Ý nàng là, ngày hôm qua nàng đã ở tại phủ Vương gia?” Bỗng nhiên Nam Cung Khiếu Thiên tiến lại, hạnh mâu híp lại, nhìn nàng chăm chăm.

Da đầu Kim Ánh Nhi run lên lù lù về sau.

“Ta...ta có lý do không thể rời đi...” Nàng nuốt một ngụm nước miếng, giả vờ dừng cảm nhếch miệng cười.

“Chân ở trên người nàng, vì sao không thể rời đi?” Nam Cung Khiếu Thiên giữ chặt hai nàng nàng, kéo nàng đến trước mặt hắn, ngọc dung trực tiếp đối mặt với nàng.

“Bởi vì ta đánh cược thua Mạc Lăng Bình.” Nàng nhỏ giọng nói.

Nam Cung Khiếu Thiên cho rằng hắn không có khả năng tức giận hơn nữa, nhưng hắn sai lầm rồi!

“Nàng vậy mà lại đánh cược chuyện như thế này, khiến ta và cha nàng chịu bao nhiêu đau khổ lo lắng cho sống chết của nàng!”

“Sao có thể không cược? Nếu thắng, sau này nếu chàng hay cha cần đến Mạc Lăng Bình, thì gọi lúc nào hắn cũng sẽ có mặt đó!” Nàng nắm lấy vai hắn, muốn giải thích nói: “Đây chính là một cánh cửa tốt...”

“Nàng cho là như vậy thì ta sẽ tha thứ cho nàng sao? Đầu tiên là không cáo mà biệt, hiện giờ lại thêm trò này, nàng căn bản không đặt ta ở trong lòng!” Hắn rít gào ra tiếng, cả bản thân cũng bị tiếng hét này làm cho phát hoảng.

Kim Ánh Nhi bị tiếng hét của hắn khiến cả người giật bắn lên, ngay cả lỗ tai cũng thấy ong ong, nhưng nàng biết bản thân đuối lý, đành phải tha thiết giữ lấy ống tay áo của hắn.

“Ta không cáo mà biệt là không muốn chàng thương tâm....Cha ta vì nương ta qua đời, cả người đều không gượng dậy nổi. Nếu chàng tận mắt thấy ta chết đi, chàng sẽ khó thừa nhận. Sau, chúng ta ở trong hoàng cung...”

Nam Cung Khiếu Thiên ngắt lời của nàng, không khách khí nói: “Ở trong hoàng cung thì sẽ không thể truyền tin tức ra sao? Ba tháng qua, nàng một câu một chữ cũng không có! Ta chỉ muốn một câu nói, khiến ta biết nàng còn sống, như vậy là đủ rồi!”

“Khi ở trong hoàng cung, hơn nửa thời gian ta vẫn luôn hôn mê, dù muốn liên lạc với chàng, cũng không có cách nào—”

“Ta không muốn nghe.” Sắc mặt Nam Cung Khiếu Thiên trắng bệch đẩy nàng ra, liền xoay người đi ra ngoài. “Theo ta thấy lúc này ở Lưu Bôi đình, bộ dạng của nàng rất vui vẻ, xem ra mọi thứ đều là tự mình ta đa tình, nàng căn bản chưa từng nhớ ta. Hiện giờ nàng đã được gọi là quận chúa, giá trị con người đã khác, nếu như cha nàng nguyện ý đi theo nàng, vậy mời nàng tự mình đón ông ấy đi, còn không hiện giờ ông ấy đang ở Nam Cung phủ rất tốt, tốt đến mức gần như sắp quên rằng ông ấy có một nữ nhi vô tình vô nghĩa!”

Nói xong, Nam Cung Khiếu Thiên đưa tay mở cửa.

“Chờ một chút!” Kim Ánh Nhi liều mình chen vào giữa hắn và cánh cửa, mở rộng hai tay ngăn cản hắn. “Ta vì chàng, chính là dùng sức chín trâu hai hổ mới sống trở về, không cho chàng nói đi là đi!”

Nam Cung Khiếu Thiên trừng mắt nhìn nàng, trừng mắt nhìn gương mặt tròn của nàng, trừng mắt nhìn đôi mắt đen láy tinh quái của nàng, trừng mắt nhìn nàng tức giận.

Ngực hắn cứng lại, đột nhiên đưa tay nâng mặt nàng lên.

Nàng vậy mà lại hoàn hảo đứng trước mặt hắn.

Đây là mộng sao? Có phải là do hắn nghĩ về nàng nhiều quá hay không, mà giờ ngay cả hiện thực và mộng cảnh đều không phân biệt được nữa rồi sao?

Kim Ánh Nhi nhìn ra sự sợ hãi trong mắt hắn, bàn tay nhỏ bé phủ lên tay của hắn, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ta thật sự còn sống.” Nước mắt nàng bắt đầu rơi xuống nói.

Nam Cung Khiếu Thiên cúi đầu hung hăng chiếm lấy đôi môi của nàng, cuồng loạn đoạt lấy hương vị của nàng, thẳng đến khi hắn cảm thấy đủ, xác định thiên hạ trong lòng không phải giả, thân thể của nàng thật sự là kẻ sát trong lòng ngực của hắn, hắn mới từ từ rời lỏng kiềm chế.

“Nói rõ ràng mọi chuyện cho ta.” Hắn ra lệnh.

Nàng ôm môi bị hôn đến phát đau, trước nhìn hắn một cái rồi mới chậm rãi nói: “Nói đến nhân duyên mọi chuyện, tính ra chàng còn giúp ta một đại ân.”

Lông mày Nam Cung Khiếu Thiên nhăn lại, một lời không nói trừng mắt nhìn nàng.

“Mạc Lăng Bình nói nội tạng của ta bị thương rất nặng, nếu muốn làm chậm lại chuyển biến xấu, tranh thủ thời gian sống sót, chỉ có thể đi vào hầm băng trong hoàng cung để chữa thương. Nhưng hoàng thượng làm sao có thể để cho một người sắp chết đi vào hầm băng, cho dù Mạc Lăng Bình thông đồng với thần quan, nói cái gì mà mệnh của ta cùng tuổi với vương triều, Thượng không nên tuyệt, hoàng thượng vẫn cảm thấy uế khí, không đáng tin. Thẳng đến khi hoàng thượng biết ta là thê tử của chàng, nhớ đến chàng từng vì cầu phúc cho ta mà đánh một trăm tiếng chuông, quyên góp một vạn kim, mới mềm lòng đồng ý cho ta vào hầm băng.”

Kim Ánh Nhi nhớ lại ba tháng qua, cảm thấy như đã qua cả một đời, không khỏi kẻ sát vào người hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên bắt giác ôm chặt nàng hơn, thế nào cũng không ngờ được hành động lúc trước của hắn lại ảnh hưởng đến vận mệnh của nàng.

“Thân mình của nàng lúc đó, làm sao có thể chịu được ba tháng trong hầm băng?” Hắn nhin không được giữ lấy tay nàng, đau khổ hỏi.

“Ba tháng này cũng không dễ dàng vượt qua, ta bị lạnh đến mức luôn hôn mê, càng không ngừng nôn ra máu đen, Mạc Lăng Bình còn mổ bụng ta...”

Mổ bụng...Nam Cung Khiếu Thiên đẩy nàng ra, sắc mặt trắng bệch tìm ghế thái sư ngồi xuống.

Kim Ánh Nhi cũng đi theo đến bên người hắn, tiếp tục nói: “Mạc Lăng Bình tìm một loài bọ, có thể ăn đi chỗ bị thương của ta. Hắn còn cắt đi một phần ruột của ta. CHàng có biết khi bị loài bọ đó cắn vào ngũ tạng có bao nhiêu đau đớn không?” Nàng nhớ lại cảm giác đau đớn đó, trên trên trán lại ứa ra mồ hôi lạnh, thân mình cũng chen đến cuộn tròn bên người hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên vội vàng ôm nàng lên đùi mình, dùng toàn lực ôm lấy nàng, giống như làm như vậy sẽ giúp nàng đuổi đi cảm giác đau đớn lúc đó.

“Khi Mạc Lăng Bình thi thuật, sức khỏe của ta rất yếu, luôn hôn mê đến cả canh cũng không thể uống nhiều. Mỗi lần bị bọ cắn, đao của hắn cắt đi một khối, ta liền đau muốn chết đi. Nhiều lần, đau đến ngất đi, lại đau mà tỉnh. Nếu không phải dựa vào ý niệm phải sống để gặp chàng, vài lần đều muốn cầm dao kết thúc mọi chuyện...”

Sắc mặt hắn trắng bệch thở dốc vì kinh ngạc, ôm chặt nàng trước ngực.

“Sau đó, sức khỏe của nàng dần tốt lên sao?” Giọng nói của hắn khàn khàn, bất tri bất giác đã bị dọa khiến cho cả lưng đầy mồ hôi lạnh.

“Dần dần cũng có chuyển biến tốt lên, máu đen nôn ra dần ít đi, từ một bát còn nửa bát.” Nàng lè lưỡi cười khổ, phảng phất như vẫn còn mùi vị đó ở trong miệng. “Lúc đó, cũng nhờ Thạch Ảnh vận khí trong cơ thể ta, bằng không ta cũng rất khó sống được qua thời gian đó...”

“Sức khỏe hiện giờ của nàng thế nào rồi?” Hắn nâng cằm nàng lên, đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

“Mọi thứ đều tốt, Mạc Lăng Bình dặn rằng không thể để một nhọc, bằng không bị bệnh thì sẽ rất nặng.” Nàng nhún vai nói. Đại nạn không chết, ốm đau sau này đối với nàng mà nói, tất cả đều không có gì phải sợ hãi nữa.

“Vậy vừa rồi ở ngoài nàng còn dám chơi đùa như vậy, vạn nhất không cẩn thận ngã xuống ao, bị cảm lạnh thì phải làm sao?” Hắn không khách khí gõ một cái xuống đầu nàng.

“Bảo ta cả ngày ở trong phòng, sống như vậy so với chết thì có gì khác nhau đâu.” Nàng bĩu môi, không vui nói.

“Còn nói những lời nói trẻ con như vậy, xem ta trở về sẽ giáo huấn nàng như thế nào!” Ngọc mâu uy hiếp trừng mắt nhìn nàng, không vui mắng thẳng vào mặt nàng.

“Chàng đồng ý để ta trở về?” Hai mắt Kim Ánh Nhi sáng rực lên, lập tức ôm lấy cánh tay của hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên chật vật tránh ánh mắt của nàng, lập tức lạnh mặt, quay mặt đi.

“Ta không tha thứ cho nàng việc sức khỏe đã tốt lại không lập tức thông báo cho ta, so với ta và cha nàng quan trọng hơn sao?”

“Không có gì quan trọng bằng chàng và cha, cho nên ta mới có thể cùng Mạc Lăng Bình đánh cược – đánh cược sau khi rời khỏi hoàng cung, có thể chịu được mười ngày không liên lạc với chàng. Nếu như ta có thể, hẳn liền thua, đồng ý sau này khi cần thiết sẽ cứu hai người một mạng, ta cũng là có nỗi khổ tâm mà!” Nàng kích động lớn tiếng nói.

“Ta căn bản không nhận được tin tức của nàng, nàng làm sao có thể thua?” Hắn không tin lườm nàng một cái.

“Ngày đầu tiên ta rời khỏi hoàng cung — cũng là ngày đầu tiên đến Chử vương phủ, ta liền không nhận được vụng trộm viết thư tay cho chàng, kết quả bị Mạc Lăng Bình bắt được...”

“Nàng viết thư cho ta?”

“Rất giỏi phải không, ngay cả ta cũng bội phục bản thân mình.” Kim Ánh Nhi đắc ý nhếch miệng cười, mới mở miệng liền không dừng lại được. “Thạch Ảnh dạy ta viết chữ, tuy rằng ta vẽ bùa tương đối thành công. Tóm lại, ta cùng Mạc Lăng Bình đánh cược thua rồi. Cho nên, bị phạt ba mươi ngày không được liên lạc với chàng, bằng không Mạc Lăng Bình sẽ không quản bệnh của ta. May mắn ta thông minh hơn người, nghĩ ra yến hội Lưu Thương này có cách nhờ Vương gia mời chàng đến...Đúng rồi, hôm nay sao chàng đến trễ vậy, ta còn tưởng chàng không đến. Còn có, còn có, ta còn không chưa nói cho chàng biết vì sao Chử Vương gia làm sao lại nhận ta làm nghĩa nữ...”

Ba tháng không gặp, nàng có rất nhiều chuyện muốn nói với hắn. Kim Ánh Nhi nói rất nhanh, một lát liền đỏ mặt thở gấp.

“Được rồi, đừng vội như vậy.” Nam Cung Khiếu Thiên nhìn sắc mặt nàng không tốt, lập tức giúp nàng xoa lưng, không cho nàng nói tiếp.

Kim Ánh Nhi nghe lời ngả vào ngực hắn, nhưng cũng không tự giác xoa nhẹ mắt.

“Mệt mỏi sao không nói sớm.” Nam Cung Khiếu Thiên thấy thế, lập tức ôm nàng đến nằm xuống giường. “Nhắm mắt nghỉ ngơi.”

“Ta muốn về nhà nghỉ ngơi, muốn gặp cha.”

Kim Ánh Nhi có gối không nằm, cố tình lại dựa vào người hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên trừng mắt nhìn nàng cười cười, nghĩ đến nàng sợ hắn bị đau khổ giày vò, vậy mà lại tự mình chọn cô độc chờ cái chết. Ngay cả thật vất vả mới sống trở về, lại còn toét miệng cười hi, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Nàng là tên lừa gạt tâm người khác, đến khi nào mới khiến người khác không thương nàng nữa chứ?

Chẳng qua là, nàng không có việc gì, còn sống trở lại bên hắn rồi.

Nam Cung Khiếu Thiên cúi người xuống, dùng đôi môi của hắn hôn lên mắt nàng, tai nàng, mũi nàng, đôi môi, rồi hôn lên trên mạch đập trên cổ của nàng.

Kim Ánh Nhi nhìn đôi môi hắn từ từ nở nụ cười tuyệt mỹ, liền ôm lấy mặt hắn.

“Sao chàng nhìn vẫn đẹp trai như vậy...Một chút cũng không có vì tình mà gầy yếu...Chính là bề ngoài đáng giận này suốt ngày xuất hiện trong mộng của ta...” Nàng dùng sức cắn môi hắn một cái.

Nam Cung Khiếu Thiên trừng mắt nhìn nàng, cúi đầu mút lấy môi nàng, thẳng đến khi nàng không tự kìm hãm được khẽ rên nhẹ một tiếng, lúc này mới bỏ qua cho nàng.

“Đừng hòng nghĩ đến ta sẽ buông tay nàng ra.” Lúc này, đối lại là hấn hung hăng cắn môi nàng.

“Mạng người dài ngắn cũng không biết trước được, nên buông ra thì vẫn là buông ra.” Kim Ánh Nhi vỗ về gương mặt hấn, đã gần chết một lần, hiện giờ càng lúc nàng càng tin tưởng cảm giác nắm chặt nhân sinh, mới có thể không tiếc nuối.

“Nàng sống lâu một ngày, ta lại được lợi một ngày.” Hấn khàn giọng nói.

“Nghĩ như vậy liền được rồi.” Nàng khen ngợi vỗ vỗ tay hấn.

“Còn có mặt mũi giáo huấn ta, ta còn chưa tính toán rõ với nàng...”

“Ai nha, đừng nói nữa...Ta choáng váng, muốn ngủ...” Kim Ánh Nhi chơi xấu vùi mặt vào ngực hấn, ngọt ngào cười.

Hiện giờ nàng chỉ muốn cùng hấn ôm nhau như vậy, chuyện còn lại, ngày mai rồi lại nói.

Mà Nam Cung Khiếu Thiên nhìn người như kẹo mạch nha bám lấy hấn trong lòng, tự nhiên luyến tiếc cự tuyệt lời nàng. Huống hồ, hiện giờ hấn cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn ôm chặt lấy tiểu nữ nhân này mà thôi.

Cuối cùng – Lại được ở bên nhau!

49. Chương 11: Kết Thúc

Nửa năm sau.

Tại Bạch Ngọc lâu nằm trên con đường đông đúc nhất kinh thành, một lão nhân tóc hoa râm ngồi bên cửa sổ nhìn cảnh sắc dưới đường, bên cạnh là một người mặc bạch y, tóc búi cao kiểu nam tử, khuôn mặt lại nhỏ nhắn như nữ nhân đang ngồi uống trà.

Vốn là hai người ngồi hai bàn khác nhau, nhưng bởi vì tiểu cô nương lại nói hay vô cùng, nên đã đến ngồi uống trà cùng nhau.

“Ha... Người đúng là nhóc lừa đảo, nếu tài thổi sáo này của ngươi có thể khiến Chử Vương gia nhận ngươi làm nghĩa nữ, vậy Vương gia nên nhận ta là cha rồi.” Lão nhân ngồi trước bàn tròn, cười ha ha nói.

“Con gái nhỏ của Chử Vương gia bảy tuổi đã mất, cho nên tiếng sáo của ta có phần giống với tiếng sáo của con gái ông ấy, cho nên ông ấy đã nhận ta làm nghĩa nữ. Huống hồ, ta còn biết phun lửa, múa kiếm, làm xiếc, vương phi vô cùng thích ta.” Kim Ánh Nhi vùng sáo xanh trong tay, bộ dạng nghiêm trang nói.

“Trong kinh thành này đầy người biết làm xiếc, thế sao không đi làm nghĩa tử, nghĩa nữ của Vương gia?” Lão nhân không cho là đúng nói.

“Bởi vì bọn họ không biết quý y Mạc Lăng Bình, không khiến hấn dẫn vào hoàng cung, đương nhiên sẽ không gặp được Vương gia, Vương phi!” Nàng ăn một miếng vịt, lại cảm thấy mỹ mãn uống một ngụm trà nóng.

“Ha ha! Tiểu nữ tử ngươi kể chuyện còn hay hơn người kể chuyện trong quán trà nữa.” Lão nhân ôm bụng cười lăn lộn, cười đến mức thiếu chút nữa rơi xuống khỏi ghế.

“Ta nói đều là sự thật.” Kim Ánh Nhi trừng mắt nhìn, nhếch miệng cười.

“Đúng...Vậy ngươi còn chuyện gì chưa kể nữa không?”

“Nam Cung Khiếu Thiên ở Thảm Hương thành chính là phu quân của ta, ông đã từng nghe qua tên người này rồi đúng không. Thật ra, Chử Vương gia nhận ta làm nghĩa nữ, cũng là do từ trước đến nay Nam Cung

Khiếu Thiên đối với việc quyên góp thóc gạo đều rất tận tâm, Vương gia muốn cùng hần thân càng thêm thân...”

Lão nhân dùng sức vỗ bàn, cười thiếu chút nữa ngạt khí. “Người thật sự là trời sinh làm kẻ lừa đảo, bữa này ta mời! Chuyện xưa mà người kể thật sự vô cùng phần khích!”

“Ta nói đều là sự thật.” Kim Ánh Nhi nhún vai một cái, khẩu vị tốt mức một chén canh quẩn tiên, tò mò đánh giá cây hoa nở sắp có quả bên ngoài cửa sổ.

Nàng trở lại Nam Cung phủ đã nửa năm, ngoại trừ một tháng ban đầu, Nam Cung Khiếu Thiên luôn coi nàng như người thủy tinh, cái gì cũng không cho nàng làm, khiến cho nàng nảy ra ý muốn không thể không trốn nhà đi, còn lại đều vô cùng như ý.

Quan trọng là, Nam Cung Khiếu Thiên bị nàng làm kinh sợ một lần như vậy, sau đó dù có phải đi xa, cũng sẽ dẫn nàng đi theo. Làm xong chính sự, còn có thể dẫn nàng đi khắp nơi xem danh lam thắng cảnh ở địa phương.

Tuy rằng hần vốn không phải là người biết tìm thú vui, nhưng ở chung với nàng, hiện giờ cũng đã hiểu được cách ngắm cảnh, ngẫu nhiên cũng cùng nàng bình luận một chút.

“Đại thúc, ông có biết cây đang nở hoa kia là kết quả gì không?” Kim Ánh Nhi chỉ ra bên ngoài cửa sổ tò mò hỏi.

“Đó là quả Hải đường, lần trước bằng hữu của ta từ Bắc Đông quốc đến, nhìn đến cây này cũng giật mình, nói thẳng đó chính là son mỹ nhân.”

“Vậy không phải rất có lợi nhuận sao?” Ánh mắt của Kim Ánh Nhi sáng lên, đối với những tin tức có thể kiếm tiền này, lỗ tai đặc biệt thính.

“Người cho rằng kinh thương dễ dàng vậy sao, nhóm thương nhân quan trọng nhất chính là vận chuyển, lộ trình đi qua đi lại tốn không biết bao nhiêu ngân lượng, càng không nói đến Bắc Đông quốc đang nội chiến, nhóm chư hầu tranh thiên hạ, nhiều loạn đến biên giới nước ta cũng loạn ầm ầm, không biết có bao nhiêu phiêu lưu...”

“Chuyện này đối với phu quân ta mà nói, không phải là vấn đề.” Nhắc tới hần, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn không được tràn ngập ý cười.

“Tiểu cô nương người đừng tiếp tục nằm mơ giữa ban ngày nữa đi!” Lão nhân cười to nói.

“Ta đã thật lâu không có gạt người khác nữa rồi...” Kim Ánh Nhi đột nhiên dừng nói, cười với người phía sau lão nhân.

Lão nhân quay đầu, nhìn thấy một nam tử dung mạo như ngọc, mỹ nam tử dáng người thon dài đi về phía bọn họ.

“Sao một khắc cũng không đợi được vậy? Xuân Hoa và Thu Nguyệt tìm cả con đường, gấp đến độ sắp khóc rồi.” Nam Cung Khiếu Thiên đi đến bên người nàng, trực tiếp ôm lấy eo nàng, nhắc người dậy.

“Ta chỉ đi ra ngoài một chút thôi...” Kim Ánh Nhi vẫn phải cố lấy một miếng mứt táo trên bàn, mới cam tâm trở lại bên người Nam Cung Khiếu Thiên.

“Lần tới dẫn các nàng cùng nhau ra ngoài.” Hần ra lệnh.

Kim Ánh Nhi bĩu môi, gật đầu có lệ, Xuân Hoa và Thu Nguyệt đi chậm rì rì, nàng còn phải đợi các nàng, không được xem nhiều chuyện thú vị.

“Lần tới nàng còn đi loạn một mình, đừng trách ta nhốt nàng một tháng.” Khuôn mặt bạch ngọc của Nam Cung Khiếu Thiên nghiêm túc trừng mắt nhìn nàng.

“Đừng mà!” Kim Ánh Nhi lập tức kêu lên, nửa người dựa vào người hần làm nũng.

“Xin hỏi các hạ xưng hô thế nào?” Lão nhân hỏi.

“Nam Cung Khiếu Thiên.” Nam Cung Khiếu Thiên gật đầu nói.

Lão nhân trừng mắt nhìn dung nhan tuấn mỹ, miệng thiếu chút nữa không khép lại được.

“Không phải ta đã sớm nói qua cho ông rồi sao?” Kim Ánh Nhi vung tay lên vỗ vai lão nhân, liền bị Nam Cung Khiếu Thiên kéo lại bên người, một đường xách về phía khách sạn họ ở.

“Sao chàng lại trở về nhanh như vậy?” Vừa đi Kim Ánh Nhi vừa hỏi, trong lòng lại đang suy nghĩ phải làm thế nào để tránh được giáo huấn của hắn.

“Bởi vì mấy cửa hàng kia tuy rằng sổ sách rõ ràng, nhưng mà bên trong lại không trong sạch, hành tung quỷ dị, ta sợ bọn họ giả trò quỷ, nên không định thu mấy cửa hàng đó.” Nam Cung Khiếu Thiên nói.

Ánh Nhi đi nhiều nơi trên giang hồ, thích nhất là quan sát người khác từ đầu đến chân, nhìn người rất giỏi. Hắn được nghe nhiều, cũng học được mấy chiêu, áp dụng lên sổ sách, cũng được không ít lợi.

Nam Cung Khiếu Thiên đẩy cửa phòng ra, Kim Ánh Nhi vốn đang cười hì hì, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức suy sụp xuống.

Xuân Hoa Thu Nguyệt vô cùng đoan chính bưng bát thuốc chờ nàng.

Đối với nàng mà nói, thời gian đáng sợ nhất, chính là – mỗi ngày đều phải uống thuốc!

“Uống thuốc.” Nam Cung Khiếu Thiên ra lệnh.

“Không.” Kim Ánh Nhi lập tức lắc đầu từ chối. “Loại thuốc phòng thai này, uống đến mức ta sắp nôn ra rồi.”

Xuân Hoa Thu Nguyệt rời khỏi phòng, biết phu nhân lập tức sẽ ngoan ngoãn uống xong bát thuốc này.

“Muốn ta cứng rắn dứt cho nàng uống, hay là muốn một tháng ta không chạm vào nàng?” Nam Cung Khiếu Thiên ngồi xuống bên giường, cũng không thúc giục nàng.

“Ta không uống, hơn nữa chàng cũng không nhịn được một tháng không chạm vào ta.” Kim Ánh Nhi không cho là đúng nói, trực tiếp ngồi lên đùi hắn.

“Có lẽ.” Nam Cung Khiếu Thiên hôn môi nàng, đầu ngón tay trượt xuống người nàng, vén lên quần áo của nàng, tiện đà giữ chặt lấy tay nàng, khóa tay nàng lại.

Kim Ánh Nhi thở gấp, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, hai tay của nàng đã bị trói trên đỉnh đầu.

“Như vậy để tiên thì ta sẽ dứt nàng uống thuốc.” Nam Cung Khiếu Thiên cầm lấy thuốc, từng ngụm từng ngụm dùng miệng mớm đến miệng nàng. “Ng ngoan ngoan uống xong thuốc, bằng không ta sẽ buộc nàng một ngày trên giường.”

Kim Ánh Nhi tức đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng không thể không nuốt xuống thuốc đắng.

“Chàng vô lại!” Kim Ánh Nhi trừng to mắt, rống giận ra tiếng.

“Không vô lại thì sao có thể giữ được tiểu lừa gạt là nàng chứ.” Hắn dùng đầu lưỡi liếm đi nước thuốc đọng trên môi nàng, lại đưa lưỡi dò xét vào bên trong môi nàng, mỗi lần đều bắt nàng uống cạn.

Nàng không kịp kháng nghị, liền bị hắn hôn đến tứ chi vô lực, liên tục rên rỉ.

Vì thế, dưới tình huống hai tay bị trói, không có cách nào giãy dụa, thân thể nàng bị hắn tùy ý khơi mào từng trận tình triều, vừa khóc vừa cầu xin cùng hắn hoan ái một hồi.

Hoan ái đi qua, Nam Cung Khiếu Thiên mới cởi trói tay nàng, kéo nàng vào ngực, lấy chăn tơ mềm đắp lên hai người.

“Hiện giờ nàng biết ta không còn cách nào không chạm vào nàng thôi...” Hắn mút lấy một bên tai của nàng.

“Mỗi ngày đều phải uống thuốc, ai cũng muốn chạy trốn.” Nàng đánh hắn một quyền, lại bởi vì vừa trải qua một trận hoan ái, nên không còn chút sức lực nào.

“Thân thể này của nàng vừa mới nhặt được về, Mạc Lăng Bình cho rằng nàng không thích hợp mang thai, ta sao có thể để nàng mạo hiểm dù chỉ một chút chứ?” Hắn yêu thương vuốt ve lưng nàng.

“Không thể có con, chàng sẽ không tiếc nuôi sao?”

“Một người bướng bỉnh như nàng, đã đủ khiến đầu ta muốn nổ tung, nào còn sức đi để ý đến đứa nhỏ.” Nam Cung Khiếu Thiên vén tóc nàng lên, cười nhẹ nói.

Nàng ghé vào ngực hắn, nhìn dung nhan tuấn mỹ của hắn, nhin không được dùng ngón tay cẩn thận phác họa hình dáng của hắn.

“Cũng tốt, dù sao gương mặt này rất dễ nhìn, vạn nhất đứa nhỏ gọi chàng là mẹ, ta cũng không được tự nhiên.” Nàng nhếch miệng cười, xoay người tự nhiên rúc vào hõm vai của hắn. “Chẳng qua là, ta thấy cha ta rất thích trẻ con, không có cháu cũng sẽ thấy tiếc nuôi.”

“Vậy nàng chú ý một chút có muốn nhận một đứa nhỏ nhà nghèo khổ nào đó làm con nuôi không?” Hắn dùng tay che mắt nàng lại, bắt nàng nghỉ ngơi.

“Nhận nuôi năm đứa trẻ, chàng cảm thấy thế nào?” Bỗng dưng nàng mở mắt ra, tưởng tượng đến chính mình dẫn theo một đám nhóc ở trong phủ tác uy tác quái, tinh thần đều hưng phấn lên.

“Nếu nàng có cách chăm sóc cẩn thận quần áo cơm nước sinh hoạt hàng ngày cho chúng, tất nhiên không có vấn đề gì.” Hắn nhíu mày nói.

“Thôi, tùy duyên là tốt rồi.” Nàng cắn môi dưới, nhắm mắt ngáp một cái. “Chàng được gọi là ”Nam Cung bán thành“, mỗi hôn sự này cũng coi như là chịu thiệt rồi. Nhiều tiền như chàng, chính cung thiếp thất cộng lại cũng chỉ có một. Vậy mà lại còn không thể có con nối dõi.”

“Ta là nàng là tốt lắm rồi, hướng hồ đệ tử bên trong phủ cũng có người có tài, cũng không nhất định không có người để truyền lại.”

“Tóm lại, cuộc làm ăn này, chàng không có lời rồi.”

“Kế hoạch không có lời, bản thân ta lại cảm kích, chịu thiệt đó chính là chiếm tiện nghi.” Hắn nhéo má nàng, cười nói.

“Được rồi, ta đây đành phải cho chàng chịu một nhiều một chút, chiếm chút tiện nghi lâu một chút!” Nàng trợn mắt, nhìn hắn một cái. “Chàng đã đồng ý với ta mang ta đi tìm Thạch Ảnh, hàng năm đến xuân phát tỷ ấy sẽ về quê.”

“Chúng ta còn đang ở kinh thành, còn chưa cả về đến nhà, nàng đã có kế hoạch chuyển du lịch tiếp theo, sao không nghỉ ngơi cho tốt một chút sao?” Nam Cung Khiếu Thiên không thể không nói.

“A...Ta nói trước tránh không quên. Vừa rồi ta nói chuyện với lão nhân kia, ông ấy nói quả hải đường ở Bắc Đông quốc chính là thứ ngàn vàng đó, chàng có thể thuận tiện nhìn xem thương cơ ở phụ cận. Gần đây không phải là chàng muốn buôn gạo đến biên giới sao?”

“Đúng, như vậy ta sẽ kiếm được một khoản lớn, mà nàng thì có thể nhân cơ hội đến nơi mới để chơi đùa —”

“Đẹp cả đôi đường, không phải là tốt sao?” Nàng cười rạng rỡ, nói tiếp giúp hắn.

“Nàng nói nhiều quá.” Hắn dùng môi che lại đôi môi của nàng, thúc giục nàng nhanh chóng đi ngủ.

Kim Ánh Nhi lúc này không nói gì nữa, thuận theo nhắm mắt lại.

Trong lúc đó, nàng nghĩ đến bức thư hôm trước Thạch Ảnh gửi đến cho nàng, nói là Mạc Lăng Bình tìm được một loại thảo dược có thể giúp thân thể nàng tốt lên. Nếu điều chỉnh thể chất tốt, sau này có lẽ nàng có thể thụ thai.

Có thể có một đứa nhỏ cùng nàng tác loạn, cảm giác cũng rất tốt mà. Hướng hồ, đến lúc đó Nam Cung Khiếu Thiên vội vàng quần đứa nhỏ, như vậy sẽ không đặt toàn bộ tâm tư lên người nàng rồi. A....

Nam Cung Khiếu Thiên nhìn tiểu gia hỏa ngay cả trong lúc ngủ cũng có thể cười, ngọc dụng cũng dâng lên ý cười.

Hắn nhắm mắt lại dựa gần vào bên nàng, chậm rãi chìm vào mộng đẹp —

Trong mộng, có một nữ oa nhi dung mạo rất giống nàng, thân mật gọi hắn là cha. Mà nàng lại ăn dấm chua cùng con, tranh đoạt sự chú ý của hắn.

Nam Cung Khiếu Thiên đang ngủ cũng nở nụ cười, không biết là mộng hay là thật, chỉ cảm thấy hiện giờ không chỗ nào không tốt, không chỗ nào không thoải mái!

Cuộc đời như vậy, còn cầu gì hơn!

—Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-cung-tieu-thiep>